Păcate sacre

Nora Roberts

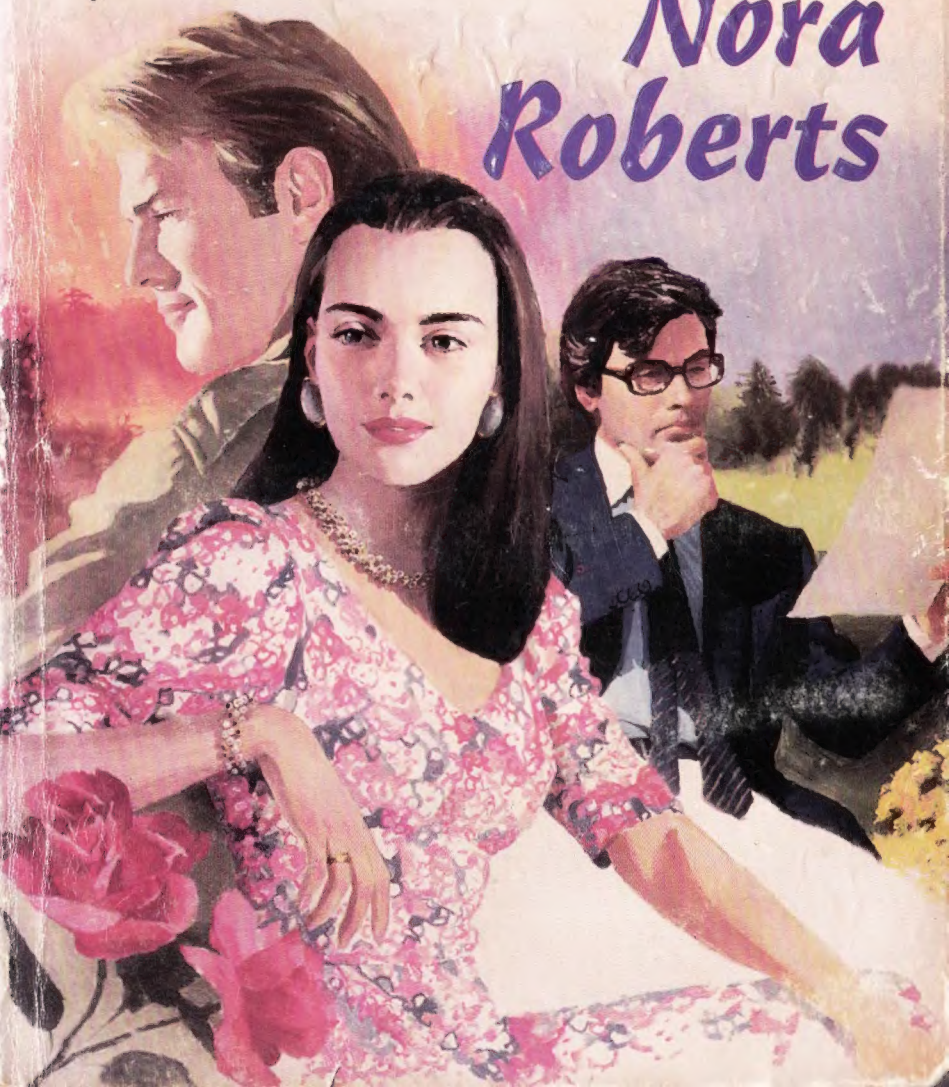

Nora Roberts

Păcate sacre

Sacred Sins
by Nora Roberts

© copyright 1994 by
Nora Roberts

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Păcate sacre

Traducere de Dagmar H. Popescu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95056-7-6

Capitolul 1

15 august. O zi urmînd altor zile de năduşeală şi cu un cer înceţoşat. Fără nori pufoşi sau brize înmiresmate, doar un zid de umiditate, aproape suficient de gros, încît să poţi înota în el.

Buletinele meteo de la orele şase şi unsprezece promiteau, posace, mai rău decît atît. În lungile, leneşele zile ale sfîrşitului de vară, valul de căldură care intra în cea de a doua, nemiloasă săptămînă, era cea mai mare problemă acum, în Washington D.C.

Activitatea Senatului fusese amînată pînă în luna septembrie, aşa încît pe colina Capitoliului domnea

apatia. Odihnindu-se după o mult comentată călătorie în Europa, președintele se răcorea la Camp David. Fără agitația de zi cu zi a vieții politice, Washington-ul nu mai era decît un oraș al turiștilor și al vînzătorilor stradali. Vizavi de Smithonian un mim dădea un mic spectacol în fața unei mulțimi lipicioase, care se oprise mai mult să-și tragă sufletul, decît din dragoste pentru artă. Rochii frumoase de vară se fanau, iar copiii scîn-ceau după înghețată.

Tineri și vîrstnici se îngrămădeau în Rock Center Park, folosind umbra și apa ca arme de apărare împo-triva zăpușelii. Băuturile răcoritoare și limonada se consumau cu galoanele, berea și vinul curgeau în aceleași cantități, dar mai puțin bătător la ochi. Sticlele dispăreau miraculos în clipa în care poliția intra în scenă. În timpul picnicurilor și al grătarelor în aer liber, oamenii își ștergeau transpirația, prăjeau cîrnați și supravegheau copiii, îmbrăcați sumar, care mergeau de-a bușilea prin iarbă. Mamele țipau la progenituri să nu se apropie de apă, să nu alerge pe drum, să lase jos un băț sau o piatră. Ca de obicei, muzica se auzea tare, sfidător, din aparatele de radio portabile; unde fierbinți, le spuneau disk-jockey-ii și anunțau tem-peraturi de peste nouăzeci de grade Fahrenheit.

Studenții se adunau în grupuri mici, unii așe-zîndu-se pe bolovani, la malul apei, ca să discute soar-ta lumii, alții întinzîndu-se pe iarbă, mai preocupați de soarta bronzului lor. Cei ce-și putuseră permite să-și

cheltuiască timpul şi benzina, o şterseseră la mare sau la munte.

O tînără şi frumuşică pictoriţă stătea sub un pom şi schiţa alene. După cîteva încercări de a-i atrage atenţia asupra bicepşilor la care muncise de şase luni încoace, unul din jucători recurse la o metodă mai directă. Discul de plastic ateriză cu un plescăit pe blocul ei de desen. Cînd fata îşi ridică enervată privirea, el alergă leneş spre ea. Zîmbetul lui era de scuze şi, astfel calculat, spera el, încît să o orbească.

– Scuzele mele. Mi-a scăpat.

Îndepărtîndu-şi de pe umăr o adevărată cascadă de păr negru, artista îi înapoie discul.

– E-n regulă. Reveni la schiţa ei fără să-i mai acorde o privire, măcar.

Dacă tinereţea are ceva, atunci are tenacitate. Aşezîndu-se pe vine lîngă ea, tînărul începu să-i studieze desenul. Cu cît ştia el despre artă n-ar fi umplut un ţoi, dar încercarea moarte n-are.

– Ei, nu-i rău deloc. Unde studiezi?

Recunoscînd stratagema, fata îi respinse curtea, uitîndu-se apoi îndelung la el şi făcîndu-l să zîmbească.

– La Georgetown.

– Serios? Ca şi mine. La Drept, la pre-universitare.

Pierzîndu-şi răbdarea, amicul lui îl strigă din partea cealaltă a pajiştii.

– Rod! Mergem sau nu să bem o bere?

– Vii des aici? o întrebă Rod, prefăcîndu-se că n-aude. Fata asta avea cei mai mari şi mai cafenii ochi pe care-i văzuse vreodată.

– Din cînd în cînd.

– Ce-ar fi să...

– Rod, hai odată. Să bem şi noi berea aia.

Rod se uită la prietenul lui asudat, uşor supraponderal, şi înapoi, în ochii aceia cafenii, răcoritori, ai pictoriţei. Nici o concurenţă.

– Vin şi eu mai tîrziu, Pete, îi răspunse Rod, după care lansă discul într-un arc înalt, neglijent.

– Gata joaca? îl întrebă fata, urmărind zborul discului.

El zîmbi, apoi îi atinse în treacăt părul.

– Depinde.

Înjurînd, Pete alergă în urmărirea discului. Abia dăduse cinci verzi pe el. După ce fu cît pe ce să se împiedice de un cîine, o luă la vale, anevoios, sperînd că discul nu va ateriza în apă. Plătise mult mai mult pe sandalele de piele. Discul o luă spre apă, făcîndu-l să înjure în gura mare, apoi se lovi de un copac şi coti în direcţia tufişurilor. Cu transpiraţia curgînd de pe el şi gîndindu-se la berea rece care-l aştepta, Pete dădu ramurile la o parte, croindu-şi drum.

Inima încetă să-i mai bată, pentru ca apoi să-i trimită sîngele în cap, cu pulsaţii puternice. Pînă să apuce să-şi tragă sufletul ca să poată striga, prînzul

lui, alcătuit din cartofi prăjiți și crenvurști, se revărsă cu violență.

Discul aterizase la puțin mai mult de o jumătate de metru de apă. Zăcea, nou și roșu și vesel, pe o mînă albă, care părea că vrea să-i facă vînt.

Fusese Carla Johnson, studentă la teatru, de douăzeci și trei de ani, chelneriță în timpul liber. Fusese strangulată în urmă cu douăsprezece sau cincisprezece ore, cu stola unui preot. Albă, brodată cu auriu.

Detectivul Ben Paris se prăbuși pe birou, după ce-și termină raportul privind uciderea lui Johnson. Pusese pe hîrtie toate faptele, bătînd la mașină cu două degete, în stilul mitralieră. Acum, însă, acestea se întorceau înapoi, spre el. Nu fusese nici viol, nici furt. Poșeta fusese găsită sub ea, cu douăzeci și trei de dolari și șaptezeci și șase de cenți și cu o cartelă de bancă, *MasterCard.* Inelul cu opal, care să tot fi făcut vreo cincizeci de dolari, îi rămăsese pe deget. Nici mobil, nici suspecți. Nimic.

Ben își petrecuse după-amiaza împreună cu partenerul său, discutînd cu familia victimei. Urîtă treabă, își spuse el. Mereu, aceleași răspunsuri. Carla dorise să devină actriță, Viața ei fusese numai studiu. Se

întîlnea cu cîte un prieten, dar nu era nimic serios, fusese mult prea dedicată unei ambiții pe care nu și-o va mai împlini niciodată.

Ben citi din nou raportul și se opri mai mult asupra armei crimei. Eșarfa unui preot. Alături, fusese prins cu un ac, un bilet. Îl citise acolo, îngenuncheat lîngă victimă:

Iertate fie-i păcatele.

– Amin, murmură Ben, răsuflînd prelung.

Trecuse de ora unu noaptea, în cea de a doua săptămînă a lui septembrie, cînd Barbara Clayton o luă peste peluza din fața catedralei Washington. Aerul era cald, stelele străluceau, dar dispoziția ei nu o lăsa să se bucure. Mergea și înjura, furioasă. Ce-or să-i mai audă urechile mecanicului ăluia cu față de dihor, mîine dimineață! Auzi, cică îi făcuse transmisia ca nouă. Ce escroc! Slavă Domnului că nu mai avea de mers decît cîteva cvartale. Acum o să trebuiască să ia autobuzul pînă la slujbă. O să plătească el, ticălosul ăla urît, puțind a ulei. O stea căzătoare explodă și traversă cerul într-un arc strălucitor. Ea nici măcar nu o văzu.

Nici bărbatul care o urmărea. Ştiuse că o să vină. Nu i se spusese să fie vigilent? Capul lui, chiar şi acum nu era el oare gata să explodeze din cauza presiunii *Vocii?* Fusese ales, dîndu-i-se misiunea aceasta şi gloria.

– *Dominus vobiscum,* murmură el, apoi înşfăcă strîns în mîini materialul plăcut la pipăit al stolei.

Iar cînd misiunea lui fu îndeplinită, se simţi cuprins de fierbinţeala năvalnică a senzaţiei de forţă. Coapsele îi explodară. Sîngele începu să cînte în el. Era curat. Şi acum, în felul acesta, era şi ea. Încet, cu gingăşie, îşi trecu degetul mare peste fruntea ei, peste buze, peste inimă, făcînd semnul crucii. O absolvise de păcate, dar cît se poate de repede. *Vocea* îl avertizase că vor exista mulţi care nu vor înţelege puritatea lucrării sale.

Părăsindu-i trupul în întunericul nopţii, porni mai departe, cu ochii strălucindu-i de lacrimi şi de bucurie.

– Presa, televiziunea, toţi ne asaltează pe tema asta. Căpitanul Harris arse un pumn în ziarul desfăcut, de pe birou. Tot oraşul ăsta nenorocit a intrat în panică. Aflu eu cine a furnizat presei chestia asta cu preotul...

Se opri, retrăgîndu-se în el. Rar i se întîmpla să-şi piardă astfel controlul. Stătea el în spatele biro-

ului, dar tot polițist era, își spuse, și încă unul al naibii de bun. Un bun polițist nu-și pierde firea. Începu să împăturească ziarul ca să-și acorde suficient timp să-și revină și-și plimbă privirea peste ceilalți polițiști din încăpere. Unul și unul, fir-ar să fie, recunoscu Harris. Nu ar fi tolerat vreunul mai slab.

Ben Paris stătea pe colțul biroului, jucîndu-se cu un presse-papier din plastic imitînd sticla. Harris îl cunoștea suficient de bine ca să știe că Ben simțea nevoia să țină ceva în mîini, cînd gîndea. Tînăr, se gîndi Harris, dar avînd deja zece ani în poliție. Un polițist de nădejde, chiar dacă nu proceda el întotdeauna foarte ortodox. Cele două citări pe ordinul de zi pentru fapte de vitejie fuseseră binemeritate. Cînd situația era mai puțin tensionată, pe Harris chiar îl amuza faptul că Ben arăta ca versiunea unui scenarist de la Hollywood despre un polițist detectiv – cu fața prelungă, cu oase puternice, cu părul negru, sîrmos. Părul lui era bogat și mai lung decît se obișnuia, dar era tuns într-una din frizeriile acelea micuțe, elegante, din Georgetown. Avea ochi verzi, deschiși la culoare, care nu scăpau nimic important.

Prăvălit pe un scaun, cu picioarele lui lungi întinse în față, stătea Ed Jackson, partenerul lui Ben. La un metru nouăzeci și opt și nouăzeci și trei de kilograme, intimida ușor suspecții, numai cînd apărea. Întîmplător sau special, își lăsase barbă mare, care era la fel de roșcată ca și coama cîrlionțată de pe cap.

Avea ochii albaştri şi prietenoşi. Putea găuri o monedă de la cincizeci de metri, cu pistolul din dotare.

Harris puse ziarul deoparte, dar nu se aşeză.

– Ce-aţi aflat?

Ben trecu presse-papier-ul dintr-o mînă într-alta, înainte de a-l pune la loc.

– În afară de aspectul general şi de culoarea părului, nu există nici o altă legătură între cele două victime. Nu există prieteni comuni, nu există localuri comune, frecventate de acestea. Profilul Carlei Johnson îl ai. Barbara Clayton lucra într-un magazin de îmbrăcăminte, era divorţată, fără copii. Familia ei, locuieşte în Maryland. Intelectuali. A avut o legătură foarte strînsă cam pînă acum vreo trei luni. Cînd s-a fîsîit totul, tipul s-a mutat la Los Angeles. Facem cercetări asupra lui, dar tipul pare curat.

Băgă mîna în buzunar după o ţigară şi surprinse privirea partenerului său.

– Asta-i a şasea, îi spuse Ed. Ben încearcă să fumeze sub un pachet pe zi, explică el, după care continuă el raportul: Clayton îşi petrecuse seara într-un bar din Wisconsin. Genul de seară în oraş a unei fete, împreună cu o prietenă care lucra cu ea. Prietena spune că Barbara Clayton a plecat la ora unu. Maşina ei a fost găsită, în pană, la cîteva cvartale de locul crimei. Se pare că avea probleme cu transmisia. Se hotărîse, probabil, să-şi continue drumul pe jos. Apartamentul ei se afla cam la vreo jumătate de milă mai

jos.

– Singurele lucruri pe care victimele le au în comun este că amîndouă erau blonde, albe şi de sex feminin. Ben trase adînc fum în piept, umplîndu-şi plămînii cu el şi dîndu-i apoi drumul.

– Acum sînt moarte amîndouă.

În teritoriul lui, îşi spuse Harris şi asta îl afectează.

– Arma crimei, eşarfa unui preot.

– Stola, specifică Ben. N-a fost prea greu să mergem pe urma ei. Omul nostru o folosea pe cea mai bună – din mătase naturală.

– Nu a cumpărat-o din oraş, continuă Ed. În nici un caz, în ultimul an. Am verificat la toate magazinele de obiecte de cult, la toate bisericile. Am aflat că există trei locuri de unde se poate cumpăra aşa ceva.

– Biletele sînt scrise pe o hîrtie care poate fi găsită la orice papetărie, adăugă Ben. Deci nu se poate merge pe urma lor.

– Cu alte cuvinte, nu aveţi nimic.

– Cu orice cuvinte, nu avem nimic, spuse Ben, trăgînd din nou fum în piept.

Harris îi studie pe cei doi în tăcere. Poate că ar fi preferat ca Ben să poarte cravată sau ca Ed să-şi radă barba, dar asta îi privea pe ei. Erau cei mai buni. Paris, cu farmecul lui şi cu aparenta lui nonşalanţă, avea instinctul unei vulpi şi ascuţimea unui stilet. Jackson era grijuliu şi eficient ca o mătuşă rămasă fată

mare. Orice caz era pentru el ca un joc de puzzle și nu obosea niciodată să mute piesele.

Harris adulmecă fumul care venea din țigara lui Ben și își spuse că renunțase la fumat spre binele lui.

– Duceți-vă înapoi și stați din nou de vorbă cu toată lumea. Prezentați-mi raportul asupra vechiului prieten al lui Clayton și lista clienților magazinelor de obiecte de cult. Trebuie să punem mîna pe tipul ăsta, adăugă el, uitîndu-se din nou la ziar.

– Preotul, murmură Ben trăgînd cu coada ochiului la titlul articolului. Presa se dă întotdeauna în vînt să boteze psihopații.

– Și să comenteze fără acoperire, adăugă Harris. Haide să-l scoatem din paginile ziarelor și să-l băgăm după gratii.

Amețită după o noapte întreagă în care stătuse aplecată asupra hîrtiilor, doctorița Teresa Court își bea cafeaua răsfoind ziarul *Post*. Trecuse o săptămînă întreagă de la cea de-a doua crimă și Preotul, așa cum îl botezase presa, continua să bîntuie în libertate. Nu considera cîtuși de puțin că a citi despre el era cel mai bun mod de a-și începe ziua, dar omul o interesa din punct de vedere profesional. Nu era imună la moartea celor două tinere femei, dar fusese educată să

privească faptele şi să pună un diagnostic. Viaţa ei fusese închinată acestui scop.

Din punct de vedere profesional, viaţa ei era asaltată de probleme, de suferinţă, de frustrări. În compensaţie, îşi păstra lumea ei privată în ordine şi simplitate. Cum crescuse în puf şi primise o educaţie pe măsură, considera gravura de Matisee de pe perete şi paharul de cristal de Baccarat de pe masă, ca pe ceva firesc. Prefera liniile precise şi culorile pastelate, dar uneori se pomenea atrasă de ceva strident, cum era pictura abstractă, în ulei, cu tuşă viguroasă şi culori arogante, de deasupra mesei. Îşi înţelegea nevoia de duritate ca şi pe cea de blîndeţe şi era mulţumită. Una din principalele ei priorităţi era aceea de a fi mulţumită.

Cum cafeaua se răcise deja, o împinse în lături. După o clipă, împinse deoparte şi ziarul. Îşi dorea să ştie mai mult despre asasin şi despre victime, voia să aibă toate detaliile. Îşi aminti apoi vechiul proverb care spunea să fii prudent cu ce-ţi doreşti, căci s-ar putea să ţi se îndeplinească. Aruncă o privire la ceas şi se sculă de la masă. Nu avea timp să clocească deasupra unei poveşti dintr-un ziar. O aşteptau pacienţii.

Oraşele de pe Coasta de Est arată în toată splendoarea lor toamna. Vara le coace, iarna le lasă

înnămolite și murdare, dar toamna le conferă un suflu de culoare și demnitate.

Ben Paris se trezi brusc. Era ora două, într-o noapte rece de octombrie. N-avea rost să se mai întrebe ce-i tulburase somnul și visul interesant în care apăreau trei blonde. Se sculă și se duse gol la masa de toaletă, după țigări. Douăzeci și două, murmură el în tăcere.

Aprinse una, umplîndu-și gura cu gustul amărui, familiar și abia după aceea se duse la bucătărie să-și fiarbă cafeaua. Aprinzînd doar lampa fluorescentă de deasupra sobei, se uită atent după gîndaci. Nimic nu se strecurase printre crăpături. Ben aprinse focul sub ibric și se gîndi că ultima dezinsecție mai avea încă putere. Întinzîndu-se după o ceașcă, împinse deoparte corespondența de vreo două zile care mai aștepta încă să fie deschisă.

În lumina aspră din bucătărie chipul lui arăta dur, chiar periculos. Era normal, se gîndea doar la crime. Trupul lui gol era ușor și sprinten și atît de slab, încît ar fi putut trece drept sfrijit fără proeminențele discrete ale mușchilor.

Cafeaua nu l-ar fi ținut treaz. Cînd mintea lui era pregătită, trupul o urma imediat. Se antrenase singur, de-a lungul atîtor ore de stat la pîndă.

O pisică costelivă, de culoarea prafului, sări pe masă și-l privi fumînd și sorbind din cafea. Văzînd că era cu gîndurile aiurea, pisica își revizui ideea despre

o farfurioară cu lapte în toiul nopții și se așează, începînd să se spele.

Nu erau mai aproape de găsirea asasinului decît în după-amiaza în care fusese găsit primul cadavru. Orice pistă, fie ea cît de vagă, de care se apropiau, se dovedea un fiasco după primele mile de luat la picior. Se înfundaseră, reflectă Ben. Nimic. Zero.

Desigur, fuseseră cinci declarații, numai într-o singură lună. Toate venind din partea unor minți deranjate care mureau să li se acorde atenție. Trecuseră douăzeci și șase de zile de la cea de a doua crimă și nu ajunseseră nicăieri. Și cu fiecare zi care trecea, știa bine, pista se răcea tot mai mult. În timp ce presa obosea, oamenii începeau să se relaxeze. Nu-i plăcea asta.

Aprinzînd o țigară de la alta, Ben se gîndea la acalmia de dinaintea furtunii. Privi afară în noaptea rece, luminată de o semilună, cu gîndurile duse.

Localul lui Doug se afla la numai cinci mile de apartamentul lui Ben. La ora asta, luminile fuseseră stinse. Muzicanții plecaseră și băutura împrăștiată pe jos, ștearsă. Francie Bowers ieși pe ușa din spate trăgîndu-și puloverul pe ea. O dureau picioarele. După șase ore petrecute pe tocurile ei de zece centimetri,

își simțea acum, în bascheți, degetele amorțite. Totuși, bacșișurile primite meritau asta. Dusul băuturilor la mese însemna să stai într-adevăr mult în picioare, dar dacă aveai picioare bune – și avea – bacșișurile curgeau.

Cîteva asemenea nopți îi mai trebuiau, își făcea ea planul, și putea să depună avansul pentru un mic *Volkswagen.* Gata cu autobuzele. Asta era ideea ei despre paradis.

Simți un ușor junghi venind dinspre bolta piciorului. Francie aruncă o privire înspre alee. Ar scuti-o de un sfert de milă. Dar era întuneric. Mai făcu vreo doi pași înspre felinar și renunță. Întuneric sau nu, un pas mai mult decît trebuie nu o să facă.

Așteptase mult. Dar știa. Vocea îi spusese că fusese trimisă una dintre oițele rătăcite. Venea cu repeziciune, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să fie mai repede izbăvită. De zile întregi se ruga pentru ea, pentru curățirea sufletului ei. Acum, clipa iertării era la un pas de el. El nu era decît un instrument.

Capul începu să-i vîjîie și toată această neliniște o luă în jos, în spirală. Puterea își făcea drum în el. Se rugă, la adăpostul umbrelor, pînă cînd apăru ea.

Se mișcă iute, așa cum era milostiv să se miște. Cînd stola fu răsucită în jurul gîtului ei, victima nu avu decît o secundă să caște gura după aer, înainte ca el să strîngă lațul. Scoase doar un mic sunet gîlgîit, în clipa în care rămase fără aer. Cuprinsă de groază,

dădu drumul genții de pînză și se apucă cu amîndouă mîinile de obiectul care o împiedica să respire.

Uneori, cînd puterea lui era mare, reușea să le termine repede. Dar diavolul din ea era puternic, îl provoca. Degetele ei traseră de mătase, apoi se înfipseră cu putere în mănușile pe care le purta. Cînd începu să dea cu picioarele în el, o ridică în sus, dar ea continua să-l lovească. Atinse cu piciorul o cutie de tablă și o expedie zăngănind. Zgomotul răsună puternic în capul lui, aproape făcîndu-l să urle și el.

Apoi ea se înmuie și lacrimile de pe fața lui se uscară în aerul toamnei. O așeză încet pe beton și-i dădu dezlegarea, în limba cea veche. După ce prinse cu un ac biletul de pulover, o binecuvîntă.

Ea își găsise pacea. Iar pentru moment, și el.

– La ce bun să murim și noi, îndreptîndu-ne într-acolo? spuse Ed pe un ton liniștit, cînd Ben luă o curbă cu cincizeci de mile pe oră. Oricum, e deja moartă.

Ben încetini *Mustang*-ul și făcu imediat la dreapta.

– Tu ai făcut praf ultima mașină. Ultima *mea* mașină, adăugă, fără prea mult umor în glas. Nu avea decît șaptezeci și cinci de mii de mile la bord.

– Urmărire la mare viteză, bombăni Ed.

Mustang-ul hurducăni peste o denivelare, amintindu-i lui Ben că trebuia să verifice amortizoarele.

– Şi nu te-am omorît.

– Contuzii şi lacerări. Lunecînd prin lumina chihlimbarie, Ben trecu într-a treia.

– Multiple contuzii şi lacerări.

Amintindu-şi, Ed zîmbi.

– Dar i-am prins, nu?

– Erau leşinaţi. Ben opri maşina cu un schelălăit puternic şi băgă cheile în buzunar. Iar eu am avut nevoie de cinci copci, în braţ.

– Fir-ar, fir-ar, fir-ar... Căscînd, Ed se desfăşură din maşină şi rămase în picioare pe trotuar.

Era aproape în zori şi suficient de rece ca să-ţi poţi vedea răsuflarea, dar se adunase deja destulă lume. Ghemuindu-se în jacheta lui şi dorindu-şi o cafea, Ben îşi croi drum prin mulţimea curioasă de gură-cască, spre aleea împrejmuită cu sfoară.

– Sly. Făcîndu-i un semn cu capul fotografului poliţiei, Ben privi în jos, la victima numărul trei.

Aprecie să aibă între douăzeci şi şase şi douăzeci şi opt de ani. Puloverul era din fire sintetice ieftine, iar tălpile baschetilor ei erau roase. Avea cercei legănători, placaţi cu aur. Faţa ei era o mască de fard, care nu se potrivea cu puloverul şi pantalonii reiaţi, de duzină.

Făcîndu-şi mîinile căuş în jurul celei de a doua

țigări pe ziua de astăzi, ascultă raportul polițistului în uniformă, de lîngă el.

– A fost găsită de un vagabond. L-am urcat într-o mașină, să-și mai revină. Se pare că a dat peste ea căutînd în gunoaie. L-a speriat de moarte, așa că a luat-o la fugă pe alee și aproape că a intrat în mașina mea.

Ben dădu din cap și se uită în jos, la biletul ordonat scris, prins cu acul de puloverul ei. Frustrarea și furia trecuseră ca fulgerul prin el, fără să lase urme și fiind ușor înlocuite de un sentiment de acceptare. Aplecîndu-se, Ed ridică sacul de pînză, foarte mare, căruia-i dăduse ea drumul. Din el se împrăștie un pumn de jetoane de autobuz.

Îi aștepta o zi nesfîrșită.

Șase ore mai tîrziu, intrară în clădirea poliției. Secția de Criminalistică nu avea aura sordidă a secției Moravuri, dar era aproape la fel de curată și de îngrijită ca și secțiile de poliție din suburbii. Cu doi ani în urmă pereții fuseseră zugrăviți în ceea ce Ben denumise bej de bloc de locuințe. Pardoseala din dale ceramice transpira vara și ținea frig iarna. Oricît de zeloși ar fi fost cei ce asigurau curățenia, încăperile erau sortite să miroasă veșnic a fum stătut de țigări, a zaț de cafea

și a transpirație recentă. Este drept, în primăvară achiziționaseră un bazin și îl însărcinaseră pe unul din polițiști să cumpere plante pe care să le pună pe pervazurile ferestrelor. De murit nu mureau, dar nici nu prosperau.

Ben trecu prin dreptul unei mese de scris și-l salută din cap pe Lou Roderick, care bătea un raport la mașină. Era genul de polițist care-și făcea conștiincios rapoartele, așa cum un contabil ținea evidența taxelor.

– Harris vrea să-ți vorbească, îi spuse Lou și, fără să-și ridice privirea, reuși să pară amabil. Tocmai s-a întors de la o ședință cu primarul. Și cred că Löwenstein are un mesaj pentru tine.

– Mulțumesc. Ben se uită la batonul de ciocolată *Snickers* de pe biroul lui Roderick. Ascultă, Lou...

– Las-o baltă. Roderick continuă să-și bată raportul fără să-și întrerupă ritmul.

– Și asta numești tu camaraderie, mormăi Ben și o luă agale spre Löwenstein.

Ea era cu totul alt gen decît Roderick, reflectă Ben. Lucra în salturi, se întrerupea și pleca și se simțea mult mai bine în stradă decît la mașina de scris. Ben respecta precizia lui Lou, dar, ca ajutor, ar fi luat-o pe Löwenstein, ale cărei costume și uniforme curate și îngrijite nu ascundeau faptul că avea, în mod incontestabil, cele mai frumoase picioare din secție. Ben îi aruncă o privire scurtă, înainte de a se așeza pe colțul

biroului ei. Păcat că era măritată, se gîndi el.

Răsfoind alene prin hîrtiile ei, aşteptă pînă cînd aceasta termină de vorbit la telefon.

– Cum mai merge, Löwenstein?

– Dispozitivul de mărunţit gunoiul, de la chiuvetă, s-a înfundat şi instalatorul îmi cere trei sute, dar nu-i nimic, pentru că o repară bărbatul meu. Puse un formular în maşina de scris. În felul ăsta, nu o să ne coste decît de două ori mai mult. Dar tu? Îi arse una peste mîna de pe Pepsi-ul ei. Ai noutăţi despre Părinte?

– Doar un cadavru. Dacă în vorbele lui exista amărăciune, atunci aceasta era greu de detectat. Ai fost vreodată la localul lui Doug, mai jos de Canal?

– Eu nu duc o viaţă socială ca tine, Paris.

Ben fornăi şi puse mîna pe cana burduhănoasă în care îşi ţinea ea creioanele.

– Era chelneriţă de băuturi, la mese. Avea douăzeci şi şapte de ani.

– N-are rost să te consumi, îi spuse ea în şoaptă, apoi, văzîndu-i faţa, îi întinse Pepsi-ul. Întotdeauna te consumă chestiile astea. Harris vrea să vă vadă, pe tine şi pe Ed, mai spuse ea.

– Da, ştiu. Luă o înghiţitură interminabilă, lăsînd zahărul şi cafeina să-i pătrundă în sistem. Ai vreun mesaj pentru mine?

– Ah, da. Dădu hîrtiile la o parte, pînă cînd găsi ce căuta, şi zîmbi cu subînţeles. Te-a sunat Bunny. Cum vocea ei ridicată, insinuantă, nu stîrni nimic în

el, îi aruncă o privire mirată şi-i dădu biletul. Vrea să ştie la ce oră mergi să o iei. Părea tare drăguţă, zău, Paris.

Ben băgă biletul în buzunar şi zîmbi.

– Chiar este tare drăguţă, Löwenstein, dar aş lăsa-o în prima clipă în care te-ai hotărî tu să-ţi înşeli soţul.

Ben plecă fără să-i înapoieze băutura şi Löwenstein începu să rîdă şi se întoarse la formular şi la maşina de scris.

– Au scos la vînzare apartamentele din blocul meu. Ed puse receptorul înapoi în furcă şi o porni, împreună cu Ben, spre biroul lui Harris. Cincizeci de mii de dolari. Isuse!

– Înseamnă că are canalizarea proastă. Ben bău restul de Pepsi şi aruncă sticla într-o cutie de gunoi.

– Da. Ştii cumva ceva liber în blocul tău?

– Nimeni nu pleacă de acolo decît cu picioarele înainte.

Prin geamul gros al biroului lui Harris, îl puteau vedea pe căpitan, care vorbea la telefon. Se ţinea bine pentru un bărbat de cincizeci şi şapte de ani, care şi-i petrecuse pe ultimii zece în spatele biroului. Avea prea multă voinţă ca să se îngraşe. Prima căsnicie se destrămase din cauza meseriei, a doua, din cauza sticlei. Harris renunţase şi la băutură şi la căsnicie şi acum meseria le ţinea locul amîndurora. Poliţiştii din secţia lui nu îl plăceau în mod obligatoriu, dar îl res-

pectau. Harris prefera lucrurile așa cum erau ele acum. Ridicîndu-și privirea, le făcu semn celor doi să intre.

– Să am rapoartele laboratorului înainte de ora cinci. O scamă dacă se găsește pe puloverul ei și aia vreau să știu de unde vine. Faceți-vă meseria. Dați-mi ceva cît de mic, să mi-o pot face și eu pe a mea. Închise telefonul și-și turnă cafea fierbinte. După cinci ani, tot un scotch ar fi fost mai bun.

– Vorbiți-mi despre Francie Bowers.

– Lucra la mese, la Doug, de aproape un an. Locuia singură într-un bloc din North West. Ed se mută de pe un picior pe altul și-și consultă carnetul. Căsătorită de două ori, de fiecare dată mai puțin de un an. Facem cercetări asupra ambilor foști soți. Muncea noaptea și dormea ziua, așa încît vecinii nu prea știu mare lucru despre ea. Pleca de la serviciu la ora unu noaptea. Se pare că o tăia pe alee ca să ajungă la stația de autobuz. Nu avea mașină.

– Nimeni n-a auzit nimic, adăugă Ben. Și nici n-a văzut nimic.

– Mai întrebați, spuse Harris simplu. Și găsiți pe cineva care a auzit. Ceva în plus despre numărul unu?

Lui Ben nu-i plăcea cînd victimelor li se dădeau numere și-și vîrî mîinile în buzunare.

– Prietenul Carlei Johnson e la Los Angeles, unde a primit un rolișor într-o melodramă. E curat. Se pare că Johnson se certase cu un alt student, cu o zi înainte de a fi omorîtă. Martorii spun că fusese o ceartă

foarte aprinsă.

– El a recunoscut, continuă Ed. Se pare că se întîlniseră de cîteva ori, dar ea nu se arătase interesată.

– Are alibi?

– Pretinde că se îmbătase şi că agăţase un boboc din anul întîi. Ridicînd din umeri, Ben se aşează pe braţul fotoliului. S-au logodit. Putem să-l mai chemăm o dată aici, dar nici unul din noi nu crede că ar putea avea vreo legătură cu crima. Nu le-a cunoscut pe Clayton şi pe Bowers. Verificîndu-l, am constatat că puştiul este prototipul tînărului american, provenind dintr-o familie de burghezi, bine situată. Mai curînd este Ed un psihopat, decît puştiul ăsta.

– Mulţumesc, partenere.

– Bine, dar oricum, mai verificaţi-l o dată. Cum îl cheamă?

– Robert Lawrence Dors. Conduce o *Honda Civic* şi poartă cămăşi de polo. Ben scoase o ţigară. Poartă mocasini albi, fără şosete.

– Să-l aducă Roderick aici.

– Stai o clipă...

– Desemnez o echipă de forţă pentru soluţionarea acestui caz, spuse Harris, întrerupîndu-l pe Ben. Îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea. Roderick, Löwenstein şi Bigsby vor lucra cu voi. Îl vreau pe individul ăsta pînă să apuce să omoare o altă femeie care se nimereşte să fie singură pe alee. Vocea lui rămăsese

blîndă, rațională, dar categorică. Aveți ceva împotrivă?

Ben se apropie de fereastră și privi afară.

– Nu, cu toții vrem să punem mîna pe el.

– Inclusiv primarul, adăugă Harris, doar cu o vagă urmă de amărăciune în glas. Vrea ca la sfîrșitul acestei săptămîni să fie în stare să ofere presei ceva pozitiv. Vom recurge la un psihiatru, ca să ne facă un profil.

– Un psihiatru? Rîzînd cinic, Ben se întoarse de la fereastră. Să fim serioși, căpitane.

Pentru că nici lui nu-i plăcea ideea, glasul i se înăspri.

– Doctorul Court a fost de acord să colaboreze cu noi, la cererea primarului. Încă nu știm cum arată asasinul, dar poate este timpul să știm cum gîndește. În clipa asta, adăugă el uitîndu-se calm la cei doi, sînt în stare să privesc și într-un glob de cristal dacă acesta îmi va oferi o pistă. Să fiți înapoi la patru.

Ben voi să spună ceva, dar surprinse privirea de avertizare a lui Ed. Ieșiră fără un cuvînt.

– Poate că ar trebui să chemăm un medium, bombăni Ben.

– Privești îngust.

– Realist.

– Psihicul uman este plin de mistere fascinante.

– Iar ai citit prea mult.

– Iar cei antrenați în a-l înțelege pot deschide uși la care un profan bate în neștire.

Ben oftă şi-şi aruncă ţigara în parcare, în clipa în care ieşiră afară din clădire.

– Rahat!

– Rahat, bombăni Tess, privind afară pe fereastra biroului ei. Două lucruri n-avea ea cîtuşi de puţin chef să facă acum. Primul era să ia în piept traficul pe ploaia rece, nesuferită, care se pornise. Al doilea era să se implice în crimele care ameninţau oraşul. Trebuia să-l facă pe primul pentru că primarul şi bunicul ei o presaseră să-l facă pe al doilea.

Mapa ei era şi aşa prea încărcată. L-ar fi putut refuza pe primar politicos, chiar cerîndu-şi scuze. Dar cu bunicul ei era cu totul altceva. Cînd avea de-a face cu el, parcă înceta să mai fie doctoriţa Teresa Court. După cinci minute nu mai era o femeie de un metru şaizeci şi cinci şi nu mai avea nici o diplomă încadrată de o ramă neagră, în spatele ei. Redevenea fetiţa de doisprezece ani, numai piele şi os, copleşită de personalitatea bărbatului pe care îl iubise cel mai mult pe lumea asta.

Dar el avusese grijă ca ea să obţină diploma în ramă neagră, nu? Cu încrederea ei, se gîndi ea, cu sprijinul lui, cu neţărmurita lui credinţă în ea. Cum putea spune nu, cînd o ruga să-şi folosească pricepe-

rea? Pentru că îi lua zece ore pe zi ca să se ocupe de cazurile ei curente, poate că era timpul să nu mai se încăpățîneze și să-și ia un partener.

Tess se uită în jurul ei, la biroul în culori pastelate, cu antichitățile și acuarelele alese cu grijă. Ale ei, se gîndi ea. Fiecare piesă. Se uită apoi la comoda înaltă, pentru dosare, din stejar, de pe la 1920. Era încărcată cu dosarele cazurilor. Și acestea erau tot ale ei. Nu, nu o să-și ia nici un partener. La anul o să aibă treizeci de ani. Avea cazurile ei, avea biroul ei, avea problemele ei. Și așa voia să rămînă totul.

Își luă din debara haina de ploaie căptușită cu vizon și și-o trase pe ea. Și poate, doar poate că va reuși să ajute poliția să-l găsească pe omul care umplea zilnic paginile ziarelor. Să-i ajute să-l găsească, să-l oprească, astfel ca la rîndul lui să poată și el primi ajutorul de care avea nevoie.

Își luă poșeta și mapa burdușită cu dosare care urmau să fie sortate în decursul serii.

– Kate!

Tess intră în biroul alăturat, ridicîndu-și gulerul.

– Mă duc la poliție, la comisarul Harris. Nu-mi dai nici o legătură decît dacă este ceva urgent.

– Ar trebui să ai o pălărie, îi răspunse secretara.

– Am una în mașină. Pe mîine.

– Vezi cum conduci.

Deja cu gîndul în altă parte, ieși pe ușă scormonind după cheile de la mașină. Poate că în drum

spre casă o să apuce să cumpere nişte mîncare chinezească la pachet şi o să mănînce în tihnă, înainte de...

– Tess!

Încă un pas şi ar fi fost în lift. Înjurînd în sinea ei, Tess se întoarse şi reuşi să schiţeze un zîmbet.

– Frank! Şi ce bine reuşise să-l evite, vreme de aproape zece zile.

– Eşti o doamnă cumplit de greu de abordat.

Se îndreptă spre ea. Impecabil. Acesta era cuvîntul care-i venea pe buze ori de cîte ori îl vedea pe doctorul F.R. Fuller. Exact la limita plictiselii. Costumul lui gris-perle era de la *Brooks Brothers,* iar cravata lui cu dungulițe avea în ea aceeaşi nuanţă, precum şi rozul bébé al cămăşii lui de la *Arrow.* Părul lui era frezat perfect şi conservator. Tess încercă din greu să-şi păstreze zîmbetul. Nu era vina lui Frank că ea nu se aprindea în contact cu perfecţiunea.

– Am fost ocupată.

– Ştii ce se spune cînd munceşti prea mult, Tess.

Scrîşni din dinţi ca să se abţină de la a spune „nu, ce se zice?" El rîse pur şi simplu şi-i oferi restul clişeului. Tess apăsă pe butonul de coborîre, sperînd că liftul va veni repede.

– Totuşi, astăzi pleci mai devreme.

– Program de teren. Se uită la ceas în mod ostentativ. Avea timp destul. Sînt puţin în întîrziere, minţi ea, calmă.

– Am tot încercat să dau de tine. Sprijinindu-se cu mîna de perete, se aplecă spre ea. Un alt obicei al lui, pe care Tess îl detesta. Ai crede că nu-i nici o pro.blemă, cîtă vreme birourile noastre sînt alăturate, continuă el.

Unde naiba se afla liftul ăla, cînd avea cel mai mult nevoie de el?

– Știi bine ce înseamnă un program încărcat, Frank.

– Sigur că știu. Își scăpără zîmbetul lui de pastă de dinți și Tess se întrebă dacă nu cumva își închipuia că apa lui de colonie o înnebunea. Dar avem nevoie cu toții să ne mai relaxăm din cînd în cînd, n-am dreptate, doctore?

– Fiecare în felul lui.

– Am bilete pentru mîine seară la piesa lui Noel Coward, de la *Kennedy Center.* De ce să nu ne relaxăm împreună?

Ultima dată, singura dată cînd acceptase să se relaxeze alături de el, abia reușise să scape cu hainele pe ea. Mai rău, înainte de declanșarea stării de război, se plictisise vreme de trei ore.

– Drăguț din partea ta să te gîndești la mine, Frank. Minți din nou fără ezitare: Dar, din păcate, am deja un program pentru mîine seară.

– Ce-ar fi să...

Ușile se deschiseră.

– Ca să vezi, am întîrziat. PășI în lift, aruncîn-

du-i un zîmbet vesel. Şi nu munci prea mult, Frank. Ştii ce se spune.

Din cauza ploii şi a traficului, îşi consumă aproape tot timpul ei suplimentar ca să ajungă la secţia de poliţie. În mod destul de ciudat, jumătatea aceea de oră, atît de belicoasă, o lăsă plină de bună dispoziţie. Poate, se gîndi ea, datorită faptului că scăpase atît de uşor de Frank. Dacă ar fi avut inima, dar nu o avea, i-ar fi spus simplu că era un ticălos şi asta ar fi însemnat sfîrşitul. Pînă să înceapă să o înghesuie în destule colţuri, recursese la tact şi la scuze.

Întinzînd mîna alături, îşi luă pălăria de fetru şi-şi înghesui părul sub ea. Se uită în oglinda retrovizoare şi-şi încreţi nasul. N-avea rost să se mai aranjeze acum. Pierdere de timp cu ploaia asta. Trebuie să existe acolo o toaletă unde să scormonească în trusa de farduri şi de unde să iasă apoi cu un aer demn şi profesional. Pînă una-alta, nu o să arate decît udă.

Împingînd portiera, Tess se apucă cu o mînă de pălărie şi o luă la fugă spre clădire.

– Fii atent. Ben îşi opri colegul pe scările care duceau la cartierul general. Nemaipăsîndu-le de ploaie, o urmăreau pe Tess care sărea printre băltoace.

– Frumoase picioare, comentă Ed.

– La naiba. Sînt chiar mai grozave decît ale lui Löwenstein.

– Posibil. El se mai gîndi o clipă. Dar greu de spus, în ploaie.

Alergînd în continuare, cu capul plecat, Tess se năpusti sus pe scări și se izbi de Ben. O auzi înjurînd, înainte de a o prinde de umeri și de a o îndepărta de el, suficient ca să o privească în față.

Meritase să se ude, pentru ceea ce vedea.

Elegantă. Chiar cu ploaia care șiroia pe ea. Ben se gîndi la eleganță. Tăietura pomeților era puternică, suficient de proeminentă ca să-l facă să se gîndească la fecioarele vikingilor. Gura era moale și umedă, făcîndu-l să se gîndească la alte lucruri. Era palidă, doar cu o umbră rozalie în obraji. Ochii însă erau cei care îl făcură să-și înghită remarca ușuratică pe care se gîndise să o facă. Erau mari, reci și, doar o idee, enervați. Și violeți. Crezuse că această culoare îi fusese rezervată doar lui Elizabeth Taylor și florilor de cîmp.

– Scuzați-mă, reuși Tess să spună, cînd își recăpătă suflul. Nu v-am văzut.

– Nu. Ar fi vrut să se mai uite la ea, dar reuși să se adune. Ben avea o reputație, în ce privește femeile, care devenise mitică. Exagerată, dar bazată pe fapte.

– La viteza cu care circulați, nu mă surprinde. Îi făcea plăcere să o țină, să-i urmărească ploaia agățîndu-i-se de gene. V-aș putea acuza de atac asupra unui ofițer de poliție.

– Doamna stă în ploaie, spuse Ed în șoaptă.

Pînă atunci, Tess nu-l observase decît pe bărbatul care o ținea, uitîndu-se la ea ca și cum ar fi apărut dintr-un vălătuc de fum. Privi acum dincolo de el și

apoi în sus. Văzu un uriaș ud, cu ochi albaștri care rîdeau și cu o masă de păr roșcat, leoarcă. Se afla oare la o secție de poliție sau într-un basm?

Ben continuă să o țină de un braț, în timp ce deschidea ușa. O conduse înăuntru, dar nu intenționa să-i dea drumul. Nu încă.

Odată înăuntru, Tess îi mai aruncă o privire lui Ed, se convinse că era real și se întoarse spre Ben. Și el era real. Și continua să o țină de braț. Amuzată, își ridică o sprînceană.

– Ofițer, te previn că dacă mă arestezi pentru atac, voi deschide acțiune pentru comportament brutal din partea poliției. Cînd el zîmbi, Tess simți un declic. Deci nu era atît de inofensiv pe cît se gîndise ea.

– Și acum vă rog să-mi permiteți să...

– Bine, fără nici o acțiune. Ben continuă să o țină de braț. În cazul în care ați venit pentru un proces-verbal de contravenție...

– Sergent...

– Detectiv, o corectă el. Ben.

– Detectiv, probabil că voi recurge la ajutorul dumitale cu o altă ocazie, dar în clipa de față sînt în întîrziere. Dacă vreți totuși să mă ajutați...

– Sînt un servitor public.

– Atunci dați-mi drumul la braț și spuneți-mi unde îl găsesc pe căpitanul Harris.

– Căpitanul Harris? De la Criminalistică?

Văzu surpriza, neîncrederea, și-și simți brațul

eliberat. Intrigată, își scutură capul, scoțîndu-și pălăria. Părul blond deschis i se revărsă pe umeri.

– Exact.

Privirea lui Ben urmări cascada părului, înainte de a reveni asupra chipului ei. Nu prea merge, se gîndi el. Suspecta lucruri care nu prea mergeau.

– Doctor Court?

Severitatea și cinismul merg foarte greu cu grația. Tess nu se obosea să le armonizeze.

– Din nou exact, detectiv.

– Sînteți psihiatru?

Îi răspunse și ea cu o întrebare.

– Sînteți polițist?

Probabil că amîndoi ar fi fost în stare să continue să se complimenteze astfel, dacă Ed n-ar fi izbucnit în rîs.

– A sunat gongul pentru sfîrșitul primei runde, spuse el pe un ton de glumă. Biroul lui Harris este colțul neutru al ringului. O luă chiar el pe Tess de braț și îi arătă drumul.

Capitolul 2

Flancată de o parte și de alta, Tess o luă de-a lungul coridoarelor. Se auzea din cînd în cînd o voce lătrînd sau o ușă deschizîndu-se și închizîndu-se cu zgomot. De peste tot și în același timp, se auzeau sunînd telefoanele, părînd că nimeni nu răspundea vreodată. În ferestre bătea ploaia, sporind impresia de mohoreală. Un bărbat în cămașă și salopetă ștergea o pată de ceva. Coridorul mirosea puternic a dezinfectant și a umezeală.

Nu se afla pentru prima oară într-o secție de poliție, dar pentru prima oară se afla atît de aproape de a fi intimidată. Ignorîndu-l pe Ben, se concentră

asupra lui Ed.

– Voi doi lucrați întotdeauna împreună?

Ed zîmbi amabil. Îi plăcea glasul ei, pentru că era grav și la fel de răcoritor ca un șerbet într-o după-amiază fierbinte de vară.

– Căpitanului nostru îi place să mă știe că stau cu ochii pe el.

– Sînt convinsă.

Ben o luă brusc la stînga.

– Pe aici, doctore.

Tess îi aruncă o privire piezișă și trecu pe lîngă el. Mirosea a ploaie și a săpun. Intrînd în camera brigăzii, urmări doi bărbați care tîrau un adolescent în cătușe. O femeie stătea într-un colț, cu o ceașcă în mîini și plîngea încetișor. Se auzea venind din hol o ceartă stridentă.

– Bun venit în realitate, spuse Ben, cînd cineva începu să înjure.

Tess îl privi îndelung și stabili că este un fanfaron. Ce crezuse, că ea se aștepta cumva să fie primită cu ceai și fursecuri? În comparație cu clinica unde își petrecea o zi din săptămînă, aici era ca la o petrecere la iarbă verde.

– Mulțumesc, detectiv...

– Paris. Se întrebă de ce avea senzația că îl lua peste picior. Ben Paris, doctore Court. Iar el e partenerul meu, Ed Johnson. Scoțînd o țigară, o aprinse fără să-și ia privea de la Tess. Arăta la fel de nelalocul ei în sumbra cameră a secției de poliție ca un trandafir pe o grămadă de gunoi. Dar asta era problema ei.

Vom colabora cu dumneavoastră.

– Ce drăguț.

Cu zîmbetul pe care-l păstra pentru vînzătorii enervați, trecu pe lîngă el. Dar, înainte să apuce să bată la ușa lui Harris, Ben i-o și deschise.

– Căpitane. Ben așteptă pînă cînd Harris dădu deoparte hîrtiile și se ridică. Doctor Court.

Nu se așteptase la o femeie și nici la cineva atît de tînăr. Dar Harris comandase prea multe femei-ofițeri, prea mulți boboci ca să simtă altceva decît o surpriză de moment. Primarul i-o recomandase. Insistase pentru ea, se corectă Harris. Iar primarul, indiferent cît era el de plictisitor, era un om deștept, care făcea puțini pași greșiți.

– Doctore Court, vă mulțumesc că ați venit. Întinse mîna și o găsi pe a ei moale și mică, dar fermă, totodată.

Nu, nu era chiar sigură că așa era într-adevăr, dar mai trecuse ea prin asemenea situații.

– Sper să vă pot fi de folos.

– Vă rog, luați loc.

Începu să-și scoată pardesiul și simți mîini pe brațele ei. Aruncînd o privire peste umăr, îl văzu în spatele ei pe Ben.

– Frumos pardesiu, doctore. Degetele lui mîngîiară căptușeala, în timp ce o ajuta să și-l scoată. Deci sînt rentabile orele de cincizeci de minute.

Un arogant nesuferit, se gîndi ea și se așeză.

– Poate că doctorița Court dorește o cafea, spuse Ed. Cu același aer ușor amuzat, îi zîmbi partenerului

său. Are nevoie de ceva fierbinte.

Văzînd strălucirea din ochii lui Ed, Tess nu se putu abține să nu-i înapoieze zîmbetul.

– Aș bea cu plăcere o cafea. Fără zahăr.

Harris se uită la zațul din cana lui, apoi luă receptorul.

– Roderick, adu niște cafea. Patru – nu, trei, rectifică el, uitîndu-se la Ed.

– Dacă are cumva și niște apă fierbinte... Ed băgă mîna în buzunar și scoase de acolo un plic cu ceai din plante.

– Și o cană cu apă fierbinte, spuse Harris, schițînd un fel de zîmbet. Da, pentru Jackson. Doctore Court.... Harris nu știa ce o amuzase pe aceasta, dar avea sentimentul că era ceva în legătură cu cei doi oameni ai săi. Ar fi făcut cel mai bine să se întoarcă înapoi la treburile lor.

– V-am fi recunoscători pentru orice ajutor pe care ni l-ați putea da. Și veți avea totala noastră colaborare. Acestea fuseseră spuse cu o privire, una plină de subînțelesuri, către Ben. Ați fost pusă în temă cu ceea ce dorim noi de la dumneavoastră?

Tess se gîndi la întîlnirea ei de două ore cu primarul și la teancurile de hîrtii pe care le luase cu ea, de la acesta, să le studieze acasă. Pusă în temă, medită ea, nu erau tocmai cuvintele potrivite.

– Da. Aveți nevoie de un profil psihologic al asasinului cunoscut sub numele de Preotul. Doriți o părere competentă, avizată, privind motivul pentru care ucide și modul în care ucide. Vreți să vă spun cine este, din

punct de vedere emoțional. Cum gîndește, cum simte. Cu datele pe care le dețin și cu cele pe care mi le veți da dumneavoastră, este posibil să vă prezint o părere... *o părere,* sublinie ea, despre cum, de ce și cine este el, din punct de vedere psihologic. Cu aceasta vă veți afla poate cu un pas mai aproape de a-l opri.

Deci nu promitea minuni. Asta îl ajută pe Harris să se destindă. Cu coada ochiului îl văzu pe Ben urmărind-o atent, în timp ce își plimba alene un deget, pe pardesiul ei.

– Stai jos, Paris, spuse el îngăduitor. Primarul v-a dat niște informații? o întrebă apoi pe Tess.

– Oarecum. Am început să le studiez aseară.

– Poate că o să vreți să vă uitați și pe rapoartele acestea. Luînd un dosar de pe birou, i-l înmînă lui Tess.

– Mulțumesc. Tess scoase din geantă o pereche de ochelari cu ramă de baga și deschise dosarul.

Psihiatru, își spuse din nou Ben, studiindu-l profilul. Arăta ca o majoretă, la un meci studențesc. Sau ca și cum ar fi sorbit un coniac, la *Mayflower.* Nu era prea sigur de ce aceste două imagini păreau să i se potrivească, dar i se potriveau. Imaginea de doctor de boli mintale era cea care nu i se potrivea. Psihiatrii erau înalți și slabi și palizi, cu ochi calmi, cu voci calme, cu mîini calme. Își aminti de medicul psihiatru pe care îl avusese fratele lui timp de trei ani, după întoarcerea sa din Vietnam. Josh plecase un idealist tînăr, cu chipul proaspăt. Se întorsese hăituit și agresiv. Psihiatrul l-a ajutat. Sau așa părea, așa spunea toată lumea,

inclusiv Josh. Pînă în clipa în care şi-a luat pistolul din dotare şi a pus capăt oricăror şanse pe care le-ar mai fi avut.

Psihiatrul l-a numit „sindrom de stres cu reacţie întîrziată". Pînă atunci, Ben nu ştiuse cît de mult ura etichetările.

Roderick aduse cafeaua şi reuşi să nu pară jignit că se afla pe post de subretă.

– Te-ai ocupat de copii, Dors? îl întrebă Harris.

– Tocmai asta aveam de gînd să fac.

– Paris şi Jackson vă vor informa pe tine, pe Löwenstein şi pe Bigsby, mîine dimineaţă, după apelul nominal. Îl concedie cu o mişcare din cap, punîndu-şi în ceaşcă trei linguriţe cu zahăr. În partea cealaltă a încăperii, Ed făcu cu ochiul.

Tess îşi luă ceaşca murmurînd ceva, fără să-şi ridice privirea.

– Să trag concluzia că asasinul este mai puternic decît media?

Ben îşi scoase o ţigară şi se uită la ea.

– De ce?

Tess îşi coborî ochelarii mai jos pe nas, cu o figură pe care o ţinea minte de la un profesor din colegiu.

– În afara semnelor strangulării, nu mai există nici un fel de vînătăi sau urme de violenţă, nu sînt haine sfîşiate sau semne de luptă.

Ignorîndu-şi cafeaua, Ben trase din ţigară.

– Nici una din victime nu a fost deosebit de voinică. Cea mai masivă a fost Barbara Clayton, la cele

cincizeci şi patru de kilograme şi un metru cincizeci şi patru, înălţime.

– Groaza şi adrenalina scot la suprafaţă puteri nebănuite, îl contrazise ea. Înţeleg, din rapoarte, că presupunerea dumneavoastră este că îşi atacă victimele prin surprindere, pe la spate.

– Presupunem asta pornind de la unghiul şi amplasarea vînătăilor.

– Cred că înţeleg, spuse ea energic, şi-şi împinse ochelarii înapoi în sus. Nu este uşor să demoralizezi o namilă ca asta. Nici una din victime n-a ajuns să-l zgîrie pe faţă, continuă ea, căci altfel s-ar fi găsit celule din carnea acestuia, sub unghiile lor. Am înţeles bine? Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Tess se întoarse spre Ed.

– Deci este destul de deştept ca să evite semne care-l pot trăda. Nu pare să omoare sporadic, ci are un plan metodic, chiar urmărind o anumită logică. Îmbrăcămintea lor, continuă ea, se afla în dezordine, existau nasturi desfăcuţi, cusături rupte, pantofi scăpaţi din picioare?

Ed scutură din cap, admirînd felul în care plonja ea în amănunte.

– Nu, doamnă. Toate trei erau în perfectă ordine.

– Dar arma crimei, stola?

– Împăturită, peste piept.

– Un psihopat ordonat, interveni Ben.

Tess abia dacă ridică o sprînceană.

– Sînteţi rapid la diagnosticat, detective Paris. Doar că în loc de ordonat, eu aş spune mai curînd

respectuos.

Ridicînd un singur deget, Harris opri replica lui Ben.

– Ne puteți explica asta, doctore?

– Nu vă pot oferi un profil amănunțit decît după ce voi mai studia cazul, căpitane, dar cred că vă pot oferi o prezentare generală. Ucigașul este în mod vizibil profund religios și presupun că a primit o educație tradiționalistă.

– Deci înclinați să credeți că este vorba de un preot?

Tess se întoarse din nou spre Ben.

– Este posibil să fi făcut parte dintr-un ordin religios la un moment dat sau poate că a fost, pur și simplu, fascinat sau înspăimîntat de autoritatea bisericii. Folosirea stolei este un simbol pentru el însuși, pentru noi, chiar și pentru victime. Poate că o folosește într-un sens rebel, dar asta o s-o stabilesc după ce voi studia notele lăsate de el. Cum toate cele trei victime fac parte din aceeași categorie de vîrstă, aceasta pare să indice că ele reprezintă o figură feminină importantă, din existența lui. O mamă, o soție, o iubită, o soră. Cineva cu care a fost în relații foarte apropiate, pe plan emoțional. Senzația mea este că acest personaj l-a trădat într-un fel, prin biserică.

– Un păcat? Ben trimise un rotocol de fum.

O fi el hahaleră, dar tîmpit nu este, își spuse ea.

– Definiția păcatului variază, zise ea cu răceală. Dar da, un păcat, în ochii lui, probabil unul de natură sexuală.

Ben ura analiza calmă, impersonală.

– Şi deci o pedepseşte prin intermediul altor femei?

Simți zeflemeaua din vocea lui şi închise dosarul.

– Nu, le salvează.

Ben deschise din nou gura, dar o închise la loc. Totul avea o anumită logică, oribilă.

– Acesta este aspectul pe care-l găsesc cel mai clar, spuse Tess întorcîndu-se înapoi spre Harris. Totul se citeşte din notele lăsate de el. Omul se pune singur în rolul salvatorului. Din lipsa de violență, aş spune că nu are dorința de a pedepsi. Dacă ar fi fost vorba de răzbunare, ar fi fost brutal, crud, şi ar fi vrut ca ele să fie conştiente de ceea ce li se va întîmpla. El însă îşi omoară victimele cît mai repede posibil, apoi le îndreaptă hainele, le pune stola de-a curmezişul pe piept într-un gest de profund respect şi lasă un bilet în care spune că au fost salvate.

Scoțîndu-şi ochelarii, îi răsuci, ținîndu-i de toartă.

– Nu le violează. Mai curînd este impotent în relațiile cu femeile, dar, mult mai sigur, atacul sexual este un păcat. S-ar putea ca actul uciderii să-i declanşeze un fel de eliberare sexuală, dar mai mult una pe plan spiritual.

– Un fanatic religios, reflectă Harris.

– Sufletește, îi explică Tess. În exterior, probabil că funcționează normal, lungi perioade de timp. Crimele sînt distanțate la săptămîni, ceea ce mă face să cred că are totuşi o pîrghie de control. Poate foarte bine să exercite o profesie normală, să fie sociabil, să

meargă la biserică.

– La biserică. Ben se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

– În mod regulat, cred eu. Este punctul lui focal. Dacă nu este preot, atunci ia înfăţişarea unui preot în momentul crimei. În mintea lui, oficiază.

– Iertarea de păcate, murmură Ben. Ultimele ritualuri.

Ştiind puţine lucruri despre biserică, Ed schimbă subiectul.

– Un schizofrenic?

Tess se încruntă uitîndu-se în jos la ochelari şi scutură din cap.

– Schizofrenia, depresia maniacală fărîmiţează personalitatea. Etichetele sînt prea uşor aplicate şi au tendinţa de a generaliza.

Nu observase că Ben se întorsese şi se uita acum la ea. Împinse ochelarii înapoi în etu-ul lor şi le dădu drumul în geantă.

– Orice dezordine psihiatrică este o problemă extrem de individuală, altfel de la individ la individ şi fiecare caz poate fi înţeles şi studiat numai dînd la iveală originile lui dinamice.

– Eu unul m-aş ocupa mai curînd de datele concrete, îi spuse Harris. Dar se pare că, în cazul acesta, există o răsplată pentru ele. Avem de-a face cu un psihopat?

Expresia ei se schimbă abia perceptibil. Nerăbdare, se gîndi Ben, remarcînd cuta uşoară dintre sprîncene şi o mişcare rapidă a gurii. Apoi Tess îşi recăpătă

aspectul profesional.

– Dacă vreți un termen general, noțiunea de psihopatie merge. Ea înseamnă dezordine mintală.

El își frecă barba.

– Cu alte cuvinte, este dement.

– Demența este un termen legal. Spusese aceasta aproape cu afectare, pe cînd își lua dosarul și se ridica în picioare. Cînd va fi prins și judecat, aceasta va deveni o soluție. Vă voi pune la dispoziție profilul lui cît mai curînd posibil, căpitane. Cred însă că mi-ar folosi să văd notele care au fost lăsate de el pe trupurile victimelor și armele crimelor.

Nemulțumit, Harris se ridică. Voia mai mult. Deși știa ce se poate și ce nu, voia totul, de la A la Z, inclusiv legăturile dintre toate reperele.

– Detectivul Paris vă va pune la dispoziție tot ce aveți nevoie. Mulțumesc, doctore Court.

Tess îi dădu mîna.

– Nu prea aveți pentru ce să-mi mulțumiți în momentul de față. Detective Paris?

– Pe aici. Îi arătă drumul, făcîndu-i un semn grăbit cu capul.

Ben tăcu tot drumul înapoi de-a lungul coridoarelor și spre registratură, unde semnară, ca să aibă acces la probe. Tess studie și ea în tăcere biletele și scrisul clar, precis. Nu se deosebeau între ele. Erau aproape identice, încît păreau niște fotocopii. Cel care le scrisese, reflectă ea, nu fusese nici furios și nici disperat. Dacă era ceva, atunci era împăcat. Pacea era cea pe care o căuta și pace, în felul lui chinuit,

căuta să dea.

– Alb, de la puritate, spuse ea încet, după ce privi stolele. Poate un simbol, reflectă ea. Dar pentru cine? Se îndepărtă de lîngă bilete. Acestea o înghețau mai mult decît arma crimei în sine. Se pare că este un om cu o misiune, adăugă ea.

Ben își aminti de starea bolnăvicioasă, de frustrare, pe care o resimțise după fiecare crimă, dar vocea lui era rece și fără inflexiuni.

– Păreți foarte sigură, doctore.

– Așa par? Întorcîndu-se îl studie o clipă, reflectă și apoi se lăsă pradă impulsului: La ce oră terminați serviciul, detective?

El clătină din cap, nesigur de intențiile ei.

– L-am terminat acum zece minute.

– E bine. Tess își trase pardesiul pe ea. Îmi puteți face cinste cu o prăjitură și să-mi spuneți de ce vă displace profesiunea mea sau poate ce nu vă place la mine personal? Vă dau cuvîntul meu, nu vă voi face nici o analiză.

Ceva la ea îl provocă. Aspectul rece, elegant, vocea puternică, sofisticată. Sau poate că ochii aceia mari, blînzi. O să se gîndească la asta mai tîrziu.

– Fără onorariu?

Ea rîse și-și îndesă pălăria în buzunar.

– Poate că vom ajunge la miezul problemei.

– Să-mi iau pardesiul. Întorcîndu-se înapoi la camera brigăzii, fiecare din ei se întreba de ce era pe cale să-și petreacă o parte din seară cu cineva care în mod atît de evident era împotriva sa ori a ceea ce

reprezenta persoana sa. Oricum, însă, fiecare din ei era la fel de hotărît ca pînă la sfîrşitul serii să pară mai deştept decît celălalt. Ben îşi înşfăcă pardesiul şi mîzgăli ceva într-un registru.

– Charlie, spune-i lui Ed că sînt ocupat în continuare cu doctorița Court.

– Nu consemnezi chestia asta?

– S-o consemnez?

– Pe naiba, Ben...

– Mîine, în trei exemplare. Ajunseseră deja departe, lîngă uşa de ieşire.

– Nu prea-ți pasă de hîrțogăraie? îl întrebă ea.

El deschise uşa şi constată că ploaia se transformase într-o burniță neplăcută.

– Nu este partea cea mai plină de satisfacții a muncii.

– Şi care e aceea?

Îi aruncă o privire enigmatică, conducînd-o spre maşină.

– Prinderea băieților răi.

Zece minute mai tîrziu pătrundeau într-un bar obscur luminat, unde muzica venea de la un tonomat şi băuturile nu erau botezate. Nu era unul din cele mai distinse localuri de noapte din Washington, dar nici unul din cele mai sordide. Lui Tess îi părea un loc unde clienții permanenți se ştiau între ei pe nume, iar nou- veniții erau acceptați cu timpul.

Ben îi făcu barmanului un semn neglijent cu mîna, schimbă cîteva cuvinte în surdină cu chelneriță şi găsi o masă în spate. Aici, muzica se auzea înfundat

și luminile erau și mai obscure.

Masa șchiopăta ușor pe unul din picioare.

În clipa în care se așează, Ben se și relaxă. Aici se afla pe terenul lui și-și cunoștea mișcările.

– Ce doriți? Se aștepta să comande cine știe ce vin alb select, cu un nume franțuzesc.

– Un scotch. Simplu.

– *Stolichnaya,* îi spuse el chelneriței, continuînd să o urmărească pe Tess. Cu gheață. Așteptă ca tăcerea să se prelungească, zece secunde, apoi douăzeci. O tăcere interesantă, se gîndi el, plină de întrebări și de animozitate voalată. Ce-ar fi să-i întindă o nadă?

– Aveți niște ochi incredibili.

Ea zîmbi și se lăsă pe spate, confortabil.

– Eu aș fi zis că o să ieșiți cu ceva mai original.

– Lui Ed i-au plăcut picioarele dumneavoastră.

– Mă surprinde că le-a putut vedea, de la înălțimea lui. Nu vă asemănați deloc, remarcă Tess. Îmi închipui că formați o echipă impresionantă. Dar lăsînd deoparte asta, detective Paris, sînt interesată să știu de ce nu aveți încredere în profesiunea mea.

– De ce?

Cînd i se aduse băutura, Tess sorbi încet din ea. Încălzea, în locuri unde cafeaua nu ajungea.

– Din curiozitate. Asta se trage tot de la profesie. Pînă una-alta, avem amîndoi meserii în care căutăm răspunsuri, rezolvăm enigme.

– Găsești o asemănare între meseriile noastre? Gîndul îl făcu să zîmbească. Polițiști și psihiatri, adăugă el.

– Poate că şi eu consider meseria dumneavoastră la fel de neplăcută cum o consideraţi dumneavoastră pe a mea, spuse ea moale, dar ele sînt amîndouă necesare, atîta vreme cît lumea nu se comportă potrivit unor şabloane normale, aşa cum le defineşte societatea.

– Nu-mi plac condiţionările. Îşi basculă paharul cu băutură. Nu prea am cine ştie ce încredere în cineva care stă în spatele unui birou, sondînd în creierul oamenilor, pentru ca apoi să le introducă personalităţile în diverse compartimente prestabilite.

– Da. Tess sorbi din nou din băutura ei şi ascultă o melodie care tocmai începuse, mai visătoare, cu Lionel Richie.

– Deci aşa îi definiţi dumneavoastră pe psihiatri?

– Da.

Tess dădu din cap.

– Presupun că şi voi trebuie să toleraţi o mare cantitate de fanatism în meseria voastră.

Ceva periculos apăru în privirea lui, apoi dispăru la fel de repede.

– E punctul dumneavoastră de vedere, doctore.

Tess începu să bată cu degetele în masă, singurul semn exterior al emoţiei. Cît de liniştit putea el să pară! Observase asta încă din biroul lui Harris. Şi totuşi simţea în el o nelinişte. Nu puteai să nu apreciezi felul în care reuşea să se controleze.

– În regulă, detective Paris, de ce nu vă spuneţi punctul *dumneavoastră* de vedere?

După ce roti paharul cu vodcă, îl puse jos fără

să fi băut.

– În regulă. Poate că vă văd ca pe cineva care adună banii cu găleata de la gospodine frustrate și de la directori plictisiți. Totul se întoarce înapoi la sex și la ura față de mamă. Răspundeți la întrebări cu întrebări și nu transpirați niciodată. Cele cincizeci de minute se scurg și treceți imediat la dosarul următor. Că cineva are într-adevăr nevoie de ajutor, că cineva e disperat, n-are nici o importanță. Puneți o etichetă, faceți un dosar și treceți la ora următoare.

O clipă, Tess nu spuse nimic, pentru că dincolo de furie, ea simțise durerea din glasul lui.

– Cred că a fost o experiență cumplită, spuse ea încet. Îmi pare rău.

Simțindu-se stînjenit, Ben schimbă vorba.

– Fără analiză peste masă, îi reaminti lui Tess.

O experiență cumplită, își spuse ea din nou, în gînd. Dar el nu era omul care să caute compasiune.

– Bine, haide să încercăm dintr-un alt unghi. Sînteți un detectiv la Criminalistică. Presupun că toată ziua nu faceți altceva decît să bîntuiți cu bicicleta pe aleile întunecate, agitîndu-vă pistoalele. Evitați cîteva gloanțe dimineața, prindeți cătușele după-amiază, îi citiți apoi suspectului drepturile și-l tîrîți la secție pentru interogatoriu. În general cam asta este, da?

Un zîmbet reținut îi miji pe buze.

– Sînteți deșteaptă foc, nu?

– Așa mi s-a spus.

Nu era genul lui să facă judecăți de valoare absolute asupra unei persoane pe care nu o cunoștea. Sim-

ţul lui înnăscut pentru fair-play se lupta cu o prejudecată adînc înrădăcinată. Făcu semn pentru un alt rînd de băuturi.

– Care e numele dumneavoastră mic? Am obosit să vă tot spun „doctore Court".

– Al dumneavoastră e Ben. Îi oferi un zîmbet care îl făcu să se concentreze din nou asupra buzelor ei. Eu sînt Teresa.

– Nu. Ben scutură din cap. Nu aşa vi se spune. Teresa este prea banal. Terry nu are destulă clasă.

Se aplecă înainte şi-şi lăsă bărbia pe mîinile împreunate.

– Una peste alta, cred că sînteţi un foarte bun detectiv. Mi se spune Tess.

– Tess. Îi repetă numele încet, apoi dădu din cap. Foarte frumos. Spune-mi, Tess, de ce psihiatria?

Tess îl urmări o clipă, admirînd uşurinţa cu care se întinsese în scaun. Nu indolent, se gîndi ea, nu lăbărţat, ci doar relaxat. Invidie asta.

– Curiozitatea, repetă ea. Mintea omului e plină de întrebări fără răspuns. Eu am vrut să găsesc răspunsurile. Dacă poţi găsi aceste răspunsuri, uneori poţi fi de folos. Vindeci mintea şi uşurezi sufletul.

Îl impresionă. Simplitatea.

– Uşurează sufletul, repetă el şi se gîndi la fratele lui. Nimeni nu fusese în stare să i-l uşureze pe al lui. Crezi, o întrebă el, că vindecînd într-o parte, poţi să uşurezi în cealaltă?

– E acelaşi lucru. Tess privi dincolo de el, la o pereche care rîdea, bătîndu-se pe o halbă de bere.

– Am crezut că nu sînteți plătiți decît să vă uitați în capetele oamenilor.

Buzele ei se curbară puțin, iar ochii continuau să privească în spatele lui.

– Mintea, inima și sufletul. *„Ajutor unei minți bolnave – tu vei da. Smulge din memorie un necaz acolo înrădăcinat. Distruge înscrisele tulburări ale creierului și, cu un remediu ce dulcea uitare o aduce, curăță temeinic depunerile de pe acest primejdios material care apasă greu pe inimă.“*

Ben își ridică privirea din pahar, ascultînd-o. Vocea ei continua să fie liniștită în timp ce vorbea, dar el încetase să mai audă tonomatul, trăncăneala, rîsul.

– *Macbeth.* Cînd ea îi zîmbi, dădu din umeri: Polițiștii citesc și ei, adăugă.

Tess își ridică paharul într-un gest care putea fi interpretat drept un toast.

– Poate că ar trebui să ne reconsiderăm amîndoi părerile.

Tot mai burnița cînd se întoarseră în parcarea poliției. Vremea posomorîtă adusese repede întunericul, așa încît bălțile străluceau în lumina felinarelor și trotuarele erau ude și pustii. Washington-ul se retrage devreme. Așteptase pînă acum ca să-l întrebe ceea ce o preocupase toată seara.

– Ben, de ce te-ai făcut polițist?

– Ți-am spus, îmi place să-i prind pe băieții răi.

Sămînța adevărului era acolo, se gîndi ea, dar nu în întregime.

– Adică ai crescut jucîndu-te de-a hoții și vardiștii și ai hotărît să o ții tot așa, jucîndu-te?

– Eu m-am jucat întotdeauna de-a doctorul. Trase alături de mașina ei și frînă.

Putea să o ducă cu vorba, putea să se eschiveze. O parte din farmecul lui asupra femeilor consta în priceperea sa de a le face pe amîndouă cu zîmbetul pe buze. Dar iată că acum, o dată măcar, dorea să spună adevărul.

– Bine, acum e rîndul meu să-ți ofer un citat: *„Legea nu înseamnă decît vorbe și hîrțoage fără mîinile și săbiile bărbaților"*. Zîmbind din colțul buzelor, se întoarse și o văzu studiindu-l calmă. Vorbele și hîrțoagele, continuă el, nu sînt modul meu de abordare al lucrurilor.

– Pe cînd sabia este?

– Exact. Se aplecă peste ea ca să-i deschidă portiera. Trupurile lor se atinseră în treacăt, dar amîndoi se prefăcură că nu bagă în seamă contactul fizic. Eu cred în justiție, Tess. Ea înseamnă cu mult mai mult decît cuvintele așternute pe hîrtie.

Ea stătu o clipă să digere. Exista o violență în el, ordonată și stăpînită. Poate că cel mai potrivit era cuvîntul *educată,* dar, oricum, violența exista. Precis că ucisese, un lucru pe care educația și personalitatea ei îl respingeau categoric. Luase vieți, și-o riscase pe

a lui. Şi credea în ordine şi justiţie. Exact aşa cum credea în sabie.

El nu era bărbatul simplu pe care-l etichetase ea la început. Aflase o mulţime de lucruri, într-o singură seară. Mai mult decît suficient, se gîndi ea şi se dădu mai într-o parte.

– Da, mulţumesc pentru băutură, detective.

În timp ce ea se strecura afară din maşină, Ben deja ieşise pe partea lui.

– Nu ai umbrelă?

Tess îi zîmbi degajat şi se scormoni în buzunare după chei.

– Nu am niciodată umbrela la mine, cînd plouă.

Cu mîinile în buzunarele de la spate, se apropie fără grabă de ea. Din motive pe care nu le putea defini, îi displăcea ideea de a o lăsa să plece.

– Mă întreb ce ar spune despre asta un doctor de cap.

– Nici tu nu ai aşa ceva. Noapte bună, Ben.

Îşi dădea seama că ea nu era femeia sofisticată, arhieducată şi superficială, aşa cum o etichetase la început. Se pomeni continuînd să ţină portiera deschisă şi după ce Tess se strecurase pe scaunul şoferului.

– Am un prieten care lucrează la *Kennedy Center.* Mi-a dat două bilete la Noel Coward, mîine seară. Te interesează?

Îi stătea pe buze să-l refuze, politicos. Uleiul şi apa nu se amestecă niciodată. Şi nici afacerile cu plăcerea.

– Da, mă interesează.

Nefiind chiar sigur ce gîndea în privința acceptării ei, dădu doar din cap.

– Te iau de acasă la șapte.

Cînd Ben trînti portiera, Tess coborî fereastra.

– Nu-mi vrei adresa?

Îi aruncă un zîmbet arogant, pe care ea ar fi trebuit să-l deteste.

– Sînt detectiv.

În timp ce Ben o luă înapoi spre mașina lui, pe Tess o apucă rîsul.

Pe la zece ploaia stătuse. Absorbită de portretul la care lucra, Tess nu remarcase nici liniștea și nici lumina mohorîtă a lunii. Uitase să-și cumpere mîncare chinezească la pachet și cina ei, alcătuită dintr-un sandviș cu friptură de vacă, zăcea uitată, mîncată doar pe jumătate.

Fascinant. Citi din nou rapoartele. Fascinant și înfricoșător. Cum își alegea el victimele? se întrebă ea. Toate blonde, toate aproape de treizeci de ani, toate de înălțime medie. Pe cine simbolizau ele și de ce?

Le pîndea oare, le urmărea? Le alegea în mod arbitrar? Poate că înălțimea și culoarea părului erau o pură coincidență. Orice femeie singură, noaptea, poate sfîrși prin a fi *salvată.*

Nu. Exista un arhetip, era sigură de asta. Precis

că el alesese fiecare victimă datorită înfățișării generale. Apoi reușise să-i stabilească rutina zilnică. Trei crime și nu făcuse o singură greșeală. Era bolnav, dar era un om metodic.

Blondă, pînă în treizeci de ani, mică spre potrivit. Se pomeni uitîndu-se la vaga ei reflectare în fereastră. Nu se descrisese oare chiar pe ea?

Ciocănitul din ușă o făcu să sară în sus, apoi se înjură singură pentru prostia ei. Se uită la ceas pentru prima oară de cînd se așezase la birou și constată că lucrase trei ore, neîntrerupt. Încă două și o să-i poată oferi ceva căpitanului Harris. Oricine ar fi fost la ușă, trebuia să fie cît mai rapid.

Lăsîndu-și ochelarii pe teancul de hîrtii, se duse la ușă.

– Bunicule! Enervarea dispăruse cînd se înălță pe vîrfuri ca să-l sărute, cu entuziasmul pe care reușise el să-l insufle în viața ei. Mirosea a mentă și a *Old Spice* și se purta ca un general. Ai ieșit tîrziu.

– Tîrziu? Vocea lui bubui. Întotdeauna bubuise. Prin pereții bucătăriei unde prăjea pește proaspăt, la un meci unde ovaționa echipa cu care avea el chef atunci să țină sau de la tribuna Senatului, unde servise vreme de douăzeci și cinci de ani. Dar e abia zece, continuă el. Încă nu sînt gata de halat și de paharul cu lapte cald, fetițo. Dă-mi ceva de băut.

Era deja înăuntru și-și scotea din pardesiu carcasa lui de un metru optzeci. Avea șaptezeci și doi de ani, se gîndi Tess, uitîndu-se la coama sălbatică de păr alb și la fața tăbăcită. Șaptezeci și doi de ani și

avea în el mai multă energie decît bărbații cu care se întîlnea ea. Și, în mod sigur, era mult mai interesant. Poate că motivul pentru care era încă singură și mulțumită să fie așa era că avea standarde atît de înalte în privința bărbaților. Îi turnă trei degete de whisky.

Se uită la biroul ticsit cu hîrtii, dosare și note. Asta era Tess a lui, își spuse, luîndu-i paharul din mînă. Întotdeauna dîndu-se peste cap și făcîndu-și treaba. Nu-i scăpă nici sandvișul pe jumătate mîncat. Tot Tess a lui era și asta.

– Deci, spuse el, dînd scotch-ul pe gît, ce știi despre maniacul nostru?

– Domnule senator! Tess recurse la vocea ei cea mai oficială, în timp ce se așeză pe brațul fotoliului. Știi că nu pot discuta cu tine problema asta.

– Rahat! Eu ți-am dat cazul ăsta.

– Pentru care n-am de gînd să-ți mulțumesc.

Îi aruncă una din privirile lui tăioase ca oțelul. Politicieni cu vechi state se făceau mici în fața ei.

– Oricum, e din partea primarului.

În loc să se facă mică, Tess îi oferi cel mai dulce zîmbet.

– De la primar, deci.

– La naiba cu etica, bombăni el.

– Tu mi-ai predat-o.

Bătrînul mormăi, mulțumit de ea.

– Dar căpitanul Harris? Ce părere ai despre el?

Ea stătu puțin, gîndindu-se, așa cum făcea cînd își aduna gîndurile.

– Competent, stăpîn pe el. Este furios și se simte

frustrat şi este extrem de tensionat, dar reuşeşte să ţină în lesă toate aceste stări.

– Dar detectivii care se ocupă de caz?

– Paris şi Jackson. Îşi trecu vîrful limbii de-a lungul dinţilor. M-au izbit ca fiind o pereche neobişnuită, deşi foarte mult o pereche. Jackson arată ca un om de munte. Pune întrebări tipice, dar ştie să asculte. Mi se pare genul metodic. Paris... Tess ezită, nemaifiind la fel de stăpînă pe ea. Nu are stare, continuă ea, şi cred că este mult mai schimbător. Inteligent, dar mai mult instinctiv decît metodic. Sau poate mai emotiv. Şi Tess se gîndi la justiţie şi la o anumită sabie.

– Sînt capabili?

– Nu ştiu ce să spun, bunicule. Impresia mea e că amîndoi au fost hărăziţi acestei meserii. Dar e vorba numai de o impresie.

– Primarul are mare încredere în ei. Şi în tine, mai adăugă dînd pe gît şi restul de whisky.

Tess se uită din nou atentă la el.

– Nu ştiu dacă aşa este sau nu. Dar omul ăsta este foarte tulburat, bunicule. Este periculos. Le pot oferi o schiţă a minţii lui, a tiparului lui emoţional, dar asta nu o să-l oprească. O enigmă. Sculîndu-se, îşi băgă mîinile în buzunare. Totul nu este decît o enigmă.

– Întotdeauna nu este decît o enigmă, Tess. Ştii că nu există garanţii, nu există certitudini.

Ştia, dar nu-i plăcea asta. Niciodată nu-i plăcuse.

– Are nevoie de ajutor, bunicule. Strigă după el, dar nimeni nu-l poate auzi.

– Nu este pacientul tău, Tess, spuse el, ducîn-

du-şi o mînă sub bărbie.

– Nu, dar sînt implicată. Văzînd cum îşi înalţă o sprînceană, Tess schimbă tonul.

– Nu începe acum să te îngrijorezi. N-am de gînd să mă las copleşită.

– Mi-ai mai spus asta odată, despre o cutie plină cu pisoi. Am sfîrşit prin a mă costa mai mult decît un costum bun.

Îl sărută din nou pe obraz şi-i luă pardesiul.

– Şi i-ai iubit pe toţi, pînă la unul. Iar acum, am treabă.

– Mă dai afară?

– Îţi ţin doar pardesiul, rectifică ea. Noapte bună, bunicule.

– Poartă-te frumos, fetiţo.

Închise uşa în urma lui, amintindu-şi că îi spunea acelaşi lucru, mereu, de la vîrsta de cinci ani.

Biserica era întunecată şi pustie, dar nu fusese greu pentru el să descuie lacătul. Şi nici nu avea impresia că păcătuieşte făcînd asta. Bisericile nu trebuie să stea încuiate. Casa Domnului trebuie să rămînă deschisă celui în nevoie, celui dezorientat, cucernicului.

Aprinse lumînările, patru – cîte una pentru fiecare femeie pe care o salvase şi ultima, pentru femeia pe care nu fusese în stare să o salveze.

Căzînd în genunchi, se rugă, iar rugăciunile lui erau disperate. Uneori, doar uneori, cînd se gîndea la misiune, avea îndoieli. Viața era ceva sfînt. Luase trei pînă acum și știa că lumea îl privea ca pe un monstru. Dacă ar ști cei cu care lucra, l-ar disprețui, l-ar închide, l-ar detesta. Le-ar fi milă de el.

Dar carnea era trecătoare. O viață era sfîntă numai datorită sufletului. Or sufletul era cel pe care îl salva el. Sufletul era cel pe care trebuia să continue să-l salveze, pînă cînd va echilibra talgerele balanței. Îndoiala, știa asta, era ea însăși un păcat.

Dacă măcar ar putea vorbi cu cineva. Dacă ar fi cineva, măcar, care să-l înțeleagă, să-l liniștească. Un val de disperare îl cuprinse, fierbinte și dens. Să se predea, da, asta ar fi o ușurare. Nu exista nimeni, nimeni în care să aibă încredere. Nimeni cu care să împartă această povară. Cînd Vocea tăcea, rămînea atît de singur!

O pierduse pe Laura. Laura se pierduse singură și plecînd luase cu ea părți din el. Cele mai bune părți. Uneori, cînd era întuneric, cînd era liniște, o putea vedea. Nu mai rîdea niciodată. Fața ei era atît de palidă, atît de îndurerată! Faptul că aprindea lumînări în biserici goale n-o să înlăture niciodată durerea. Și nici păcatul.

Ea se afla în întuneric, așteptînd. Numai cînd el își va încheia misiunea, numai atunci ea va fi liberă.

Mirosul lumînărilor care ardeau, tăcerea liniștitoare din biserică și siluetele statuilor îl alinau. Poate că aici și-ar putea el găsi speranța și locul. Întotdeauna

găsise consolare în simbolurile religiei și în lăcașurile ei.

Lăsîndu-și capul pe balustrada altarului, începu să se roage cu și mai multă fervoare. Așa cum fusese învățat, se rugă pentru favoarea de a putea primi toate încercările care îi stăteau înainte.

Cînd se ridică în picioare, lumina lumînărilor străluci pe gulerul alb de la gîtul lui. Suflă în ele să le stingă și se făcu din nou întuneric.

Capitolul 3

Traficul din Washington îți punea într-adevăr nervii la grea încercare, mai ales după ce te-ai sculat greu, te-ai umflat cu cafea și apoi ai început lanțul nesfîrșit al întîlnirilor. Tess înainta la pas în spatele unui *Pinto* cu eșapamentul defectuos și se opri din nou, la un stop. În dreptul ei, un bărbat într-un *GMC* mare, albastru, ambală motorul. Fu dezamăgit cînd Tess nu catadicsi să-i arunce o privire.

Era îngrijorată pentru Joey Higgins. Două luni de terapie și nu se afla deloc mai aproape de problema reală sau, mai exact, de răspunsul real. Un băiat de paisprezece ani n-ar fi trebuit să sufere de o depresie

clinică, ci ar trebui să fie afară, să bată mingea. Astăzi simțise că băiatul fusese pe punctul să-și deschidă cu adevărat sufletul în fața ei. Pe punctul, își spuse Tess cu un oftat. Dar el nu trecuse încă linia. Să-l facă să aibă încredere în el însuși, să aibă respect față de el însuși era ca și cum ar fi construit o piramidă. Pas cu agonizant pas. Dacă măcar ar putea ajunge în faza în care să-i cîștige totala încredere...

Își croia cu greu drum de-a lungul orașului, apăsată de grija pentru un adolescent posac, cu ochii plini de amărăciune. Mai existau atîtea alte probleme. Prea multe alte probleme.

Tess știa că nu trebuia să-și sacrifice ora ei de masă ca să-i înmîneze personal căpitanului Harris portretul cerut.

Și nici nu avusese obligația să lucreze la el pînă la ora două noaptea, dar i se păruse imposibil să nu facă asta.

Ceva o presa – instinctul, presentimentul, superstiția, nu putea spune exact ce anume. Tot ce știa era că o preocupa acest asasin fără chip, la fel de profund cum o preocupau pacienții ei.

Poliția avea nevoie de orice asistență din partea ei, asistență care să-i ajute să-l înțeleagă și avea nevoie să-l înțeleagă în scopul de a-l prinde. Trebuia să fie prins, ca astfel să poată fi ajutat.

Cînd opri în parcarea poliției, cercetă repede locul. Nici un *Mustang.* Dar coborînd din mașină își spuse că nu acesta era motivul venirii ei aici. Și iat-o din nou nesigură pe motivul pentru care acceptase

să iasă cu Ben Paris, atîta vreme cît îl considera arogant şi dificil, iar problemele ei de serviciu erau atît de presante, din cauza timpului în plus pe care-l pierdea cu crimele. Ştia că dacă ar lucra în seara asta cîteva ore, putea readuce lucrurile pe linia de plutire. De cîteva ori în decursul zilei fusese tentată să-l sune şi să contramandeze.

În plus, întîlnirile nu erau un capitol care să o fi interesat prea mult pe Tess. Scena omului singur este un cerc dificil, nesuferit, care de obicei lasă pe oricine se urcă pe ea, frustrat şi uzat. Tess era în mod automat îndepărtată de minunatul eu-sînt-ăla, ce-noroc-să-dai-de-mine. Ăsta era Frank. Nu-şi făcea mari iluzii nici în ce priveşte genul fanatic ocazional, haide-să-nu-ne-gîndim-la-nici-un-fel-de-angajament. Ca apărătorul public cu care se întîlnise de cîteva ori în primăvara trecută.

Nu că nu-i plăceau bărbaţii, ci pur şi simplu majoritatea celor pe care-i cunoscuse nu-i puteau stîrni interesul. Cînd speranţele sînt prea mari, deziluziile vin repede. Pe scurt, era mult mai uşor să stai acasă cu un film vechi sau cu o mapă burduşită.

Dar nu o să-l roage să-i permită să anuleze întîlnirea. Tess îşi spuse că ar fi nepoliticos să contramandeze o întîlnire atît de tîrziu – chiar şi o întîlnire care ştia bine că fusese aranjată ca urmare a unui impuls, de ambele părţi. O să se ducă, o să-i placă piesa şi apoi o să-i spună „noapte bună". O să lucreze în weekend.

Cînd intră în secţia de criminalistică, aruncă rapid

o privire spre cine stătea la birou, spre cine se plimba dintr-un loc într-altul. Cineva își băgase capul în frigiderul mic, zgîriat, dar cînd se îndreptă din șale, văzu că era un necunoscut.

Ben nu era acolo, dar remarcă o diversitate de stiluri la polițiștii care erau prezenți. Unicul lucru care părea universal era tocul pistolului, cu harnașamentul lui. Își spuse că nu avea nici pe departe strălucirea sabiei.

O privire în biroul lui Harris îi arătă că era gol.

– Doctore Court?

Se opri și se uită spre un bărbat care tocmai se ridica de la o mașină de scris.

– Da.

– Sînt detectivul Roderick. Dacă-l căutați cumva pe căpitanul Harris, să știți că este în discuții cu șeful.

– Înțeleg.

Era tipul costum-și-cravată, remarcă ea. Deși haina lui era aruncată pe speteaza scaunului, cravata era neșifonată și stătea drept. Decise că Ben n-o să poarte niciodată așa ceva.

– Se mai întoarce?

– Da. Dacă vreți să-l așteptați, puteți, nu întîrzie mult. Roderick zîmbi, amintindu-și de ziua de ieri.

– Vă pot servi o cafea.

– Ah... Se uită la ceas. Peste patruzeci de minute o aștepta următorul ei pacient. O jumătate din acest timp îi va lua drumul înapoi la biroul ei. Nu, mulțumesc. Nici eu nu am prea mult timp. Am adus raportul pe care i l-am promis căpitanului.

– Portretul. Mi-l puteți da mie. Sînt repartizat să mă ocup de acest caz, doctore Court, mai adăugă el, văzîndu-i ezitarea.

– Scuzați-mă. V-aș fi recunoscătoare dacă i-l veți înmîna cît mai repede căpitanului Harris. Desfăcînd fermoarul mapei, Tess scoase dosarul. În cazul în care are întrebări, mă poate suna la birou pînă la cinci, apoi acasă, pînă la șapte. Nu cred că-mi puteți spune dacă ați mai avansat cu ceva.

– Aș fi vrut să fi putut. În momentul de față revenim și iar revenim la tot ce știm deja, sperînd că poate ne-a scăpat ceva.

Tess se uită la dosar și se întrebă dacă el va putea să-l înțeleagă într-adevăr, pe omul pe care-l prezentase ea acolo. Dar va putea cineva? Nemulțumită, dădu din cap și-i înmînă dosarul. Părea inofensiv, dar așa părea și o bombă în așteptare.

– Mulțumesc.

O doamnă, se gîndi el. În meseria asta începe să-ți fie dor să vezi așa ceva.

– Desigur. Aveți un mesaj pentru căpitan?

– Nu. Găsește totul în dosar. Mulțumesc încă o dată, detective.

Löwenstein așteptă ca Tess să se îndepărteze suficient și spuse:

– Ea este medicul psihiatru?

Roderick își plimbă dosarul printre degete, înainte de a-l pune pe biroul lui.

– Da. A adus portretul cerut de Harris.

– Arată ca în *Bazarul lui Harper,* șopti Löwen-

stein. Are clasă, dar am auzit că aseară a ieşit cu Ben. Ţi-a pus sîngele în mişcare, Lou? chicoti ea, dîndu-i o lovitură uşoară peste braţ.

Ridică din umeri, încurcat.

– Mă gîndeam la altceva.

Löwenstein îşi împinse limba într-unul din obraji.

– Normal. Da, sper că-şi cunoaşte meseria. Oricum, mai bine decît o tablă *Ouija*. Îşi aruncă geanta pe umăr. Mă duc împreună cu Bigsby să-i chestionăm pe cîţiva clienţi permanenţi de la Doug. Vezi să nu se stingă focul din vatră.

– Întoarce-te cu o pistă, Maggie. Dacă nu, spuse Roderick dîndu-şi drumul înapoi în scaun, o să trebuiască să scoatem tabla *Ouija.*

Tess dăduse al doilea colţ al culoarului, cînd auzi pe cineva înjurînd. Uitîndu-se în spate, îl văzu pe Ben dînd un pumn puternic într-un automat.

– Mi-a înghiţit cincizeci de cenţi. Apucînd maşina cu amîndouă mîinile, de o parte şi de alta, Ben îl scutură şi înjură din nou. Cincizeci de cenţi înseamnă jaf în toată regula, pentru o aşchie de ciocolată şi cîteva alune.

– Ar trebui să încerci cu stafide, îi sugeră Ed. Zahăr natural. Conţine fier.

Ben scrîşni din dinţi.

– Urăsc stafidele. Nu sînt altceva decît struguri uscaţi.

– Detective Paris.

Neputînd rezista tentaţiei, Tess făcu cale întoarsă de-a lungul coridorului.

– Întotdeauna te lupți cu obiectele neînsuflețite?

Ben întoarse capul, dar nu dădu drumul aparatului.

– Numai cînd mă enervează. Mai scutură o dată cu putere, dar se uită la ea.

Azi nu mai era udă, observă el. Și-și prinsese părul sus, la spate, într-un stil rece și lustruit, care-l făcu să se gîndească la produse elegante de patiserie, acoperite de un clopot de cristal. Poate că ea își închipuia că arăta profesional, dar lui îi lăsa gura apă.

– Arăți bine, doctore.

– Mulțumesc. Bună, detective Jackson.

– Doamnă. Ed puse o mînă pe umărul lui Ben. Nici nu vă pot spune cît de prost mă simt pentru colegul meu.

– E în regulă. Sînt obișnuită cu problemele comportamentale.

– Du-te-n... Ben mai scutură o dată aparatul, apoi plecă de lîngă el. Cu prima ocazie, o să-l spargă, se gîndi. Mă căutai?

Tess își aminti că cercetase parcarea și camera brigăzii. Se hotărî pentru tact, mai curînd decît pentru sinceritate.

– Nu, am adus portretul pe care mi l-a cerut căpitanul Harris.

– Lucrezi repede.

– Dacă aș fi avut mai mult timp pentru asta, ar fi durat mai mult. Cu o mișcare din umeri, exprimă atît acceptarea, cît și insatisfacția. Nu știu cît de mult v-am fost de folos. Mi-ar plăcea să fac mai mult.

– Asta ne e meseria, îi reaminti Ben.

– Bună, băieți. Löwenstein trecu pe lîngă ei și băgă fise în automat. În realitate intenția ei fusese să se uite îndeaproape mai degrabă la psihiatru decît la dulciuri. Era gata să parieze că taiorul roz al acesteia ar fi costat-o pe ea leafa pe o săptămînă.

– Vezi că-i defect, îi spuse Ben, dar în clipa în care Löwenstein trase de mîner, două tablete cu dulciuri căzură în tăviță.

– Două în loc de una, spuse aceasta, punîndu-le pe amîndouă în poșetă. Pe curînd.

– Ei, stai așa...

– Doar n-ai de gînd să faci o scenă în fața doctoriței Court, îi reaminti Ed.

– Löwenstein și-a însușit proprietatea mea.

– Mai bine fără. Zahărul ucide.

– Este de-a dreptul fascinant, spuse Tess sec, privindu-l pe Ben care se holba în urma lui Löwenstein. Doar că eu sînt cam presată de timp. Vreau doar să știți că am făcut o propunere. Am inclus-o în raportul pe care i l-am prezentat căpitanului.

Ben își vîrî mîinile în buzunare și se uită la ea.

– Adică?

– Aveți nevoie de un preot...

– Ne-am îndreptat deja pe această pistă. Am interogat vreo duzină pînă acum, împreună cu Ed.

– ...cu experiență în probleme de psihiatrie, termină Tess. Eu v-am oferit tot ce am putut, dar nu sînt calificată să sondez adînc în ungherele ce aparțin religiei. Or, după părerea mea, aceasta este cheia. Pri-

virea ei se fixă asupra lui Ed, dar ea știa a cui părere trebuia să o influențeze. Aș putea face studii privind catolicismul, dar mi-ar cere timp. Și mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar vrea să-l irosească. Cunosc un doctor la *Universitatea Catolică,* monseniorul Logan. Are o reputație excelentă în sînul bisericii și în psihiatrie. Vreau să ne sfătuim cu el.

– Cu cît ne consultăm cu mai multă lume, interveni Ben, cu atît există mai multe posibilități de scurgere a datelor. Nu ne putem permite accesul presei la datele specifice.

– Iar dacă nu încercați și altceva, investigația voastră va rămîne exact acolo unde se află acum. Într-o stare de stagnare. Văzu enervarea și pedală în continuare: M-aș putea duce la primar, aș putea face presiuni, dar nu acesta este modul în care vreau să procedez. Vreau să mă susții în problema asta, Ben.

Se răsuci înapoi pe călcîie. Un alt psihiatru, se gîndi el. Și, pe deasupra, preot. Dar chiar dacă nu voia să o recunoască, investigația stagna. Dacă ea ar fi scos un iepure din pălărie, ei trebuiau să stea și să privească.

– O să vorbesc eu cu căpitanul.

Surîsul veni ușor, după victorie.

– Mulțumesc. Își scoase portofelul și vîrî fise în automatul din spatele lui. Așteptă puțin și trase de mîner. Un baton *Hershey* căzu în tăviță cu un zgomot surd.

– Poftim. Cu privirea serioasă, i-l dădu lui Ben: Zău că mi-ai rupt inima. Mi-a făcut plăcere să vă revăd,

detective Jackson.

– Plăcerea a fost de partea mea, doamnă. Un zîmbet i se aşează pe faţă, pe cînd o privea îndepărtîndu-se. Se poartă într-adevăr splendid, nu ţi se pare?

Încruntîndu-se, Ben aruncă ciocolata dintr-o mînă într-alta.

– Ah, da, spuse el încet. O adevărată profesionistă.

Nu era genul ei să-şi facă probleme cînd era să se îmbrace. Adevărul era că îşi alesese garderoba cu meticulozitate, pînă la ultimul pulover de caşmir şi blazer de in, pentru simplul motiv că nu avea răbdare să se gîndească în fiecare dimineaţă cu ce să se îmbrace. De cele mai multe ori, recurgea la stilul clasic şi la culorile care mergeau în orice combinaţii, pentru că acestea îi veneau cel mai bine şi pentru că nimic nu era mai simplu decît să bage mîna în dulap şi să scoată primul lucru la rînd, în dimineţile cînd era grăbită.

Dar acum nu se îmbrăca pentru serviciu. Punînd înapoi pe umeraş cea de a treia rochie, Tess îşi spuse că nu se îmbrăca nici pentru Făt-Frumos. La douăzeci şi nouă de ani, ştia că nu există Feţi-Frumoşi şi că o femeie raţională nu-şi putea dori să fie închisă într-un palat de cleştar. O întîlnire fără consecinţe cu un bărbat atrăgător care te făcea să te gîndeşti la picioa-

rele tale era cu totul altceva, iar Ben Paris o făcuse să se gîndească la picioarele ei.

O privire la ceas o avertiză că, dacă se mai gîndea mult, risca să întîrzie. Doar într-un body vaporos, de culoarea pielii, scoase o rochie din mătase neagră şi o privi critic. Simplă, dar elegantă. O alegere înțeleaptă, decise ea şi oricum nu mai avea timp să se prostească. O îmbrăcă şi încheie şirul de nasturi care urcau de la talie pînă la gît.

Încă o privire în oglinda rabatabilă o făcu să dea din cap, aprobator. Da, îşi spuse ea, era mai bine aşa decît în rochia aceea albastră ca gheața, pe care o alesese prima oară, sau cu rochia de voal *Georgette,* de culoarea zmeurii, pe care oricum o dăduse la o parte. Îşi puse cerceii cu diamante ai mamei sale şi brățara îngustă de aur pe care i-o dăruise bunicul ei cînd luase examenul de diplomă. Tocmai se gîndea dacă să se pieptene cu părul în sus, cînd bătaia în uşă hotărî în locul ei. Trebuia să rămînă cu el în jos.

Nu se aşteptase că el ar putea arăta şi elegant. Dar cînd deschise uşa, costumul gri-oțel şi cămaşa de culoarea somonului îi dovediră că se înşelase. Avusese totuşi dreptate în privința cravatei. Avea gulerul de la cămaşă răsfrînt. Începu să-i zîmbească, dar văzu bucheţelul de violete din mîna lui. Nu era genul ei să-şi piardă cumpătul atît de uşor, dar, cînd îşi ridică din nou privirea spre el, se simți ca o adolescentă în fața primului buchet de flori ofilite.

– În semn de pace, îi spuse Ben, simțindu-se la fel de tulburat şi de nelalocul lui ca şi Tess. N-ar fi

trebuit, cîtă vreme era obişnuit să facă gesturi teribiliste şi impulsive cu femeile cu care se întîlnea. Aşa proceda el. Să vîneze un buchețel de violete în luna octombrie nu i se păruse o nebunie, pînă în clipa în care se trezi aici, oferindu-i-le.

– Sînt minunate. Mulțumesc. Revenindu-şi şi mulțumindu-i, îi zîmbi, primind florile şi retrăgîndu-se, ca să-i facă loc să intre. Parfumul lor îi aminti de primăvara care era atît de departe, la capătul celălalt al ieşirii.

– Mă duc să caut o vază.

În timp ce ea intra în bucătărie, Ben privi în jurul lui. Văzu Matisse-ul, covoarele turceşti, pernele cu broderie. Culori calde, dulci şi lemn vechi, distins. Era o încăpere care vorbea de linişte şi de bunăstare dobîndite de-a lungul generațiilor.

Ce naiba căuta el aici? se întrebă. Bunicul ei e senator. Al tău a fost măcelar. Ea a crescut cu servitori, pe cînd mama ta îşi mai spală şi acum singură closetul. Ea a absolvit cu felicitări *Smith*-ul, pe cînd tu ai păcălit doi ani de colegiu, înainte de *Academia de Poliție.*

Ah, da, făcuse cercetări asupra ei. Obiceiul lui.

Şi mai era şi al naibii de sigur că după primele cincisprezece minute nu vor mai avea despre ce discuta.

Tess se întoarse, cu violetele într-o mică vază *Wedgwood.*

– Ți-aş oferi ceva de băut, dar nu am *Stolichnaya.*

– E-n regulă. Se hotărîse fără să stea pe gînduri.

Învățase să se încreadă în instinctul lui. În timp ce Tess așeza violetele în mijlocul mesei, se apropie de ea și-i luă părul în mînă.

Tess se întoarse încet, fără să sară ca arsă, fără să pară surprinsă și ochii ei îi întîlniră privirea lungă, tăcută.

Mirosea a Paris. Își aminti cele cinci zile pe care le petrecuse acolo pe cînd avea douăzeci de ani, sărac, dar plin de optimism. Se îndrăgostise de el, de cum arăta, de mirosurile lui, de aerul lui. An de an își promitea să se întoarcă acolo și să găsească ceea ce căuta de atîta vreme.

– Îmi place mai mult cu el în jos, spuse într-un tîrziu și mai zăbovi o clipă cu degetele în părul ei. Azi după-amiază, pieptănată cu el în sus, păreai îndepărtată, inaccesibilă.

O cuprinse o stare de tensiune, o tensiune specifică apropierii dintre un bărbat și o femeie, pe care nu o mai simțise de ani de zile, cu nimeni – nu voise să o simtă. Și nici acum nu voia.

– Profesională, rectifică ea și făcu un mic pas înapoi. Nu vrei totuși să bei ceva?

Se gîndi să taie adînc, subțire, în puterea ei de stăpînire. Cum ar fi? Dar dacă făcea asta, putea foarte bine să eșueze și să-și piardă chiar el controlul.

– O să bem la teatru. Avem destul timp înainte.

– Să-mi iau atunci pardesiul.

Părea la fel de intim cu personalul de la *Roof Terrace,* ca şi cu acela de la bărulețul plin de fum, de aseară. Tess fu atentă la felul în care vorbea cu unul, cum îl saluta pe altul, degajarea plăcută, firească. Deci nu era un însingurat, trase ea concluzia, decît atunci cînd voia el să fie.

Tess îi admira pe oamenii care se simțeau în largul lor în lume, fără să se preocupe de impresia pe care o făceau, de părerile celorlalți. Ca să te porți astfel, trebuia mai întîi să te simți în largul tău tu însuți. Într-un fel, oricît de mulțumită era ea cu felul ei de viață, nu ajunsese niciodată atît de departe.

Ben își luă paharul în mîini, își întinse picioarele şi se uită la ea.

– M-ai descifrat?

– Nu de tot. Tess luă o alună din bolul de pe masă şi o mestecă atentă. Cred însă că tu ai reuşit. Dacă oamenii s-ar înțelege atît de bine pe ei înşişi cum te înțelegi tu, atunci ar trebui să mă gîndesc să-mi schimb meseria.

– Cînd eşti atît de bună în meseria pe care o faci. O privi alegîndu-şi o altă alună cu degete lungi, subțiri. O perlă veche îi strălucea stins pe mîna dreaptă. Absolventă de facultate, începu el şi privi cum i se opreşte mîna. O clientelă care se măreşte prea repede şi căreia nu-i mai poți face față. Tocmai ai declinat oferta de a te alătura personalului psihiatric de la *Bethseba Naval,* dar lucrezi o dată pe săptămînă la clinica *Donnerly* din South East, pe gratis.

Această indulgentă prezentare o enervă. Tess era obișnuită să știe mai mult despre oamenii cu care intra în legătură, decît știau ei despre ea.

– Faci întotdeauna investigații asupra femeilor cu care te întîlnești, detective?

– Obișnuința, răspunse el degajat. Tu singură vorbeai despre curiozitate, aseară. Senatorul Jonathan Writemore este bunicul tău după mamă, puțin de centru-stînga, un om deschis, charismatic și de neclintit.

– Ar fi încîntat dacă te-ar auzi.

– Ți-ai pierdut părinții pe cînd aveai paisprezece ani. Îmi pare rău. Își luă din nou paharul. Este greu să-ți pierzi familia.

Surprinse tonul, simpatia care-i spuseră că și el pierduse pe cineva.

– Bunicul meu m-a ajutat să depășesc situația. Fără el poate că nu mi-aș fi revenit. Cum ai aflat atît de multe?

– Polițiștii nu-și divulgă sursele. Ți-am citit portretul.

Tess se crispă puțin, așteptîndu-se la critici.

– Și?

– Ți-ai dat seama că omul nostru este inteligent.

– Da. Șiret. Lasă în urma lui doar ce vrea el, dar nu lasă nici o urmă.

După o clipă, Ben dădu din cap, afirmativ.

– Ceea ce ai spus are o logică. Mă întreb cum ai ajuns la aceste concluzii.

Tess sorbi puțin din băutura ei, înainte de a răs-

punde. Nu se întrebă de ce era important să-l facă să înțeleagă. Pur și simplu era.

– Am studiat faptele, urmele pe care le-a lăsat. Poți vedea că sînt aproape identice de fiecare dată, nu variază. Bănuiesc că în meseria voastră numiți asta *modus operandi.*

Ben zîmbi ușor și confirmă, dînd din cap.

– Da.

– Modul în care el operează formează un tablou, un tablou psihologic. Voi sînteți pregătiți să căutați chei, dovezi, mobiluri, și apoi să arestați. Eu sînt pregătită să caut motive, cauze și apoi să tratez. Să *tratez,* Ben, repetă ea, căutîndu-i privirea. Nu să judec.

– Și crezi că asta este ceea ce fac eu? spuse el, ridicîndu-și o sprînceană.

– Îl vrei, spuse ea simplu.

– Da, îl vreau. Îl vreau strîns de pe străzi și băgat într-o cușcă.

Strivi țigara încet, metodic. Era un mod de a se controla. Mîinile lui însă erau puternice.

– Vrei să fie pedepsit. Înțeleg, chiar dacă nu sînt de acord.

– Tu ai vrea să-i deschizi capul și să-l faci mai bun. Isuse! Dădu băutura pe gît. Doar nu vrei să suferi pentru un asemenea om?

– Compasiunea face parte din meseria mea, spuse ea cu convingere. Este bolnav, disperat de bolnav. Dacă citești și înțelegi profilul meu, înțelegi că tot ceea ce face el, face cu durere.

– Strangulează femei. Faptul că îl doare cînd le

strînge laţul de gît nu le face pe ele mai puţin moarte. Am compasiune, Tess, pentru familiile acelor femei cu care va trebui să stau de vorbă. Va trebui să mă uit în ochii lor cînd mă vor întreba de ce. Iar eu nu am nici un răspuns.

– Îmi pare rău. Întinse mîna spre mîna lui, fără să se gîndească. Degetele ei se închiseră peste ale lui.

– Este o meserie hidoasă. Una care te trezeşte noaptea din somn. Şi eu trebuie să stau de vorbă cu familiile – cele rămase încremenite şi înăsprite, după o omucidere. Îi simţi mîna încordîndu-i-se şi, în mod automat, îl mîngîie. Cînd zaci treaz în pat la ora trei dimineaţa, încă le mai vezi în ochi întrebările şi tristeţea.

– Ben... Se aplecă spre el, dorind să-l aibă mai aproape de ea. Trebuie să gîndesc ca un doctor, în cazul acesta. Ţi-aş putea da cîteva definiţii clinice – dereglare la nivelul impulsurilor, psihoze funcţionale. Indiferent de etichetă, tot boală rămîne. Omul acesta nu ucide ca să se răzbune sau ca să cîştige ceva, ci din disperare.

– Iar eu trebuie să gîndesc ca un poliţist. Meseria mea este să-l opresc. Asta este condiţia. Rămase tăcut o clipă, apoi îşi împinse paharul într-o parte. Am discutat despre acel monsenior Logan al tău. Harris se ocupă să obţină o întrevedere.

– Asta e bine. Mulţumesc.

– Nu. Eu unul am rezerve în această privinţă.

Tess se retrase cu un uşor oftat.

– Nu prea avem nimic în comun, nu?

– Poate că nu. Dar își aminti cît de mică și de caldă fusese mîna ei pe a lui. Sau poate că pur și simplu încă nu am descoperit nimic.

– Ce-ți place să faci duminicile după-amiază?

– Să stau cu o bere în mînă și să mă uit la meciuri.

Ea își încreți nasul.

– Nu ține. Dar muzica?

– Ce-i cu ea? rînji el.

– Ce-ți place?

– Depinde. Îmi place rock-ul, cînd sînt la volan, jazz-ul cînd beau, și Mozart, în diminețile de duminică.

– Începem să ne apropiem. Ce părere ai de Jelly Roll Norton?

Surprins, surîse din nou.

– Da.

– Dar Springsteen?

– M-a derutat cu *The River.*

– Marvin Gaye?

Ben se lăsă pe spate și se uită din nou lung.

– Poate că am găsit un început. Picioarele lui se atinseră de ale ei, pe sub masă. N-ai vrea să mergem la mine și să ascultăm colecția mea de discuri?

– Detective Paris... Tess alese încă o alună. Medicii psihiatri bine pregătiți nu se lasă păcăliți de scheme răsuflate.

– Dar de unele noi?

– Ca, de exemplu?

– Să supăm împreună după teatru și să vedem

care din noi își amintește mai multe melodii ale Beatles-ilor.

Îi aruncă un zîmbet iute, impulsiv și total diferit de zîmbetele atente pe care i le acordase pînă atunci.

– O să pierzi și-o să fie păcat de tine.

– Cunoști un tip cu coroane dentare în valoare de două mii de dolari și costum de la *Brooks Brothers?*

Tess își împreună sprîncenele.

– Ce-i asta, un concurs?

– Prea tîrziu, uite-l că vine.

– Cine... ah, bună, Frank.

– Tess, nu m-am așteptat să te întîlnesc aici. Bătu ușor mîna femeii exotice, subțire ca un creion, de lîngă el.

În mod evident plictisită și cîștigînd simpatia lui Tess, femeia întinse mîna.

– Încîntată.

– Lorraine, ea e doctorița Teresa Court, colegă de breaslă.

Privirea ei alunecă repede peste Tess și se fixă pe Ben.

– Bună.

Zîmbetul i se formă cu greu și deși ochii lui nu se dezlipiră o clipă de pe chipul ei, Ben nu pierdu nici un amănunt.

– Bună, sînt Ben.

– Tess, puteai să-mi spui că vii aici. Am fi organizat o mică petrecere, spuse Frank.

Lorraine își clătină capul, uitîndu-se la Ben.

– Poate că pînă la urmă seara asta mai poate fi

salvată. Niciodată nu e prea tîrziu, spuse ea.

– Asta aşa este, zise Ben încet şi cîştigă astfel o lovitură scurtă cu piciorul, pe sub masă, din partea lui Tess. Doar că Tess şi cu mine, continuă el fără să-şi piardă o clipă zîmbetul de pe faţă, trebuie să ne retragem devreme în seara asta. Afaceri.

– Îmi pare rău, Frank, poate altă dată. Ştiind că încă nu putea fi sigură că scăpase, Tess se şi sculă în picioare. Ne vedem la birou. Cu bine, Lorraine.

– Ei, ia-ţi pălăria, ce te-a apucat de te grăbeşti aşa? bombăni Ben în urma ei.

– Dacă ai şti ce ştiu eu, mi-ai mulţumi.

– Ăsta, ah, colegul ăsta al tău are gust mai bun la femei decît la cravate.

– Adevărat? Tess îşi găsi de lucru să-şi netezească pardesiul, în timp ce mergeau. Eu aş zice că e mai curînd stridentă.

– Da. Ben aruncă o privire peste umăr. A-ha! Stridentă.

– Unii bărbaţi se dau în vînt după decolteuri adînci şi gene false, cred eu.

– Unii bărbaţi sînt doar nişte animale.

– Ea a fost a doua variantă a lui, se auzi Tess spunînd. Prima am fost eu, dar l-am refuzat.

– Nu zău? Intrigat, Ben o făcu să încetinească, trecîndu-şi un braţ peste umerii ei. Te-a invitat la Coward şi tu l-ai refuzat?

– Exact.

– Mă simt flatat.

Tess îi aruncă o privire. Orgoliul lui nu avea nevo-

ie de nici un ajutor din partea ei.

– Ție ți-am spus da numai pentru faptul că nu ești perfect.

– Hmm. Și cînd te-a invitat?

– Ieri după-amiază.

– N-a lăsat impresia că s-a simțit ofensat pentru faptul că l-ai refuzat, ca apoi să te vadă aici, cu mine.

Stînjenită, Tess se eliberă de sub brațul lui.

– I-am spus că am o întîlnire.

– Ah! Ai mințit.

O spusese cu atîta plăcere, încît pe Tess o pufni rîsul.

– Nici eu nu sînt perfectă.

– Asta face lucrurile mult mai ușoare.

Retrasul devreme despre care vorbise Ben se petrecu la ora două noaptea, cînd cei doi se aflau pe culoarul care ducea la apartamentul lui Tess.

– Mîine dimineață o să mă urăsc, spuse Tess cu un căscat.

– Și încă nici nu ți-am propus să ne culcăm împreună.

Căscatul sfîrși într-un rîs înfundat.

– Și eu care îmi spuneam că o să bem o jumătate de sticlă de vin, după care o să-mi mai rămînă cinci ore de somn. Se opri în dreptul ușii ei și se întoarse ca să se sprijine de ea: Nu mă așteptam să mă simt

atît de bine.

Nici el nu se aşteptase.

– Ce-ar fi să mai încercăm o dată? Poate că atunci n-o să ne mai simţim aşa.

Se gîndi la asta trei secunde, pe ceas.

– În regulă, cînd?

– Mîine seară e un festival Bogart, în partea cealaltă a oraşului.

– *Şoimul maltez?*

– Şi *Marele somn.*

Ea zîmbi, simţindu-se plăcut somnoroasă.

– S-a făcut. Cînd el se apropie, se aşteptă să o sărute. Dacă ideea o făcu să o ia cu călduri, ăsta nu era decît un lucru cît se poate de firesc. Dorinţa de a fi cuprins şi atins de cineva era cît se poate de omenească. Ochii ei se închiseră pe jumătate şi inima îi bătu ceva mai tare.

– Trebuie să înlocuieşti încuietoarea asta pentru Mickey Mouse.

Genele îi tremurară din nou.

– Ce-ai spus?

– Încuietoarea de la uşa ta, Tess, e o jucărie. Îi trecu degetul în jos pe nas, încîntat de confuzia ei.

– Dacă ai de gînd să locuieşti într-un bloc fără pază, asigură-te atunci că ţi-ai montat la uşă o yală ca lumea.

– O yală. Rîzînd ironic, se îndreptă şi începu să-şi caute cheile. Nu mă pot pune cu un poliţist.

– Mă bucur să aud asta. Îşi aşează mîinile peste ale ei şi o sărută înainte ca ea să apuce să aibă o

reacție. Mai tîrziu, cînd se putu gîndi la rece, se întrebă dacă el plănuise asta.

Era o prostie să-și imagineze că un sărut atît de delicat, atît de ușor ca acesta, ar putea trimite valuri de căldură prin corp. Sîngele nu clocotea cu adevărat și mintea nu plutea cu adevărat. Cunoscuse ea senzații mai puternice, dar, oricum, sărutul o tulburase. Neatingîndu-se de nimic altceva decît de mîinile ei, Ben pusese stăpînire pe ea.

Gura lui era pricepută, dar se așteptase la asta. Buzele lui erau calde, moi, și-și folosea dinții ca să adauge o mușcătură excitantă. Îi răzuiră buza, înainte ca limba lui să se strecoare peste a ei. Își spuse că era din cauza orei tîrzii, a vinului, a relaxării, dar se abandonă momentului, fără nici una din precauțiunile spre care era înclinată.

Puteai crede despre ea că era rece, puțin distantă. Se așteptase la asta. Nu se așteptase la căldura, la pasiunea sau la blîndețea care se scurgeau din ea, în el. Nu se așteptase la această atît de rapidă intimitate, ca a unor vechi amanți. Cunoștea bine femeile sau credea că le cunoaște. Tess era pentru el un mister care cerea să fie dezlegat.

Dorința era ceva obișnuit la el, un domeniu pe care credea că îl înțelege foarte bine. Dar nu-și amintea să-l fi cuprins vreodată cu atîta violență și să-i taie răsuflarea. O dorea acum, dintr-odată, cu disperare. De obicei se lăsa dus de val. Era ceva natural. Din motive pe care nu putea încă să înceapă să le înțeleagă, se îndepărtă de ea.

O clipă se uitară aşa, unul la altul.

– Asta poate deveni o problemă, reuşi el să spună, după cîteva secunde.

– Da. Înghiţi şi se concentră asupra metalului rece al cheilor din mînă.

– Pune-ţi lanţul, da? Ne vedem mîine.

Prima dată rată gaura cheii cu un sfert de centimetru şi înjură cînd nimeri la a doua încercare.

– Noapte bună, Ben.

– Noapte bună.

Aşteptă pînă cînd auzi declicul încuietorii şi hîrşîitul lanţului, înainte de a se întoarce şi a o lua înapoi, de-a lungul coridorului. O problemă, îşi spuse el din nou. O problemă a naibii.

Umblase pe jos ore întregi. Cînd ajunse acasă, era atît de obosit, încît aproape că nu se mai putea ţine pe picioare. În ultimele cîteva luni constatase că nu reuşea să dormă fără vise decît dacă era obosit pînă la extenuare.

Nu avea nevoie să aprindă lumina; ştia drumul. Ignorînd nevoia de a se odihni, trecu dincolo de dormitor. Camera din spate era întotdeauna încuiată. Cînd o deschise, inspiră parfumul discret, feminin, al florilor proaspete pe care le aducea zilnic. Roba de preot atîrna de uşa debaralei. Drapată peste ea, stola era ca o despicătură albă.

Aprinse cu un chibrit prima lumînare, apoi alta şi încă alta, pînă cînd umbrele începură să facă valuri peste suprafaţa antică a îmbrăcămintii altarului.

Se afla acolo, înrămată în argint, fotografia unei femei tinere, blonde şi zîmbitoare. Fusese surprinsă pentru eternitate, tînără, inocentă şi fericită. Trandafirii roz fuseseră florile ei preferate şi parfumul acestora era cel care se contopea cu mirosul lumînărilor arzînde.

În rame mai mici se aflau, prinse cu grijă, fotografiile din ziare ale celorlalte trei femei. Carla Johnson, Barbara Clayton, Francie Bowers. Împreunîndu-şi mîinile, îngenunche în faţa acestora.

Mai erau atîtea altele, se gîndi el. Atîtea. Iar el se afla abia la început.

Capitolul 4

Băiatul stătea în faţa lui Tess, tăcut şi ursuz. Nu se bîţîia şi nici nu se uita afară pe fereastră. Rareori făcea asta. Stătea însă în fotoliu şi se uita în jos, la propriii lui genunchi. Mîinile îi stăteau întinse pe coapse, cu degetele fine, cu articulaţiile puţin inflamate din cauza trosnitului nervos. Unghiile îi erau roase pînă la carne. Semne de nervi, deşi mulţi reuşesc să treacă destul de bine prin viaţă trosnindu-şi degetele şi rozîndu-şi unghiile şi rumegînd în ei înşişi.

Rar se întîmpla să se uite la persoana cu care vorbea, sau, mai exact, în cazul lui, la persoana căreia îi vorbea. De fiecare dată cînd reuşea să-l facă să o

privească în ochi, simțea în același timp o mică victorie, dar și un mic junghi. Erau atît de puține lucruri pe care reușea să le vadă în ochii lui, căci învățase de mic cum să se ascundă și să disimuleze. Ce văzu ea – cînd i se oferi această rară, rapidă șansă de a vedea – nu era resentimentul, nici teama, ci numai o urmă de plictiseală.

Viața nu jucase cinstit cu Joseph Higgins Junior, iar el nu mai avea de gînd să riște să mai primească încă o lovitură sub centură. La vîrsta lui, cînd adulții stabilesc regula jocului, el alesese izolarea și noncomunicarea, ca mijloc de apărare împotriva lipsei de alegere. Tess cunoștea simptomele. Lipsa emoției exterioare, lipsa motivației, lipsa de interes. O lipsă.

Într-un fel, nici ea nu știa cum, trebuia să găsească declanșatorul care să-l readucă în situația de a-i păsa mai întîi de el însuși și abia apoi de lumea înconjurătoare.

Era prea mare ca să se mai joace cu el, prea mic ca să discute cu el ca de la adult la adult. Le încercase pe amîndouă, iar el nu acceptase nici una din variante. Joey Higgins se plasase singur într-un spațiu intermediar. Adolescența nu era doar îngrozitoare pentru el, era jalnică.

Era îmbrăcat în blugi, buni, solizi, după ultima modă, și într-un pulover gri pe gît, cu o broască țestoasă zîmbitoare, pe piept. Avea pantofi din piele, noi și moderni. Părul castaniu-deschis era tuns potrivit în jurul unei fețe prea slabe. La exterior, arăta ca un băiat obișnuit, de paisprezece ani. Nimic nu lipsea. Pe dină-

untru, însă, era un labirint de confuzii, de ură față de el însuși și de o amărăciune, de care, Tess știa asta, încă nici nu reușise să se atingă măcar.

Din nefericire, în loc să fie pentru el o confidentă, un zid al plîngerii sau măcar o foaie albă de hîrtie, ea era doar o nouă imagine a autorității, în viața lui. O dată măcar să fi izbucnit și el, să fi țipat sau să se fi certat cu ea și atunci ar fi simțit că progresează. De-a lungul tuturor ședințelor lor, însă, el rămăsese politicos și fără reacție.

– Cum te simți la școală, Joey?

Nu ridică din umeri. Ca și cum chiar și această mișcare ar fi putut trăda anumite sentimente pe care le ținea încuiate atît de strîns, înăuntru.

– În regulă.

– În regulă? Eu aș fi crezut că este întotdeauna destul de greu să schimbi școala. Luptase împotriva acestei idei, făcuse totul ca să-i convingă pe părinții lui să nu facă această mișcare dramatică în acest moment al terapiei. Companie proastă, motivaseră aceștia. Voiau să-l îndepărteze de cei care aveau o influență asupra lui, care îl îndemnaseră să bea, să cocheteze o scurtă perioadă cu drogurile și o perioadă la fel de scurtă, dar mai dificilă, cu științele oculte. Părinții lui nu reușiseră decît să-l înstrăineze și să-i mai știrbească puțin din sentimentul de autorespect.

Nu compania, rea sau altfel, fusese cea care-l împinsese pe Joey spre toate aceste experiențe ale lui. Era propria sa depresie în spirală și căutarea unui răspuns, unul despre care el ar fi putut crede că îi

aparținea complet și în exclusivitate numai lui.

Cum nu mai dăduseră peste narcotice în dulapul lui, iar respirația nu-i mai mirosea a alcool, părinții erau convinși că începuse să-și revină. Ei nu puteau vedea sau nu voiau să vadă că el continua să se prăbușească, în spirală, foarte repede. El învățase pur și simplu arta disimulării.

– O școală nouă poate fi o aventură, continuă Tess, neprimind nici un răspuns. Dar e greu să fii nouvenit.

– Nu-i cine știe ce, spuse el în șoaptă, continuînd să-și privească fix genunchii.

– Mă bucur să aud asta, spuse ea, deși știa că era o minciună. Și eu am fost nevoită să-mi schimb școala cînd eram cam de vîrsta ta și am fost îngrozită de moarte.

Nevenindu-i să creadă, dar interesat, își ridică privirea. Avea ochi cafenii, întunecați, care ar fi trebuit să fie foarte expresivi. Dar erau controlați și îngrijorați.

– Nimic de speriat, nu-i decît tot o școală.

– De ce nu-mi vorbești despre ea?

– E doar o școală.

– Dar ceilalți copii? Este cineva interesant?

– Niște proști, cei mai mulți dintre ei.

– Ah? Cum se poate?

– Stau cu toții unul într-altul. Nu e nici unul pe care să vreau să-l cunosc.

Nici unul pe care să-l fi cunoscut, rectifică Tess în gînd. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum era să se simtă respins de școală, după ce-și pierduse

colegii cu care fusese obișnuit pînă atunci.

– E nevoie de timp ca să-ți faci prieteni, prieteni pe care să poți conta. Este mai greu să fii singur, decît să încerci să ți-i găsești.

– Nu eu am vrut să mă mut.

– Știu. Aici era de partea lui. Cineva trebuia să fie. Și mai știu că e greu să știi că poți fi aruncat dintr-o parte într-alta, ori de cîte ori cei care fac regulile simt nevoia să le schimbe. Dar nu este totul chiar așa. Părinții tăi au schimbat școala pentru că ți-au dorit binele.

– Tu nu ai vrut să mă smulgă de acolo. Se uită din nou în sus, dar atît de repede, încît abia dacă reușise să-i vadă culoarea ochilor. Am auzit-o pe mama, spunînd asta.

– Ca doctor al tău, m-am gîndit că te-ai putea simți mai bine la vechea ta școală. Mama ta te iubește, Joey. Transferarea ta nu a fost o pedeapsă, ci felul ei de a face ca lucrurile să meargă mai bine pentru tine.

– A vrut să nu mai fiu cu prietenii mei. Lucrul acesta nu fusese însă spus cu amărăciune, ci, pur și simplu, cu o acceptare pasivă. Nu exista alegere.

– Și tu ce simți față de asta?

– Se temea că dacă rămîn în continuare lîngă ei, o să încep din nou să beau. Spusese asta fără resentiment, din nou fără amărăciune, ci doar cu plictiseală.

– Știu, spuse Tess, și-și puse mîna pe brațul lui. Poți fi mîndru de tine că te-ai smuls, că ai făcut alegerea corectă. Știu cît de greu îți este să lupți în fiecare

zi cu asta.

– Mama îi acuză întotdeauna pe alții de tot ce se întîmplă.

– De ce anume?

– De tot.

– Ca divorțul? Ca de obicei, pomenirea acestuia nu aduse nici un răspuns. Tess schimbă pista: Cum te simți că nu mai mergi cu autobuzul?

– Autobuzele put.

– Acum te duce la școală mama ta.

– Da.

– Ai vorbit cu tatăl tău?

– E ocupat. Se uită la Tess cu o undă de resentiment amestecat cu o acuză. Are acum un alt serviciu, la firma aceea de computere, dar o să petrec un weekend cu el, probabil luna viitoare, de Ziua Recunoștinței.

– Ce simți gîndindu-te la asta?

– O să fie grozav. Iată din nou băiețelul, radiind tot de speranță. O să mergem la meciul cu Pieile Roșii. O să ia bilete la tribuna întîi. O să fie ca pe vremuri.

– Ca pe vremuri, Joey?

Privi din nou în jos, la genunchi, dar sprîncenele i se strînseseră, de furie.

– Este important să înțelegi că lucrurile nu vor mai fi ca pe vremuri. Diferența nu trebuie neapărat să însemne ceva rău. Uneori schimbarea, chiar dacă e grea, poate aduce binele pentru toată lumea. Știu că îți iubești tatăl. Dar tu nu trebuie să te oprești în loc pentru faptul că nu mai locuiești împreună cu el.

– El nu mai are casă. Are doar o cameră. Zicea

că, dacă n-ar fi trebuit să plătească alocația pentru copil, ar fi putut avea și el o casă.

Îi venea să-l dea dracului pe Joseph Higgins senior, dar își păstră o voce fermă, caldă.

– Sper că înțelegi că tatăl tău are probleme, Joey. Dar nu tu ești problema. Problema lui este alcoolul.

– Noi însă avem o casă, spuse el încet.

– Și crezi că tatăl tău ar fi mai fericit dacă n-ați avea?

Nici un răspuns. De data asta își privea pantofii.

– Sînt fericită că o să petreci o vreme cu tatăl tău. Știu că i-ai dus dorul.

– A fost ocupat.

Da. Prea ocupat să-și vadă fiul, își spuse ea, prea ocupat să răspundă la apelurile psihiatrului care încerca să-i vindece rănile.

– Uneori adulții se pot trezi sufocați de tot ce li se întîmplă. Probabil că realizezi cît de greu îi este tatălui tău acum, cu un serviciu nou, pentru că și tu ești la o școală nouă.

– Luna viitoare o să petrec un weekend cu el. Mama spune să nu mă bazez prea mult pe el, dar eu tot o să mă duc.

– Mama ta nu vrea să fii dezamăgit dacă o să se întîmple ceva.

– O să vină să mă ia.

– Sper, Joey. Dar dacă nu o să vină... Joey... Puse din nou mîna pe brațul lui și printr-un efort de voință reuși să-l facă să se uite la ea. Dacă nu o să

vină, trebuie să știi că asta nu va fi din cauza ta, ci din cauza bolii.

– Da.

Fusese de acord pentru că aceasta era calea cea mai rapidă de a evita o discuție. Tess știa asta și își dori, nu pentru prima oară, să-i poată convinge pe părinții lui că băiatul avea nevoie de terapie și mai intensă.

– Mama te-a adus astăzi?

Continuă să privească în jos, dar furia, cel puțin aparent, dispăruse.

– Tatăl meu vitreg.

– Continui să te înțelegi cu el?

– E în regulă.

– Știi, faptul că ții la el nu înseamnă că îl iubești mai puțin pe tatăl tău.

– Am spus că e în regulă.

– Sînt fete drăguțe la noua ta școală? Nu voia decît să-l facă să zîmbească, oricum, oricît.

– Presupun.

– Presupui? Poate că zîmbetul din glasul lui Tess îl făcu să-și ridice din nou privirea. Mie una îmi face impresia că ai vederea destul de bună.

– Poate c-or fi vreo două. Buzele parcă i se curbară puțin. Nu prea mă interesează.

– Da, ai destul timp pentru asta. Vii să mai stăm de vorbă săptămîna viitoare?

– Presupun.

– Între timp vrei să-mi faci o favoare? Spuneam că ai ochi buni. Uită-te la mama ta și la tatăl tău vitreg.

Joey își întoarse capul, dar Tess îi luă mîna și i-o ținu. Joey... Așteptă pînă cînd ochii aceia întunecați, indescifrabili, se uitau din nou într-ai ei. Uită-te la ei. Ei încearcă să te ajute. Poate că greșesc, dar încearcă, pentru că țin la tine. Mulți țin la tine. Mai ai numărul meu, da?

– Da. Presupun că da.

– Știi că mă poți suna dacă vrei să vorbești cu mine pînă săptămîna viitoare.

Îl conduse pînă la ușa biroului și se uită la tatăl lui vitreg care se sculă în picioare, zîmbindu-i lui Joey cu gura mare. Era un om de afaceri plin de succes, care reușise în viață, manierat. Era antiteza tatălui lui Joey.

– Gata? Îi aruncă o privire lui Tess, dar de data aceasta în privirea lui nu mai era nici o urmă de zîmbet, ci doar încordare.

– Cum a mers astăzi, doctore Court?

– Splendid, domnule Monroe.

– Asta-i bine, asta-i bine. Joey, ce-ar fi să cumpărăm niște mîncare chinezească, să-i facem o surpriză mamei tale?

– În regulă. Își îmbrăcă scurta lui de școală, școala pe care nu o mai frecventa. Fără să se încheie, se întoarse și se uită într-un punct în spatele umărului drept al lui Tess.

– La revedere, doctore Court.

– La revedere, Joey, ne vedem săptămîna viitoare.

Îl hrăneau, se gîndi ea închizînd ușa de la birou.

Iar el era înfometat. Îl îmbrăcau, dar lui îi era frig. Ea avea cheia, dar mai rămînea să poată să o răsucească în broască, să deschidă poarta.

Oftînd, se întoarse la masa de lucru.

– Doctore Court?

Tess răspunse la interfon, în timp ce băga dosarul lui Joey Higgins în servieta de lîngă birou.

– Da, Kate.

– Ați primit trei telefoane în timp ce erați în ședință. Unul de la *Post,* unul de la *Sun* și unul de la *WTTG.*

– Trei reporteri? Tess își scoase cercelul și-și frecă ușor lobul urechii.

– Toți trei au vrut o confirmare a numirii dumneavoastră în problema crimelor Preotului.

– Fir-ar... Dădu drumul cercelului, pe mapa de pe birou. Fără comentarii, Kate.

– Da, doamnă.

Își prinse încet cercelul la loc. I se promisese anonimatul. Aceasta făcea parte din înțelegerea ei cu biroul primarului. Fără presă, fără tam-tam, fără comentarii. Primarul îi dăduse garanția lui personală că va putea lucra fără presiunea exercitată de presă. N-avea rost să-l acuze pe primar, își spuse Tess ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre fereastră. Știrea transpirase și ea trebuia să se descurce cu această situație.

Notorietatea nu o interesa. Asta era problema ei. Îi plăcea viața ei simplă și discretă. Și aceasta era problema ei. Bunul simț îi spusese că totul se va afla

înainte de a se termina, dar ea acceptase totuşi treaba asta. Dacă ar fi fost să-şi sfătuiască unul din pacienţi, i-ar fi spus să privească realitatea în faţă şi să se descurce cu ea pas cu pas.

Afară, traficul orelor de vîrf începea să se încingă. Se auzea cîte un claxon, dar zgomotul era înăbuşit de fereastră şi de distanţă. Joey Higgins era acolo afară, căutînd mîncare chinezească, împreună cu un tată vitreg pe care îşi refuza să-l iubească sau să aibă încredere în el. Barurile erau gata să servească o gustare înainte de cină. Creşele se goleau şi cîrduri de mame salariate, părinţi singuri şi taţi obosiţi se strecurau apoi cu *Volvo*-urile şi *BMW*-urile lor prin coloane de alte *Volvo*-uri şi *BMW*-uri, cu un singur gînd în minte: să ajungă acasă, să se simtă la căldură şi în siguranţă în spatele uşilor şi ferestrelor şi pereţilor căminelor lor. Era puţin probabil ca unul dintre ei să se gîndească o clipă măcar la altcineva din mulţimea aceea de afară. La cineva cu o minusculă bombă ucigaşă, care ticăia în capul lui.

O clipă îşi dori să li se poată alătura în această rutină simplă, de seară, şi să se gîndească doar la o cină caldă sau la factura de la dentist. Dar dosarul Preotului se afla deja în servieta ei.

Tess se îndepărtă de la fereastră şi ridică servieta. Primul ei impuls era să meargă acasă şi să verifice toate apelurile înregistrate de robot.

– Cine a lăsat să se scurgă informația asta? întrebă Ben și suflă în aer o coloană de fum.

– Mai facem încă cercetări. Harris stătea în spatele biroului său, uitîndu-se la ofițerii numiți să se ocupe de acest caz. Ed zăcea prăbușit în scaun, trecînd dintr-o mînă într-alta o pungă de semințe de floarea-soarelui. Bigsby, cu fața lui lată, roșie, și cu mîinile lui mari, bătea din picior. Löwenstein stătea în picioare lîngă Ben, cu mîinile în buzunare. Roderick stătea pe scaun, drept, cu mîinile strînse în poală. Ben arăta ca și cum era gata să-și dezvelească dinții și să mîrîie la primul cuvînt greșit.

– Nu ne-a mai rămas decît să facem față situației. Presa știe că doctorița Court este implicată. În loc să-i blocăm, mai bine să-i folosim.

– Ne-am asigurat cîteva săptămîni de presă, căpitane, interveni Löwenstein. Tocmai cînd lucrurile începuseră să se mai aranjeze.

– Am citit ziarele, detective. Spusese asta cu blîndețe. Bigsby își schimbă poziția, Roderick își drese glasul, iar Löwenstein tăcu mîlc.

– Vom organiza o conferință de presă, mîine dimineață. Biroul primarului va intra în legătură cu doctorița Court. Paris, Jackson – ca șefi de echipă, vreau să fiți de față. Știți care sînt informațiile pe care le-am oferit presei.

– Nici nu avem altceva nou pentru ei, căpitane, accentuă Ed.

– Faceți-le să pară ca noi. Implicarea doctoriței

Court va fi suficientă să-i satisfacă. Organizează întîlnirea cu acest monsenior Logan, adăugă el, întorcîndu-şi privirea înapoi spre Ben. Şi aveţi grijă ca măcar asta să nu transpire.

– Încă un psihiatru, spuse Ben muşcîndu-şi ţigara. Primul nu ne-a spus nimic în plus faţă de ce ştiam şi noi.

– Ne-a spus că îndeplineşte o misiune, interveni Löwenstein cu calm. Şi ne-a mai spus că, deşi lucrurile s-au mai liniştit o vreme, el nu pare să-şi fi terminat această misiune.

– Ne-a spus că ucide femei tinere, blonde, îi răspunse Ben, cu ţîfnă. Or, chestia asta o constataserăm şi noi, pînă atunci.

– Las-o mai moale, Ben, îi şopti Ed, ştiind că temperamentul acestuia îl făcea să o ia razna.

– Las-o tu mai moale. În buzunare, mîinile i se strînseră în pumni. Ticălosul ăsta abia aşteaptă să stranguleze prima femeie care se află acolo unde nu trebuie, la o oră la care nu trebuie, iar noi stăm aici vorbind despre psihiatri şi popi. Nu dau o para chioară pe sufletul sau pe psihicul lui.

– Poate că ar trebui. Roderick se uită mai întîi la căpitan, apoi la Ben. Ascultă, ştiu ce simţi, ştiu ce, presupun, simţim cu toţii. Îl vrem, asta e. Dar am citit cu toţii portretul doctoriţei Court. Nu avem de-a face cu cineva care este doar setos de sînge, de bătaie. Dacă vrem să ne facem munca, cred că am face bine să înţelegem cine este el.

– Te-ai uitat bine la fotografiile de la morgă, Lou?

Ştim cine sînt ele. Cine au fost ele.

– În regulă, Paris. Dacă vrei să mai asuzi puţin, du-te jos, la sala de gimnastică. Harris aşteptă o clipă, restabilind ordinea în încăpere, numai cu autoritatea de care dispunea. Fusese un bun poliţist de stradă. Era un şi mai bun poliţist de birou. Faptul că ştia asta nu făcea decît să-l deprime, din cînd în cînd. Conferinţa de presă, continuă el, este organizată pentru mîine la ora opt dimineaţa, în biroul primarului, spuse el. Vreau să am mîine pe birou, un raport asupra întîlnirii cu monseniorul Logan. Bigsby, continuă să cercetezi de unde vin nenorocitele alea de eşarfe. Löwenstein, Roderick, mergeţi şi ocupaţi-vă de familiile şi prietenii victimelor. Şi acum căraţi-vă de aici, mergeţi să mîncaţi ceva.

Ed aşteptă pînă ce aceştia se înregistrară, se împrăştiară de-a lungul coridoarelor şi acum traversau parcarea.

– Nu-ţi ajută cu nimic să te răzbuni pe doctoriţa Court pentru ce i s-a întîmplat fratelui tău.

– Josh n-are nici o legătură cu asta. Durerea însă se afla tot acolo. Nu putea pronunţa numele fratelui său fără să simtă o durere în gîtlej.

– Aşa este. Iar doctoriţa Court îşi face doar treaba, ca noi toţi.

– Asta-i splendid. Întîmplător, însă, eu nu cred că treaba ei are vreo legătură cu a noastră.

– Psihiatria criminalistică a devenit un instrument viabil de lucru în...

– Ed, pentru Dumnezeu, trebuie să încetezi să

mai citeşti toate revistele alea ale tale.

– Nu citi, nu învăţa. Ce, vrei să mă apuc de băutură?

– Asta a spus-o un om care are mereu la el seminţe de floarea-soarelui. Tensiunea din ceafă încă se mai făcea simţită. Pierduse un frate, dar apăruse Ed şi aproape că umpluse vidul. Nu în seara asta, continuă el. Oricum, simt cum mi se face rău cînd îi văd cum toarnă sucul de fructe în vodcă.

– Oamenii trebuie să se gîndească la sănătatea lor.

– Trebuie să se gîndească şi la reputaţia lor. Ben deschise portiera şi rămase acolo, zornăind cheile.

Era o noapte rece, suficient de rece ca să-ţi vezi respiraţia. Dacă ploua peste noapte, aşa cum arăta cerul acoperit, ploaia putea să se transforme în lapoviţă. În casele lor curate, cu tavane înalte, din Georgetown, oamenii vor pune butuci în cămine, vor bea cafea irlandeză şi se vor bucura de flăcări. Oamenii străzii se pregăteau pentru o noapte lungă, neplăcută.

– Mă plictiseşte, spuse Ben brusc.

– O femeie care arată ca ea este şi normal să plictisească un bărbat.

– Nu simplifica. Ben se strecură în maşină şi dori să poată pune degetul pe ce-l frămînta. Te iau eu, mîine. La şapte treizeci.

– Ben. Ed se aplecă, ţinînd portiera deschisă. Spune-i că-i transmit salutări.

Ben închise cît mai rămăsese de închis din por-

tieră şi porni motorul. Partenerii se cunosc mult prea bine între ei.

Tess închise telefonul şi, stînd cu coatele sprijinite de birou, îşi apăsă ochii cu podul palmelor. Joey Higgins senior avea nevoie de terapie la fel de mult ca şi fiul său, doar că el era prea preocupat să-şi distrugă viaţa, ca să mai vadă asta. Convorbirea telefonică nu rezolvase nimic. Dar discuţiile cu alcoolicii activi, rareori rezolvă ceva. Îl apucase doar plînsul cînd auzise de fiul lui şi bălmăjise o promisiune că ar suna mîine.

N-o să sune, se gîndi Tess. Mai mult ca sigur că pînă mîine nici măcar de convorbirea telefonică nu o să-şi mai amintească. Vindecarea lui Joey depindea de tată, dar tatăl său era lipit de sticlă – aceeaşi sticlă care-i distrusese şi căsnicia, îl făcuse să piardă nenumărate slujbe şi-l lăsase singur şi nenorocit.

Dacă l-ar putea convinge să se ducă la o întîlnire a anti-alcoolicilor, să-l ajute să facă primul pas... Tess expiră îndelung, coborîndu-şi mîinile. Nu-i povestise mama lui Joey de cîte ori nu încercase, cîţi ani şi-i închinase ţelului de a-l îndepărta pe Joseph Higgins senior de sticlă?

Tess înţelegea amărăciunea femeii, îi respecta hotărîrea de a-şi reface propria ei viaţă şi de a îngropa trecutul. Dar Joey nu putea face asta. De-a lungul

întregii sale copilării, mama lui îl protejase, stătuse ca un paravan între el și boala tatălui său. Inventase scuze pentru nopțile în care acesta venea acasă tîrziu și pentru atîtea slujbe pierdute, convinsă că adevărul trebuie ascuns de copil.

Copil fiind, Joey văzuse prea multe, auzise și mai multe, apoi preluase explicațiile și scuzele mamei sale și construise un zid de minciuni în jurul tatălui. Minciuni pe care era hotărît să le creadă. Dacă tatăl lui bea, înseamnă că băutura era în regulă. Destul de în regulă ca un băiat de paisprezece ani să fie deja tratat la centrul pentru dezalcoolizare. Dacă tatăl lui rămînea fără serviciu, asta era din cauză că șeful lui era invidios. Între timp, elevul Joey decădea tot mai mult și mai mult, pe măsură ce respectul lui față de autoritate și față de el însuși scădea.

Cînd mama lui Joey nu a mai putut tolera băutura și cînd criza s-a produs, minciunile, promisiunile nerespectate și anii de resentiment au ieșit la iveală. A aruncat asupra fiului toate greșelile tatălui, ca să-l facă să vadă greșelile și nu să o acuze pe ea. Bineînțeles că Joey nici nu le-a văzut și nici nu l-a acuzat pe tatăl său. Nu exista decît o singură persoană pe care Joey o putea blama, iar aceasta era chiar el.

Familia lui se destrămase, el fusese smuls din casa în care crescuse, iar mama lui a trebuit să-și caute de lucru. Se împotmolise. Cînd doamna Higgins se recăsătorise, tatăl lui vitreg insistase pentru consult psihiatric. Pe vremea cînd Tess începuse să-l vadă pe Joey, acesta era un băiat cu o încărcătură de trei-

sprezece ani și jumătate de vinovăție, amărăciune și durere, cărora trebuia să le facă față. În două luni de zile abia dacă făcuse o crestătură în armura lui – în timpul ședințelor lor în doi sau al discuțiilor care aveau loc de două ori pe lună, împreună cu mama lui și cu tatăl său vitreg.

Dintr-odată o cuprinse furia și trebui să aștepte cîteva minute ca să o învingă. Rolul ei nu era de a-și ieși din fire, ci de a asculta, de a pune întrebări și de a oferi variante. Compasiune, avea voie să simtă compasiune, dar nu furie. Stătea, deci, clocotind de furia care se lupta cu autocontrolul cu care se născuse și care fusese apoi șlefuit, devenind o unealtă a profesiei sale. Ar fi vrut să dea cu piciorul în ceva, să izbească în ceva, să lupte într-un fel ca să scape de acest detestabil sentiment de lipsă de speranță.

Luă însă dosarul lu Joey și începu să facă adnotări pe marginea ședinței lor din cursul după-amiezei.

Începuse să ningă cu lapoviță. Își luă ochelarii, dar nu se uită afară pe fereastră, nu văzu bărbatul care stătea pe bordură, pe partea cealaltă a străzii, și urmărea lumina din apartamentul ei. Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut, dar tot nu s-ar fi gîndit la nimic.

Ca și în clipa în care auzi bătaia în ușă, cînd nu se gîndi la nimic altceva decît la enervarea de a fi întreruptă. Telefonul sunase încontinuu, dar reușise să-l ignore și să-l lase în seama robotului. Dacă unul din apeluri ar fi fost din partea unui pacient, atunci ar fi sunat soneria de lîngă ea. Telefoanele, bănuise Tess, fuseseră toate în legătură cu articolul din ziarul

de seară, care făcea publică legătura dintre ea și investigațiile poliției.

Lăsînd dosarul deschis, Tess se duse la ușă.

– Cine e?

– Paris.

Multe poți afla din intonația vocii, chiar și dintr-un singur cuvînt. Tess deschise ușa, știind că o deschide pentru o confruntare.

– Detective Paris, nu este puțin cam tîrziu pentru o vizită oficială?

– Exact la timp pentru știrile de la ora unsprezece seara. Se duse și aprinse televizorul.

Tess nu se mișcase de la ușă.

– Acasă n-ai televizor?

– Este mult mai amuzant să privești un spectacol de circ, în compania cuiva.

Închise ușa, destul de iritată încît să o trîntească.

– Ascultă, lucrez. De ce nu-mi spui ce ai de spus și nu mă lași să-mi reiau treaba?

Ben se uită pe biroul ei, la dosarele deschise și la ochelarii ei de citit, cu ramă mare, trîntiți deasupra.

– Nu durează mult. Nu se așează, rămînînd în picioare, cu mîinile în buzunare, urmărind introducerea echipei care urma să prezinte știrile. Povestea de senzație a serii fu citită de bruneta aceea cu fața în formă de inimă.

„Biroul primarului ne-a confirmat astăzi că doctorița Teresa Court, renumit psihiatru din Washington, a fost numită în echipa care investighează crimele produse de Preot. Doctorița Court, nepoata veteranului

senator Jonathan Writemore, nu a putut fi contactată. Uciderea a cel puțin trei femei se pare că este opera criminalului supranumit Preotul, datorită faptului că acesta recurge la stolă, o eșarfă folosită la oficierea slujbei de către preoții romano-catolici, pentru a-și strangula victimele. Poliția continuă o investigație începută în luna august, acum cu asistența doctoriței Court."

– Nu e rău, spuse Ben în șoaptă. Ți s-a menționat de trei ori numele.

Nici măcar nu clipi cînd Tess se duse la televizor și-l opri.

– Repet, spune ce ai de spus.

Vocea ei era rece. Ben își scoase o țigară, hotărît să o înfrunte.

– Mîine dimineață la ora opt avem o conferință de presă în birourile primarului.

– Am fost anunțată.

– Trebuie să comentezi numai generalități, să rămîi cît poți mai departe de datele concrete ale cazului. Presa știe despre arma crimei, dar am reușit să evităm darea în vileag a existenței acelor bilete și a conținutului lor.

– Ben, nu sînt proastă. Mă descurc într-un interviu.

– Sînt sigur că poți. Acesta însă, întîmplător, va trata despre probleme oficiale și nu are nici o legătură cu gloria personală.

Gura i se deschise, dar tot ce reuși să scoată nu fu decît un șuierat. Știa că era în același timp ne-

demn şi inutil să-şi piardă firea. Ştia că o afirmaţie atît de înveninată şi de ridicolă nu merita nici un comentariu. Ştia că singurul lucru pe care-l merita el acum nu era decît cea mai controlată şi mai rece concediere.

– Cretin ipocrit ce eşti.

Telefonul sună din nou, dar amîndoi îl ignorară.

– Cine dracului te crezi, de dai buzna aici ca să împroşti cu micile tale perle de idioţenie?!

Ben privi în jur după o scrumieră şi se decise pentru o mică farfurioară pictată manual. Alături de ea se afla o vază cu crizanteme.

– Şi perla asta a cui este?

Ea stătea drept ca un soldat, în timp ce el îşi scutura cu degajare scrumul în farfurioară.

– Haide să punem lucrurile la punct. Nu eu am vîndut presei afacerea asta.

– Nimeni n-a spus asta.

– Nu? Îşi vîrî mîinile în buzunarele fustei în care muncea de paisprezece ore. Spatele o durea, stomacul îi era gol şi nu-şi dorea decît ceea ce se lupta atît de tare să le dea pacienţilor ei, liniştea lăuntrică. Ei bine, continuă ea, eu una interpretez altfel această mică scenă. Apropo, mi se promisese că numele meu nu va fi niciodată asociat public cu aceasta investigaţie.

– Ai probleme dacă se află că lucrezi cu poliţia?

– Ah, faci pe deşteptul, da?

– Nu fac, sînt, îi replică el, fascinat de totala anihilare a autocontrolului ei. Se plimba încolo şi încoace pe cînd vorbea şi ochii ei deveniră aproape pur-

purii. Furia ei era rigidă și înghețată, nu ca aceea scuipătoare-de-venin și aruncătoare-de-farfurii, cu care era mai obișnuit. Era cu atît mai interesantă.

– Indiferent ce spun, găsești un răspuns. Ți-a trecut cumva prin minte, detective, că poate n-aș vrea ca pacienții, colegii sau prietenii mei să-mi pună întrebări despre acest caz? Ți-a trecut cumva prin minte că, de fapt și de fapt, eu nu am vrut să mă ocup de acest caz?

– Și atunci de ce ai acceptat? Onorariul e de mizerie.

– Pentru că am fost convinsă că aș putea fi de ajutor. Cînd n-o să mai cred asta, o să-ți spun să-ți iei cazul și să te freci pe cap cu el. Chiar crezi că am de gînd să-mi petrec timpul contrazicîndu-mă cu un autoinvestit judecător cu cap pătrat, despre moralitatea profesiei mele? Am destule probleme în viața mea fără să mai adaugi și tu altele.

– Probleme, doctore? Făcu încet, cu privirea, ocolul încăperii, oprindu-se asupra florilor, a cristalurilor, a acuarelelor. Mi se pare destul de curățel aici la tine.

– Nu știi nimic despre mine, despre viața mea sau despre munca mea. Se apropie de birou, sprijinindu-și palmele de el, dar tot nu-și recîștigă stăpînirea. Ai văzut dosarele astea, hîrțoagele astea, benzile astea? Aici se află viața unui băiat de paisprezece ani. Un băiat care este de pe acum un alcoolic, un băiat care are nevoie de cineva care să fie în stare să-l deschidă suficient ca el să-și vadă propria sa

valoare, propriul lui loc. Se întoarse din nou înapoi, cu ochi întunecați și plini de ardoare: Știi ce înseamnă să încerci să salvezi o viață, detective? Știi cît doare asta, cît te înspăimîntă? Poate că eu nu recurg la armă, dar asta este ceea ce încerc eu să fac. Mi-am pierdut zece ani din viață încercînd să învăț cum. Poate că, dacă o să am destul timp, destulă pricepere, destul noroc, voi putea să-l ajut. La naiba! Se opri dîndu-și seama cît de departe își permisese să se lase împinsă de cîteva cuvinte. Apoi adăugă: Dar nu trebuie să mă justific cu nimic în fața ta.

– Nu, nu trebuie. Vorbind, strivi țigara în minuscula farfurioară de porțelan. Îmi pare rău. Am fost deplasat.

Tess respira greu, sacadat, încercînd să-și recapete controlul.

– Ce are meseria mea de te face atît de caustic?

Încă nu era pregătit să-i spună, să scoată la lumină pentru inspecție și analiză această veche cicatrice. Își apăsă ochii obosiți, cu degetele.

– Nu tu. Toată treaba asta. Mă face să mă simt ca și cum aș merge pe o sîrmă foarte subțire, deasupra unei foarte lungi prăpastii.

– Cred că pot accepta asta. Totuși, nu era răspunsul complet și nici cel pe care-l aștepta ea. E greu să rămîi obiectiv în momentele astea, adăugă ea.

– Haide să privim puțin în urmă. Eu nu știu prea multe despre ce faci tu și cred că nici tu nu știi prea multe despre ce fac eu.

Tess stătu o clipă pe gînduri, apoi încuviință dînd

din cap.

– De acord.

– Sîntem asfixiați de chestia asta. Ben se duse la masa ei de lucru și luă în mînă jumătatea ei de ceașcă de cafea. Mai ai ceva cafea fierbinte?

– Nu. Dar pot să fac.

– Lasă. Își duse mîna la frunte și își masă sprîncenele, ca să se detensioneze. Ascultă, îmi pare rău. Era ca și cum am fi tras în neștire la roata de ocnă și unicul progres pe care l-am făcut a fost această scăpare de informații pentru presă.

– Știu. Poate că nu o să reușești să mă înțelegi, dar acum sînt și eu la fel de implicată ca și tine și mă simt la fel de răspunzătoare. Se opri din nou, dar de data asta simți afinitate, simpatie. Asta este partea cea mai grea, nu-i așa? Să te simți responsabil.

Era prea al naibii de bună în meseria ei, se gîndi Ben sprijinindu-se cu spatele de biroul ei.

– Am presimțirea, pe care nu mi-o pot scoate din cap, că este pe cale să lovească din nou. Nu sîntem mai aproape de găsirea lui, doctore. Putem noi prosti mîine presa, dar ce trebuie să înghițim este faptul că nu am înaintat nici măcar cu un pas. Faptul că tu îmi spui mie de ce ucide el nu o s-o ajute cu nimic pe viitoarea femeie la care se gîndește acum.

– Eu nu pot să-ți spun decît cum arată el pe dinăuntru, Ben.

– Iar eu trebuie să-ți spun că nu dau o para chioară pe asta. Se întoarse ca să se uite la ea. Era din nou calmă. Putea vedea asta numai uitîndu-se în

ochii ei.

– Cînd o să punem mîna pe el şi o să punem, atunci vor folosi portretul ăla psihiatric al tău. Îi vor mai face şi altele, apoi te vor aduce la bară, pe tine sau pe un alt psihiatru, iar el va scăpa.

– Va fi predat unui spital de boli mintale. Ăsta nu este un picnic, Ben.

– Pînă cînd o echipă de doctori îi va da diagnosticul vindecat.

– Nu e chiar aşa de simplu. Tu cunoşti mai bine legea. Îşi trecu o mînă prin păr. El avea dreptate, dar avea şi ea. Nu închizi pe cineva, continuă ea, pentru că are cancer, pentru că nu-şi poate controla dezintegrarea propriului său organism. Atunci cum poţi pedepsi pe cineva fără să iei în consideraţie dezintegrarea minţii lui? Ben, schizofrenia singură scoate din funcţie mai mulţi oameni şi pentru o mai lungă perioadă de timp decît cancerul. Sute de mii de oameni sînt încredinţaţi spitalelor. Nu le putem întoarce spatele sau nu-i putem arde ca pe nişte vrăjitoare, din cauza unui dezechilibru chimic produs în creierul lor.

Pe el nu-l interesau nici statisticile, nici motivaţiile, ci numai rezultatele.

– Ai spus-o singură odată, doctore, demenţa este un termen legal. Nebun sau nu, el îşi are drepturile sale civile şi va fi încredinţat unui avocat, iar acest avocat va folosi acest termen legal. Aş vrea să te văd stînd de vorbă cu cele trei familii, după ce totul se va fi terminat şi discutînd despre dezechilibre chimice. Să văd dacă-i vei putea convinge că s-a făcut dreptate.

Stătuse ea de vorbă cu familiile victimelor, cunoștea ea sentimentul de trădare și de amară neajutorare? O neajutorare care scăpată de sub control se putea întoarce asupra celui care încerca să vindece.

– Tu ești cel cu spada, Ben, nu eu. Eu nu am decît cuvintele.

– Da. Și el le avea, doar că se folosise de ele într-un fel de care-i era rușine. Trebuia să iasă de aici, să se ducă acasă. Își dorea un brandy și o femeie care să fie acolo, să-l aștepte. Organizez pentru mîine o întîlnire cu monseniorul Logan, spuse el. Știu că o să vrei să fii și tu de față.

– Da. Își încrucișă brațele și se întrebă de ce cîte o izbucnire de temperament o lăsa întotdeauna atît de deprimată. Am ședințe toată ziua, dar pot să renunț la cea de la ora patru.

– Mai ești tare supărată?

Pentru că el făcuse efortul, îl făcu și ea și zîmbi.

– S-o lăsăm baltă.

– Să văd dacă pot aranja întîlnirea la ora patru treizeci. O să te sune cineva și o să stabiliți totul.

– Bine. S-ar fi părut că nu mai rămăsese nimic de spus, dar totuși ar mai fi fost încă multe, mai multe decît ar fi putut duce amîndoi.

– Ești sigur că nu vrei cafeaua aia?

O voia, ba chiar mai mult, voia să stea și să discute cu ea despre orice altceva decît despre ceea ce îi adusese împreună.

– Nu, trebuie să plec. Pe străzi este deja o nenorocire.

– Ah! Tess se uită pe fereastră şi văzu lapoviţa.

– Munceşti prea mult, doctore, dacă nu vezi ce se petrece dincolo de fereastra ta. Încă nu ţi-ai pus nenorocita asta de yală, mai adăugă el, îndreptîndu-se spre uşă.

– Nu, încă nu.

Se întoarse, cu mîna pe clanţă. Voia să stea cu ea, mai mult decît îşi dorea coniacul şi femeia aceea imaginară.

– Cum ţi-a plăcut Bogart aseară?

– Mi-a plăcut.

– Mai putem repeta figura, încă o dată.

– De ce nu?

– Cu bine, doctore. Şi pune lanţul.

Trase uşa după el, dar aşteptă pînă cînd auzi zornăitul lanţului.

Capitolul 5

Ed se plimba agale cu mașina, în jos pe Sixteenth Street. Îi plăcea viteza de croazieră aproape la fel de mult pe cît îi plăcea să audă cauciucurile scrîșnind. Pentru un bărbat fără complicații, oarecum flușturatic, să bată străzile pe urmele cuiva, era un mic viciu.

Lîngă el, Ben nu scotea un cuvînt. În mod normal acesta ar fi avut cîteva remarci inteligente privind modul de a conduce al lui Ed, care devenise un prilej de glume, în secție. Faptul că Ben nu spunea nimic nici despre asta și nici despre caseta cu Tanya Tucker pe care o asculta, era un semn că gîndurile lui se aflau

în cu totul altă parte. Nu era nevoie de o minte metodică, așa cum era cea a lui Ed, ca să-și imagineze unde.

– Am terminat dosarul cazului Borelli. Ed asculta tînguiala Tanyei despre minciună și se simțea bine.

– Hmm? Ah, da și eu.

– Se pare că luna viitoare vom avea vreo două zile de tribunal. Procuratura ar trebui să-l agațe cît mai repede.

– Așa ar merita. Ne-am omorît atîta ca să obținem dovezile.

Tăcerea se așternu din nou peste ei, ca o ploaie măruntă. Ed fredona odată cu Tanya, cîntă cîteva măsuri alături de cor și începu din nou să fredoneze.

– Ai auzit ce s-a întîmplat cu bucătăria lui Löwenstein? A inundat-o bărbatu-său. Li s-a defectat din nou dispozitivul de mărunțit gunoiul.

– Așa se întîmplă cînd îi pui unui contabil o cheie fixă în mînă. Ben coborî puțin geamul ca să lase fumul să iasă și-și aprinse o țigară.

– E a cincisprezecea, spuse Ed încet. Nu ajungi nicăieri dacă te perpelești atît din cauza nenorocitei ăleia de conferințe de presă.

– Nu mă perpelesc pentru nimic. Îmi place să fumez. Ca dovadă, trase adînc în piept dar rezistă tentației de a sufla fumul în direcția lui Ed. Fumatul este una din cele cîteva mari plăceri ale omenirii, adăugă el.

– Ca și cea de a te îmbăta turtă și a vărsa pe proprii tăi pantofi.

– Pantofii mei sînt curați, Jackson. Dar mi-amintesc de cineva care se legăna ca un plop după ce dăduse pe gît o jumătate de galon de vodcă și suc de morcovi.

– Nu făceam decît să mă pregătesc să trag un pui de somn.

– Da, întinzîndu-te exact pe burtă. Dacă nu te-aș fi prins – și fusesem gata să fac hernie din cauza asta – ți-ai fi spart nasul ăla mare al tău. De ce naiba zîmbești?

– Dacă vorbești așa, înseamnă că nu te autocompătimești. Știi, Ben, fata s-a descurcat într-adevăr bine.

– A spus cineva că nu s-a descurcat? Dinții lui Ben mușcară filtrul și mai trase un fum. Și cine a spus că tocmai la ea mă gîndeam acum?

– La cine?

– La Tess.

– Dar nici nu i-am pomenit numele. Ed acceleră în dreptul unui stop pe galben și țîșni prin el exact cînd acesta trecu pe roșu.

– Nu mă prosti și ai trecut pe roșu.

– Pe galben.

– Era roșu, daltonistule. Și oricum, cineva ar trebui să-ți ridice permisul de conducere. Îmi risc viața de cîte ori urc în mașină cu tine. Ar trebui să am o valiză plină cu citări pe ordinea de zi, pentru curaj.

– Și arată și bine, comentă Ed, are picioare grozave.

Dădu drumul la căldură, simțind, ca un cuțit, aerul

rece care pătrundea prin deschizătura geamului. Şi dacă vrei să ştii părerea mea, aşa cum arăta, putea îngheţa un bărbat la douăzeci de paşi de ea.

– Hainele trimit şi ele semnalele lor. Autoritate, nehotărîre, sînge rece. Arăta ca şi cum căuta să-şi extindă cît mai departe această autoritate. Aveam senzaţia că îi ţinea în mînă pe toţi reporterii ăia înainte chiar să fi deschis gura.

– Ar trebui să ţi se anuleze abonamentul la *Reader's Digest,* bombăni Ben. Copacii înalţi, bătrîni, care străjuiau strada de o parte şi de alta se aflau la apogeul coloritului. Frunzele erau moi la atingere şi tremurau în nuanţe de roşu, galben şi portocaliu. Peste o săptămînă vor fi uscate, murdărind trotuarele şi canalizările, scoţînd sunete foşnitoare, goale, pe cînd se tîrau sub vînt, pe asfalt. Ben dădu drumul ţigării afară şi închise geamul înapoi.

– În regulă, s-a descurcat minunat. Problema este că presa o să molfăie o săptămînă întreagă la bucăţica asta. Au mass-media un talent să scoată la iveală lunaticii. Se uită la bătrînele, liniştitele clădiri din spatele bătrînilor, liniştiţilor copaci. Era genul de clădiri cărora le aparţinea ea. Genul de clădiri pe care el era obişnuit să le privească de afară.

– Şi fir-ar să fie, chiar că are nişte picioare grozave.

– Şi mai e şi deşteaptă. Un bărbat poate într-adevăr admira mintea unei femei.

– Ce ştii tu despre mintea unei femei? Ultima cu care te-ai întîlnit avea indicele de inteligenţă al unui

ou fiert moale.

Ed zîmbi, mulțumit să-și vadă partenerul înapoi pe pistă.

– Tanya Tucker.

– Isuse! Ben se lăsă comod în banchetă și închise ochii.

– Păreți să vă simțiți mult mai bine astăzi, doamnă Halderman.

– Ah, așa este. Într-adevăr. Femeia brună, drăguță, nu stătea întinsă pe canapea și nici nu stătea într-un fotoliu, ci aproape că dansa de jur împrejurul biroului lui Tess. Aruncă o haină de sobol peste brațul unui fotoliu și-și luă o pozăă.

– Ce părere ai de noua mea rochie?

– Îți vine foarte bine.

– Așa e, nu? Doamna Halderman își trecu mîna peste lîna fină, mătăsoasă. Roșul e atît de strident. Îmi place să fiu remarcată.

– Iar ați început să faceți tîrguieli, doamnă Halderman?

– Da. Se lumină toată, apoi fața ei drăgălașă, de păpușă de porțelan, se bosumflă. Ah, nu vă enervați, doamnă doctor Court. Știu că m-ați sfătuit să stau mai bine departe de magazine, o vreme. Și chiar așa am și făcut. N-am mai fost la *Neiman* aproape o săptămînă întreagă.

– Nu mă enervez, doamnă Halderman, spuse ea și urmări cum mutrița bosumflată redevine toată numai zîmbet. Aveți un gust minunat la îmbrăcăminte. Ceea ce era un noroc, avînd în vedere că Ellen Halderman era o exaltată. Vedea ceva, îi plăcea, cumpăra, adeseori aruncînd obiectul undeva și uitînd de el după o unică îmbrăcare. Dar aceasta era o problemă măruntă. Doamna Halderman avea același obicei și în privința bărbaților.

– Mulțumesc, doamnă doctor. Și se învîrti în jur ca o fetiță, ca să-și arate rochia în toată strălucirea ei.

– M-am simțit absolut minunat la tîrguieli. Și ați putea fi mîndră de mine. Nu mi-am cumpărat decît două piese de lenjerie de corp. Mă rog, trei, rectifică ea cu un zîmbet. Dar lenjeria nici măcar n-ar trebui pusă la socoteală, nu? Apoi am coborît să beau o cafea. Știi restaurantul acela superb din Galeria Mazza, unde te poți uita în sus la lume și la magazine?

– Da. Tess stătea pe colțul biroului. Doamna Halderman o privi, își mușcă buza de jos, nu rușinată sau îngrijorată ci într-o încîntare reprimată. Apoi se îndreptă spre un fotoliu și se așeză în el, cu afectare.

– Îmi beam cafeaua. Tocmai mă gîndeam să iau sau nu un corn, căci dacă nu sînt atentă la siluetă, cumpărăturile n-or să mai însemne o plăcere atît de mare. La masa alăturată se afla un bărbat. Ah, doctore Court, am știut din clipa în care l-am văzut. Inima începuse să-mi bată cu putere. Își puse o mînă pe ea, ca și cum nici acum ritmul ei nu se potolise încă. Era atît de drăguț. Doar cîteva fire albe, aici. Își atinse tîmplele

cu vîrfurile degetelor, pe cînd ochii ei își recăpătau acea lumină caldă, visătoare, pe care Tess o văzuse de prea multe ori ca să mai țină evidența. Era bronzat, ca și cum ar fi făcut ski. Poate că la Saint Moritz, căci e prea devreme pentru Vermont. Avea o geantă din piele, cu inițialele lui monogramate discret. M-am tot chinuit să descopăr ce însemnau M.W. Pronunțîndu-le, oftă și Tess știu că și începuse să-și schimbe monogramele de pe prosoapele ei de la baie. Nu vă pot spune cîte nume am format, ca să se potrivească cu aceste inițiale.

– Și ce însemnau?

– Maxwell Witherspoon. Nu e un nume minunat?

– Foarte distins.

– Bine, dar exact asta i-am spus și eu.

– Deci ați vorbit cu el.

– Păi mi-a alunecat poșeta de pe masă. Își duse degetele la buze ca pentru a-și masca un zîmbet. O fată trebuie să cunoască două-trei trucuri dacă vrea să facă cunoștință cu bărbatul dorit.

– V-ați împins poșeta de pe masă.

– A căzut exact la picioarele lui. Era gentuța mea aia frumoasă, din piele de șarpe, alb cu negru. Maxwell s-a aplecat să mi-o ridice. Cînd mi-a dat-o, mi-a zîmbit. Inima mea era gata să se oprească. Nu mai auzeam gălăgia de la celelate mese, nu mai vedeam cumpărătorii de la etajele de deasupra noastră. Degetele noastre s-au atins – ah, promiteți-mi că nu o să rîdeți, doctore.

– Bineînțeles că nu o să rîd.

– A fost ca şi cum mi-ar fi atins sufletul.

Tocmai de asta se temuse ea. Tess se ridică de pe birou ca să se aşeze în fotoliul din faţa pacientei sale.

– Doamnă Halderman, vi-l mai amintiţi pe Asanti?

– Pe ăla? Cu un pufăit de dispreţ, doamna Halderman îl concedie pe cel de-al patrulea soţ.

– Cînd l-aţi întîlnit la galeria de artă, sub un tablou reprezentînd Veneţia, aţi avut impresia că vă atinsese sufletul.

– Asta este altceva. Asanti era italian, Ştiţi cum se pricep bărbaţii italieni să se poarte cu femeile. Maxwell e din Boston.

Tess îşi reprimă un oftat. Urmau să fie cincizeci de minute cumplit de lungi.

Cînd Ben intră în biroul de primire al lui Tess, găsi aici exact ceea ce se aşteptase. Era la fel de rece şi de stilat ca şi propriul ei apartament. Culori calmante, roz închis, griuri ca fumul, care să-i facă pe pacienţi să se simtă relaxaţi. Ferigile din ghivecele de la ferestre aveau frunzele umede, ca şi cum atunci ar fi fost stropite cu apă. Flori proaspete şi o colecţie de figurine într-o vitrină făceau încăperea să aducă mai curînd a salon decît a sală de primire şi de aşteptare. După numărul din *Vogue* lăsat deschis pe o măsuţă

joasă, presupuse că actualul ei pacient era o femeie.

Nu-i aminti de sala de aşteptare a unui alt doctor, una cu pereţi albi şi miros de piele. Nu simţi junghiul acela în stomac şi nici transpiraţie pe ceafă, cînd uşa se închise în spatele lui. Nu venise să-şi aştepte fratele, pentru că Josh nu mai era.

La o măsuţă emailată, cochetă, stătea secretara lui Tess şi lucra la computer. Se opri din băut cînd intrară Ben şi cu Ed şi-i privi la fel de calm şi de în largul ei, cum era şi încăperea.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Sîntem detectivii Paris şi Jackson.

– Ah, da. Doctoriţa Court vă aşteaptă. E cu un pacient în clipa de faţă. Dacă sînteţi amabili să aşteptaţi puţin, vă pot oferi o cafea.

– Doar apă fierbinte. Ed scoase din buzunar un pliculeţ cu ceai.

Secretara nu trădă nici cea mai mică urmă de reacţie.

– Desigur.

– Întotdeauna mă faci să mă simt prost, îi şopti Ben printre dinţi cînd aceasta dispăru într-o mică încăpere alăturată.

– N-am de gînd să pompez cafeină în sistemul meu nervos, doar ca să am o comportare acceptabilă în societate. Cu pliculeţul cu ceai de plante legănîndu-i-se în mîna, se uită de jur împrejur.

– Ce părere ai? Are clasă.

– Da. I se potriveşte, răspunse Ben, uitîndu-se încă o dată în jurul său.

– Nu știu de ce îți faci atîtea probleme din cauza asta, spuse Ed încet, uitîndu-se la o copie după Monet, reprezentînd un răsărit de soare deasupra apei, în culori calde, încețoșate, cu o tușă de foc. Îi plăcea, așa cum îi plăcea aproape tot ce însemna artă, pentru că cineva avusese imaginația și îndemînarea să o creeze. Părerile sale despre rasa umană erau aproape aceleași.

– O femeie bine, rasată, cu o minte ascuțită n-ar trebui să intimideze un bărbat care are un simț puternic al propriei sale valori.

– Isuse, tu ar trebui să asiguri o coloană de ziar.

Exact atunci se deschise ușa biroului lui Tess. Doamna Halderman ieși, cu sobolul ei petrecut peste braț. Văzîndu-i pe cei doi bărbați se opri, zîmbi, apoi își trecu limba peste buza de sus, așa cum ar fi făcut o fetiță văzînd un bol cu înghețată de ciocolată.

– Bună ziua.

Ben își agăță degetele mari de marginea buzunarelor.

– Bună ziua.

– O așteptați pe doctorița Court?

– Exact.

Stătu o clipă locului, apoi ochii i se făcură mari, studiindu-l pe Ed.

– Ei, nu, dar mare mai sînteți!

Ed înghiți să-și dreagă glasul.

– Da, doamnă.

– Sînt efectiv fascinată de... bărbații mari. Se îndreptă spre el, bătînd des din pleoape. Mă fac

întotdeauna să mă simt neajutorată şi feminină. Ce înălţime aveţi, domnule...

Zîmbind, cu degetele mari agăţate încă de buzunare, Ben se îndreptă spre uşa lui Tess, lăsîndu-l pe Ed s-o scalde cum îi convenea lui.

Stătea aşezată în spatele biroului, cu capul pe spate, cu ochii închişi. Avea din nou părul pieptănat în sus, dar nu arăta de neabordat. Obosită, se gîndi el, şi nu numai fizic. Pe cînd se uita la ea, Tess îşi duse o mînă la tîmplă şi se apăsă, în pragul unei migrene.

– S-ar putea să ai nevoie de o aspirină, doctore.

Deschise ochii. Capul îi reveni în poziţie normală, ca şi cum nu ar fi găsit de cuviinţă să se odihnească decît în intimitate. Deşi era mică, biroul nu o făcea şi mai mică. Părea perfect potrivită cu el şi cu diploma în ramă neagră, din spatele ei.

– Nu-mi place să iau pastile.

– Doar să le prescrii?

Spinarea i se îndreptă încă puţin.

– Nu aştepţi de mult, nu? Să-mi iau doar geanta.

Ben se apropie de birou, în timp ce Tess dădea să se ridice.

– Mai avem cîteva minute libere. A fost o zi grea?

– Oarecum. Dar pentru tine?

– Aproape că n-am împuşcat pe nimeni. Luă de pe birou o greutate de ametist şi începu să o treacă dintr-o mînă într-alta. Am vrut să-ţi spun că te-ai descurcat bine de dimineaţă.

Tess luă un creion, se jucă puţin cu el şi-l puse

înapoi. Părea că viitoarea confruntare urma să fie amînată.

– Mulțumesc. La fel și tu.

Se lăsă pe colțul biroului, descoperind că se poate relaxa în încăperea aceasta, fie că era sau nu a unui psihiatru. Aici nu mai erau fantome, nu mai erau regrete.

– Ce părere ai de matineele de sîmbătă?

– Foarte bună.

Ben zîmbi.

– Așa mi-am și închipuit. Rulează două filme clasice, cu Vincent Price.

– *Casa de ceară?*

– Și *Musca.* Te-ar interesa?

– S-ar putea. Se ridică în picioare. Durerea de cap nu mai era decît o pulsație surdă, ușor de ignorat, într-una din tîmple.

– Dacă se dau și floricele de porumb.

– După aceea se dă chiar și pizza.

– M-am predat.

– Tess. Își puse o mînă pe brațul ei, deși tot se mai simțea intimidat de costumul ei gri, îngrijit. Cît despre aseară...

– Am crezut că ne-am cerut deja amîndoi scuze pentru asta.

– Da. Nu mai arăta obosită sau vulnerabilă, ci stăpînă pe ea. Neatinsă, de neatins. Se retrase, ținînd încă în mînă bucata de ametist. Se potrivea cu ochii ei.

– Ai făcut vreodată dragoste aici?

Tess își ridică o sprînceană. Știa că voia să o șocheze, sau cel puțin să o enerveze.

– Informație cu statut special. Își luă servieta de lîngă birou și se îndreptă spre ușă.

– Vii?

Dori să-și vîre ametistul în buzunar. Enervat, îl puse înapoi cu grijă și o urmă afară din birou.

Ed stătea în picioare lîngă biroul secretarei și sorbea din ceai. Fața îi era aproape la fel de roșie ca și părul.

– Doamna Halderman, îi spuse secretara lui Tess, aruncîndu-i lui Ed o privire plină de simpatie. Am reușit să o împing afară pe ușă pînă să apuce să îl devoreze.

– Îmi pare nespus de rău, Ed. Dar ochii lui Tess erau jucăuși. Nu vrei să stai jos, o clipă?

– Nu. Îi aruncă lui Ben o privire amenințătoare. Am să-ți spun o vorbă, Paris.

– Eu n-am nici o vină. Nevinovat, Ben se îndreptă spre ușă și o deschise. Cînd Ed trecu prin ea, Ben veni imediat în urma lui.

– Așadar ești un tip mare, nu?

– Renunță.

Monseniorul Timothy Logan nu corespundea cîtuși de puțin imaginii lui Ben din copilărie, despre cum trebuie să arate un preot. În loc de sutană purta o

jachetă din tweed, peste un pulover cu guler șal. Avea fața mare, latã, de irlandez și păr de un roșcat întunecat, care tocmai începuse să fie brăzdat cu fire albe. Biroul lui nu avea nimic din liniștea plină de șoapte a unui presbiteriu, cu mirosurile lui parcă sfințite și cu lemnăria veche, întunecată. Mirosea în schimb a tutun și a praf, ca living-ul unui om obișnuit.

Nu se vedeau icoane cu sfinți sau cu Mîntuitorul pe pereți și nici statuete din ceramică ale Sfintei Fecioare, cu chipul ei îndurerat, plin de înțelegere. Existau în schimb cărți, zeci de cărți, unele de teologie, altele de psihiatrie și alte cîteva despre pescuit. În locul unui crucifix se afla un biban lucrat în argint.

Pe o poliță se odihnea o *Biblie* veche, cu coperți gravate; una mai nouă, deși mult mai uzată, stătea deschisă pe birou. Un șirag de mătănii din lemn, lucioase de folosință, zăcea alături.

– E o plăcere să vă întîlnesc, monsenior Logan. Tess întinse mîna ca de la coleg la coleg, făcîndu-l pe Ben să se simtă stînjenit. Cu sau fără jacheta din tweed, omul era preot iar preoții trebuiau veneraţi, o venerație chiar ușor amestecată cu teamă, și respectați. Apropiații Domnului, și-o aminti pe mama lui zicînd. Ei mînuiau sacramentele, iertau păcatele și acordau extrema oncțiune celui aflat în prag de moarte.

Venise unul și la Josh, după ce acesta murise deja. Fuseseră spuse cuvinte de alinare, de înțelegere și bunătate față de familie, dar nici vorbă de extrema oncțiune. Sinucidere. Păcatul cel mai de moarte dintre

păcatele de moarte.

– Plăcerea este la fel de mare şi pentru mine, doctore Court. Logan avea o voce clară, bubuitoare, care putea umple cu uşurinţă o catedrală. Exista totuşi în ea ceva ascuţit, o duritate care-l făcu pe Ben să se gîndească la un arbitru anunţînd a treia lovitură a unui aruncător, la baseball. Am fost prezent la conferinţa dumneavoastră despre demenţă. N-am putut să stau de vorbă cu dumneavoastră după aceea, ca să vă spun că aţi fost strălucitoare.

– Mulţumesc, monsenior; dînşii sînt detectiv Paris şi detectiv Jackson şi conduc echipa care investighează acest caz.

– Domnilor.

Ben acceptă strîngerea de mînă şi se simţi ca un prost pentru că se aşteptase, chiar şi numai o secundă, să simtă ceva mai mult decît doar carne şi sînge.

– Vă rog să luaţi loc. Arătă spre fotolii. Doctore Court, pe biroul meu se află portretul şi raportul dumneavoastră. Se mişca cu gesturile degajate ale unui om pe terenul de golf. Le-am citit azi-dimineaţă şi le-am găsit în acelaşi timp tulburătoare şi pline de intuiţie.

– Sînteţi de acord cu ele?

– Da, cu ajutorul raportului anchetatorului aş fi schiţat un profil critic. Aspectele religioase sînt de netăgăduit. Desigur, aluziile religioase şi dezamăgirile sînt un lucru obişnuit în cazul schizofreniei.

– Ioana d'Arc auzea voci, spuse Ben încet.

Logan zîmbi şi-şi împreună mîinile mari, abile.

– Ca și toți martirii și sfinții. Unii ar spune că un post de patruzeci de zile poate face pe oricine să audă voci. Alții pot spune că e vorba de aleși. În cazul nostru putem fi cu toții de acord că nu avem de-a face cu un sfînt ci cu o minte foarte tulburată.

– Nimic împotrivă aici, șopti Ed, cu blocnotesul în mînă. Își aminti cum se simțise el ușor... da, ușor spiritualizat, după un post de trei zile.

– În calitate de doctor și de preot, privesc actul uciderii ca pe un păcat împotriva lui Dumnezeu și ca pe un act de extremă rătăcire a minții. Totuși va trebui mai întîi să ne ocupăm de această rătăcire a minții, pentru a evita comiterea din nou a păcatului.

Logan deschise dosarul lui Tess și bătu cu degetele pe el.

– S-ar părea că aspectele religioase și decepțiile își au rădăcinile în catolicism. Trebuie să fiu de acord cu părerea dumitale că folosirea stolei ca armă a crimei poate fi interpretată fie ca revoltă împotriva bisericii, fie ca act de devoțiune față de aceasta.

Tess se aplecă înainte.

– Credeți că ar putea fi un preot sau că a fost vreodată? Sau poate că a vrut să devină?

– Cred că e mai mult decît posibil să aibă pregătirea necesară. Încruntarea apăru încet și păru să se așeze definitiv între ochii lui. Mai există și alte piese din îmbrăcămintea unui preot, continuă el, care ar putea fi la fel de eficiente pentru o strangulare. Stola se poartă în jurul gîtului și de aceea este sinistru de adecvată.

– Dar folosirea albului?

– Care simbolizează iertarea, mîntuirea. În mod involuntar își întinse mîinile cu palmele în sus, într-un gest vechi decînd lumea.

Tess dădu din cap, afirmativ.

– Iertarea unui păcat. Un păcat față de el însuși?

– Poate. Dar un păcat care poate că a dus la moartea sau la pierderea pe plan spiritual a unei femei pe care continuă să o salveze.

– Se pune singur în rolul lui Cristos? Al Mîntuitorului? întrebă Ben. Și aruncă prima piatră?

Fiind un om care obișnuia să nu se grăbească, uitîndu-se pe unde calcă, Logan se lăsă pe spate și-și frecă lobul urechii.

– Nu se vede ca pe un Cristos, cel puțin nu încă. În mintea lui, este un muncitor al lui Cristos, domnule detectiv, și unul care știe despre el că este muritor. Este precaut, se protejează. Înțelege că societatea nu este de acord cu misiunea lui, dar ascultă de o autoritate mai înaltă.

– Din nou voci. Ben își aprinse o țigară.

– Voci, viziuni. Pentru un schizofrenic, acestea sînt la fel de reale, poate chiar și mai reale, decît lumea reală. Aici nu este vorba de o personalitate disociată, domnule detectiv, ci de o boală, de o disfuncție biologică. Se prea poate să fi trăit cu boala asta de ani de zile.

– Crimele au început în august, menționă Ben. Am verificat la toate secțiile de criminalistică din toată țara. N-au mai existat alte crime comise în modul

acesta. Aici au început.

Rezultatele în detaliu ale efortului poliției îl interesau pe Logan dar nu-l impresionau prea tare.

– Poate că se aflase într-o perioadă de revenire la normal și cine știe ce stres i-a retrezit simptomul, cauzînd violența. În momentul de față este sfîșiat între ceea ce este și ceea ce pare să fie. Agonizează și se roagă.

– Și ucide, spuse Ben, sec.

– Nu cer compasiune, spuse Logan, cu ochii lui negri, de preot și cu mîinile lui îndemînatice. Acesta este domeniul meu și al doctoriței Court și nu poate fi al dumneavoastră. Nici unul dintre noi nu dorește să-l vadă ucigînd din nou, detectiv Paris.

– Nu credeți că a suferit o decepție, precum Cristos? îi întrerupse Ed, continuînd să-și ia notițe, metodic. Oare nu din acest motiv este atît de precaut? Cristos a fost distrus fizic.

– Excelentă remarcă. Vocea clară deveni parcă mai interesată. Nimic nu-i plăcea mai mult decît să-i audă pe studenți comentîndu-i teoriile. Logan se uită de la un detectiv la celălalt și decise că alcătuiau o pereche potrivită.

– Totuși, eu nu-l văd concepîndu-se decît ca o unealtă, nimic altceva. Religia, cu structura ei, cu barierele ei, cu tradițiile ei, apare cu mai multă pregnanță decît teologia. El ucide ca preot, indiferent dacă este sau nu. El dezleagă și iartă ca aproapele lui Dumnezeu, continuă el și-l văzu pe Ben tresărind. Nu ca Fiul Domnului. Eu am dezvoltat o teorie interesantă, care

dumneavoastră v-a scăpat, doctore Court.

– Ah? făcu ea, devenind brusc și mai atentă.

El zîmbi din nou, recunoscînd mîndria profesională.

– Dar e de înțeles. Nu sînteți catolică, nu-i așa?

– Nu.

– Și echipa de anchetare a trecut peste acest aspect.

– Eu sînt metodist, spuse Ed, continuînd să scrie.

– Nu încerc să vă convertesc. Luîndu-și pipa, începu să și-o umple. Degetele lui erau boante și mari, cu unghii îngrijite. Căzură cîteva fire de tutun, care se agățară de gulerul lui șal.

– Ziua în care a comis prima lui crimă, continuă el, cincisprezece august, este o zi de sărbătoare religioasă.

– Adormirea Maicii Domnului, spuse Ben în șoaptă, fără să-și dea seama.

– Da. Logan continuă să-și umple pipa și zîmbi. Ben își aminti că avea note mari la catehism.

– Eu am fost catolic.

– O situație obișnuită, spuse Logan și-și aprinse pipa. Nu tu predici, nu tu încruntare. Ben simți cum se relaxează, cum i se despovărează umerii. Mintea începu să-i ticăie.

– Nu m-am gîndit să asociez datele. Credeți că acest lucru are vreo semnificație?

Logan îndepărtă meticulos firele de tutun de pe pulover.

– Ar putea.

– Mă scuzați, monsenior, dar va trebui să ne explicați, interveni Tess, ridicîndu-și mîinile.

– 15 august este ziua în care biserica stabilește înălțarea la ceruri a Fecioarei. Maica Domnului a fost muritoare, dar l-a purtat în pîntecele ei pe Mîntuitor.

– Pură, spuse Tess în șoaptă.

– Dacă ar fi fost numai această zi, poate că nu aș fi acordat prea multă atenție datei, continuă Logan. Totuși, mi-a trezit suficient imaginația ca să mă uit în calendarul bisericesc. A doua crimă a avut loc în ziua în care sărbătorim nașterea Mariei.

– Alege zilele în care ea – mă scuzați – Maria este celebrată de biserică? Ed se opri suficient din scris ca să privească în sus, pentru o confirmare.

– A treia crimă are loc în timpul Sărbătorii Rozariului. Am adăugat un calendar bisericesc dosarului dumneavoastră, doctore Court. Mă îndoiesc că un ritm de trei din trei mai poate însemna pură coincidență.

– Nu, sînt de acord. Tess se ridică, nerăbdătoare să vadă cu propriii ei ochi. Luă calendarul și studie datele pe care le încercuise Logan. Se lăsa întunericul. Logan aprinse lumina, care se revărsă peste hîrtia din mîinile ei.

– Următoarea sărbătoare consemnată aici este abia pe 8 decembrie.

– Imaculata Concepțiune, spuse Logan, pufăind din pipă.

– Asta înseamnă opt săptămîni între crime, calculă Ed. Nu o să ucidă mai mult de patru, adăugă el.

– Dar nu putem fi siguri că poate rezista să

aştepte atît de mult, spuse Tess, murmurînd. Îşi poate schimba schema. Cine ştie ce întîmplare îl poate face să se răzgîndească. Şi ar putea alege o altă dată, importantă pentru el.

– Data naşterii sau morţii cuiva important pentru el. Ben îşi aprinse o ţigară.

– O femeie. Tess împături calendarul. Femeia.

– Sînt de acord cu faptul că stresul în care trăieşte devine tot mai puternic. Logan puse pipa jos şi se aplecă înainte. Nevoia de a se descătuşa poate fi suficientă să-l facă să lovească şi mai devreme.

– Probabil că are de-a face cu un fel de suferinţă fizică. Tess vîrî calendarul în servieta ei. O migrenă, o stare de greaţă. Dacă aceasta devine prea puternică pentru ca el să poată duce în continuare o viaţă normală...

– Exact. Logan îşi împreună din nou mîinile. Aş vrea să vă pot ajuta mai mult. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă în această chestiune, doctore Court.

– Pînă una alta, avem un plan. Ben îşi strivi ţigara şi se ridică. Ne vom concentra deci asupra zilei de 8 decembrie.

– Nu-i decît o frîntură, spuse Ben ieşind afară, în crepusculul răcoros. Dar sînt gata să o accept.

– N-am ştiut că eşti catolic. Tess îşi încheie pardesiul ca să se apere de frigul care-i biciuia. Poate că

ăsta o să fie un avantaj.

– Am fost catolic. Şi apropo de firimituri, nu ţi-e foame?

– Sînt leşinată.

– Bine. Îşi trecu un braţ în jurul ei. Atunci putem fi în majoritate faţă de Ed. Sper că nu ai chef de iaurt şi de lucernă, nu?

– Ce-ai zice de o mîncare chinezească? Era cel mai bun compromis care-i putu trece prin minte, pe cînd se urca în maşină. Există un mic local fantastic, chiar după colţul străzii unde se află biroul meu.

– Ţi-am zis că are clasă, spuse Ed, aşezîndu-se la volan. Îşi puse centura de siguranţă şi aşteptă cu răbdarea celui înţelept şi hotărît, ca Ben să-i urmeze şi el exemplul.

– Chinezii acordă respectul cuvenit sistemului digestiv.

– Sigur, îl umplu întruna cu orez. Ben aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Tess deja întinsă peste toată bancheta din spate, cu dosarul deschis.

– Haide doctore, fă şi tu o pauză.

– Vreau doar să verific cîteva chestii.

– Ai tratat vreodată un maniac al muncii?

Se uită pe deasupra dosarului o clipă, apoi îşi cufundă privirile înapoi în el.

– Poate că una peste alta, o să mă hotărăsc că m-a apucat o poftă nebună de iaurt.

– Nu Tanya Tucker! spuse Ben, apăsînd butonul de oprire înainte să se audă primele acorduri ale cîntecului. Ai mai pus-o în după-amiaza asta.

– Dar îmi place.

– Eşti un degenerat. O să pun ceva – ah, fir-ar, atenţie la magazinul de băuturi!

Ed încetini.

– Arată ca un cinci-zero-nouă în curs.

– Ca un ce? Tess se îndreptă pe bancheta din spate şi încercă să vadă şi ea ceva.

– Ca un jaf în curs de desfăşurare. Ben îşi desfăcea deja centura de siguranţă. Aşadar, înapoi la muncă, spuse el.

– Un jaf? Unde?

– Gata cu joaca, bombăni Ben, întinzîndu-se după radio. Fir-ar să fie, tot ce-mi doream era o friptură de purceluş.

– Porcul e otravă, spuse Ed, desfăcîndu-şi şi el centura.

Ben urlă în radio.

– Echipajul şase-zero. Avem un cinci-zero-nouă în curs de desfăşurare pe bulevard Trei, colţ cu Douglas. Trimiteţi toate echipajele disponibile. Avem un civil în maşină. Ah, fir-ar, uite-l că iese. Urgent întăriri. Infractorul o ia spre sud. Bărbat alb, potrivit ca înălţime, în jur de optzeci de kilograme. Jachetă neagră, blugi. Aparatul de radio îi cîrîi un răspuns. Da, o luăm după el, spuse Ben.

Ed ambală şi dădu colţul. Tess privea fascinată, de pe bancheta din spate.

Îl văzu pe bărbatul voinic, în jachetă neagră, ieşind din magazinul de băuturi şi luînd-o agale în susul străzii. În clipa în care îşi întoarse capul şi văzu *Mus-*

tang-ul, o rupse la fugă.

– La dracu', s-a prins. Ben dădu drumul la girofar. Ţine-te bine, doctore!

– O ia spre alee, spuse Ed încet. Opri maşina, făcînd-o să dea din coadă. Înainte ca Tess să apuce să deschidă gura, cei doi bărbaţi se şi aflau fiecare pe o altă parte a străzii, alergînd.

– Stai în maşină! strigă Ben la ea.

Îl ascultă cam vreo zece secunde. După care, trîntind portiera în spatele ei, începu şi ea să alerge în aceeaşi direcţie.

Ed era mai mare, dar Ben era mai iute. Îl văzu pe bărbatul urmărit băgînd mîna în buzunar. Văzu arma şi nu avu decît o clipă vreme să îngheţe pe loc, cînd Ben îl înghenunche şi-l trimise rostogolindu-se spre un şir de lăzi de gunoi. Se auzi o împuşcătură, peste zăngănitul metalului. Tess se uită cam de la jumătatea drumului cînd Ben îl trase pe bărbat, ridicîndu-l în picioare. Se vedea sînge şi se simţea mirosul de alimente în putrefacţie, venind din direcţia lăzilor de gunoi care erau golite cu regularitate, dar niciodată curăţate. Omul nu se împotrivi, poate pentru că îl văzuse pe Ed şi legitimaţia de poliţist în mîna acestuia. Scuipă un jet de salivă amestecată cu sînge.

Nu era ca la televizor, se gîndi Tess, uitîndu-se la omul care l-ar fi împuşcat pe Ben în faţă, dacă alta ar fi fost coordonarea. Şi nici ca într-un roman nu era. Nu era nici măcar ca la ştirile de la ora unsprezece, unde se comunicau absolut toate detaliile, cu totală detaşare. Viaţa era plină de alei rău mirositoare şi de

flegme. Pregătirea şi munca ei o duseseră şi altă dată în asemenea locuri, dar numai pe plan emoţional.

Trase adînc aer în piept, uşurată că nu era deloc înspăimîntată ci doar curioasă. Şi poate că puţin fascinată.

Cu două pocnituri, Ben prinse mîinile hoţului în cătuşe, la spate.

– N-ai avut mai multă minte decît să tragi într-un ofiţer de poliţie?

– Ţi-ai pătat pantalonii de grăsime, spuse Ed, scoţîndu-i pistolul.

Ben se uită în jos şi văzu dîra lungă, de la gleznă la genunchi.

– La dracu'. Eu lucrez la Criminalistică, deşteptule, îi strigă prizonierului în faţă. Nu-mi place să mă murdăresc cu grăsime pe pantaloni. De fapt, chestia asta mă scoate efectiv din sărite.

Dezgustat, Ben i-l pasă lui Ed şi-şi scoase legitimaţia.

– Eşti arestat, cretinule. Ai dreptul să nu spui nimic. Ai... Tess, fir-ar să fie, nu ţi-am spus să rămîi în maşină?

– Avea pistol.

– Băieţii răi au întotdeauna pistol. O privea, înfăşurată în pardesiul ei din caşmir, de culoarea albastrului prăfuit şi simţea în acelaşi timp mirosul de transpiraţie al amărîtului de hoţ. Tess arăta ca şi cum era în drum spre un cocktail la *Embassy Row.*

– Întoarce-te înapoi la maşină, aici nu-i de tine.

Ignorîndu-l, începu să-l studieze pe hoţ. Pe

frunte, acolo unde se lovise de beton, avea o zgîrietură considerabilă. Aceasta explica expresia uşor sticloasă. Traumatism minor. Pielea şi albul ochilor aveau o nuanţă gălbuie. Avea broboane de transpiraţie pe faţă, deşi vîntul care mătura aleea îi umfla jacheta.

– Parcă ar avea hepatită.

– O să aibă suficient timp ca să se însănătoşească. Auzi sirenele şi se uită peste umăr. Uite că vine şi cavaleria. O să-i lăsăm pe poliţiştii în uniformă să-i citească drepturile.

Cînd Ben o apucă de braţ, Tess scutură din cap.

– Ai fugit după el, dar el era înarmat.

– Ca şi mine, sublinie Ben, conducînd-o înapoi pe alee. Agită legitimaţia în direcţia poliţiştilor, continuîndu-şi drumul spre maşină.

– Dar nu ai scos-o. Era cît pe ce să tragă în tine.

– Asta fac băieţii răi. Ei comit infracţiunea, noi ne luăm după ei, iar ei încearcă să scape.

– Nu vorbi ca şi cum ar fi fost un joc.

– Totul e un joc.

– Era gata să te omoare, iar tu te-ai înfuriat că ţi-ai pătat pantalonii.

Aducîndu-i-se aminte, Ben aruncă o privire în jos.

– Secţia o să achite nota. Grăsimea nu iese niciodată.

– Nu eşti întreg la minte.

– Asta e o părere din punctul de vedere al unui profesionist?

Trebuia să existe un motiv bine întemeiat, din

moment ce ei îi venea să rîdă. Tess hotărî să analizeze chestiunea asta mai tîrziu.

– O să mă gîndesc la una.

– Nu te grăbi. Adrenalina continua să pompeze în Ben. Cînd ajunse la maşină, văzu că trimiseseră trei echipaje şi asta doar pentru un nenorocit, bolnav de hepatită. Poate că erau cu toţii nebuni.

– Haide, stai aici jos pînă cînd închei formalităţile cu poliţia de stradă.

– Sîngerezi la gură.

– Da? Se şterse cu dosul mîinii la gură şi se uită la urma de sînge.

– Da. Poate că am nevoie de doctor.

Tess scoase o batistă din buzunar şi-i tamponă tăietura.

– Poate că într-adevăr ai nevoie.

În spatele lor, omul arestat de ei se pusese pe înjurat şi mulţimea începuse deja să se adune.

Capitolul 6

În următoarele zile, Tess se speti muncind la cazurile ei. Opt, zece ore, prelungite pînă la douăsprezece şi chiar paisprezece. Îşi amînă obişnuita ei cină de vineri împreună cu bunicul ei, un lucru pe care în ruptul capului nu l-ar fi făcut pentru o întîlnire, ci numai pentru un pacient.

Presa o vîna, alături de cîţiva colegi de breaslă, mai puţin sensibili, ca de exemplu Frank Fuller. Faptul că lucra cu poliţia adăuga un plus suficient de mister ca să-l facă pe acesta să bîntuie în jurul biroului ei, la ora cinci. Tess îşi făcu atunci obiceiul să rămînă la birou pînă la ora şase.

Nu mai avea nici un fel de alte informații ci doar un enervant sentiment de îngrijorare. Nu mai era mult pînă la ziua cînd trebuia să cadă următoarea victimă. Cu cît simțea că înțelege tot mai bine gîndirea criminalului, cu atît mai sigură era de asta.

Dar Joey Higgins era cel care o ținuse trează, făcînd-o să nu-și găsească locul și sculînd-o sîmbăta dimineața devreme de tot, cînd afară străzile erau întunecate și goale și ochii o usturau de prea multă solicitare. Își scoase ochelarii, se lăsă pe spate și și-i frecă.

De ce nu reușea să pătrundă în el? De ce nu putea face o spărtură? Ședința de aseară cu Joey, cu mama lui și cu tatăl lui vitreg fusese un dezastru. Nu existaseră nici accese de mînie reprimate, nici urlete, nici acuzații. Le-ar fi preferat. În ele barem ar fi existat emoție.

Băiatul stătuse pur și simplu acolo, dîndu-și nonrăspunsurile lui monosilabice. Tatăl lui nu îl sunase. Tess văzuse mînia din ochii mamei, dar numai o resemnare totală în ochii fiului. Joey continuase să insiste, în felul lui grav, de nezdruncinat, că urma să-și petreacă un sfîrșit de săptămînă – weekend-ul Zilei Recunoștinței – cu tatăl său.

Dar o să fie dezamăgit. Tess se apăsă cu degetele pe ochi, pînă cînd usturimea se transformă în durere. Iar de data aceasta dezamăgirea ar putea fi picătura care să umple paharul.

Joey Higgins era un candidat perfect la alcool, la droguri, la distrugere. Familia Monroe însă era de

neconvins. Cînd pomenise de spital, Tess fusese întreruptă. Joey nu avea nevoie decît de timp, nu avea nevoie decît de structura unui cămin, un avea nevoie decît de... Ajutor, se gîndi Tess. Disperat. Nu mai era convinsă că o ședință de o oră pe săptămînă, cu ea, ar fi dus la o cît de mică pătrundere în sufletul lui.

Tatăl vitreg, se gîndea ea – poate că pe el l-ar putea face să înțeleagă. Poate că pe el l-ar putea face să vadă necesitatea de a-l proteja pe Joey de el însuși. Următoarea mișcare, se hotărî ea, era de a avea o discuție numai cu Monroe.

În noaptea asta nu mai putea fi făcut nimic. Se aplecă în față să închidă dosarul, aruncînd o privire afară pe fereastră, în timpul ăsta. Pe străzile goale, o singură siluetă îi atrase atenția. Această parte din Georgetown, cu bordurile ei curate, cu flori, de-a lungul trotuarelor din dreptul fațadelor vechi din gresie, nu era prea ospitalieră cu vagabonzii și cerșetorii. Omul acela însă părea să stea acolo de multă vreme. Singur, în frig. Privind în sus... Privind în sus la fereastra ei, își dădu Tess seama și se trase automat înapoi.

O prostie, își spuse, dar întinse mîna și stinse lampa de birou. Nimeni n-ar fi avut vreun motiv să stea într-un colț de stradă și să se zgîiască la fereastra ei. Totuși, adăpostită de întuneric, se sculă în picioare și se apropie de tocul ferestrei, îndepărtînd ușor perdeaua.

Era acolo, exact acolo. Nu se mișca, se uita doar. Se cutremură la ideea absurdă că poate se uita drept la ea, deși se afla la etajul trei, într-o încăpere întu-

necată.

Unul din pacienții ei? se întrebă Tess. Dar era întotdeauna atît de precaută să-și păstreze secretă adresa ei de acasă. Un reporter. O parte din teama ei dispăru la acest gînd. Era probabil un reporter sperînd să descopere ceva nou pentru povestea lui. La două noaptea? se întrebă Tess și dădu drumul perdelei.

Nu e nimic, se asigură ea. Își închipuise doar, că omul acela privea înspre fereastra ei. Era întuneric, iar ea era obosită. Nu era decît cineva care se plimba sau...

Nu în acest cartier. Se întinse din nou după perdea, dar nu se putu convinge să o dea deoparte.

El urma să lovească din nou, curînd. Oare nu acesta fusese gîndul care o urmărea? Care o îngrozea? El era cuprins de durere, era presat, se afla în misiune. Femeile blonde, aproape de treizeci de ani, scunde sau mijlocii ca înălțime.

Își duse mîna la gît.

Încetează. Îndepărtîndu-și mîna de la gît, atinse din nou marginea perdelei. Un nesemnificativ acces de paranoia era ușor de stăpînit. Nimeni nu o urmărea, cu excepția unui psihanalist obsedat sexual și a cîtorva reporterii flămînzi. Iar ea nu se afla afară în stradă ci încuiată în propria ei casă. Era obosită, surmenată și-și închipuia fel de fel de lucruri. Era timpul să recunoască că se făcuse noapte, să-și toarne un pahar de vin alb, rece, să-și aprindă instalația stereo și să se relaxeze, într-o baie fierbinte, cu spumă.

Dar mîna îi tremură ușor, cînd dădu din nou

perdeaua la o parte.

Strada era pustie.

Lăsînd perdeaua să cadă înapoi, Tess se întreba de ce nu se liniştea.

Se uitase afară, la el. Într-un fel, el ştiuse asta; ştiuse în clipa în care ochii ei se fixaseră asupra lui, aşa cum stătea acolo, jos în stradă. Ce văzuse ea? Oare ce simţise ea? Mîntuirea?

Aproape gemînd din cauza durerii de cap, intră în propriul său apartament. Culoarul era întunecat. Nimeni nu-l văzuse intrînd sau ieşind. Şi nici că ea i-ar fi putut vedea chipul, nu se temea. Fusese prea întuneric, iar el se afla prea departe pentru asta. Dar oare văzuse ea durerea?

De ce se dusese acolo? Ieşi din pardesiu şi-i dădu drumul pe jos, grămadă. Mîine o să-l atîrne frumos şi o să facă ordine în restul apartamentului, aşa cum obişnuia el, dar în noaptea asta abia dacă se mai putea gîndi la ceva din cauza durerii.

Dumnezeu îi pune întotdeauna la încercare pe cei drepţi.

Găsi o sticluţă de Excedrin şi mestecă două pastile, binecuvîntînd gustul uscat, amar. Stomacul i se zvîrcolea într-o stare de greaţă care-i revenea în fiecare seară şi-l sîcîia pînă dimineaţa. Se dopa cu medicamente peste măsură, doar ca să se menţină în stare

de funcționare.

De ce se dusese acolo?

Probabil că începea să înnebunească. Poate că totul nu era decît o nebunie. Își întinse mîna și o privi cum tremură. Se privi în capacul din aluminiu al sobei de gătit pe care o ținea curată, fără grăsime și murdărie, așa cum i se spusese, și-și văzu chipul distorsionat. Gulerul de preot apărea alb, sub o față descompusă. Dacă l-ar fi văzut acum, ar fi știut. Poate că așa ar fi fost mai bine. Ar fi putut după aceea să se odihnească, să se odihnească și să uite.

Durerea îl sfîrteca la baza craniului.

Nu, nu se putea odihni, nu putea uita. Laura avea nevoie ca el să-și încheie misiunea pentru ca ea să poată găsi în sfîrșit, lumina. Oare nu-i ceruse ea, nu se rugase de el să-i ceară lui Dumnezeu iertarea?

Judecata fusese rapidă și dură pentru Laura. El îl blestemase pe Dumnezeu, își pierduse credința, dar nu uitase niciodată. Acum, atîția ani după, Vocea venise la el, arătîndu-i drumul spre mîntuirea Laurei. Poate că așa trebuia, ca ea să moară iară și iară prin cîte o altă ființă rătăcită, dar totul se întîmpla repede și de fiecare dată exista mîntuirea. În curînd totul va lua sfîrșit pentru toate aceste subiecte.

Intrînd în dormitor, aprinse lumînările. Lumina pîlpîi pe fotografia înrămată a femeii pe care o pierduse și a femeilor pe care le omorîse. Prinsă ordonat și așezată în spatele unui șirag de mătănii negre, se afla fotografia dintr-un ziar a doctoriței Teresa Court.

Se rugă în latină, așa cum i se spusese.

Ben îi aduse o acadea uriașă, vărgată roșu cu galben. Tess o primi în pragul ușii, o studie cu atenție și apoi scutură din cap.

– Știi cum să derutezi femeile, detectiv. Majoritatea bărbaților ar fi optat pentru ciocolată.

– Prea banal. Apoi m-am gîndit că probabil ești obișnuită cu specialitățile suedeze iar eu – se întrerupse, dîndu-și seama că era pe cale să se bîlbîie dacă ea continua să-i zîmbească pe deasupra bulgărelui dulce. Arăți altfel, adăugă el.

– Adevărat? Cum?

– Ți-ai lăsat părul în jos. Ar fi vrut să-l atingă, dar știa că nu era încă pregătit. Și nu ești îmbrăcată în taior.

Tess se uită în jos, la pantalonii largi din lînă și la puloverul lălîu.

– De obicei nu mă îmbrac în taior cînd merg la un film de groază.

– Nu mai arăți ca un psihiatru.

– Ba da, arăt. Doar că nu arăt ca imaginea ta despre unul. Acum o atinse într-adevăr pe păr, doar puțin. Îi plăcu felul în care o făcuse, într-un gest care era în același timp prietenos dar și precaut.

– Niciodată n-ai arătat ca imaginea mea despre unul.

Vrînd să-și facă puțin ordine în gînduri, puse

acadeaua jos pe o măsuţă, alături de un platou de Dresda, apoi se duse la debara să-şi ia jacheta.

– Şi care e imaginea ta?

– Cineva palid, slab şi chel.

– Hmmmm.

Jacheta era din piele de căprioară, moale ca untul. I-o ţinu, ca ea să şi-o poată îmbrăca.

– Şi nici nu miroşi ca un psihiatru.

Ea îi zîmbi peste umăr.

– A ce miroase un psihiatru? Chiar mă întreb dacă vreau să ştiu.

– A mentă şi a after shave *English Leather.*

Se întoarse cu faţa spre el.

– Un miros foarte specific.

– Da. Ţi-ai prins părul în haină.

Băgă mîna sub gulerul jachetei şi i-l eliberă. Făcu un pas înainte, aproape fără să se gîndească şi o imobiliză de uşa debaralei. Îi ridică faţa în sus şi citi o îngrijorare în ochii ei, pe care o observase şi mai înainte. Nu era mult fardată, iar înfăţişarea lustruită, cizelată, care făcea atît de mult parte din imaginea ei, fusese înlocuită acum de o caldă accesibilitate, pe care un bărbat inteligent ar recunoaşte-o drept periculoasă. Ştia ce dorea şi se simţea bine cu această dorinţă brusc trezită. Intensitatea acesteia era altă chestiune. Cînd doreai prea mult, prea dintr-odată, se gîndi el, cel mai bine era să iei lucrurile încetişor.

Gura lui era aproape de a ei. Mîna lui era încă în părul ei.

– Floricelele îţi plac stropite cu unt?

Tess nu știa dacă să rîdă sau să înjure. Hotărînd să nu facă nici una din ele, își spuse că se simțea foarte relaxată.

– Cu tone de unt.

– Bine. Atunci nu trebuie să mă lupt cu două cutii. Vezi că e frig afară, adăugă el, dîndu-se deoparte. Ia-ți mănușile.

Își scoase propriile lui mănuși uzate, din piele neagră și deschise ușa.

– Uitasem cît de înfricoșătoare sînt filmele astea.

Era întuneric cînd Tess se instală în mașina lui, sătulă de pizza și de vin roșu ieftin. Aerul o mușcă, șfichiuindu-i obrajii cu prima rafală de iarnă, pînă să apuce să se urce în mașina lui Ben. Nici frigul și nici televizorul nu reușeau să-i țină pe locuitorii Washington-ului acasă. Fluxul traficului de sîmbătă seara se scurgea spre cluburi, supeuri și petreceri.

– Întotdeauna am apreciat felul în care polițistul o descoperă pe fată, în *Casa de ceară.*

– Singurul lucru de care avea Vincent nevoie era un bun psihanalist, spuse ea încetișor, în timp ce Ben regla radioul.

– Sigur și te-ar fi scufundat în cadă, te-ar fi învelit în ceară și te-ar fi transformat în... Se întoarse s-o studieze mai îndeaproape. În Elena din Troia, cred eu.

– Nu-i rău. Își strînse gura pungă. Desigur, unii psihanaliști ar putea spune că ai ales această variantă, în mod subconștient, asimilîndu-te pe tine însuți cu Paris.

– Ca polițist, eu nu aș acorda răpirilor o aură romantică.

– Păcat. Își închise ochii pe jumătate, fără să-și dea seama cît de ușor îi era să se relaxeze alături de el. Radiatorul torcea, acompaniat de muzica plăcută de la radioul mașinii. Își aminti versurile și le cîntă în gînd.

– Obosită?

– Nu, destinsă. Îndată ce-i scăpară vorbele, se și îndreptă. Probabil că o să am cîteva coșmaruri. Filmele de groază sînt o supapă extraordinară de defulare a tensiunilor reale. Îți garantez că nimeni din toată sala nu s-a mai gîndit la cine știe ce poliță sau la ploaia acidă.

Ben chicoti jovial, în timp ce-și scotea mașina din parcare.

– Știi, doctore, unii privesc filmele astea ca pe un simplu divertisment. Nu mi se pare că te gîndeai la o supapă de evacuare cînd îmi făceai găuri în braț, în timp ce eroina noastră alerga prin ceață.

– Probabil că asta făcea femeia aflată de partea cealaltă a ta.

– Stăteam spre culoar.

– Avea mîna lungă. Ai ratat colțul unde trebuia să cotești ca să mă duci acasă.

– Nu l-am ratat. Nu l-am luat. Parcă ziceai că nu

eşti obosită.

– Nu sînt. Se îndoia să mai fi fost vreodată la fel de trează, de vie ca acum. Melodia părea să-i cînte chiar sub piele, promiţînd vrajă romantică şi dureri de inimă delicioase. Întotdeauna fuşese de părere că una nu era întreagă fără cealaltă.

– Mergem undeva? îl întrebă ea.

– Un loc retras, cu muzică bună şi unde nu pun apă în băutură.

Îşi trecu limba peste dinţi.

– Sună bine. Avea chef de muzică, ceva poate melancolic, cu tînguiala unui saxofon tenor. Am impresia că meseria te-a cam obligat să te familiarizezi cu barurile din zonă.

– Da, meseria m-a făcut să mă pricep. Tu nu eşti genul de bar, adăugă el, apăsînd bricheta maşinii.

Curioasă, se întoarse cu faţa spre el. Profilul lui era în umbră, brăzdat intermitent de luminile străzii. Ciudat cîtă siguranţă şi soliditate inspira uneori, era genul de bărbat spre care s-ar îndrepta o femeie, în întuneric. Apoi lumina îi izbi chipul altfel, luminîndu-i intens muchiile şi suprafeţele. O femeie ar fugi din calea lui. Alungă gîndul, scuturîndu-şi capul. Îşi făcuse o tactică din a nu analiza bărbaţii cu care ieşea. Aflai prea curînd lucruri pe care n-ai fi dorit să le ştii.

– Există un anume tip?

– Da. Iar el le cunoştea pe toate. Tu nu eşti. Tu eşti genul de cocktail-uri cu şampanie la *Mayflower* sau la hotel *Washington.*

– Ia ascultă, cine face aici profiluri psihologice,

detectiv?

– În meseria mea trebuie să te pricepi să categorisești oamenii, doctore. Trase pe dreapta și făcu manevre ca să-și parcheze mașina într-un spațiu aflat între o motocicletă cu ataș, *Honda* și o *Chevette*. Se întrebă, înainte de a opri motorul, dacă nu făcea cumva o greșeală.

– Unde sîntem aici?

– Aici? Scoase cheile din contact dar continuă să le zornăie în mînă. Aici locuiesc eu.

Tess se uită pe geam la o clădire cu patru etaje, din cărămidă roșie fanată și tende de balcon, verzi.

– Ah!

– Nu am nici un fel de șampanie.

Deci de ea depindea. Îl înțelegea destul de bine ca să știe asta. Dar mai înțelegea și altceva despre el. În mașină era cald și plăcut. Se simțea în siguranță. Acolo însă nu știa la ce să se aștepte. Se cunoștea destul de bine ca să înțeleagă cît de rar obișnuia să riște. Poate că sosise timpul.

– Scotch ai? Se întoarse ca să-i vadă zîmbetul.

– Da.

– Atunci e-n regulă.

Aerul biciuia rece, cînd ieși din mașină. Iarna nu avea de gînd să se uite în calendar, se gîndi ea, apoi se cutremură, gîndindu-se la un alt calendar, unul cu Fecioara Maria și Pruncul, pe copertă. Micul frison de teamă o făcu să se uite în susul și în josul străzii. Puțin mai încolo, un camion pufăi un val de fum gros din țeava de eșapament.

– Vino. Ben stătea în raza de lumină a unui felinar; lumina sălta pe pomeții obrajilor lui. Haide, ți-e frig.

– Da. Se înfioră din nou, cînd își petrecu brațul pe după umerii ei.

O conduse înăuntru. Pe unul din pereți se aflau înșirate cam vreo douăsprezece cutii poștale. Covorul de un verde deschis era curat, dar ros aproape pînă la urzeală. Nici hol, nici om de pază instalat la o masă, ci doar cîteva trepte întunecoase.

– O clădire liniștită, cu siguranță, spuse Tess, urcînd la etajul doi.

– Aproape toți cei de aici se preocupă mai ales de treburile lor.

Pe culoar, cînd se opriră ca el să deschidă ușa, se simți un vag miros de mîncare. Lumina de deasupra clipi slab.

Apartamentul lui era mai ordonat decît s-ar fi așteptat ea. Era mai mult decît o idee generală preconcepută, despre un bărbat care locuiește singur, își dădu seama Tess. Ben părea prea relaxat și degajat în alte spații, ca să-și facă probleme cu ștersul prafului și îndepărtatul revistelor vechi. Dar își dădu seama că se înșelase. Încăperea era curată, dar îi reflecta într-adevăr stilul.

Canapeaua era piesa dominantă a mobilierului. Joasă și departe de a fi fost nouă, era burdușită cu perne aruncate. O canapea *Dagwood,* se gîndi Tess. Una care pur și simplu te implora să te relaxezi și să atipești. Pe pereți se aflau mai curînd afișe decît tablo-

uri. Dansatoarele de french-cancan ale lui Toulouse Lautrec, un singur picior de femeie, pe un toc de zece centimetri, prins sus cu dantelă albă. O plantă de ornament prospera, revărsîndu-se dintr-un bol de plastic pentru margarină. Şi cărţi. Un perete era aproape acoperit de cărţi. Încîntată, scoase un exemplar jerpelit al romanului *La Est de Eden.* În timp ce mîinile lui Ben se aşezară pe umerii ei, Tess deschise forzaţul.

– *„Lui Ben."* Citi scrisul feminin, ascuţit. *„Pusi, pusi, Bambi".* Vîrîndu-şi limba în obraz, închise cartea. Bambi?

– Anticariat. Îi scoase haina. Fascinante locuri. Niciodată nu ştii peste ce dai acolo.

– Tu peste ce-ai dat? Peste carte sau peste Bambi?

– Nu contează. Îi luă cartea din mînă şi o vîrî înapoi la locul ei.

– Ştii că-ţi poţi face pe loc o imagine despre cineva, doar auzindu-i numele?

– Da. Un scotch sec, da?

– Da.

O săgeată cenuşie tăie aerul chiar pe lîngă ea şi ateriză pe o pernă roşie.

– Ai şi o pisică? Amuzată, Tess traversă încăperea ca să o mîngîie. Cum îl cheamă?

– E o ea. Mi-a dovedit asta născîndu-şi pisoii, anul trecut, în cadă. Pisica se lăsă pe spate, ca Tess să o poată mîngîia pe burtă. Îi spun D.C., adăugă Ben.

– Ca la Washington?

– Ca la Duduca Cretină.

– Mare mirare că nu a mai căpătat încă un complex. Plimbîndu-şi mîinile peste pîntecele rotunjit al acesteia, Tess se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l avertizeze că într-o lună sau două o să-l aştepte o nouă şarjă de pisoiaşi.

– Intră în pereţi. Deliberat.

– Te-aş putea recomanda unui excelent psiholog pentru animale.

Ben rîse, dar nu era prea convins că ea glumise doar.

– Mai bine m-aş duce să aduc băutura aia.

Cînd el intră în bucătărie, Tess se ridică să privească pe fereastră. Străzile nu erau chiar aşa de liniştite ca în cartierul ei. Traficul continua într-un ritm constant, bîzîind şi vîjîind. Nu s-ar fi refugiat el undeva departe de inima lucrurilor, se gîndi ea şi-şi aminti că nu fusese deloc atentă în ce direcţie o luase el cu maşina. Se putea afla oriunde în oraşul acesta. Se aşteptase să se simtă stînjenită şi cînd colo simţea o senzaţie de libertate.

– Ţi-am promis muzică.

Se întoarse şi se uită la el. Puloverul cenuşiu, lălîu şi blugii uzaţi i se potriveau de minune. Se gîndise odată că Ben se înţelegea perfect pe el însuşi. Acum ar fi fost o ipocrită să nege faptul că ar fi vrut să-l înţeleagă şi ea.

– Chiar aşa.

Îi oferi un pahar şi se gîndi cît de diferită era ea şi cît de diferit arăta, faţă de toate celelalte femei pe care le adusese aici. Această reţinută notă de distincţie

îi impunea unui bărbat să-şi înghită simpla plăcere carnală şi să accepte întreaga persoană. Întrebîndu-se dacă era pregătit pentru asta, puse paharul jos şi căută printre discuri.

Cînd aşează unul pe platanul picupului, Tess simţi căldura alămurilor muzicii de jazz.

– Leon Redbone, spuse ea.

Ben dădu din cap şi se întoarse spre ea.

– Eşti o permanentă surpriză pentru mine.

– Bunicul meu este unul din cei mai mari admiratori ai lui. Sorbind din băutură, veni şi luă în mîini coperta albumului.

– Se pare că aveţi multe lucruri în comun.

– Eu şi senatorul? spuse Ben rîzînd, înainte de a sorbi din paharul de vodcă. Hodoronc tronc.

– Vorbesc serios. Trebuie să vă întîlniţi.

Întîlnirea cu familia femeii era ceva pe care el îl asocia cu verighetele şi cu floarea de lămîiţă. Întotdeauna evitase asta.

– De ce nu... Sună telefonul şi Ben înjură, punîndu-şi jos paharul. Uitasem, dar mi-am lăsat numărul să pot fi oricînd sunat.

– Nu e cazul să explici chestiile astea unui doctor.

– Da. Răspunse la telefonul de lîngă canapea. Paris. Ah, da. Bună.

Nu era nevoie de un psihiatru experimentat ca să-şi dea seama că la capătul celălalt se afla o femeie. Tess zîmbi în pahar şi se duse din nou la fereastră să admire privelişte a.

– Nu, am fost foarte prins. Ascultă, scumpi..., se înfioră în clipa în care-i ieşi cuvîntul din gură. Tess continua să stea cu spatele la el. Ştii că lucrez la un caz, da? Nu, nu am uitat, dar... N-am uitat. Ascultă, o să te sun eu cînd o să mă mai uşurez puţin. Nu ştiu, săptămîni, poate chiar luni. Zău că ar trebui să faci o încercare cu marinarul acela. Desigur. Pa, pa.

Închise telefonul, îşi drese glasul şi întinse mîna după pahar.

– A greşit numărul.

Cît de uşor era să rîdă. Se întoarse, se sprijini de pervazul geamului şi cedă tentaţiei.

– Ah, serios?

– Ţi-a plăcut, da?

– Enorm.

– Dacă aş fi bănuit că-ţi pasă atît de puţin, aş fi invitat-o aici.

– Ah, amorul propriu bărbătesc. Se întoarse după băutură. Continuă să rîdă de el. Veselia nu-i dispăru cînd Ben se apropie de ea şi-i luă paharul din mînă. Privirea aceea caldă, îmbietoare, era din nou acolo. Ben simţi atracţia ei, pericolul ei, nevoia de ea.

– Îmi pare tare bine că eşti aici.

– Şi mie.

– Ştii, doctore... Începu să se joace cu degetele prin părul ei. Gestul era la fel de prietenos ca mai înainte, dar nu mai era la fel de reţinut. Un singur lucru n-am făcut noi încă, împreună, adăugă el.

Tess intră în alertă la aceste cuvinte. El simţi, deşi ea nu făcuse nici o mişcare. Continuă să se joace

cu părul ei, trăgînd-o tot mai aproape. Răsuflarea lui îi mîngîia buzele.

– Nu am dansat, şopti el, şi-şi rezemă obrazul de al ei. Nu-şi dădu seama dacă oftatul ei era de plăcere sau de uşurare, dar o simţi sprijinindu-se aproape relaxată, de el.

– E ceva ce am observat la tine.

– Ce anume?

– Că miroşi bine.

Buzele lui Ben se mişcau aproape de urechea ei, în timp ce ei se balansau uşor, imperceptibil aproape.

– Într-adevăr, bine.

– Ben...

– Relaxează-te. O mîngîie prelung, încet, pe spate, în sus şi în jos.

– Un alt lucru pe care l-am observat la tine este că nu te destinzi suficient.

Trupul lui era dur alături de al ei, buzele lui erau moi pe tîmpla ei.

– În momentul ăsta nici nu ar fi prea uşor.

– Bine.

Îi plăcea cum mirosea părul ei, proaspăt şi puternic, fără adaosurile de parfumuri, de şampon, geluri, sprayuri. După cît de uşor se îngemăna trupul ei cu al lui, simţi că sub pulover nu mai avea nimic altceva, decît pielea goală. Se imaginä îndepărtînd stratul de material şi se lăsă pradă căldurii care-l cuprindea.

– Ştii, doctore, n-am dormit prea bine.

Ochii ei erau aproape închişi, dar nu din cauza

relaxării.

– Te gîndeşti prea mult la cazul ăsta.

– Da. Dar mai era ceva ce nu-mi dădea pace.

– Ce anume?

– Tu. O îndepărtă puţin de el. Cu ochii în ochii ei, îi tachină gura. Nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc la tine. Cred că am o problemă.

– Eu... agenda mea este destul de încărcată în momentul de faţă.

– Şedinţe în afara programului. Şi făcu ceea ce-şi dorise toată seara: îşi strecură mîinile sub puloverul ei, încălzindu-şi-le la căldura pielii ei. Haide să începem chiar din seara asta.

Simţi pe şira spinării pielea bătătorită din podul palmei lui.

– Nu cred că... Dar el o opri cu un sărut, care le sudă buzele îndelung, încet. Inima lui Ben o luă la goană. Simţi în ea o rezistenţă care se topi sub dorinţa lui. Tess fusese o provocare de la începutul începutului, dar poate că şi o greşeală. Dar acum nu-i mai păsa.

– Rămîi cu mine, Tess.

– Ben.

Se smulse din braţele lui, căutînd distanţa, controlul asupra ei.

– Cred că ne grăbim prea tare.

– Te-am dorit din prima clipă. Nu era genul lui să recunoască aşa ceva, dar acesta nu era un joc obişnuit.

Tess îşi trecu o mînă prin păr. Se gîndi la dedi-

caţia de pe carte, la telefon.

– Eu nu tratez sexul cu uşurinţă, nu pot.

– Eu nu te tratez cu uşurinţă. Mi-ar fi plăcut să pot. Poate că este o greşeală. O privi din nou – fragilă, delicată, elegantă. O să fie, foarte probabil, mai mult decît un divertisment, decît o hîrjoneală fără consecinţe. Dar nu-mi pasă, Tess. Hotărît, dar într-un fel mai puţin sigur pe el, se apropie un pas ca să-i prindă faţa între mîinile lui. Nu vreau să mai petrec o noapte fără tine. Se aplecă să o sărute. Rămîi.

Aprinse lumînări în dormitor. Muzica se oprise şi era atîta tăcere încît aproape că-i putea auzi ecoul. Tremura şi indiferent cît îşi spunea că este un om în toată firea care îşi poate selecta preferinţele, nu se putea opri. Nervii se înfiorau de-a lungul trupului ei. Dorinţe se împleteau cu ei, pînă cînd deveniră un tot. Ben se apropie şi se lipi de ea.

– Tremuri.

– Mă simt ca o şcolăriţă.

– Asta e bine.

Îşi îngropă faţa în părul ei.

– Mi-e o frică de moarte.

– Adevărat? Un zîmbet îi trecu peste buze, îl luă cu mîinile de obraji şi-i împinse capul spre spate.

– Nu ştiu, mă simt ca un puşti care înghesuie prima oară o fată, pe bancheta din spate a maşinii tatălui său. Ben o apucă o clipă de încheieturile mîinilor, ca să-şi înfrîneze dorinţa de a o atinge. Încă n-a fost nimeni ca tine, în viaţa mea. Îmi este încă teamă să nu fac o mişcare greşită.

Nimic altceva n-ar fi putut-o liniști mai mult decît aceste vorbe. Îi trase fața în jos, spre ea. Buzele lor se întîlniră, doar într-o ușoară mușcătură, o încercare care amenința însă să se transforme într-o mușcătură flămîndă.

– E bine, spuse ea în șoaptă. Fă dragoste cu mine, Ben. Și eu te-am dorit dintotdeauna.

Fără să-și desprindă ochii dintr-ai ei, îi scoase puloverul larg. Și atunci părul i se revărsă peste umerii goi. Pe pielea ei se jucau deopotrivă razele lunii și lumina lumînărilor. Propriile lui umbre se suprapuseră peste acestea.

Tess nu era niciodată sigură de ea cînd ajungea aici, cu un bărbat. Ezită cînd începu să-i scoată puloverul. Sub el, pieptul lui era suplu și ferm. Peste osul pieptului pendula un medalion cu Sf. Christopher. Tess își plimbă mîinile peste el și zîmbi.

– Aduce noroc, spuse el.

Nu-i răspunse, și își apăsă buzele de umărul lui.

– Ai o cicatrice aici.

– E veche. Îi desfăcu închizătoarea pantalonilor.

Tess pipăi cicatricea cu degetul mare.

– Un glonț, își dădu ea seama. În vocea ei se citea o groază surdă.

– E veche, repetă el și o trase spre pat. Zăcea sub el, cu părul răspîndit peste cuvertura închisă la culoare, cu ochii grei, cu buzele întredeschise.

– Te-am dorit aici. Nu-ți pot spune cît de mult sau cît de des.

Întinse mîna și-i atinse obrazul cu degetele. De-a

lungul liniei maxilarului, se întindea barba. Dedesubt, chiar deasupra punctului unde-i bătea pulsul, pielea era moale.

– Îmi poți arăta.

Cînd el zîmbi, Tess își dădu seama că se simțea relaxată și că îl aștepta.

Poate că experiența lui era mai mare decît a ei, dar dorința, nu. Dorința ei fusese ținută sub control sever iar acum, că fusese pusă în libertate, era coaptă și înfometată. Se rostogoliră pe pat, transpirați și goi, uitînd de bună creștere și de bună-cuviință.

Cuvertura se adună și se încolăci printre ei. El înjură și apoi o eliberă pe Tess din ea și o trase deasupra lui. Sînii ei erau mici și albi. Apucă unul, apoi îi apucă pe amîndoi în mîini. Îi auzi murmurul de plăcere și o privi cum i se închid ochii. Apoi îl trase spre ea, iar gura ei parcă era cuprinsă de febră.

Intenția lui de a o trata ca pe o doamnă, cu grijă și delicatețe, fu abandonată în clipa în care ea își împleti brațele și picioarele în jurul lui. Aici nu mai era recea și distinsa doctoriță Court, ci o femeie pasionată și dornică, așa cum și-ar putea visa orice bărbat. Pielea ei era catifelată, fragilă la atingere, dar electrizată de dorință. Își trecu limba peste ea, însetat.

Se arcui venind în întîmpinarea lui, dînd frîu liber dorințelor, visurilor, pasiunilor. Aici și acum, acesta era singurul lucru care conta. Ceea ce se afla afară, era îndepărtat, distanțat. El era real și vital și important. Restul lumii putea aștepta.

Flacăra lumînării pîlpîi, se consumă și se stinse.

Peste cîteva ore el se trezi înfrigurat. Cuvertura era mototolită la picioarele patului. Tess era făcută ghem lîngă el, goală, cu părul acoperindu-i fața. Se sculă și trase cuvertura peste ea. Chiar și lumina lunii dispăruse. O vreme stătu așa deasupra patului, uitîndu-se în jos la ea cum dormea. Cînd Ben ieși din cameră, pisica păși ușor înăuntru.

Capitolul 7

Doctori și polițiști. Cei din ambele profesii știau că rar puteau spera să aibă o zi care să înceapă la nouă și să se termine la cinci. Înțelegeau că își aleseseră o carieră în care rata divorțurilor și a consumului era înaltă, cerințele erau numeroase, iar implicarea emoțională extremă. Apelurile telefonice ratau petreceri, sex și somn. Iată o parte din descrierea acestor meserii.

Cînd sună telefonul, Tess întinse automat mîna. Dar apucă un sfeșnic. De partea cealaltă a patului Ben înjură, dărîmă o scrumieră și găsi telefonul.

– Da, Paris. Își trecu în întuneric, o mînă peste

față, ca pentru a îndepărta somnul. Unde? Trezindu-se brusc, aprinse lampa. Pisica ghemuită pe stomacul lui Tess miorlăi nemulțumită, apoi sări jos, cînd aceasta se apucă cu mîinile de coate. Țineți-l acolo, vin imediat. Ben închise telefonul și se uită la pojghița ușoară de brumă de pe geam.

– Nu a așteptat, nu-i așa?

Lumina căzu brutal pe chipul lui, cînd se întoarse spre ea. Ea se înfioră, scurt, involuntar. Ochii lui erau duri – nu obosiți, nu încărcați de regrete, ci duri.

– Nu, nu a așteptat.

– Au pus mîna pe el?

– Nu, dar se pare că avem un martor. Se întoarse și se dădu jos din pat, întinzîndu-se după blugi. Nu știu cît de mult o să lipsesc, dar poți aștepta aici, mai poți dormi. O să-ți spun totul cînd... ce faci?

Ea se sculase pe partea cealaltă a patului, trăgîndu-și puloverul pe ea.

– Merg cu tine.

– Las-o baltă. Picioarele îi dispăruseră în blugi dar și-i lăsase descheiați și căută în sertar ca să scoată de acolo un sveter. Tu n-ai ce căuta la locul unei crime, decît să încurci drumul. O văzu, în oglinda mesei de toaletă, dînd violent din cap. E abia ora cinci, pentru numele lui Dumnezeu. Du-te înapoi în pat.

– Ben, sînt implicată în acest caz.

Se întoarse. Era îmbrăcată numai în puloverul care-i mîngîia coapsele. Își aminti că simțise materialul gros și moale cînd scosese puloverul de pe ea. Tinea în mîini pantalonii făcuți ghemotoc, iar părul îi era ciu-

fulit de somn, dar psihiatrul şi nu femeia îi ţinea acum piept. Ceva îngheţă în el. Îşi trase puloverul şi se duse în debara să-şi ia port-pistolul de umăr.

– E vorba de o omucidere. Nu e ca atunci cînd te duci să priveşti pe cineva care a fost frumos fardat ca să stea în sicriu.

– Sînt doctor.

– Ştiu ce eşti. Verifică pistolul şi-şi agăţă tocul.

– Ben, e posibil să găsesc ceva, un detaliu care să-mi ofere o cheie pentru gîndirea lui.

– Fac ceva pe gîndurile lui.

Fără să mai scoată o vorbă, îşi scutură pantalonii largi şi intră în ei, apoi îi încheie.

– Înţeleg ce simţi şi-mi pare rău.

– Da? Se aşează să-şi tragă cizmele dar continuă să o privească. Crezi că ştii ce simt? Bine, haide atunci să-ţi povestesc. La cîteva mile de aici există o femeie moartă. Cineva i-a trecut o eşarfă în jurul gîtului şi a tras de ea pînă cînd femeia n-a mai putut respira. Aceasta s-a apucat de eşarfă şi a tras de ea cu mîinile şi a încercat să strige, dar n-a putut. A murit deci, dar nu este încă un nume pe o listă. Este încă o persoană. Pentru încă puţină vreme, continuă să fie o persoană.

S-ar fi dus spre el dacă ar fi crezut că ar fi acceptat-o. Dar rămase pe loc prinzîndu-şi cordonul şi vocea ei sună neutru.

– Şi nu crezi că eu înţeleg asta?

– Nu sînt sigur de asta.

Se mai studiară unul pe altul o clipă, fiecare din ei dedicat trup şi suflet meseriei sale, fiecare din ei

frustrat, fiecare venind din alt mediu şi cu alte concepţii. Tess fu cea care acceptă prima acest adevăr.

– Ori merg acum cu tine, ori îl sun pe primar şi ajung acolo la cinci minute după tine. Mai curînd sau mai tîrziu, va trebui să începi să colaborezi cu mine.

Tocmai îşi petrecuse noaptea cu ea. Se revărsase în ea de trei ori de-a lungul acestei nopţi. Îi simţise trupul răsucindu-se şi zbătîndu-se şi înfiorîndu-se. Iar acum discutau despre crimă şi făceau politică. Feminitatea, blîndeţea, chiar şi acea timiditate pe care le dusese în pat odată cu ea, erau tot acolo, dar în spatele acestora se afla un miez de duritate, de stăpînire, pe care le recunoscuse de la bun început. Uitîndu-se la ea, văzu că va veni acolo indiferent ce-ar fi spus, ce-ar fi făcut el.

– Bine. O să vii cu mine şi o să arunci o privire de aproape. Poate că după ce o s-o vezi, o să încetezi să-ţi mai laşi inima să sîngereze pentru un bărbat care a omorît-o.

Tess se aplecă după pantofi. Între ei se afla patul, dar era ca şi cum nu l-ar fi împărţit niciodată.

– Presupun că n-are rost să-ţi mai amintesc că sînt de partea ta.

Ben îşi luă portofelul şi insigna şi nu spuse nimic. Tess îşi văzu cerceii pe noptiera lui, un lucru mărunt, de o enormă intimitate. Îi culese de acolo şi-i vîrî în buzunar.

– Unde mergem?

– E o alee lîngă Douăzeci şi trei şi M.

– Douăzeci şi trei şi M? Păi nu sînt decît cîteva

cvartale de apartamentul meu.

Nu se obosi să se uite la ea.

– Știu.

Străzile erau pustii. Barurile închiseseră la unu. Cele mai intime petreceri se spărseseră pe la trei. Washington-ul era un oraș politic și cu toate că localurile lui de noapte se desfășurau într-o gamă variată, de la cele de elită la cele mai păduchioase, el nu avea energia unui New York sau a unui Chicago. Afacerile cu droguri din zona Paisprezece cu U erau hăt departe. Chiar și prostituatele recunoșteau că era deja noapte.

Ici și colo, frunzele căzute din copaci alergau de-a lungul trotuarului și se opreau apoi, victime ale vîntului sporadic. Trecură prin fața magazinelor și a boutique-urilor pustii, cu pulovere în culori fosforescente, în vitrine. Ben își aprinse o țigară și lăsă gustul familiar al tutunului de Virginia să-i mai slăbească puțin tensiunea.

Nu o voia acolo. Doctor sau nu, nu voia ca ea să fie de față la această urîțenie fără speranță, la acest aspect al muncii lui. Putea să participe la munca de birou, la asamblarea pieselor din acest puzzle, la logica de pas cu pas a unei investigații, dar nu avea ce căuta aici.

Trebuia să fie aici, se gîndea Tess. Sosise timpul

să privească în față rezultatele și poate, doar poate, să capete o mai bună înțelegere a motivației. Era doctor. Nu era important faptul că nu era genul de doctor care-și vîră degetele în trupul omenesc. Avea experiență, era capabilă și înțelegea moartea.

Tess văzu luminile roșii și albastre ale primei mașini de poliție și începu să-și stăpînească respirația, cu lungi inspirații și lente expirații.

Aleea și cîțiva metri de jur împrejurul acesteia fuseseră blocați cu sfoară, așa încît nu se afla nimeni pe străzile care așteptau răsăritul soarelui. Mașinile echipajelor stăteau cu luminile clipind și cu aparatele de radio deschise. Un adevărat furnicar de lucrători se afla deja în interiorul zonei oficiale.

Ben trase la rigolă.

– Tu rămîi alături de mine, îi spuse el lui Tess, dar tot nu se uită la ea. Obișnuim să luăm măsuri împotriva civililor care se învîrt în jurul locurilor crimelor.

– Nu am nici o intenție să-ți stau în cale. Intenționez să-mi fac meseria mea. O să vezi că sînt la fel de bună în ea, cum ești tu în meseria ta. Își deschise portiera și aproape că se ciocni de Ed.

– Îmi pare rău, doctore Court.

Mîinile ei erau ca de gheață. Le bătu, fără să se gîndească.

– O să aveți nevoie de mănuși. Și le vîrî în buzunar pe ale lui, în timp ce se uita la Ben.

– Ce se întîmplă aici?

– Băieții de la laborator sînt deja acolo. Sly face poze. Procurorul e pe drum.

Aerul îi ieşea din gură ca un abur învolburat. Vîrfurile urechilor erau deja roşii din cauza gerului, dar uitase să-şi închidă pardesiul.

– A dat un puşti peste ea, pe la ora patru treizeci. Poliţiştii n-au prea scos nimic de la el pînă acum. A fost destul de ocupat să verse cam o jumătate de ladă de bere. Scuză-mă, mai adăugă el, uitîndu-se din nou la Tess.

– Nu e cazul să-ţi ceri scuze, spuse Ben scurt. O să-ţi amintească faptul că e medic.

– Vine şi căpitanul.

– Formidabil. La treabă, spuse Ben, aruncînd în stradă mucul ţigării.

O porniră în direcţia aleii, trecură pe lîngă un echipaj de poliţie în care cineva stătea pe bancheta din spate şi plîngea. Tess privi într-acolo, atrasă de sunetul disperării. Apoi braţul ei se frecă uşor de cel al lui Ben şi-şi continuă drumul spre alee. Le apăru în cale un bărbat scund de statură, cu ochelari cu ramă de os şi un aparat de fotografiat. Scoase din buzunar o batistă uriaşă şi-şi suflă nasul.

– E a ta, acum. Şi puneţi odată mîna pe el, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai vreau să mai fotografiez blonde moarte. Un bărbat trebuie să aibă puţină variaţie în muncă.

– Eşti un scandalagiu, Sly. Ben trecu pe lîngă el, lăsîndu-l pe fotograf să strănute în batistă.

Mai făcură doar cîţiva paşi pe alee cînd îi izbi dintr-odată miasma morţii. O recunoscură cu toţii, acea duhoare acră, fetidă, în acelaşi timp respingătoare şi

sinistru de irezistibilă pentru cei în viață.

Trupul i se golise. Sîngele i se așezase. Brațele îi erau împreunate frumos, peste piept, dar ea nu arăta împăcată. Lipsiți de vedere, ochii ei înghețaseră deschiși. Avea pe bărbie o dîră de sînge închegat. Sîngele ei, se gîndi Tess. În lupta ei pentru viață își înfipsese dinții, la un moment dat, în buza de jos.

Avea pe ea un pardesiu din lînă, oliv, rezistent. Stola din mătase albă se afla la vedere, deasupra. Fusese luată din jurul gîtului, unde începuseră deja să se formeze vînătăi, și așezată frumos peste piept.

Biletul era acolo, prins în ac, cu același mesaj. *Iertate fie-i păcatele.*

De data aceasta însă, literele nu erau scrise ordonat. Erau vălurite și hîrtia era puțin șifonată, ca și cum ar fi fost mototolită în mîinile lui. Cuvîntul *păcate* era scris mai mare decît celelalte, mai apăsat, aproape perforînd hîrtia. Tess se lăsă jos, aproape de cadavru, ca să vadă mai bine.

Un strigăt de ajutor? se întrebă ea. Să fi însemnat asta o rugăminte pentru ca cineva să-l oprească să mai păcătuiască? Scrisul tremurat era o abatere, chiar dacă ușoară, de la rutina lui. Pentru Tess, semnificația era că el își pierdea încrederea, poate că se îndoia chiar în momentul în care își ducea misiunea la îndeplinire.

Nu mai fusese atît de sigur de data asta, decise ea. Mintea lui devenise o învălmășeală de gînduri, de amintiri și de voci. Era îngrozit, se gîndi ea, și în mod aproape sigur, bolnav fizic.

Pardesiul ei fusese lăsat desfăcut şi nu frumos aranjat. Vîntul nu bătea atît de tare pe alee ca să-l fi deschis. Deci nu-l pusese în ordine, aşa cum făcuse cu hainele celorlalte victime. Poate că nu mai fusese în stare.

Văzu atunci pe stofa verde, acul de prins la rever, cu o inimă din aur şi avînd gravat numele Anne. O chemase Anne. Fu inundată de un val de milă pentru Anne şi pentru bărbatul care fusese adus în starea de a o ucide.

Ben o privi cum studia cadavrul, clinic, fără sentiment, fără repulsie. Ar fi dorit să o ocrotească faţă de realitatea morţii, dar ar fi dorit totodată să o vîre cu faţa în ea, pînă cînd ar fi început să plîngă şi să fugă de acolo.

– Dacă ai privit suficient, doctore Court, de ce nu te retragi, să ne laşi să ne facem treaba?

Se uită la Ben, apoi se ridică încet în picioare.

– Omul e aproape terminat. Nu cred că o să fie în stare să mai facă ceva.

– Asta spune-i-o ei.

– Băiatul ăla s-a coţăit peste tot, interveni Ed, respirînd pe gură ca să încerce să contracareze duhoarea. Deschise cu un creion portofelul femeii, căzut din poşetă.

– Anne Reasoner, spuse el, citind numele de pe permisul de conducere. Douăzeci şi şapte de ani. Locuieşte puţin mai sus, pe M.

Puţin mai sus, se gîndi Tess. Foarte aproape de casa ei. Îşi strînse buzele şi privi dincolo de alee,

pînă îi trecu spaima.

– E un ritual, spuse ea suficient de clar. Din tot ce am citit, reiese că ritualurile, riturile, tradiţiile, fac parte intrinsecă din biserica catolică. El execută aici un ritual propriu, mîntuindu-le, apoi absolvindu-le de păcate şi lăsîndu-le cu chestia asta. Tess arătă spre stolă. Acesta este simbolul mîntuirii şi al iertării. El împăturește stola la fel, de fiecare dată. Le aşază trupurile la fel, de fiecare dată. De data asta însă, nu i-a aranjat hainele.

– Faci pe detectivul?

Tess îşi vîrî mîinile în buzunare, luptînd să treacă peste sarcasmul lui Ben.

– Aici e vorba de devoţiune, de devoţiune oarbă faţă de biserică, de obsesia ritualului. Dar scrisul lui arată că începe să se întrebe ce anume face, ce anume este împins să facă.

– Splendid. O mînie oarbă îl cuprinse, mînie faţă de lipsa ei de reacţie emoţională. Ben îşi întoarse spatele de la ea şi se aplecă peste trup.

– De ce nu te duci la maşină şi nu scrii toate astea? O să avem grijă să transmitem familiei părerea ta profesională.

Nu-i văzu faţa, scurta expresie rănită, apoi mînia care-i cuprindea încet privirile. Dar o auzi îndepărtîndu-se.

– Eşti cam aspru cu ea, nu?

Ben nu se uită nici la partenerul său, rămînînd cu privirea aţintită asupra femeii care fusese Anne. Aceasta îi întorcea privirea. Slujeşte şi protejează.

Nimeni nu o protejase pe Anne Reasoner.

– Locul ei nu este aici, spuse el în şoaptă, gîndindu-se totodată la Anne Reasoner şi la Tess. Scutură din cap, continuînd să studieze poziţia aproape de sfînt, a trupului.

– Ce căuta ea pe alee, la miezul nopţii? O alee care era aproape, prea al naibii de aproape de apartamentul lui Tess.

– Poate că nu se afla pe alee.

Încruntîndu-se, Ben ridică unul din picioarele victimei. Era încălţată cu mocasini. Genul care ţine o veşnicie; din colegiu, trecînd prin prima căsnicie şi primul divorţ. Pielea îi îmbrăca picioarele ca o mănuşă şi era bine lustruită. Tocul fusese proaspăt hîrşîit şi ros la spate.

– Înseamnă că a omorît-o în stradă şi a tîrît-o pînă aici. Ben se uită în sus la Ed, care îngenunchease să studieze şi celălalt pantof.

– A strangulat-o afară, în stradă, fir-ar ea să fie de stradă, că are becuri din zece-n zece metri. Şi la fiecare treizeci de minute, trece cîte un echipaj prin cartier. Se uită la mîinile ei. Unghiile ei erau potrivite ca lungime şi frumos formate. Doar trei din ele erau rupte. Lacul de culoarea coralului nu era tocit.

– Nu pare să se fi luptat prea mult.

Lumina devenea cenuşie, un cenuşiu spălăcit,

lăptos, care promitea un cer acoperit şi o ploaie rece, de toamnă. Zorii pluteau deasupra oraşului, fără nici urmă de frumuseţe. Duminică dimineaţă. Lumea încă mai dormea. Mahmureala începea să-şi croiască drum. Primele servicii religioase începeau curînd, cu drept-credincioşi cu ochi umflaţi, buimaci.

Tess se sprijini de capota maşinii lui Ben. Jacheta din piele de căprioară nu era destul de călduroasă pentru zorii răcoroşi, dar nu avea stare să intre în maşină. Se uită la un bărbat rotofei, în mînă cu o trusă medicală şi purtînd nişte pantaloni înfloraţi de pijama, sub pardesiul care îi fîlfîia deasupra, îndreptîndu-se pe alee. Ziua reprezentantului parchetului începuse devreme.

De undeva din apropiere se auzi scrîşnetul metalic al unui camion care schimba vitezele. Prin dreptul lor trecu un taxiu solitar, fără să oprească. Unul din poliţişti aduse o ceaşcă mare din plastic, aburind şi răspîndind aromă de cafea şi i-o dădu umbrei de pe bancheta din spate a maşinii.

Tess se uită înapoi, spre alee. Se ţinuse tare, îşi spuse ea, deşi îşi simţea stomacul zvîrcolindu-se. Se comportase ca un profesionist, aşa cum îşi promisese că se va purta. Dar nu o va uita multă vreme pe Anne Reasoner. Moartea nu mai era o cifră statistică frumos scrisă, cînd o priveai în faţă.

Probabil că se zbătuse şi trăsese de eşarfă cu mîinile şi încercase să ţipe.

Tess luă o gură lacomă de aer, care îi răni gîtul sensibilizat din cauza greţei. Era doctor. Repetă acest

lucru iară și iară, pînă cînd crampele din stomac începură să cedeze. Fusese pregătită să aibă de a face cu moartea. Și avusese de a face cu ea.

Își întoarse privirea spre stradă. Pe cine încerca ea să prostească? Avusese de a face cu disperarea, cu fobiile, cu nevrozele, chiar cu violența, dar nu se aflase niciodată față în față cu victima unei crime. Viața ei era ordonată, protejată, pentru că se îngrijise să fie astfel. Pereți zugrăviți în culori pastel și întrebări și răspunsuri. Chiar și orele ei la clinică erau blînde în comparație cu violența de zi cu zi de pe străzile orașului în care trăia ea.

Auzise de urîțenie, de violență și de perversiune, dar fusese dintotdeauna distinct delimitată de toate astea, prin însăși originea ei socială. Nepoata senatorului, studenta strălucită, doctorul cu capul pe umeri. Își luase licența, și era o practiciană strălucită și publicase trei studii. Îi tratase pe cei neajutorați, pe cei fără speranță și pe cei ce-ți stîrneau mila, dar nu îngenunchease niciodată lîngă victima unui asasinat.

– Doctor Court?

Se întoarse și-l văzu pe Ed. În mod automat privi peste acesta și-l văzu pe Ben stînd de vorbă cu procurorul.

– Ți-am făcut rost de niște cafea.

– Mulțumesc. Luă ceașca și începu să soarbă încet.

– Vrei un covrigel?

– Nu. Își puse o mînă pe stomac. Nu, repetă ea.

– Te-ai descurcat bine acolo.

Cafeaua se depuse și păru mulțumită acolo unde se afla. Uitîndu-se pe deasupra ceștii, îi întîlni privirile. Văzu că el înțelegea, fără să condamne sau să compătimească.

– Sper să nu mai trebuiască să fac niciodată asta.

Un sac negru din plastic era transportat afară din alee. Tess se pomeni fiind în stare să urmărească în timp ce acesta era încărcat în mașina mortuară.

– Niciodată nu o să ți se pară mai ușor, spuse Ed în șoaptă. Înainte așa speram.

– Și nu mai speri?

– Nu. Și cred că dacă o să ți se pară vreodată mai ușor, înseamnă că vei fi pierdut punctul care te face să vrei să descoperi de ce.

Tess dădu din cap. Bunul simț și compasiunea din vocea lui calmă erau liniștitoare.

– De cînd sînteți parteneri, tu și Ben?

– De cinci, aproape șase ani.

– Vă potriviți.

– Nostim, tocmai îmi spuneam același lucru despre voi.

Ea rîse încet, fără veselie.

– Există o deosebire între atracție și potrivire.

– Poate. Dar există o deosebire și între încăpățînare și prostie. Expresia lui rămase la fel de blîndă, în timp ce ea își întoarse capul în altă parte. Oricum, doctore Court, continuă el înainte ca ea să apuce să-i răspundă, speram că o să discuți cîteva minute cu martorul. Este destul de șocat și batem fierul pe loc.

– Bine. Arătă spre echipaj. Este cel din maşină, da?

– Da. Îl cheamă Gil Norton.

Tess se duse la maşină şi se aplecă, uitîndu-se pe portiera deschisă. Aproape un copil, se gîndi ea. Douăzeci, poate douăzeci şi doi de ani. Tremura tot şi sorbea cafeaua cu înghiţituri mari şi chipul lui era palid, cu două pete roşii, pe pomeţi. Ochii îi erau umflaţi şi roşii de plîns. Şi dinţii îi clănţăneau. Degetele lui lăsaseră urme în ceaşca de plastic. Mirosea a bere şi a vomă şi a frică.

– Gil?

Tresări şi întoarse capul. Nu se îndoia cîtuşi de puţin că în clipa asta era complet treaz, dar văzu parcă cam prea mult alb în dreptul irisului. Pupilele lui erau dilatate.

– Eu sînt doctoriţa Court. Cum te simţi?

– Vreau acasă. Mi-a fost rău. Mă doare stomacul. Exista o urmă de autocompătimire a beţivului peste capul căruia a fost aruncată apă rece. Sub aceasta, se afla frica efectivă.

– Trebuie să fi avut un şoc cumplit cînd ai dat peste ea.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau acasă, spuse el şi gura i se strînse într-o linie subţire.

– Dacă vrei, sun pe cineva, pentru tine. Pe mama?

Lacrimi începură să se prelingă din nou din ochii lui. Mîinile îi tremurau şi cafeaua începu să i se clatine în ceaşcă.

– Gil, de ce nu ieşi afară din maşină? Cred că o să te simţi mai bine aici, respirînd aer curat.

– Vreau o ţigară. Mi-am fumat toate ţigările.

– Găsim noi cîteva.

Îi întinse mîna. După o clipă de ezitare, băiatul i-o luă. Degetele i se încleştară peste ale ei ca nişte cîrcei.

– Nu vreau să spun nimic faţă de poliţişti.

– De ce?

– Ar trebui să am un avocat. N-ar trebui să am un avocat?

– Sînt sigură că poţi, dacă asta vrei, dar nu ai necazuri, Gil.

– Eu am descoperit-o.

– Da. Dă-mi-o mie. Îi luă încetişor ceaşca pe jumătate goală, înainte ca băiatul să-şi verse pe pantaloni restul conţinutului.

– Gil, avem nevoie de tine, trebuie să ne spui absolut tot ce ştii, ca să putem afla cine a omorît-o.

Privi în jurul lui şi văzu uniformele albastre şi feţele impasive.

– O să mi-o vîre mie pe gît.

– Nu. Vorbea calm, intuindu-i gîndurile. Stînd lipită de el, începu să-l îndrepte spre Ben. Ei nici nu se gîndesc măcar că tu ai omorît-o.

– Am cazier. O spusese într-o şoaptă tremurată. O poveste cu droguri, de anul trecut. O nimica toată, puţină *iarbă* acolo, dar pentru că am cazier şi eu am găsit-o, poliţia o să-şi închipuie că eu am omorît-o.

– E cît se poate de normal să-ţi fie frică. Dar

spaima nu o să-ți treacă pînă cînd nu o să spui ce s-a întîmplat. Încearcă să fii logic, Gil. Te-a arestat cineva?

– Nu.

– Te-a întrebat cineva dacă ai ucis-o pe femeia aia?

– Nu. Dar am fost acolo. Privirea lui se îndreptă spre alee, cu groază totală, plină de fascinație. Iar ea era...

– De asta ai nevoie să te eliberezi. Gil, el e detectivul Paris. Se opri în fața lui Ben, dar rămase cu mîna pe brațul lui Gil. Lucrează la Criminalistică și este prea inteligent ca să-și închipuie că ai fi putut omorî pe cineva.

Mesajul era clar. Ia-o ușurel. Resentimentul lui Ben se lăsă transmis cu aceeași luciditate. Nu avea el nevoie să i se spună cum să se poarte cu un martor.

– Ben, Gil ar dori o țigară.

– Cum să nu. Ben scoase pachetul și scutură una afară. Grea dimineață, comentă el, aprinzînd un chibrit.

Lui Gil îi mai tremurau încă mîinile, dar trase cu lăcomie din țigară.

– Da. Privirea i se îndreptă în direcția de unde venea spre ei Ed.

– Detectiv Jackson, continuă Tess cu o voce liniștitoare, făcînd prezentările. Ei au nevoie să le spui ce ai văzut.

– Trebuie să merg la secție?

– Trebuie să semnezi o declarație. Ben scutură pachetul și-și scoase și lui o țigară.

– Bine, dar eu nu vreau decît să merg acasă.

– O să te ducem acasă. Ben se uită la Tess prin pîcla fumului. Haide, liniștește-te și spune-ne totul de la început.

– Am fost la o petrecere. Amuți și se uită la Tess. Aceasta îi făcu un semn încurajator cu capul. Puteți verifica, a avut loc pe strada Douăzeci și șase. Niște prieteni de-ai mei tocmai se mutaseră în apartament și înțelegeți, a fost un fel de petrecere de inaugurare. Vă pot da și nume.

– Asta e bine. Ed își și scosese carnețelul. O să ni le dai mai tîrziu. La ce oră ai plecat de la petrecere?

– Nu știu. Băusem mult și m-am certat cu prietena mea. Ei nu-i place cînd întrec măsura. Am avut un schimb de cuvinte, știți cum este. Înghiți, trase din nou fum în piept apoi îi dădu drumul într-o expirație cutremurată. S-a înfuriat, continuă Gil și a plecat, asta să tot fi fost pe la unu jumătate. A luat mașina, ca să nu conduc eu beat.

– Asta înseamnă că a avut grijă de tine, interveni Ed.

– Da, mă rog, dar eram prea criță ca să gîndesc așa. Capul cît o baniță anunța o mahmureală căreia încerca să-i facă față cu eroism, preferînd-o gretei dinainte.

– Ce s-a întîmplat după plecarea ei? îl întrebă Ed hotărît.

– Am rămas acolo. Cred că am și dormit o vreme. Cînd m-am trezit, cheful tocmai se spărgea. Lee – al lui era apartamentul, Lee Grimes – mi-a spus că pot

rămîne să dorm pe canapea, dar eu... eu simţeam nevoia de aer, înţelegeţi? Aveam de gînd să merg pînă acasă pe jos. Cred că începuse deja să mi se facă rău, aşa că m-am oprit exact acolo, de partea cealaltă a străzii. Gil se întoarse şi arătă cu mîna. Capul mi se învîrtea şi eram sigur că o să mă uşurez de nişte bere. Aşa că m-am oprit acolo ca să mă concentrez şi să-mi revin. Şi atunci l-am văzut pe omul acela ieşind din alee...

– L-ai văzut ieşind, îl întrerupse Ben. Nu ai auzit nimic? Nu l-ai văzut intrînd pe alee?

– Nu, jur. Nu ştiu cît am stat acolo. Cred că nu prea mult, pentru că era al naibii de frig. Chiar aşa beat cum eram, îmi dădeam seama că trebuia să mă mişc ca să mă încălzesc. L-am văzut ieşind din alee, apoi rezemîndu-se un minut de stîlpul felinarului, ca şi cum i-ar fi fost şi lui rău. M-am gîndit că era chiar nostim, o adevărată scenă dintr-un desen animat, doi beţivi în acelaşi timp, de o parte şi de alta a străzii. Iar unul dintre ei să fie preot.

– De unde ştii asta? Ben se opri ca să-i ofere lui Gil o altă ţigară.

– Era îmbrăcat ca un popă – avea haina aceea neagră, cu guler alb. Rîdea, de unul singur. Ştiţi, ca şi cum ar fi dat iama în vinul de împărtăşanie. În sfîrşit, eu stăteam acolo, întrebîndu-mă dacă o să-mi dau drumul în pantaloni sau o să borăsc, cînd el se îndreptă şi plecă.

– În ce direcţie?

– Spre M. Da, spre strada M. A dat colţul.

– Ai văzut cum arăta?

– Dumnezeule mare, am văzut că era preot. Gil se năpusti asupra noii sale ţigări. Era alb. Da, continuă el, apăsîndu-se cu degetele pe ochi, era un tip alb. Cred că era brun. Uite ce e, eu eram criţă iar el stătea cu faţa sprijinită de stîlp.

– E-n regulă. Te descurci bine. Ed întoarse cu zgomot pagina carnetului. Ce ne poţi spune despre înălţime? Era scund, înalt, cum ţi s-a părut?

Gil îi scrută chipul, încercînd să se concentreze. Deşi tot mai trăgea cu nesaţ din ţigară, Tess constată că se calmase.

– Cred că era destul de înalt, oricum nu era un bărbat mic de statură. Nu era gras. Rahat, asta nu spune nimic, înţeleg. Cam ca dumneavoastră, cred, adăugă el, uitîndu-se la Ben.

– Vîrsta? întrebă Ben.

– Nu ştiu. Nu era nici bătrîn nici fără vlagă. Avea părul negru. Spusese toate astea pe nerăsuflate, aşa cum îi reveneau în memorie. Da, sînt sigur că avea părul negru, nu cărunt sau blond. Îşi ţinea mîinile în el, aşa. Arătă cum, apăsîndu-şi mîinile de părţile laterale ale capului. Ca şi cum l-ar fi durut foarte tare capul. Mîinile le avea negre, dar faţa albă. Ca şi cum ar fi avut mănuşi, înţelegi. Era frig.

Se opri din nou, izbit parcă de întreaga semnificaţie a celor spuse. Văzuse un asasin. Teama îi reveni. Dacă văzuse, înseamnă că era implicat. Muşchii feţei începură să-i tremure.

– El e omul care a omorît toate femeile alea. El

este. Este preot.

– Haide să terminăm cu povestea asta, spuse Ben degajat. Cum ai dat peste cadavru?

– Ah, Dumnezeule. Închise ochii şi Tess se apropie de el.

– Gil, încearcă să-ţi aminteşti. Tot ceea ce simţi acum o să înceapă să slăbească. O să înceapă să se estompeze cum o să rosteşti totul cu glas tare. Cum o s-o spui cu voce tare, cum o să-ţi fie mai uşor.

– Bine. O apucă pe Tess de mînă şi rămase aşa. M-am simţit ceva mai bine după plecarea tipului, parcă nu-mi mai venea totul în sus. Dar băusem multă bere şi trebuia să scap de o parte din ea, înţelegi. Şi eram totuşi suficient de conştient că nu-mi puteam da drumul acolo, pe trotuar. Aşa că m-am îndreptat spre alee. Aproape că m-am împiedicat de ea. Se şterse cu dosul palmei la nas, care începuse să-i curgă. Aveam mîna în pantaloni şi aproape că m-am împiedicat de ea. Isuse. Era destulă lumină de la stradă, ca să-i văd chipul, chiar foarte bine. Nu mai văzusem nici un mort pînă atunci. Niciodată. Nu e ca în filme. Nimic nu e ca în filme.

Se opri o clipă, trăgînd cu sete din ţigară şi strivindu-i degetele lui Tess.

– Am simţit că mă sufoc. Am făcut cîţiva paşi încercînd să ies de acolo dar am început să vomez. Credeam c-o să-mi iasă ochii din cap pînă o să mă liniştesc. Capul mi se învîrtea din nou dar cum-necum, am reuşit să ies de acolo. Cred că m-am prăbuşit pe trotuar. Şi a apărut poliţia. Unul din echipaje a oprit.

Le-am spus... Le-am spus doar să se ducă pe alee.

– Ai făcut bine, Gil. Ben își scoase pachetul de țigări și-l îndesă în buzunarul băiatului. O să-l rugăm pe unul dintre ofițeri să te ducă acasă, să te speli și să mănînci, ceva. După care o să avem nevoie de tine la secție.

– Pot s-o sun pe prietena mea?

– Desigur.

– Dacă n-ar fi luat mașina, ar fi mers pe jos acasă. Poate că ar fi luat-o pe aici.

– Sun-o, îi spuse Ben. Și las-o mai ușurel cu berea. Whittaker. Ben îi făcu semn șoferului primului echipaj. Du-l pe Gil acasă, da? Și lasă-l să se spele și să-și revină puțin, înainte de a-l aduce la secție.

– Nu i-ar strica să doarmă puțin, spuse Tess în șoaptă.

Voi să se răstească la ea, dar se stăpîni. Puștiul arăta gata să pice.

– În regulă. Du-l acasă, Whittaker. O să trimitem o mașină după tine pe la prînz. E bine așa?

– Da. Se uită din nou la Tess. Vă mulțumesc. Într-adevăr mă simt mai bine.

– Dacă tot ce s-a întîmplat o să-ți mai creeze probleme, sună la secție. Cere-le numărul meu de telefon.

Înainte ca Gil să apuce să urce în mașină, Ben o și apucă pe Tess de braț, îndepărtînd-o.

Poliția nu este de acord să recrutezi pacienți la locul crimei.

Tess se scutură să-și elibereze brațul.

– Da, cu plăcere, detectiv. Sînt încîntată că te-am putut ajuta să scoți o relatare coerentă de la unicul vostru martor.

– Am fi obținut-o și singuri. Ben își împreună mîinile în jurul unui chibrit și-și aprinse o nouă țigară. Cu coada ochiului îl văzu apărînd pe Harris.

– Chiar îți displace faptul că am fost de ajutor, nu-i așa? Pentru că sînt psihiatru, mă întreb eu, sau pentru că sînt femeie?

– Nu mă psihanaliza, o avertiză el aruncîndu-și țigara în stradă, dar dorind imediat alta.

– Nu trebuie să fac psihanaliză ca să simt resentimentul, prejudecata și mînia. Tăcu brusc, dîndu-și seama cît de aproape era de a-și pierde controlul în public și de a face o scenă. Ben, știu că nu ai vrut să vin aici, dar nu ți-am stat în drum.

– Mi-ai stat în drum? Ben rîse și-i studie fața. Nu, ești o autentică profesionistă, doamnă.

– Deci asta este, da? șopti ea. Ar fi vrut să țipe, să se așeze, să plece. Trebui să facă apel la tot ce-i mai rămăsese din puterea de stăpînire ca să nu facă nici unul din aceste lucruri. Trebuie să termini întotdeauna ceea ce începi. Și asta făcea parte din pregătirea ei. Am intrat pe aleea asta odată cu tine și am rămas la același nivel. Nu am cedat, nu mi s-a făcut rău, nu am dat bir cu fugiții. Nu am devenit isterică văzînd cadavrul și asta este ceea ce te-a deranjat cu adevărat.

– Doctorii sînt obiectivi, da?

– Așa este, spuse ea calm, deși chipul lui Anne

Reasoner îi apăru în fața ochilor. Dar poate că o să te liniștească să știi că nu mi-a fost deloc ușor. Îmi venea să fac stînga împrejur și să plec de acolo.

Ceva tresări în el, dar nu dădu atenție.

– Te-ai descurcat destul de bine.

– Iar asta îmi știrbește din feminitate, poate chiar din sexualitate. Ai fi fost mai fericit dacă ar fi trebuit să mă cari afară din alee. Oricît de incomod și de inoportun ar fi fost. Dar te-ar fi făcut să te simți mult mai bine.

– Tîmpenii. Scoase o altă țigară, înjurîndu-se în sinea lui pentru că își dădea seama că ea avea dreptate. Doar lucrez cu atîtea femei polițiste.

– Dar nu te și culci cu ele, nu-i așa, Ben? O spusese calm, știind că apăsase pe un buton.

Cu ochii îngustați, Ben trase din țigară, prelung și adînc.

– Fii atentă.

– Da, chiar asta și am de gînd să fac. Își scoase mănușile din buzunare, dîndu-și seama abia acum că avea mîinile înghețate. Soarele răsărise deja, dar lumina era încă mohorîtă. Nu-și amintea să-i mai fi fost vreodată atît de frig.

– Spune-i căpitanului tău că mîine după-amiază o să aibă un raport la zi.

– Bine. O să chem pe cineva să te ducă cu mașina.

– Vreau să merg pe jos.

– Nu. O apucă de braț înainte ca ea să plece.

– Ai spus de prea multe ori că sînt o persoană

civilă, ca să ştii că nu-mi poţi da ordine.

– Acuză-mă pentru abuz, dacă vrei, dar vei fi escortată pînă acasă.

– Dar e doar la doi paşi de aici, începu ea şi strînsoarea lui deveni şi mai puternică.

– Exact. Doar la doi paşi. La doi paşi, iar numele şi poza ta vor apărea imediat în ziar. Cu mîna liberă îi adună părul în sus. Avea aproape aceeaşi nuanţă ca părul lui Anne Reasoner. Ştiau amîndoi asta.

– Foloseşte-ţi puţin creierul ăla al tău de care eşti atît de mîndră şi gîndeşte-te.

– N-am de gînd să te las să bagi frica în mine.

– Bine, dar o să fii însoţită pînă acasă. Continuă să o ţină de braţ şi o conduse spre un echipaj.

Capitolul 8

Cei doi detectivi numiți să ancheteze cazul asasinatelor comise de *Preot* totalizară, la sfîrșitul săptămînii care urmă morții lui Anne Reasoner, peste două sute șaizeci de ore de muncă pe teren și la birou. Pe unul din ei, soția îl amenința cu divorțul, altul trebui să se lupte cu o gripă puternică, iar celălalt, cu un cronic caz de insomnie.

Cea de a patra din seria de crime se afla pe primul loc atît la știrile de la ora șase cît și la cele de la ora unsprezece, bătînd pe departe teme ca întoarcerea președintelui din Germania. În momentul de față

Washington-ul era mult mai interesat de crime decît de politică. NBC-ul anunța o emisiune specială, în patru părți.

În mod incredibil, marile edituri începeau să achiziționeze manuscrise. Și mai incredibil, erau prezentate oferte. *Paramount* se gîndea la mini-seriale. Anne Reasoner – de fapt nici una dintre victime – nu se bucurase nicicînd, în viață fiind, de o asemenea atenție.

Anne trăise singură. Fusese contabil autorizat la unul din firmele de avocați din oraș. Apartamentul trăda gustul ei pentru avangardă, așa iluminat cu neon, decorat cu sculpturi emailate fanteziste și păsări flamingo în culori stridente. Garderoba ei fusese o reflectare a stilului patronilor ei, alcătuită fiind din costume taior în culori calde și bluze de mătase naturală. Își permisese să frecventeze boutique-rile de lux. Avea două discuri pentru gimnastică cu Jane Fonda, un computer personal IBM și o carte de bucate rafinată. Lîngă pat se afla fotografia înrămată a unui bărbat și pe comodă flori proaspete – zinnia albe.

Fusese o bună funcționară. Doar trei zile bolnavă, de la începutul anului. Colegii ei însă nu știau nimic despre viața ei socială. Vecinii o descriau ca prietenoasă, iar pe bărbatul din fotografie, ca pe un oaspete frecvent.

Carnețelul ei cu adrese era ținut curat, ordonat și aproape plin. Multe nume reprezentau cunoștințe trecătoare și rude îndepărtate, precum și agenți de

asigurări, un medic stomatolog și un instructor de aerobică.

Se duse apoi la Suzanne Hudson, o graficiană, prietena și confidentă lui Anne încă din colegiu. Ben și Ed o găsiră acasă, într-un apartament deasupra unui boutique. Era îmbrăcată într-un capot plușat și în mînă ținea o ceașcă de cafea. Avea ochii roșii și umflați, cu cearcăne mari, pînă la pomeții obrajilor.

Televizorul era aprins dar fără sonor. În emisie, *Roata norocului.* Cineva tocmai rezolvase șarada: *Cînd plouă, toarnă.*

După ce le dădu drumul în casă, se întoarse la canapeaua ei și se așează, încolăcindu-se cu picioarele sub ea.

– Dacă vreți, aveți cafea în bucătărie. Fac mari eforturi să fiu sociabilă.

– Oricum, vă mulțumesc. Ben se așează la celălalt capăt al canapelei și-i lăsă fotoliul lui Ed. Ați cunoscut-o foarte bine pe Anne Reasoner.

– Ați avut vreodată un prieten foarte bun? Nu mă gîndesc la unul căruia doar îi spuneți cel mai bun, ci la unul care chiar așa este? Părul ei roșcat, tuns scurt, nu fusese pieptănat. Își trecu mîna prin el, despărțindu-l în șuvițe. Am iubit-o cu adevărat, înțelegeți? Încă nu pot accepta ideea că e... Își mușcă buza, pe dinăuntru, apoi își alină durerea sorbind din cafea. Mîine este înmormîntarea.

– Știu. Domnișoară Hudson, nu e deloc momentul să vă plictisim cu prezența noastră, dar trebuie să

vă punem cîteva întrebări.

– John Carroll.

– Poftim?

– John Carroll. Suzanne repetă numele, apoi îl silabisi cu meticulozitate, cînd Ed își scoase carnetul. Ați vrut să știți ce căuta Anne să se plimbe de una singură pe stradă, în toiul nopții?

Se aplecă înainte și luă un carnețel de adrese, îndurerată și furioasă. Continuînd să țină ceașca de cafea în mînă, se folosi de degetul mare ca să dea paginile.

– Uite adresa lui. Îi dădu lui Ed carnețelul.

– Cunoaștem un John Carroll, avocat, în comitetul de direcție al firmei pentru care lucra Anne. Ed dădu înapoi paginile carnetului său și confruntă adresele.

– Exact. El este.

– De cîteva zile n-a mai dat pe la birou.

– Se ascunde, izbucni ea. Nu are curajul să apară și să privească în față ce a făcut. Dacă o să vină mîine, dacă o să îndrăznească să se arate mîine, îl scuip în ochi. Își acoperi fața și-și scutură capul. Nu, nu, nu este corect. L-a iubit, continuă ea. L-a iubit cu adevărat. Erau prieteni de aproape doi ani, de cînd venise el la firmă. Au ținut totul secret – ideea lui. Luă o gura mare de cafea și reuși să-și stăpînească emoțiile. El nu voia bîrfă de birou. Ea a acceptat asta. A acceptat totul. Nu vă puteți imagina cîte a înghițit de la omul ăsta. Anne era o autentică *Domnișoară Independență* – am încercat-o și eu pe pielea mea și-mi

place, celibatul este o variantă de mod de viață. Nu era o luptătoare, dacă înțelegeți ce vreau să spun, era doar mulțumită să-și sape propriul ei ogor. Pînă cînd a apărut John.

– Au avut o legătură, interveni Ben.

– Dacă-i puteți spune așa. Nici măcar părinților ei nu le-a spus despre el. Nimeni nu știa, în afară de mine. Se frecă la ochi. Rimelul i se adunase pe gene și se desfăcea acum în fîșii. Era atît de fericită la început. Cred că-mi părea bine pentru ea, dar nu-mi plăcea faptul că era... era atît de dominată de el. În lucrurile mărunte, înțelegeți. Dacă lui îi plăcea mîncarea italienească, îi plăcea și ei. Dacă el era în pasa filmelor franțuzești, era și ea.

O clipă, Suzanne se luptă cu amărăciunea și cu durerea. Mîna liberă începu să se prindă și să se desprindă de poala halatului.

– Voia să se mărite. Avea nevoie să se mărite cu el. La altceva nu se mai gîndea decît la a face publică relația lor și de a o înregistra la *Bloomingdale*. El continua să tergiverseze lucrurile; nu spunea nu, spunea doar nu încă. Nu încă. Iar ea se deprecia tot mai mult pe plan emoțional. Ea insistă de cîteva ori și atunci el o părăsi. Pur și simplu. Nici măcar nu a avut curajul să i-o spună în față. A sunat-o la telefon.

– Cînd s-a întîmpat asta?

Vreme de cîteva secunde, Suzanne nu-i răspunse lui Ben. Privea în gol ecranul televizorului. O femeie tocmai învîrtise roata care se opri pe *Bancroft*.

Cam dur.

– În noaptea în care a fost ucisă. M-a sunat chiar în noaptea aceea, spunîndu-mi că nu ştia ce să facă, sau dacă o să poată face faţă situaţiei. Era o mare lovitură pentru ea. El nu era doar un prieten oarecare, el era bărbatul vieţii ei. Am întrebat-o dacă nu voia să vin la ea, dar mi-a răspuns că voia să fie singură. Ar fi trebuit să mă duc totuşi la ea. Suzanne închise ochii, strivindu-i. Ar fi trebuit să mă urc în maşină şi să merg la ea. Ne-am fi putut îmbăta sau am fi putut priza ierburi sau am fi putut comanda o pizza. Ea însă a ieşit să se plimbe de una singură.

Ben nu spuse nimic, în timp ce ea plîngea tăcut. Tess ar fi ştiut ce să spună. Gîndul îi veni ca din senin şi se înfurie.

– Domnişoară Hudson. Ben o lăsă o clipă şi continuă: Aveţi idee dacă o plictisea cumva cineva? Observase cumva pe cineva prin jurul casei sau al biroului? Cineva care să o facă să intre în panică?

– Ea nu vedea pe nimeni în afară de Josh. Altfel mi-ar fi spus. Oftă prelung şi se frecă sub ochi, cu dosul mîinii. Chiar am discutat despre maniacul ăsta de vreo două ori, spunîndu-ne să fim şi mai prudente, pînă cînd va fi prins. Dacă a ieşit atunci din casă, a făcut-o pentru că nu s-a gîndit. Sau poate pentru că avea prea multe lucruri la care să se gîndească. Cred că efectiv şi-a făcut vînt din casă. Anne era puternică. Doar că pur şi simplu n-a avut noroc.

O lăsară pe canapea, cu ochii pe *Roata norocului*

și se duseră la John Carroll.

Avea un duplex într-o parte a orașului preferată de tinerii de profesia lui. Exista un magazin cu specialități rafinate după colț, un magazin cu băuturi care aducea mărci obscure, și unul specializat în îmbrăcăminte sportivă, totul la o distanță rezonabilă de zona rezidențială. Un *Mercedes* bleumarin, sedan, era parcat pe aleea lui.

Deschise ușa la a treia bătaie. Era îmbrăcat într-un maieu de corp și pantaloni de jogging și ținea în mînă o sticlă aproape goală cu *Chivas* regal. Există prea puțină asemănare cu un tînăr avocat în ascensiune. O barbă de trei zile îi umbrea maxilarul. Avea ochii în fundul capului, iar pielea i se adunase în pungi lăsate. Mirosea ca un cerșetor care dormise pe o alee. Se uită în treacăt la legitimații, duse sticla la gură și mai trase o dușcă, după care se îndepărtă, lăsînd ușa deschisă. O închise Ed.

Duplexul avea dușumeaua din scînduri late de stejar, acoperite parțial cu două covoare *Aubusson.* În living se afla o canapea lungă și joasă; tapițeria ei și a fotoliilor avea culori masculine, cenușiuri și nuanțe de albastru. Pe un perete se afla expus un bogat echipament electronic, de-a lungul celuilalt se afla o colecție de jucării: pușculițe vechi, case de bani, trenuri.

Carroll se prăbuși pe canapeaua din mijlocul încăperii. Pe jos se aflau două sticle goale și o scrumieră plină ochi. Peste perne era aruncată o pătură mototolită. Ben își făcu socoteala că omul nu se mișca-

se prea mult din locul ăsta, de cînd fusese anunțat.

– Vă pot aduce două pahare curate. Avea glasul răgușit dar clar, ca și cum alcoolul ar fi încetat să acționeze de o bună bucată de vreme. Doar că voi nu puteți bea în timpul serviciului.

– Vrem să vă punem cîteva întrebări în legătură cu Anne, domnule Carroll. În spatele lui se afla un fotoliu, dar Ben nu se așează.

– Da, m-am gîndit eu. Chiar îmi propusesem să vin chiar eu la dumneavoastră, în caz că nu mă făceam criță. Se uită la sticla doar pe trei sferturi plină. S-ar părea totuși că nu voi reuși performanța asta.

Ed îi luă sticla din mînă și o puse alături.

– Nu ajută cine știe ce, nu-i așa?

– Ceva, ceva, tot trebuie să ajute.

Își apăsă ochii cu podul palmelor și apoi începu să caute pe măsuța din sticlă fumurie, tixită de lucruri, după o țigară. Ben îi aprinse una.

– Mulțumesc. Trase adînc și păstră cea mai mare parte a fumului în plămîni. M-am lăsat de fumat acum doi ani, spuse el și trase din nou din țigară. Nu m-am îngrășat, pentru că am renunțat la făinoase.

– Ați avut o legătură cu domnișoara Reasoner, începu Ben. Ați fost unul dintre ultimii care au vorbit cu ea.

– Da. Sîmbătă seara. Urma să mergem la *Național.* Juca *Duminica în parc, cu George.* Anne era înnebunită după musical-uri. Eu unul prefer teatrul propriu-zis, dar...

– Și nu ați fost la teatru? îl întrerupse Ben.

– Mă simțeam presat. Am sunat-o să contramandăm întîlnirea și i-am spus că aș fi vrut să lăsăm lucrurile să se mai răcorească o vreme. Așa i-am spus. Privi în sus, pe deasupra țigării și întîlni privirea lui Ben. Simțeam nevoia unui respiro. Părea un lucru rezonabil.

– V-ați certat?

– Să ne fi certat? Rîse și se înecă din cauza fumului. Nu, nu ne-am certat. Noi nu ne-am certat niciodată. Eu nu cred în așa ceva. Există întotdeauna, pentru orice problemă, o soluție rezonabilă și logică. Aceasta era o soluție rezonabilă și era spre binele ei.

– Ați văzut-o în seara aceea, domnule Carolle?

– Nu. Se uită în jur, absent, după sticlă, dar Ed o pusese bine.

– M-a rugat să vin la ea, să discutăm. Plîngea. Mi-era teamă de o scenă lacrimogenă și am spus nu. I-am spus că părerea mea era că ar fi fost cel mai bine să nu ne mai vedem o vreme. Iar peste o săptămînă sau două am fi putut bea ceva după serviciu și am fi putut sta calmi de vorbă. Peste o săptămînă sau două. Tăcu și se uită fix, înainte. Scrumul țigării îi căzu pe genunchi. M-a sunat mai tîrziu, reluă el.

– V-a sunat din nou? Ed balansă în mînă carnetul de însemnări. La ce oră?

– Era trei treizeci și cinci. Ceasul meu cu radio este chiar lîngă pat. Eram enervat pe ea. N-ar fi trebuit să fiu, dar eram. Se drogase. Știam întotdeauna cînd

fuma iarbă. Nu era o înrăită, o făcea doar uneori, ca să se mai uşureze, dar mie nu-mi plăcea. E un lucru atît de copilăros, înţelegeţi, adăugă el. M-am gîndit că o făcuse ca să mă irite. Mi-a spus că luase o hotărîre. Voia să ştiu că nu mă acuza. Avea de gînd să-şi asume toată responsabilitatea pentru propriile ei sentimente şi să nu-mi fac nici o grijă că n-o să dea naştere la nici un fel de scene, la serviciu.

Cînd se lăsă pe spate şi închise ochii, părul lui blond-închis îi căzu pe frunte.

– M-am simţit uşurat auzind asta pentru că, trebuie să recunosc, îmi făcusem oarecare griji. Zicea că trebuia să se gîndească bine, să chibzuiască îndelung înainte de a sta de vorbă cu mine. I-am spus că făcea bine şi că o să ne vedem luni. Cînd am închis telefonul, era ora trei patruzeci şi două. Trecuseră şapte minute.

Gil Norton îl văzuse pe asasin ieşind din alee cîndva între patru şi patru treizeci. Ed notă orele în carnet şi-l băgă în buzunar.

– Probabil că nu e momentul cel mai potrivit pentru sfaturi, domnule Carroll, dar ar fi bine să ieşiţi, dacă vreţi să dormiţi puţin.

Se uită fix la Ed, apoi la grămada de sticle goale de la picioarele lui.

– Am iubit-o. Cum nu mi-am dat seama de asta pînă acum?

Ieşind, Ben îşi aduse umerii în faţă, zgribulindu-se de frig.

– Isuse!

– Mă îndoiesc că lui Suzanne Hudson i-ar mai veni să-l scuipe în faţă, în clipa asta.

– Deci, ce avem? Ben se duse la maşină şi se aşeză la volan. Un avocat egoist, indulgent cu el însuşi, care nu se potriveşte cu portretul lui Norton. O femeie care încearcă să se smulgă dintr-o relaţie nefericită şi care iese să facă o plimbare. Şi un psihopat care se nimereşte să fie în acelaşi loc şi în acelaşi moment cu ea.

– Un psihopat care poartă sutană.

Ben băgă cheia în contact dar nu porni motorul.

– Crezi că e preot?

În loc de răspuns, Ed se lăsă pe spate şi privi cerul prin parbriz.

– Cîţi preoţi înalţi, bruneţi, crezi tu că există în oraşul ăsta? Ed scoase o pungă de plastic cu diverse fructe.

– Destui ca să ne ţină ocupaţi vreme de şase luni. Ori, noi nu avem şase luni.

– N-ar strica să mai vorbim o dată cu Logan.

– Da. Îşi vîrî mîinile în punga de plastic. Ce părere ai, începu Ed fără să se gîndească, să fie vorba

de un fost preot, unul care a renunțat la această profesie din cauza unei tragedii legate de biserică? Poate că Logan ne-ar putea da cîteva nume.

– Încă o firimitură. În raportul ei, doctorița Court spune că tipul e pe cale să clacheze, că această ultimă crimă l-a scos din funcție, poate pentru vreo două zile.

– Am citit și eu. Ce naiba ai aici? Scoarță de copac și surcele? Ben porni motorul și o luă din loc.

– Stafide, alune, cîteva granule. Ar trebui s-o suni, Ben.

– De viața mea personală mă ocup singur, colega. Dădu colțul și mai merse puțin înainte să înjure.

– Iartă-mă.

– Nici o problemă. Știi, mi-e cunoscut tipul ăsta deosebit. El ilustrează faptul că în viața de toate zilele, bărbații sînt întradevăr în fruntea bucatelor. Femeile i-au scutit de toate problemele pentru ca ei să-și poată îndeplini misiunea de stîlp al casei. Domnul *Mascul* care trebuie să rezolve toate problemele și să aducă păpica. În general, femeile așteaptă tot mult pînă să se mărite, dacă într-adevăr vor să se mărite, ceea ce le oferă bărbaților și mai multe șanse. Femeia din ziua de azi nu-l mai așteaptă pe Făt-Frumos călare pe un armăsar alb. Ciudat este faptul că mulți bărbați continuă să fie amenințați de rezistență și de independență. Foarte ciudat, mai spuse el, scoțînd din pungă o stafidă.

– Mai pupă-ma-n fund.

– Doctorița Court m-a izbit prin faptul că mi s-a

părut foarte independentă.

– Cu atît mai bine pentru ea. Cine vrea o femeie care să atîrne de tine ca o ghiulea?

– Bunny nu stătea atîrnată de tine, ca o ghiulea, îi aminti Ed. Mai curînd ca o draperie elegantă.

– Bunny reprezenta pentru mine relaxarea prin veselie, bombăni Ben. Bunny fusese una din clasicele lui legături de trei luni, cînd te întîlneşti, ieşi de cîteva ori la restaurant împreună, te amuzi, te tăvăleşti în aşternuturi şi spui pa şi pusi înainte ca unuia din cei doi să apuce să-i vino vreo idee. Se gîndi la Tess, sprijinită de pervazul ferestrei şi rîzînd.

– Uite ce e, cînd faci ce facem noi, ai nevoie de o femeie care să nu te oblige să te gîndeşti tot timpul.

– Greşeşti. Ed se lăsă pe spate. Cred însă că eşti destul de deştept ca să-ţi dai şi singur seama.

Ben coti spre Universitatea Catolică.

Toţi poliţiştii numiţi pentru cazul *Preotului*, cu excepţia lui Bigsby, se aflau adunaţi în sala de şedinţe. Harris avea în faţa lui cîte un exemplar din fiecare raport, dar le trecea în revistă pe toate, punct cu punct. Fuseseră refăcute toate mişcările lui Anne Reasoner, în ultima noapte a vieţii ei.

La ora cinci şi cinci, ieşise din salonul de coafură unde se tunsese, se şamponase, se coafase cu

feonul şi-şi făcuse manichiura. Se afla într-o dispoziţie deosebită şi dăduse un bacşiş de zece dolari. La ora cinci şi un sfert îşi luase hainele de la curăţătorie. Un costum gri cu vestă, două bluze de olandă şi o pereche de pantaloni din gabardină. Cam pe la cinci şi treizeci ajunsese acasă. Vecina de alături vorbise cu ea, în hol. Anne îi pomenise că urma să meargă la teatru în seara aceea. Avea în mînă flori proaspete.

La şapte şi un sfert o sună John Carroll, să contramandeze întîlnirea şi să rupă legătura. Vorbiseră cam vreo cincisprezece minute.

La opt treizeci Anne Reasoner o sunase pe Suzanne Hudson. Era distrusă şi plîngea. Stătuseră de vorbă aproape o oră.

Pe la miezul nopţii, vecina de alături auzise televizorul lui Reasoner. Remarcase asta pentru că ea însăşi se întorsese din oraş şi nu se aşteptase să o găsească pe Anne acasă.

La trei treizeci şi cinci Anne Reasoner îl sună pe Carroll. Fuseseră găsite lîngă telefon două mucuri de ţigări cu marijuana. Stătuseră de vorbă pînă la trei patruzeci şi două. Nici un vecin nu o auzise ieşind din clădire.

Cîndva între patru şi patru treizeci, Gil Norton văzuse un bărbat îmbrăcat în haine preoţeşti ieşind de pe o alee, nu prea departe de apartamentul lui Anne Reasoner. La patru treizeci şi şase, Norton atenţionase doi poliţişti care patrulau şi semnalizase ca-

davrul.

– Acestea sînt faptele, spuse Harris. În spatele lui se afla o hartă pe care erau înfipte semne, în locurile unde fuseseră descoperite trupurile victimelor.

– Putem vedea pe hartă că asasinul s-a limitat la o zonă mai mică de şapte mile pătrate. Toate crimele s-au petrecut între ora unu şi cinci noaptea. Nu există atac sexual, nici jaf. Potrivit schiţei pe care a stabilit-o monseniorul Logan, ne aşteptăm să lovească din nou pe 8 decembrie. Patrulele de stradă îşi vor dubla schimburile din momentul acesta şi pînă la acea dată. Ştim că este un bărbat de înălţime medie sau poate mai înalt, că este brun şi că se îmbracă în haine preoţeşti. Din profilul psihiatric şi rapoartele doctoriţei Court ştim că este psihopat, posibil schizofrenic, cu manii religioase. Nu omoară decît femei tinere, blonde, care se pare că simbolizează o persoană care există sau a existat efectiv în viaţa lui. Doctoriţa Court presupune, bazîndu-se pe ruperea modelului cu această ultimă crimă şi pe scrisul dezordonat din biletul lăsat pe trupul acesteia, că boala lui psihică se apropie de o criză.

Trînti dosarul pe birou, gîndindu-se că era deja mai mult decît putea suporta oricare dintre ei.

– Părerea ei este că suferă de un fel de reacţie fizică, de migrene, de stări de greaţă, care îl slăbesc. Faptul că încă mai poate să funcţioneze normal pe anumite perioade de timp îl solicită extrem de mult. Doctoriţa Court crede că acest lucru se manifestă prin

oboseală, pierderea apetitului, lipsă de putere de concentrare.

Se opri o clipă, ca să se asigure că s-a făcut înțeles de toți cei aflați în încăpere. Camera era separată de biroul brigăzii prin ferestre cu jaluzele îngălbenite de vreme. În spatele acestora se putea auzi zgomotul constant al activității, telefoanele, pașii, vocile.

Într-un colț se aflau un filtru de cafea și o ceașcă uriașă din plastic, pentru polițiștii a căror conștiință îi făcea să arunce înăuntru cei douăzeci și cinci de cenți porția. Harris se duse la ea, își turnă o ceașcă și adăugă o linguriță plină cu frișcă, pe care de altfel o detesta. Bău și-și privi oamenii.

Nu aveau stare, erau surmenați și nemulțumiți. Dacă nu începeau să-și reducă ziua de muncă la opt ore, avea să-i piardă pe cîțiva dintre ei, pe altarul gripei. Löwenstein și Roderick se îndopau deja cu decongestionante. Nu-și putea permite să-i aibă bolnavi, dar nici nu-și putea permite să le caute în coarne.

– Avem în încăperea aceasta peste șaizeci de ani de experiență. E timpul să punem la bătaie acești șaizeci și ceva de ani și să punem mîna pe un fanatic religios, bolnav psihic, care probabil că se află deja la capătul puterilor.

– Ed și cu mine am discutat din nou cu Logan, interveni Ben, împingîndu-și într-o parte ceașca de cafea. Cîtă vreme tipul se îmbracă în haine preoțești, ne-am gîndit să începem să-l tratăm ca pe un preot.

În calitatea sa de psihiatru, Logan stă de vorbă și-i tratează pe colegii preoți care au diverse probleme emoționale. Nu intenționează să ne dea o listă a pacienților săi, dar își va trece în revistă dosarele, verificînd orice – pe oricine care s-ar putea potrivi. Apoi mai este și problema confesionalului.

Se opri o clipă. Confesiunea făcea parte din ritualul catolic și îi crease întotdeauna probleme. Își amintea perfect cum îngenunchea în cămăruța aceea întunecată, cu panoul acela perforat, confesîndu-se, căindu-se, ispășind. Spunînd că nu o să mai păcătuiască niciodată. Dar, bineînțeles, păcătuind.

– Un preot trebuie să se confenseze cuiva și bineînțeles, această persoană trebuie să fie tot preot. Dacă doctorița Court are dreptate și dacă el începe să se gîndească la ceea ce face ca la un păcat, atunci e pe cale să se confeseze.

– Deci o să începem să interogăm preoți, interveni Löwenstein. Ascultă, prea multe nu știu eu despre catolici, dar nu cumva există ceva ce se cheamă secretul sacru al confesionalului?

– Probabil că nu vom convinge nici un preot să ne arate cu degetul pe nimeni care intră la el în confesional, fu de acord Ben. Dar poate că vom căpăta un alt reper. Există șanse ca el să rămînă în cadrul propriei sale parohii. Tess – doctorița Court – zicea că probabil se duce la biserică în mod regulat. Poate că vom reuși să aflăm la ce biserică. Daca este preot

sau a fost odată, probabil că este legat de propria lui biserică. Aria aceasta, spuse el ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre hartă şi făcînd un cerc în jurul steguleţelor indicatoare, include două parohii. Pariez că a fost la una sau la amîndouă bisericile, poate chiar în altar.

– Te gîndeşti că o să se arate duminică, interveni Roderick. Se apăsă cu degetul mare şi cel arătător la baza nasului, ca să se mai uşureze puţin. Mai ales dacă doctoriţa Court are dreptate şi el a fost prea bolnav ca să fi făcut asta săptămîna trecută. O să aibă nevoie de suportul care i-l oferă slujba religioasă.

– Aşa cred. Dar liturghiile se oficiază şi sîmbăta seara.

– M-am gîndit eu că asta ne aşteaptă, comentă Löwenstein.

– Catolicii sînt îngăduitori, spuse Ben, vîrîndu-şi mîinile în buzunare şi le place să doarmă tîrziu duminica dimineaţa, ca toţi ceilalţi. Problema este că pariez că omul nostru este un tradiţionalist. Duminica dimineaţa este rezervată liturghiei, care trebuie oficiată în latină şi vinerea se mănîncă fără carne. Obiceiuri bisericeşti. Cred că doctoriţa Court a sesizat bine esenţa, cînd a afirmat că omul nostru este obsedat de regulile bisericii.

– Înseamnă că duminică va trebui să acoperim amîndouă bisericile. Între timp avem la dispoziţie două zile ca să stăm de vorbă cu preoţii, spuse Harris

uitîndu-se la fiecare în parte.

– Löwenstein, tu şi Roderick vă ocupaţi de una din parohii, Jackson şi Paris de cealaltă. Bigsby o să... unde naiba e Bigsby?

– Spunea că a dat de un fir în problema stolelor, domnule căpitan. Roderick se ridică şi-şi turnă o ceaşcă cu apă rece, conştient de gradul de saturaţie al organismului său, cu cafea.

– Ascultaţi, nu că vreau să pun beţe în roate, dar să zicem că într-adevăr se va arăta la una din liturghiile de duminică. Tipul nu este un monstru, nu o să intre în biserică vorbind în dodii sau făcînd spume la gură. Doctoriţa Court a subliniat faptul că este un om la fel ca oricare altul, cu excepţia faptului că este dereglat psihic.

– Asta este tot ce avem, spuse Ben, enervat să audă pe altcineva dînd expresie propriilor sale îndoieli. Trebuie să ne folosim de orice avantaj pe care-l avem; pentru moment, avem locul. Verificăm toţi bărbaţii care vin neînsoţiţi. Court a mai spus că este un singuratic, deci nu o să apară la biserică împreună cu nevasta şi copiii. Logan merge un pas mai departe şi afirmă că este un om evlavios. Sînt mulţi care vin la liturghie şi moţăie sau în cele mai fericit caz vin rar. El nu face nici una, nici alta.

– O zi la biserică ne oferă ocazia să încercăm să facem şi altceva, spuse Ed terminînd de notat ceva şi ridicînd apoi privirea. Să ne rugăm.

– N-o să ne doară prea tare, spuse Löwenstein în şoaptă, în timp ce Bigsby se năpustea în încăpere.

– Am dat de ceva. Ţinea în mînă un carnet galben şi avea ochii injectaţi, lăcrimoşi şi umflaţi. Toată noaptea se doftoricise şi stătuse cu sticle de apă caldă la picioare.

– De o factură cu numărul 52346–A, pentru o duzină de stole albe, comandate în ziua de 15 iunie la *O'Donnely's Religious Suppliers*, Boston, Massachusetts. Livrate pe 31 iunie, pe numele reverendului Francis Moore. Adresa este un oficiu poştal din Georgetown.

– Cum le-a plătit? Vocea lui Harris rămase în continuare calmă.

– Cu ordin de plată.

– Verifică. Vreau o copie a facturii.

– E pe drum.

– Löwenstein, du-te la oficiul poştal. Se uită la ceas şi aproape că-i veni să înjure, văzînd cît era ora: Să fii acolo mîine dimineaţă, la ora deschiderii. Află dacă şi-a păstrat căsuţa poştală. Obţine o descriere.

– Da, domnule.

– Vreau să ştiu dacă există în oraş un preot cu numele de Francis Moore.

– Există la arhidiocеza o listă cu numele tuturor preoţilor. O s-o obţinem precis, de la sediul lor central.

Harris dădu din cap în direcţia lui Ben.

– Verifică. Verifică-i apoi pe toţi ceilalţi posibili

Francis Moore.

Nu putea contrazice metodele de bază ale poliţiei, dar instinctul lui Ben îi spunea că trebuie să se concentreze asupra zonei în care au fost comise crimele. Omul a fost acolo. Ben era sigur de asta. Şi poate că acum aveau numele lui.

Preveniţi în biroul lor, poliţiştii se aşezară călare pe telefoane.

O oră mai tîrziu, Ben închise telefonul şi se uită la Ed, peste talmeş-balmeşul de pe biroul lui.

– Avem un preot Francis Moore, la arhidiocezã. E aici de peste doi ani şi jumătate. Are treizeci şi şapte de ani.

– Şi?

– E negru. Ben întinse mîna după ţigări şi constată că pachetul era gol. Oricum, o să-l verificăm, continuă el. Tu ce-ai găsit?

– Şapte. Ed privi în jos, la lista lui frumos scrisă. Cineva strănută în spatele lui şi el se cutremură. Gripa avansa în secţie ca focul de paie.

– Un profesor de liceu, un avocat, un funcţionar la *Sears*, un tip fără slujbă, un barman, un însoţitor de zbor şi un lucrător la întreţinere. Acesta din urmă a făcut puşcărie. Pentru încercare de viol.

Ben se uită la ceas. Era la serviciu de fix zece ore.

– Să mergem.

Nu se simțeau la locul lor, în rectorat. Mirosul de flori proaspete se lua la întrecere cu cel al lemnului lustruit. Așteptară într-un salon în care se aflau o sofa confortabilă, două fotolii mari cu spetează înaltă, cu rezemători laterale și statuia unui Isus învăluit într-o robă albastră, cu o mînă ridicată pentru binecuvîntare. Pe măsuță se aflau două exemplare din *Catholic Digest.*

– Mă face să mă gîndesc c-ar fi trebuit să-mi lustruiesc pantofii.

Conștienți de pistoalele pe care le aveau sub haină, cei doi nu se așezară. Undeva pe coridor se deschise o ușă, destul ca să străbată prin ea cîteva acorduri din Strauss. Ușa se închise la loc și valsul fu înlocuit de pași. Detectivii îl priviră pe reverendul Francis Moore, care-și făcea intrarea în cameră.

Era înalt și solid ca un fundaș. Pielea lui avea culoarea mahonului lustruit și purta părul tuns scurt în jurul feței rotunde. Peste negrul sutanei preoțești se afla o eșarfă albă. Avea mîna dreaptă în ghips, care era mîzgălit cu iscălituri.

– Bună seara. Zîmbi, părînd să fie mai de grabă curios decît încîntat de musafiri. Îmi cer scuze că nu vă pot da mîna.

– S-ar părea că ați avut necazuri. Ed aproape că simțea descurajarea colegului său. Chiar dacă Gil Norton ar fi fost complet pe dinafară cu descrierea lui și tot ceea ce vedeau ei acum nu putea avea nici o legătură cu ce căutau ei.

– Am jucat fotbal acum două săptămîni. A fost greșeala mea. Nu luați loc?

– Vrem să vă punem cîteva întrebări, părinte. Ben își scoase legitimația. În legătură cu strangularea a patru femei.

– Serie de ucideri. Moore își înclină o clipă capul, ca și cum s-ar fi rugat. Cu ce vă pot ajuta?

– Ați comandat ceva vara trecută la Boston, la *O'Donnely's Religious Supplies?*

– La Boston? Mîna liberă a lui Moore începu să se joace cu mătăniile de la brîu. Nu. Părintele Jessup se ocupă de aprovizionare. El comandă tot ce avem nevoie, de la o firmă de aici, din Washington.

– Aveți cumva o căsuță poștală post-restant, părinte?

– Nu, de ce? Toată corespondența noastră sosește pe adresa presbiteriului. Scuzați-mă, detectiv...

– Paris.

– Detectiv Paris. De ce mă întrebați toate astea?

Ben ezită o clipă, apoi se hotărî să apese pe orice buton disponibil.

– A fost folosit numele dumneavoastră pentru comandarea armelor crimelor.

Văzu degetele strîngîndu-se pe mătănii. Gura lui Moore se deschise, apoi se închise la loc. Se întinse şi se apucă de aripa stîngă a unuia dintre fotolii.

– Eu... mă suspectaţi cumva?

– Există o posibilitate să-l cunoaşteţi sau să fi avut o legătură cu asasinul.

– Nu-mi vine să cred.

– De ce nu staţi jos, părinte? Ed îi puse uşor mîna pe umăr şi-l încurajă să se aşeze în fotoliu.

– Numele meu, murmură Moore. E greu de asimilat ideea. Numele, spuse el rîzînd tremurat, mi-a fost dat într-un orfelinat catolic din Virginia. Nu e nici măcar cel cu care m-am născut. Pe acela nu vi-l pot spune, pentru că nu-l ştiu.

– Părinte Moore, nu sînteţi un suspect pentru noi, îi spuse Ben. Avem un martor care afirmă că asasinul este alb, iar în plus, dumneavoastră aveţi braţul în ghips.

Moore îşi frămîntă degetele negre, care dispărură în ghips.

– O fractură norocoasă. Mă scuzaţi. Moore trase adînc aer în piept, încercînd să-şi recapete controlul. O să fiu sincer cu dumneavoastră, aceste crime au fost nu o dată subiectul conversaţiilor de aici. Presa îi spune *Părintele*.

– Poliţia însă trebuie să şi stabilească asta, interveni Ed.

– Oricum, noi toţi ne-am frămîntat, cercetîndu-ne

sufletul şi forţîndu-ne minţile ca să găsim nişte răspunsuri. Aş fi vrut să le fi găsit.

– Sînteţi apropiat de credincioşii din parohia dumneavoastră, părinte?

Moore se întoarse din nou spre Ben.

– Aşa aş dori să cred. Desigur, faţă de unii, da. O dată pe lună avem un dineu oferit de biserică şi există şi un cerc al tinerilor. Chiar acum ne ocupăm de organizarea unei seri dansante cu ocazia *Zilei Recunoştinţei,* la Clubul Adolescenţilor. Mă tem însă că nu o să reuşim să-i adunăm.

– Există cineva care vă dă motive de îngrijorare, cineva pe care l-aţi putea considera instabil pe plan emoţional?

– Detectiv, misiunea mea este să-l alin pe cel aflat în suferinţă. Avem cîţiva cu probleme legate de abuzul de droguri şi alcool şi nefericitul caz, de acum cîteva luni, al unei soţii bătute. Totuşi, nu există nimeni pe care l-aş considera în stare măcar să comită aceste crime.

– Numele dumneavoastră ar fi putut foarte bine fi scos la întîmplare din pălărie, sau, la fel de bine, ucigaşul s-ar fi putut identifica cu dumneavoastră, ca preot. Ben făcu o pauză, ştiind că păşea acum pe terenul aspru, de neclintit, al sacralităţii.

– Părinte, a venit cineva la dumneavoastră în confesional şi a lăsat să se înţeleagă, într-un fel sau altul, că ar şti ceva despre aceste crime?

– Din nou, pot să fiu cinstit cu dumneavoastră şi să vă răspund nu. Detectiv, sînteţi sigur că era numele meu?

Ed îşi scoase carnetul şi citi din el: „Reverend Francis Moore."

– Nu Francis X. Moore?

– Nu.

Moore îşi trecu mîna peste ochi.

– Sper că uşurarea nu este un păcat. Cînd mi s-a dat numele şi cînd am fost destul de mare ca să-l pot scrie, am trecut întotdeauna acest X de la Xavier. Credeam că a avea un nume de mijloc care începea cu X era exotic şi unic. N-am renunţat niciodată la acest obicei. Domnilor, absolut toate actele mele includ şi această iniţială de mijloc. Absolut tot ce semnez, o include. Absolut toţi cei care mă cunosc, mă ştiu ca reverendul Francis X. Moore.

Ed notă acest lucru. Dacă ar fi fost să acţioneze după cum îi spunea instinctul, ar fi spus noapte bună şi s-ar fi dus la cea de a doua adresă de pe listă. Procedura era mult mai pretenţioasă şi infinit mai plictisitoare decît instinctul. Îi interogară şi pe ceilalţi trei preoţi din prezbiteriu.

– Ne-a trebuit o oră ca să nu aflăm nimic, comentă Ben urcîndu-se înapoi în maşină.

– Le-am dat o temă de discuţie pentru diseară.

– Şi am mai marcat încă o oră de muncă suplimentară pe săptămîna asta. Cei de la contabilitate or

să se suie pe pereți.

– Da. Ed schiță un zîmbet, așezîndu-se comod pe locul din dreapta șoferului. Niște puturoși.

– Putem renunța pe ziua de azi sau îi putem face o vizită fostului pușcăriaș.

Ed se gîndi o clipă, apoi își scoase punga cu resturile de fructe. Astea i-ar putea ține de foame pînă la masă.

– Mai am deci o oră.

În apartamentul din South East, alcătuit dintr-o singură cameră, nu existau flori proaspete. Mobilă, atîta brumă cîtă era, nu mai fusese ștearsă de praf de cînd fusese luată de la Armata Salvării. Un pat rabatabil, pe care nimeni nu se obosise să-l vîre înapoi în perete, ocupa cea mai mare parte din cameră. Așternuturile nu erau curate. În cameră plutea un miros stătut și neplăcut de sudoare, sex și ceapă.

Blonda avea un centimetru de rădăcină neagră, care ieșea în evidență din părul ei șters, creț. Le deschise ușa cu privirea insistentă, îngrijorată, a cunoscătorului, cînd Ben și Ed îi arătară legitimațiile. Avea niște blugi comozi, peste un fund bine format și un pulover larg, roz, suficient de decoltat ca să ofere o priveliște asupra unor sîni care începeau să se lase.

Ben o aprecie cam la douăzeci și cinci de ani, deși două linii adînci erau deja săpate de o parte și de alta a gurii. Unul din ochii de culoarea cafelei era garnisit cu o vînătaie care migrase în mov, galben și cenușiu. Aprecie că fusese lovită cu trei sau patru zile înainte.

– Doamna Moore?

– Nu, nu sînt măritată. Blonda scoase o țigară subțire dintr-un pachet de *Virginia*. Vai de fundul tău, fătuco. Frank a ieșit după bere. Se întoarce repede. Are probleme?

– Trebuie doar să stăm de vorbă cu el. Ed îi zîmbi degajat și conchise că fata avea nevoie de mai multe proteine în regimul ei alimentar.

– Desigur. Dar pot să vă spun că nu s-a mai băgat în bucluc. Am avut eu grijă. Găsi o cutie cu chibrituri, își aprinse țigara, apoi se folosi de pachet ca să strivească un gîndac.

– O fi bînd el poate cam multicel, dar am grijă să o facă aici, unde nu poate da de necazuri. Nu prea arată grozav aici, continuă fata, privind în jur, la încăperea jalnică, dar strîng bani. Frank are acum o slujbă bună și se poate conta pe el. Îl puteți întreba chiar pe șeful lui.

– N-am venit aici ca să-l tracasăm. Ben hotărî să nu se așeze. N avoai de unde să știi ce mișuna pe sub pernele astea. După cum arăți, se pare că o cam încasezi.

– Dar nici eu nu mă las, spuse fata, ducîndu-şi mîna la vînătaie.

– Sînt convins. Ce s-a întîmplat?

– Frank mai voia cinci dolari pentru berea de sîmbătă. Dar am şi eu o socoteală.

– Sîmbătă? Ben deveni atent. Noaptea ultimei crime. Femeia din faţa lui era blondă, să zicem. Presupun că aţi băut împreună, după care el a renunţat, ca să se poată duce jos la bar, să se îmbete cu băieţii.

– Nu a ieşit nicăieri. Zîmbi şi-şi scutură scrumul într-o farfurie de plastic care te invita să-ţi *pui fundul aici.*

– L-au apucat furiile şi vecinii de jos au început să dea cu mătura aia blestemată în tavan. Dar i-am ars şi eu una. Începu să scoată încet fum pe gură şi pe nări. Frank respectă femeile care nu se dau bătute, continuă ea. De fapt îi place asta, înţelegeţi. Aşa că... ne-am împăcat. Şi nu s-a mai gîndit la bere, în sîmbăta aceea.

Uşa se deschise. Frank Moore avea braţele ca nişte cărămizi prefabricate, picioarele ca nişte trunchiuri de copac şi cam un metru şaptezeci înălţime. Era îmbrăcat cu un trenci negru mîncat de molii pe unul din umeri şi avea în mînă un carton cu şase cutii de bere.

– Cine dracu sînteţi? întrebă el. Braţul liber era deja arcuit.

Ben îşi scoase legitimaţia.

– Poliția. Omucideri.

Frank își trase brațul în jos iar cînd se aplecă să citească legitimația, Ben observă zgîrietura cam de un centimetru, de pe obraz. Făcuse deja crustă și arăta la fel de rău ca vînătaia blondei.

– Căcăcios sistem, izbucni el, trîntind berea pe masă. Scîrba aia îi spune judecătorului că am încercat să o violez, sfîrșesc prin a face trei ani și cînd ies, pe unde mă învîrt, dau numai de curcani. Ți-am spus eu că sistemul ăsta al nostru mănîncă rahat, Maureen.

– Da. Blonda se autoservi cu o bere. Mi-ai spus.

– Frank, nu crezi c-ar fi mai simplu doar să ne spui unde ai fost duminică dimineață, pe la patru? începu Ben.

– La patru dimineață, Isuse, am fost în pat, ca toată lumea. Și nu am fost singur. Își repezi degetul mare în direcția lui Maureen, înainte de a-l propti în dispozitivul de deschidere de pe capacul cutiei. Berea fîsîi prin deschizătură și adăugă un nou miros încăperii.

– Ești catolic, Frank?

Frank se șterse la gură cu dosul mîinii, rîgîi și bău din nou.

– Arăt eu a catolic?

– Tatăl lui Frank a fost baptist, interveni Maureen.

– Tacă-ți fleanca, i se adresă Frank.

– Pupă-mă-n fund. Ea zîmbi doar, cînd el ridică mîna. Ed făcu doar un pas înainte, că Frank își și lăsă mîna în jos.

– Dacă vrei tu să le spun polițiștilor totul, bine. Bătrînul meu a fost baptist. Nu tu cărți, nu tu băutură, nu tu vînzoleală. Mi-a tăbăcit destul fundul, pînă cînd i l-am tăbăcit și eu într-o bună zi, înainte de a pleca de acasă. Asta a fost acum cincisprezece ani. O curvă nenorocită m-a băgat în pușcărie. Am făcut trei ani, dar dacă o să-o mai văd vreodată, atunci o să-i tăbăcesc și ei fundul. Scoase un pachet de țigări *Camel* din buzunarul cămășii și-și aprinse o țigară. Spăl dușumele și curăț closete. Vin acasă în fiecare seară, ca putoarea asta să-mi poată spune că nu am dreptul decît la cinci dolari pentru bere. Nu am făcut nimic ilegal. Vă poate spune și Maureen. O cuprinse pe după umeri, cu un braț drăgăstos, pe femeia căreia tocmai îi spusese putoare.

– Corect, spuse Maurenn, sorbind din bere.

Omul nu se potrivea cu descrierea, nici cu cea fizică și nici cu cea psihiatrică. Și totuși Ben insistă.

– Unde ai fost pe 15 august?

– Isuse, cum naiba să-mi amintesc? Frank dădu pe gît restul de bere și strivi cutia. Dar ia ascultați, voi aveți mandat să intrați în casa mea? Am fost la Atlantic City.

Maureen nici măcar nu clipi cînd Frank azvîrli cutia și rată punga de gunoi cu cîțiva centimetri.

– Frank, nu-ți amintești? Sora mea lucrează acolo. Ne-a făcut un preț bun, la hotelul unde lucrează ca îngrijitoare. Se cheamă *Ocean View Inn*. Nu e chiar

pe faleză, dar pe aproape. Am plecat pe 14 și am petrecut acolo trei zile. Mi-am notat în jurnal.

– Da, mi-aduc aminte. Își lăsă brațul în jos și se întoarse spre ea. Jucam barbut iar tu ai coborît și ai sărit cu gura pe mine.

– Pierduseși douăzeci și cinci de dolari.

– Dacă mă lăsai, îi cîștigam înapoi, sau poate chiar îi dublam.

– Îmi furaseși banii din poșetă.

– Îi împrumutasem, deșteapto. Îi împrumutasem.

În timp ce atmosfera devenea tot mai încinsă, Ben făcu un semn brusc cu capul, spre ușă.

– Haide să ieșim de aici.

În timp ce ușa se închidea în spatele lor, auziră o bușitură, peste țipetele puternice.

– Crezi c-ar trebui să intervenim?

Ben privi înapoi, la ușă.

– Ca să le stricăm plăcerea? Ceva solid și casant se izbi de ușă.

– Haide să mergem să bem ceva.

Capitolul 9

– Domnule Monroe, apreciez faptul că ați venit să stăm puțin de vorbă, îl salută Tess pe tatăl vitreg al lui Joey Higgins, în ușa biroului. Secretara mea a plecat, dar vă pot pregăti chiar eu o cafea, dacă doriți.

– Nu pentru mine. Stătea acolo, stînjenit ca de obicei în prezența ei, și aștepta ca ea să facă prima mișcare.

– Îmi dau seama că sînteți după o zi lungă, începu ea, fără să mai adauge că și ea era în aceeași situație.

– Nu-mi pasă de timpul pierdut, dacă îl pot ajuta

pe Joey.

– Știu. Zîmbi, făcîndu-i semn spre un fotoliu. Nu am avut prea multe ocazii să stau de vorbă numai cu dumneavoastră, domnule Monroe, dar vreau să vă spun că îmi dau seama cît de multe eforturi faceți pentru Joey.

– Nu este deloc ușor. Își puse pardesiul, frumos împăturit, peste picioare. Era un om ordonat, organizat, de la natură. Degetele lui erau frumos manichiurate, părul pieptănat cum se cuvenea, costumul, negru și clasic. Tess își spuse că era ușor de înțeles cît de impenetrabil putea să i se pară acestuia, un copil ca Joey.

– Mai multe eforturi face Lois, desigur.

– Da? Tess se așează la birou, știind că distanța și o poziție impersonală îi vor face să se simtă mai bine.

– Domnule Monroe, să intrați într-o familie după un divorț și să încercați să o faceți pe tatăl față de un adolescent, este dificil în orice împrejurări. Dar cînd băiatul este atît de tulburat ca Joey, dificultățile sînt cu atît mai mari.

– Sperasem și eu, știți... Își ridică mîinile, apoi și le așează din nou întinse, pe genunchi. Sperasem că o să facem lucruri împreună, că o să practicăm jocuri cu mingea. Cumpărasem chiar și un cort, deși, recunosc, nu prea mă pricep la camping. Dar nu-l interesează nimic.

– S-ar părea că nu-și permite să-l intereseze, îl

corectă Tess. Domnule Monroe, Joey a încercat să se asemene tatălui său pînă la un nivel extrem de nesănătos. Nereuşitele tatălui său devin nereuşitele lui, problemele tatălui său devin problemele lui.

– Nemernicul nici măcar nu... Se întrerupse. Scuzaţi-mă.

– Nu, nu vă cereţi scuze. Ştiu că tatăl lui Joey este indiferent sau nu poate să fie altfel. Aceasta se datorează bolii, dar nu asta este ceea ce voiam eu să discut cu dumneavoastră. Domnule Monroe, ştiţi că am încercat să discutăm problema intensificării tratamentului lui Joey. Clinica din Alexandria, de care vorbeam, este specializată în tulburările emoţionale la adolescenţi.

– Lois nici nu vrea să audă de asta. În ce-l privea pe Monroe, problema se termina aici. Părerea ei este, continuă aceasta, şi trebuie să fiu de acord cu ea, că Joey o să creadă că l-am abandonat.

– Trecerea va fi dificilă, lucrul acesta nu poate fi negat. Va trebui ca noi toţi să abordăm această idee astfel, încît Joey să nu creadă că este pedepsit sau că încercăm să scăpăm de el, ci că i se oferă o nouă şansă. Domnule Monroe, trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Joey nu reacţionează pozitiv la tratament.

– Dar nu mai bea?!

– Nu, nu mai bea. Cum să-i explice că atenuarea unuia dintre simptome era departe de a însemna vindecarea? Văzuse deja, în şedinţele lor de terapie în familie, că Monroe era omul care vedea rezultatele

mult mai uşor decît cauzele.

– Domnule Monroe, Joey este un alcoolic şi va fi întotdeauna un alcoolic, fie că va bea sau nu. Este unul din cei douăzeci şi opt de milioane de copii cu părinţi alcoolici din ţara asta. O treime dintre aceştia devin şi ei alcoolici, aşa cum s-a întîmplat cu Joey.

– Dar nu mai bea, insistă Monroe.

– Nu, nu mai bea. Îşi împreună degetele, le lăsă aşa pe mapa de pe birou şi mai făcu o încercare. El nu mai consumă alcool, nu se mai amăgeşte cu alcool, dar mai are totuşi de luptat cu dependenţa, şi mai important, cu motivele care l-au împins spre alcool. Nu se mai îmbată, domnule Monroe, dar alcoolul a fost un mijloc de a estompa sau de a înlătura alte probleme. El nu mai poate stăpîni sau înăbuşi aceste probleme recurgînd la alcool, iar acum acestea au ajuns să-l copleşească. El nu arată nici mînie, domnule Monroe, nici furie, doar foarte puţină mîhnire, deşi gîlgîie pe dinăuntru de toate acestea. Copiii alcoolicilor se fac adesea responsabili de boala părinţilor.

Stînjenit şi nerăbdător, Monroe se răsuci în fotoliu.

– Aţi mai explicat acest lucru şi altădată.

– Da. Aşa este. Joey este supărat pe tatăl său şi într-o mare măsură şi pe mama lui pentru că amîndoi l-au dezamăgit. Tatăl lui cu băutura, mama lui cu drama pe care a făcut-o din băutura tatălui. Pentru că îi iubeşte, a început să fie supărat pe el însuşi.

– Lois a făcut ce era mai bine.

– Da, sînt sigură de asta. Este o femeie remarcabil de puternică. Din nefericire, Joey nu are tăria ei. Depresiunea lui Joey a atins o fază periculoasă, o etapă critică. Nu vă pot spune nici măcar dumneavoastră ce s-a discutat sau ce s-a spus în timpul ultimelor noastre şedinţe, dar vă pot spune că sînt mai îngrijorată ca niciodată de starea lui emoţională. Suferă enorm. În acest moment, nu fac cu mult mai mult decît să-i alin suferinţa, astfel încît el să poată să reziste toată săptămîna, pînă cînd voi putea să i-o alin din nou. Joey simte că viaţa lui nu valorează nimic şi că a eşuat ca fiu, ca prieten, ca persoană.

– Divorţul...

– Divorţul îi distruge pe copiii implicaţi. Amploarea efectului depinde de starea mentală a copiilor în momentul respectiv, de felul în care a avut loc divorţul, de forţa emoţională a copilului. Pentru unii poate fi la fel de devastatoare ca şi o moarte. Se manifestă de obicei o perioadă de suferinţă, de amărăciune, chiar de tăgăduire. Este obişnuită autoînvinovăţirea. Domnule Monroe, sînt deja aproape trei ani de cînd soţia dumneavoastră s-a despărţit de tatăl lui Joey. Obsesia lui legată de divorţ şi contribuţia lui la acesta, nu sînt normale. A transformat-o într-o trambulină pentru toate problemele lui.

Se opri o clipă şi-şi împreună din nou mîinile.

– Alcoolismul lui este dureros. Joey simte că-şi merită pedeapsa. Într-un fel îl consideră la fel cum un copil mic consideră pedeapsa primită pentru încăl-

carea regulilor. Pedeapsa, durerea, îl fac să se simtă integrat în societate, în timp ce alcoolismul de care suferă îl face pe Joey să se simtă totodată izolat de societate. A învățat să depindă de această izolare, de faptul de a se vedea pe el însuși altfel, nu tot atît de bun ca oricine altcineva. În special ca dumneavoastră.

– Ca mine? Nu înțeleg.

– Joey se identifică cu tatăl său, un ratat atît în pe plan profesional cît și în viața de familie. Dumneavoastră sînteți tot ce tatăl lui, și prin urmare Joey, nu este. O parte din el vrea să se rupă de tatăl său și să se modeleze asemenea dumneavoastră. Restul din el pur și simplu simte că nu valorează nimic și se teme să riște un nou eșec. Este chiar mai mult decît atît, domnule Monroe. Joey se îndreaptă cu repeziciune spre un punct unde o să i se pară prea obositor ca să mai vrea să trăiască.

Degetele i se încleștau și i se descleștau. Cînd vorbi, vocea lui era vocea calmă din consiliul directorial.

– Nu înțeleg.

– Sinuciderea este cea de a treia cauză majoră de moarte, în rîndul adolescenților, domnule Monroe. Joey are în mod categoric tendințe de sinucidere. Cochetează deja cu ideea asta, făcîndu-i curte cu fascinația sa pentru ocult. În acest moment din viața lui nu-i mai trebuie mult ca să se lase împins peste linie – o ceartă care să-l facă să se simtă ca un răzvrătit,

un test la şcoală care să-l facă se simtă necorespunzător. Comportamentul ambivalent al tatălui său.

Deşi vocea ei era calmă, îngrijorarea care se citea în ea ajunse pînă la el. Tess se aplecă înainte, sperînd să reuşească acelaşi lucru cu următorul pas.

– Domnule Monroe, n-am cuvinte să accentuez cît este de vital pentru Joey să înceapă un tratament structurat, intensificat. Aţi avut suficientă încredere în mine ca să-l aduceţi aici, ca să-mi permiteţi să îl tratez. Trebuie să aveţi destulă încredere în mine ca să mă credeţi cînd vă spun că eu nu sînt de ajuns pentru el. Am aici date referitoare la clinica respectivă. Împinse un dosar de partea cealaltă a biroului.

Vă rog să discutaţi asta cu soţia dumneavoastră, rugaţi-o să vină şi să stea de vorbă cu mine. O să-mi restructurez programul, ca să ne putem întîlni oricînd vrea dînsa. Dar vă rog, faceţi asta cît mai repede. Joey are nevoie de această clinică şi are nevoie acum, înainte ca un lucru să-l împingă dincolo de linie.

Domnul Monroe luă dosarul dar nu-l deschise.

– Vreţi să-l trimitem pe Joe într-un asemenea loc, dar nu aţi vrut să-i schimbăm şcoala.

– Nu, nu am vrut. Ar fi vrut să-şi scoată acele din păr, să-şi treacă mîinile prin el pînă ar fi scăpat de presiunea din tîmple. În acel moment simţeam, speram, că încă mai puteam ajunge la el. Din luna septembrie a început să se închidă tot mai mult în el.

– A privit schimbarea şcolilor ca pe un alt eşec, nu-i aşa?

– Da. Îmi pare rău.

– Eu am știut că a fost o greșeală. Expiră prelung. Cînd Lois făcea cele necesare transferului, el s-a îndreptat spre mine. Era ca și cum ar fi spus: te rog, mai acordă-mi o șansă. Aproape că-l auzeam. Dar am susținut-o pe ea.

– Nu aveți de ce să vă învinovățiți, domnule Monroe. Împreună cu soția dumneavoastră, trebuie să faceți față unei situații pentru care nu găsiți răspunsuri ușoare. Nu există corect sau greșit absolut.

– O să iau hîrtiile acasă. Se sculă, încet, ca și cum dosarul din mîna lui ar fi fost greu ca plumbul.

– Doctore Court, Lois este însărcinată. Nu i-am spus lui Joey.

– Felicitările mele. Îi întinse mîna, în timp ce mintea ei cîntărea în ce măsură această veste i-ar putea afecta pacientul.

– Cred că ar fi bine dacă i-ați spune împreună, făcînd din asta o problemă de familie. Voi *trei* așteptați un copil. Ar fi extrem de important pentru Joey să fie făcut să se simtă inclus, mai curînd decît exclus. Un copil, așteptarea unui copil, pot aduce un mare plus de iubire într-o familie.

– Ne-am temut că ar putea simți recalcitranță față de aceasta – față de noi.

– Ar putea. Momentul, se gîndi ea – supraviețuirea emoțională putea depinde de atîtea ori de moment.

– Cu cît este mai mult implicat în acest proces,

în planuri, cu atît mai implicat se va simți și el. Aveți o cameră pentru viitorul copil?

– Avem un dormitor suplimentar, pe care ne-am gîndit să-l reamenajăm.

– Cred că Joey s-ar descurca foarte bine dacă i s-ar pune o pensulă în mînă. Vă rog să mă sunați după ce veți discuta despre clinică. Aș vrea să vorbesc chiar eu cu Joey despre ea, poate chiar să-l duc acolo ca să i-o prezint.

– În regulă. Vă mulțumesc, doctore.

Tess închise ușa în urma lui și-și scoase acele din păr. Starea de tensiune cedă, lăsînd în urmă doar o durere mocnită. Nu era sigură că o să poată sta liniștită pînă cînd Joey nu va începe tratamentul la clinica respectivă. Cel puțin viraseră în direcția cea bună, își spuse ea. Monroe nu fusese prea entuziasmat de ideea ei, dar credea că va lupta pentru ea.

Tess puse la loc dosarul lui Joey și casetele, întîrziind puțin cu cea de la ultima lor ședință. Vorbise atunci de două ori despre moarte, și de fiecare dată ca din întîmplare. Vorbise despre moarte ca despre o opțiune, atît. Moartea ca alegere. Lăsă afară această ultimă casetă și se hotărî să-l sune chiar mîine dimineață pe directorul clinicii.

Aproape că oftă cînd sună telefonul. Îl putea lăsa să sune. Robotul ar fi preluat apelul după al patrulea țîrîit și ar fi semnalizat-o dacă era vorba de o urgență. Apoi se răzgîndi și, ținînd în mînă caseta traversă încă-

perea și ridică receptorul.

– Alo, doctor Court.

În tăcerea care urmă, auzi respirația grea și zgomotele traficului. În mod automat scoase un carnet și puse mîna pe un creion.

– Aici doctor Court. Vă pot ajuta cu ceva?

– Mă puteți?

Vocea nu era decît o șoaptă. Nu auzi panica la care aproape că se așteptase, ci disperarea.

– Pot încerca. Ați vrea să încerc?

– N-ați fost acolo. Dacă ați fi fost acolo, poate că ar fi fost altfel.

– Sînt aici, acum. Ați vrea să veniți la mine?

– Nu pot. Auzi suspinul adînc, cu noduri. Știți asta, continuă el.

– Pot veni eu la dumneavoastră. De ce nu-mi spuneți numele și unde vă aflați acum? Auzi declicul.

La mai puțin de un cvartal mai încolo, omul în pardesiu negru se sprijini cu spinarea de telefonul public și plînse de disperare și confuzie.

– La naiba! Tess se uită la însemnările pe care le făcuse în timpul convorbirii. Dacă fusese un pacient al ei, atunci nu-i recunoscuse vocea. Mai așteptă încă cincisprezece minute în ideea imposibilă că omul va mai suna o dată, apoi își adună lucrările și părăsi biroul.

În hol o aștepta Frank Fuller.

– Ei, iat-o. Își vîrî înapoi în buzunar spray-ul pentru respirație. Începusem să cred că te-ai mutat din

clădire.

Tess se uită înapoi la uşă. Numele şi profesia ei erau înscrise citeţ pe ea.

– Nu, nu încă. Ai lucrat peste program în seara asta, Frank?

– Ah, ştii cum trece timpul. Îşi petrecuse de fapt ultima oră încercînd să înădească o întîlnire. Nu avusese succes.

– S-ar părea că această colaborare cu poliţia te ţine foarte ocupată.

– S-ar părea. Chiar şi pentru cineva ale cărui maniere îi erau intrate în sînge, aşa cum era cazul la Tess, o conversaţie banală la capătul unei lungi zile de muncă presupunea un plus de tensiune nervoasă. Gîndurile ei se întoarseră înapoi la apelul telefonic, în timp ce aştepta liftul.

– Ştii, Tess... Recurse la vechiul lui truc cu mîna sprijinită de perete şi înghesuirea. Ai putea constata cît este de benefic, din punct de vedere profesional, să te consulţi cu un coleg de breaslă, în problema asta. Aş fi încîntat să-mi fac loc în agendă, pentru asta.

– Mulţumesc, Frank, dar ştiu cît eşti de ocupat.

Cînd uşa liftului se deschise, păşi înăuntru. Apăsă butonul pentru parter şi-şi răsuci servieta cînd acesta intră după ea.

– Niciodată nu sînt prea ocupat pentru tine, Tess, din punct de vedere profesional sau altfel. Ce-ar fi să discutăm despre asta la un pahar?

– Mă tem că nu am dreptul să discut deloc despre asta.

– Atunci putem găsi altceva de discutat. Am o sticlă de vin, un *Zinfandel* pe care l-am păstrat pentru o ocazie specială. Ce-ar fi să mergem la mine, să destupăm sticla și să ne așezăm comod la o tacla, cu picioarele sus?

Ca el să se poată juca cu degetele, se gîndi Tess și spuse în gînd o rugăciune de recunoștință, cînd ușile liftului se deschiseră.

– Nu, Frank, mulțumesc.

Traversă în grabă holul, dar nu reuși să-i zdruncine perseverența.

– Ce-ar fi atunci să ne oprim la *Mayflower*, să bem ceva în liniște, să ascultăm puțină muzică și să nu discutăm deloc de serviciu.

Cocktail-uri cu șampanie la *Mayflower*. Ben îi spusese că ăsta era genul ei. Poate că sosise vremea să-i dovedească lui și lui Frank Fuller că nu era.

– *Mayflower* e puțin cam prea scorțos pentru gustul meu, Frank. Își ridică gulerul, în timp ce ieșeau în întunericul rece al parcării.

– Dar oricum, nu am timp pentru mondenități. Ar trebui să încerci clubul acela nou de după colț, *Zecdo*. După cîte am auzit, e imposibil să nu agăți pe cineva, daca te duci seara acolo. Își scoase cheile și vîrî una în broasca portierei.

– De unde ai auzit de...

– Frank! Îl bătu ușor pe obraz. Maturizează-te și

tu, spuse ea, încîntată de expresia lui uluită şi se strecură apoi în maşină. Se uită peste umăr dînd în marşarier, dar abia dacă-i aruncă o privire bărbatului care stătea în umbră, la marginea parcării.

Abia apucă să intre în casă şi să-şi arunce pardesiul şi pantofii, cînd cineva bătu la uşă. Dacă e Frank, n-o să mai fie politicoasă cu el, îşi promise Tess şi o să i-o spună de la obraz.

În pragul uşii stătea senatorul Jonathan Writemore, în pardesiul lui *Saville Row*, în mînă cu o cutie roşie de carton, cu pui şi o pungă subţire din hîrtie.

– Bunicule! O mare parte din tensiunea acumulată şi de care Tess nu era conştientă, dispăru. Inspiră adînc şi adulmecă aromele. Sper că nu eşti în drum spre o întîlnire de amor.

– Drumul meu se opreşte chiar aici. Îi pasă cutia cu puiul. Este încă fierbinte, fetiţo. Şi am luat şi condimente în plus.

– Eroul meu. Tocmai mă gîndeam să-mi fac un sandviş cu brînză.

– Ca să vezi. Adu farfuriile şi cît mai multe şerveţele.

Alergă în bucătărie şi puse puiul pe masă.

– Asta vrea să însemne că mîine nu mai sînt invitată la cină?

– Asta vrea să însemne că săptămîna asta o să mănînci două mese ca lumea. Şi nu uita tirbuşonul. Am aici o sticlă cu vin.

– Numai dacă nu este *Zinfandel*.

– Ce spui?

– N-are a face. Tess se întoarse aducînd farfurii, şervețele de olandă, două din cele mai bune pahare de vin ale ei şi un tirbuşon. Puse masa, aprinse lumînările, apoi se întoarse să-şi îmbrățişeze din tot sufletul, bunicul.

– Sînt atît de fericită că te văd. De unde ai ştiut că am nevoie de un sprijin în seara asta?

– Bunicii s-au născut ştiind tot. O sărută pe amîndoi obrajii, apoi o cercetă. Nu te odihneşti destul, concluzionă el.

– Eu sînt doctorul.

Îi dădu o palmă peste fund.

– Haide, stai jos, fetițo. Se concentră asupra sticlei în timp ce ea îi dădu ascultare. Tess îndepărtă capacul, în timp ce el se ocupa cu scosul dopului.

– Mie să-mi dai un pieptişor de puicuță.

Tess rîse ca o fetişcană şi aşează hrana gata preparată pe cel mai fin platou de porțelan al mamei sale.

– Mă gîndesc ce şocat ar fi electoratul tău dacă te-ar auzi vorbind de pieptişor de puicuță. Alese pentru ea un copan şi descoperi cu încîntare o cutie cu cartofi prăjiți.

– Cum mai merg afacerile Senatului?

E nevoie de mult bălegar, Tess, ca să cultivi flori. Scoase dopul. Mai lupt înca să reuşesc să trec proiectul de lege privind Reforma Asistenței Medicale. Nu ştiu dacă o să reuşesc să cîştig suficient sprijin pînă la vacanța de sărbatori.

– E un proiect bun. Mă face să fiu mîndră de tine.

– Linguşitoareo! Îi turnă vin, apoi îşi turnă şi lui.

– Unde e ketchup-ul? Nu pot mînca cartofi prăjiţi fără ketchup. Nu, nu te scula, mă duc eu. Cînd ai intrat ultima oară într-un magazin alimentar? o întrebă el, în clipa în care deschise frigiderul.

– Nu începe din nou, îi răspunse ea muşcînd din pui. Şi apoi, ştii că sînt expertă în mîncare la pachet.

– Nu-mi place să mă gîndesc că unica mea nepoată o să mănînce toată viaţa ei de pe un platou de carton. Se întoarse înapoi cu o sticlă cu ketchup, făcînd abstracţie de faptul că în clipa de faţă mîncau amîndoi mîncare la pachet. Dacă n-aş fi venit, continuă el, acum ai fi stat la birou, cu un sandviş cu brînză şi un munte de dosare.

– Ţi-am spus cumva ce fericită sînt că te văd? Tess ridică paharul şi-i zîmbi.

– Lucrezi prea mult.

– Poate.

– Ce-ai zice dacă aş lua bilete pentru Saint Croix şi dacă ne-am lua zborul într-acolo chiar în prima zi de Crăciun? Să petrecem împreună o săptămînă plăcută, la soare?

– Ştii ce mult mi-ar plăcea, dar sărbătorile sînt cele mai grele zile pentru mulţi dintre pacienţii mei. Trebuie să fiu aici, pentru ei.

– Am început să am remuşcări.

– Tu? Ocolind ketchup-ul, Tess începu să ciugulească cartofii și se întrebă dacă mai are loc pentru a doua porție de pui. Din ce cauză, mă rog?

– Pentru că te-am implicat în crimele acelea. Arăți atît de obosită.

– Nu e numai din cauza asta.

– Ai probleme cu viața amoroasă?

– Strict confidențial.

– Vorbesc serios Tess, am discutat cu primarul. El mi-a spus cît de mult te-ai implicat în ancheta condusă de poliție. Eu nu mă gîndisem decît la acel portret, sau poate la a mă lăuda cu nepoata mea cea deșteaptă.

– Suspans la a doua mînă.

– Numai că suspansul a căpătat alt aspect după cea de a patra crimă. Numai la două cvartale de aici.

– Bunicule, asta s-ar fi întîmplat oricum, fie că eram sau nu implicată în anchetă. Acum însă, problema este că vreau să fiu implicată. Se gîndi la Ben, la acuzațiile lui, la resentimentele lui. Se gîndi la propria ei viață atît de bine ordonată și la bruștele ei mici accese de nemulțumire.

– Poate că am nevoie să mă implic. În viața și în cariera mea de pînă acum, totul a fost servit cu fundă roz. Participarea mea la această anchetă mi-a arătat un aspect diferit al personalității mele și al sistemului.

Își luă șervetul dar nu făcu decît să-l frămînte în mîini.

– Poliția nu se preocupă de felul cum lucrează

mintea lui, de motivațiile lui emoționale, dar va folosi datele mele ca să încerce să pună mîna pe el și să-l pedepsească. Pe mine nu mă interesează să-l văd pedepsit, dar voi folosi tot ce pot afla despre mintea lui, despre motivațiile lui, ca să încerc să-l opresc și să-l ajut. Cine din noi are dreptate, bunicule? Pedepsirea lui prin justiție sau tratarea lui? Ce este just?

– Tu vorbești acum cu un avocat din școala veche, Tess. Orice bărbat, femeie sau copil din țara asta are dreptul la apărare și la un proces cinstit. Se prea poate ca avocatul să nu creadă în clientul său, dar trebuie să creadă în lege. Legea spune că acest om are dreptul să fie judecat de sistem. Și de obicei sistemul funcționează.

– Dar înțelege oare sistemul, legea, o minte bolnavă? Scuturînd din cap, puse șervetul înapoi, recunoscînd că frămîntarea lui în mîini era o dovadă de nervi.

– Nevinovat din motive de demență. Dar de ce nu, iresponsabil din motive de demență? Bunicule, el este vinovat pentru uciderea acestor femei. Dar răspunzător, nu este.

– El nu face parte din pacienții tăi, Tess.

– Ba da, face. A fost în tot acest timp, dar eu nu am înțeles asta decît săptămîna trecută – după ultima crimă. Încă nu mi-a cerut ajutorul, dar o să mi-l ceară. Bunicule, mai ții minte ce ce mi-ai spus în ziua în care mi-am deschis cabinetul?

Se uită cu atenție la ea, văzînd că, în ciuda privirii

ei intense, tulburi, lumina lumînărilor o făcea frumoasă. Ea era fetița lui cea mică.

– Probabil că am spus prea multe lucruri. Trăiesc de prea multă vreme.

– Mi-ai spus că am ales o profesie care-mi permite să pătrund în mintea oamenilor și că nu voi putea niciodată face abstracție de sufletele lor. Eu nu am uitat asta.

– În ziua aceea eram mîndru de tine. Și încă mai sînt.

Tess zîmbi și luă șervetul în mînă.

– Domnule senator, ai ketchup pe bărbie, spuse ea în șoaptă și-l șterse cu șervetul.

La peste trei mile și jumătate de ei, Ben și Ed băuseră mai mult de un păhărel. Clubul era decorat cu sticle de vin, își avea clientela lui obișnuită și un pianist orb care cînta un rock blînd. Vasul lui pentru bacșiș era plin doar pe jumătate, dar seara era abia la început. Masa lor avea dimensiunile unui petic, și era înghesuită în rînd cu celelalte. Ed era ocupat cu o salată cu paste. Ben era ocupat cu alunele de bere.

– Ți-ajunge cît ai mîncat dintr-astea, comentă Ben, arătînd cu capul spre farfuria lui Ed. O să devii un adevărat mic burghez.

– Nu, dacă nu bei vin alb.

– Sigur?

– Absolut.

Crezîndu-l pe cuvînt, Ben pescui și el o fideluță.

– Deci care mai sînt noutățile?

Ben ridică paharul și urmări o femeie într-o fustă scurtă de piele, strecurîndu-se pe lîngă masa lor.

– Bigsby s-a dus la magazinul de unde cumpărase omul nostru formularul pentru ordinul de plată. Nimic. Cine mai ține minte un tip care a cumpărat un ordin de plată acum trei luni? Și n-ai de gînd să sărezi chestia asta?

– Glumești, poate. Ed făcu semn pentru o nouă porție. Nici unul dintre ei nu era încă beat, dar nu din rea-voință.

– Te duci sîmbătă la meci la Kinikee?

– Trebuie să mă duc să-mi caut un apartament. La 1 decembrie trebuie să mă mut de aici.

– Nu te mai gîndi la un apartament, îi spuse Ben, întorcîndu-se spre o nouă bere. Banii pe chirie sînt bani aruncați la canal. Ar trebui să te gîndești să-ți cumperi o casă a ta, să-ți investești banii.

– Să cumpăr? Ed luă o lingură și amestecă în băutură.

– Sigur. Trebuie să fii nebun să arunci banii afară pe fereastră, lună de lună, plătind chirii.

– Să cumpăr? Te gîndești să cumpăr o casă?

– „Din salariul meu?“ Ben rîse și împinse scaunul

cît putu mai în spate.

– Ultima oară am încasat la fel ca și tine.

– Să-ți spun eu ce-ți trebuie ție, băiete. Îți trebuie o nevastă.

Ed tăcu, dar dădu pe gît jumătate din băutură.

– Vorbesc serios. Găsește o femeie, asigură-te că are o slujbă bună – o carieră, vreau să zic, așa încît să nu se gîndească să renunțe la ea, după căsătorie. N-ar strica să găsești una care să nu-ți pretindă să pierzi prea multă vreme cu ea. După care vă puneți salariile la un loc, vă cumpărați o casă și încetezi să mai arunci banii pe fereastră plătind chirie.

– Pentru că vor să pună în vînzare apartamentele din blocul în care locuiesc eu, trebuie să mă însor?

– Ăsta e sistemul. Haide mai bine să întrebăm o parte neutră. Ben se aplecă spre femeia de lîngă el.

– Scuzați-mă, dar spuneți-mi, credeți că în climatul economic și social din zilele noastre, un cuplu poate cheltui la fel de puțin ca și o singură persoană? Mai exact, considerînd puterea de cumpărare a unei familii cu două venituri, credeți că doi oameni pot trăi, cheltuind mai puțin decît unul singur?

Femeia își puse paharul jos se uită cu atenție la Ben.

– E un pretext ca să mă agățați?

– Nu, e un sondaj la întîmplare. Tipii pun în vînzare apartamentele din blocul în care locuiesc.

– Nemernicii mi-au făcut și mie la fel. Acum îmi

trebuiesc douăzeci de minute cu metroul, ca să ajung la slujbă.

– Lucrați?

– Desigur. Mă ocup de raionul de îmbrăcăminte pentru femei, de la *Woodies*.

– Management?

– Exact.

– E rîndul tău, Ed. Ben se aplecă spre el. Viitoarea ta mireasă.

– Haide, Ben, mai bea ceva.

– Dai cu piciorul unei șanse extraordinare. Nu vrei să ne schimbăm locurile ca să... Rămase cu fraza neterminată, cînd văzu bărbatul care se apropia de masa lor. Instinctiv, se îndreptă în scaun.

– Bună seara, monseniore.

Ed se întoarse și-l văzu pe Logan chiar în spatele lui, îmbrăcat într-un pulover gri și pantaloni largi.

– Mă bucur să vă revăd, monseniore. Nu vreți să vă înghesuiți la masa noastră?

– Da, dacă nu vă deranjez. Logan reuși să tragă un scaun la colțul mesei.

– Am sunat la secție și cei de acolo mi-au spus că vă găsesc aici. Sper că nu vă supărați.

Ben își plimba un deget în sus și în jos pe pahar.

– Cu ce vă putem ajuta, monseniore?

– Poți să-mi spui Tim. Logan făcu un semn spre chelneriță. Cred că asta ne va face pe toți să ne simțim mai bine. Adu-mi un *St. Pauli Girl* și încă un rînd pentru

companionii mei. Logan aruncă o privire spre pianistul care tocmai ataca una din baladele lui Billy Joey.

– Nu e cazul să vă întreb dacă aţi avut o zi grea. Am luat legătura cu doctoriţa Court şi acum cîteva ore am avut o scurtă discuţie cu căpitanul vostru. Încercaţi să-l reperaţi pe un anume Francis Moore.

– Încercăm, ăsta e cuvîntul. Ed împinse deoparte farfuria goală, ca să o poată lua chelneriţa, cînd venea cu băuturile.

– Am cunoscut un Francis Moore. Preda la seminarul de aici. Şcoala veche. Credinţă de neclintit. Genul de preot cu care, îmi imaginez eu, eşti mult mai obişnuit, Ben.

– Şi unde e?

– Ah, la dreapta Domnului, sînt sigur de asta. Luă un pumn de alune. A murit, continuă el, acum doi ani. Fii binecuvîntată, fata mea, spuse el cînd i se puse berea în faţă.

– Ei, bătrînul Frank nu era el un fanatic în delir, dar pur şi simplu era lipsit de flexibilitate. În ziua de astăzi avem o mulţime de tineri preoţi care pun întrebări şi cercetează, care comentează atîtea teme împuţite – scuzaţi-mi expresia – ca celibatul şi dreptul femeii de a da împărtăşania. Era mult mai uşor pentru Frank Moore, care vedea lucrurile în negru şi în alb. Un bărbat în sutană nu are asemenea plăceri ca vinul, femeile, sau izmenele de mătase. Noroc! Logan ridică paharul şi dădu pe gît ce mai rămăsese din bere.

– Vă spun toate astea pentru că m-am gîndit că aș putea apela la cîteva relații, să stau de vorbă cu cîteva persoane care își mai amintesc de Frank și cu cîțiva studenți de-ai lui. Am avut și eu cîteva ore la seminar, dar asta a fost cu aproape zece ani în urmă.

– Noi primim tot ce ni se poate oferi.

– Bine. Și acum că am stabilit asta, cred că o să mai beau o bere. Îi făcu semn chelneriței și apoi se întoarse și-i zîmbi lui Ben.

– Cîți ani de școală catolică ai făcut?

Ben se scotoci după țigări.

– Doisprezece.

– Toată cursa. Sînt convins că bunele surori de acolo ți-au oferit o bază minunată.

– Și cîteva lovituri zdravene peste ciolane.

– Da, binecuvîntate fie ele. Nu sînt chiar toate Ingrid Bergman.

– Nu.

– Nici eu nu am prea multe în comun cu Pat O'Brien, spuse Logan, ridicînd berea proaspătă. Normal, amîndoi sîntem irlandezi. *Lecheim.*

– Părinte Logan – Tim, se corectă Ed repede. Îți pot pune o întrebare cu caracter religios?

– Dacă trebuie.

– Dacă omul ăsta, orice om, ar veni la tine în confesional și ți-ar spune că a curățat pe cineva, că a ucis pe cineva, l-ai preda poliției?

– E o întrebare la care pot răspunde în calitate

de psihiatru dar și de preot. Nu sînt mulți dintr-ăștia.

Își studie o clipă berea. Au fost vremuri cînd superiorii lui Logan îl considerau prea flexibil dar credința acestuia în Dumnezeu și în aproapele lui, omul, era de nezdruncinat.

– Dacă cineva care a comis o crimă ar veni la mine să se confenseze sau să-mi ceară ajutorul, în calitatea mea de psihiatru, aș face tot ce-mi stă în puteri să-l conving să se predea singur.

– Dar nu dumneata ai apăsa pe buton? insistă Ben.

– Dacă ar veni cineva la mine ca la un doctor, sau mi-ar cere iertarea păcatelor, înseamnă că acel om are nevoie de ajutor. Și aș avea grijă să-l capete. Psihiatria și religia nu văd întotdeauna lucrurile cu aceleași ochi. Dar în cazul acesta, da.

Nimic nu-i făcea lui Ed o mai mare plăcere decît o problemă cu mai mult de o soluție.

– Dacă nu le văd cu aceiași ochi, cum de le poți face pe amîndouă?

– Luptîndu-mă din răsputeri să înțeleg și sufletul și mintea – de multe ori văzîndu-le ca un tot. Știți, ca preot, pot discuta ore întregi pe tema creației, vă pot oferi explicații viabile de ce geneza rămîne în picioare, tare ca o stîncă. Ca om de știință pot face exact același lucru cu teoria evoluționistă explicîndu-vă de ce geneza este un basm atît de minunat. Ca bărbat, stau aici, spunînd ce importanță au toate astea, important

e că sîntem aici.

– Şi în ce variantă credeţi? îl întrebă Ben. El prefera o singură soluţie, un singur răspuns. Răspunsul corect.

– Asta depinde, ca să mă exprim aşa, de ce costum port în momentul respectiv. Bău îndelung şi-şi dădu seama că dacă ar mai bea o a treia bere, s-ar chercheli la modul plăcut. Bucurîndu-se de a doua, începuse să se gîndească la a treia.

– Spre deosebire de ce obişnuia să predea bătrînul Francis Moore, nu există numai variante de alb şi de negru, Ben, nu în catolicism, nu în psihiatrie şi cu siguranţă, nu în viaţă. Dumnezeu ne-a creat oare pe noi din bunătatea şi generozitatea lui, şi poate şi dintr-un simţ al ridicolului? Sau noi l-am inventat pe Dumnezeu, din nevoia noastră disperată, înnăscută, de a crede în ceva mai mare, mai puternic decît noi înşine? Adeseori îmi pun această întrebare. Făcu semn pentru un alt rînd.

– Nici unul din preoţii pe care i-am cunoscut nu s-au îndoit de ordinea lucrurilor, spuse Ben, înghiţind restul de vodcă. Era drept sau era rău. De obicei era rău iar tu trebuia să plăteşti pentru asta.

– Păcatul, în infinita lui varietate. Cele *Zece Porunci* erau foarte clare. Să nu ucizi. Şi totuşi am fost războinici încă înainte de a învăţa să vorbim. Biserica nu-l condamnă pe soldatul care-şi slujeşte patria.

Ben se gîndi la Iov. Iov se condamnase singur

– A ucide de la om la om e un păcat. A lansa o bombă cu steagul american pe ea, deasupra unui sat, e un gest patriotic.

– Sîntem niște creaturi ridicole, nu-i așa? îl încurajă Logan. Dar dă-mi voie mie să folosesc un exemplu și mai simplist de interpretare. În urmă cu vreo doi ani, am avut o tînără studentă de o inteligență sclipitoare care, spre rușinea mea, știa *Biblia* mai bine decît aș spera eu vreodată să o cunosc. Într-o bună zi m-a întrebat despre masturbare. Se răsuci puțin în scaun și o trase pe chelneriță de cot. Scuză-mă, drăguță, îi spuse și se întoarse înapoi. Și cum spuneam, tînăra venise cu un citat pe care nu-l mai știu cuvînt cu cuvînt, dar a cărui idee este că un bărbat mai bine își revarsă sămînța în pîntecele unei prostituate decît să o risipească pe pămînt. Un argument puternic, trebuie să recunoaștem, împotriva, ah, a autoservirii.

– Maria Magdalena a fost o curvă, mormăi Ed, în timp ce băutura începea să-și facă efectul.

– Exact, îi zîmbi larg Logan. În orice caz, punctul de vedere al studentei mele era că femeia nu are sămînță de revărsat nicăieri sau de risipit pe pămînt. De aceea, masturbarea este un păcat numai la bărbați.

Ben își aminti de cîteva episoade terifiante și năduşite din perioada pubertății.

– A trebuit să spun tot blestematul ăla de rozariu, bombăni el.

– Eu a trebuit să-l repet de două ori, spuse Logan

și pentru prima oară îl văzu pe Ben relaxat și zîmbind.

– Și ce i-ai răspuns studentei? voi Ed să știe.

– I-am spus că *Biblia* vorbește adesea la modul general și că ar trebui să-și întrebe conștiința. Apoi am căutat citatul.

Se întrerupse să tragă un gît bun din băutura lui.

– Al naibii să fiu dacă nu m-am gîndit că avea dreptate.

Capitolul 10

Galeria de artă *Greenbriar* nu avea decît două cămăruțe mici, încărcate, în apropierea Potomac-ului și nu dăduse faliment din cauza faptului că oamenii cumpără întotdeauna ridicolul, dacă prețul de pe bilet este destul de ridicat.

Era condusă de un omuleț șiret care închiriase ruina pe un cîntec și-și crease reputația de excentric vopsind exteriorul în roșu-brun. Purta jachete lungi, neterminate, în culorile curcubeului, cu cizme scurte, asortate, și fuma țigări pastelate. Avea o față ciudată, în formă de lună, și ochi spălăciți, care aveau tendința

să se zbată cînd vorbea despre libertatea şi expresia în artă. Îşi investea profiturile cu grijă, în titluri municipale.

Magda P. Carlyse era o artistă care ajunsese la modă cînd o fostă primă doamnă achiziţionase o sculptură semnată de ea, ca dar de nuntă pentru fiica unei prietene. Cîţiva critici de artă sugeraseră că prima doamnă precis nu ţinea prea mult la tinerii însurăţei, dar cariera Magdei fusese asigurată.

Expoziţia ei de la *Greenbriar Gallery* era un succes. Oamenii se înghesuiau în încăpere, îmbrăcaţi în blănuri, în doc, în materiale sintetice şi în mătăsuri naturale. Se servea *cappuccino* în ceşcuţe cît un degetar şi pateuri cu ciuperci de mărimea unui bănuţ. Un negru înalt de doi metri, înfăşurat într-o pelerină de culoarea purpurei stătea ca vrăjit, în faţa unei sculpturi concepute dintr-o folie de metal şi pene.

Tess se uită şi ea îndelung la sculptură. O făcea să se gîndească la capota unui camion peste care trecuse un cîrd de gîşte sălbatice suferind de burtă.

– O fascinantă combinaţie de procedee, nu-i aşa?

Tess îşi frecă buza de jos cu degetul, înainte de a-şi ridica ochi spre însoţitorul ei.

– Ah, absolut.

– Foarte încărcată cu simboluri.

– Înspăimîntătoare, fu ea de părere şi-şi duse ceşcuţa la gură ca să-şi ascundă un zîmbet. Auzise, desigur de *Greenbriar*, dar niciodată nu găsise timpul

sau energia să exploreze această mică și la modă galerie. În seara aceasta era recunoscătoare pentru destinderea pe care i-o oferise această ieșire.

– Știi, Dean, sînt sincer încîntată că te-ai gîndit la mine. Mă tem că în ultima vreme am neglijat preocuparea pentru arta... populară.

– Bunicul tău îmi spune că muncești prea mult.

– Bunicul își face prea multe griji. Se întoarse ca să studieze un tub falic de două picioare înălțime, care se străduia să ajungă la tavan. Dar o seară aici, continuă ea, te distrage garantat de la orice altceva.

– Cîtă emoție, cîtă interiorizare, îi mărturisea, cu bășici la gură, un bărbat în mătase galbenă unei femei în negru. După cum vezi, recurgerea la becul electric spart simbolizează distrugerea ideilor, într-o societate care se îndreaptă spre deșertul uniformității. Tess dădu să se îndepărteze, în timp ce bărbatul gesticula dramatic cu mîna în care avea țigara și se uită apoi la sculptura despre care bătea atîta cîmpii.

Piesa se compunea dintr-un bec electric de șaptezeci și cinci de wați, cu o gaură zimțată excentrică. Becul era înșurubat într-un postament simplu, din brad alb. Atîta tot, cu excepția faptului că micuța etichetă albastră indica faptul că fusese vîndută. Costase o mie două sute șaptezeci și cinci de dolari.

– Uluitor, murmură Tess și fu răsplătită cu un zîmbet generos din partea domnului *Mătase galbenă.*

– Este de-a dreptul inovator, nu? Dean zîmbi în direcția becului, ca și cum acesta ar fi fost creația lui.

Și de un pesimism plin de cutezanță.

– Mie-mi lipsesc cuvintele.

– Știu precis ce vreți să spuneți. Prima oară cînd l-am văzut, am rămas mut.

Hotărîndu-se să nu facă nici un fel de comentariu, Tess zîmbi doar și se îndepărtă. Putea scrie un studiu, se gîndea ea, despre implicațiile psihologice – isteria în masă – care-i împingeau pe oameni să plătească sume enorme pentru un gunoi ezoteric. Se opri în dreptul unei cutii pătrate din sticlă, umplută cu nasturi colorați. Pătrați, rotunzi, emailați, îmbrăcați, se îngrămădeau și se loveau unul de altul, în cutia închisă. Artista intitulase această „operă" *Populație, 2010.* Tess se gîndi că o fetiță de școală ar fi putut face asta în nu mai mult de trei ore și jumătate. Plăcuța cu prețul menționa usturătoarea sumă de o mie șapte sute cincizeci de dolari.

Scuturînd din cap, se îndreptă înapoi spre însoțitorul ei, cînd îl văzu pe Ben. Stătea în fața unui alt exponat, cu mîinile în buzunarele de la spate și pe față cu o expresie de amuzament nedisimulat. Era descheiat la haină. Sub ea avea o cămașă simplă din flanel gri și blugi. O femeie cu un colier de diamante de cinci mii de dolari se îndesa în el ca să studieze aceeași sculptură. Tess îl văzu mormăind ceva printre dinți, exact cu o clipă înainte de a-și ridica privirea și de a o vedea.

Rămaseră uitîndu-se unul la celălalt, în timp ce lumea trecea printre ei. Femeia cu diamantele blocă

o clipă trecerea, dar cînd aceasta dispăru, nici unul din ei nu făcu un pas. Tess simți cum se înmoaie ceva în ea, apoi cum se încordează din nou, jenînd-o, înainte ca ea să se adune și să-i zîmbească, făcîndu-i un semn prietenesc cu capul, ca un salut întîmplător.

– ... nu crezi?

– Ce spui? Se întoarse spre Dean, tresărind. Scuză-mă, îmi zburase mintea.

Un bărbat care preda anual la sute de studenți era obișnuit să nu fie ascultat.

– Te întrebam dacă nu crezi că această sculptură deosebită prezintă realul conflict și ciclul etern al relației bărbat-femeie?

– Hmmm. Ce vedea ea era o zăngăneală de cupru și tablă care poate că fuseseră sau nu fuseseră sudate într-o copulație metalică.

– Mă gîndesc să o cumpăr pentru biroul meu.

– Ah. Era un profesor de engleză, drăguț și inofensiv, al cărui unchi jucase întîmplător poker cu bunicul ei. Tess se simți obligată să-l îndepărteze de sculptură, așa cum o mamă își împinge copilul, avînd în mînă alocația atunci primită, din dreptul unei vitrine cu mașinuțe din plastic, cu prețuri umflate.

– Poate că ar trebui să te mai învîrți, să te mai uiți și pe la celelalte... – cum le zice? – ... piese, mai întîi?

– Se vînd toate ca pîinea caldă. Nu vreau să-mi scape. Se uită în jurul lui, la încăperea ticsită ca o cutie cu sardine și se îndreptă spre proprietar. Green-

briar era greu de ratat în costumul lui albastru-electric, cu banderolă asortată, în jurul capului.

– Scuză-mă, te rog, o clipă.

– Bună, Tess.

Atentă, calmă, se uită la Ben. Degetele cu care strîngea toarta ceşcuţei minuscule i se umeziră. Tess îşi spuse că era căldura trupului, în încăperea supra-aglomerată.

– Bună, Ben, ce mai faci?

– Excepţional. Făcea groaznic, făcuse groaznic toată săptămîna. Ea stătea acolo, în mijlocul a ceea ce el considera pompa şi pomposul şi arăta la fel de rece şi de virginală ca un buchet cu violete într-o pădure de orhidee.

– Interesantă adunătură.

– Măcar atît. Apoi privirea ei alunecă spre femeia de lîngă el.

– Doctoriţa Court, Trixie Lawrence.

Trixie era o amazoană în piele roşie. În cizme cu tocuri, era cu un centimetru mai înaltă decît Ben, cu o coamă de neverosimil păr roşu, care exploda în jurul capului ei în ţepi, tirbuşoane şi bucle. Armata de brăţări de pe mîna ei zornăia la orice mişcare. Pe sînul stîng avea un tatuaj reprezentînd un trandafir care ţîşnea din decolteul adînc, în V, al corsajului.

– Bună. Tess zîmbi şi-i întinse mîna.

– Bună. Deci eşti doctor? În ciuda dimensiunilor ei, vocea lui Trixie era un fel de scheunat abia auzit.

– Sînt psihiatru.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr, confirmă Tess, în timp ce Ben părea ocupat să-şi dreagă glasul.

Trixie luă unul din pateurile de dimensiunile unui bănuţ şi-l înghiţi ca pe o aspirină.

– Am avut şi eu un văr la nebuni. Ken Launderman. Poate că îl ştii.

– Nu, nu cred.

– Dar probabil vezi o groază de oameni cărora le filează cîte o lampă.

– Mai mult sau mai puţin, spuse Tess încet şi se uită la Ben. Nici urmă de jenă, constată ea. Se hlizea ca un prost. Propriile ei buze se curbară, înainte de a înălţa ceaşca. Sînt surprinsă să te văd aici, i se adresă ea lui Ben.

– Pur şi simplu un impuls. Îl priponisem pe Greenbriar acum şapte ani. O mică poveste artistică, cu nişte cecuri. Cînd mi-a trimis invitaţia, m-am gîndit să vin aici, să văd cum îi mai merge. Se uită şi-şi văzu amfitrionul îmbrăţişînd-o pe femeia cu diamante. S-ar părea că-i merge foarte bine, conchise el.

Tess gustă din cafeaua ei *cappuccino*, răcoritoare, şi se întrebă dacă Ben păstra relaţii prieteneşti cu toţi cei pe care-i aresta.

– Deci, ce părere ai despre expoziţie?

Ben aruncă o privire spre cutia cu nasturi.

– Atîta mediocritate ostentativă într-o societate care organizează seara burlacilor la magazinul universal va fi în mod obligatoriu răsplătită cu enorme cîş-

tiguri financiare.

Urmărea lumina care apăruse în ochii ei și-și dorea să o poată atinge. Doar o dată. Doar o clipă.

– Asta face America atît de măreață.

– Arăți nemaipomenit, Doc. Tînjea. Era pentru prima dată, credea el, că înțelegea adevăratul înțeles al acestui cuvînt.

– Mulțumesc. Cu intensitatea aceea lucidă pe care nu o mai simțise din copilărie, își dori să arate nemaipomenit.

– N-am fost niciodată la vreo seară a burlacilor, la magazinul universal, interveni Trixie, aspirînd un platou întreg cu mini-pateuri.

– O să-ți placă. Zîmbetul lui Ben își pierdu puțin din intensitate cînd se uită peste umărul lui Tess și-l văzu pe bărbatul alături de care stătuse înainte.

– Un prieten?

Tess își întoarse capul și aşteptă pînă cînd Dean își croi drum prin mulțime. Avea gîtul lung, împodobit cu perle care făceau ca pielea ei să pară și mai delicată. Ben îi simțea emanațiile sexuale, parfumate, răcoritoare, stăpînite, mai presus de orice altceva.

– Dean, aș vrea să-ți fac cunoștință cu Ben Paris și Trixie Lawrence. Ben este detectiv, la poliție.

– Ah, unul din cei mai buni din oraș. Dean îi strînse mîna din toată inima.

Omul arăta ca o copertă a magazinului *Gentlemen's Quarterly* și mirosea ca o reclamă la *Brut*. Ben simți nevoia irațională de a-i strînge mîna în stilul wres-

tle-indian şi să-l lase baltă.

– Sînteţi coleg cu Tess?

– Nu, de fapt sînt profesor la *American University.*

Profesor la facultate. Arăta. Ben îşi vîrî mîinile înapoi în buzunare şi se îndepărtă de Tess doar un pas mic, dar grăitor.

– Tess şi cu mine abia am venit. Încă n-am avut timp să asimilăm totul. Aproape că e prea mult ca să poată fi asimilat într-o singură seară. Dean aruncă o privire de proprietar asupra îngrămădelii de cupru de lîngă el. Eu tocmai am cumpărat această piesă. E puţin cam îndrăzneaţă pentru biroul meu, dar n-am putut rezista.

– Da? Ben se uită la piesă, apoi îşi vîrî limba în obraz. Cred că sînteţi încîntat la nebunie. O să mă învîrt şi eu pe aici să văd dacă pot găsi ceva pentru livingul meu. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Cu bine, Doc, adăugă, petrecîndu-şi un braţ în jurul taliei voinice a lui Trixie.

– O seară plăcută, Ben.

Înca nu se făcuse unsprezece cînd Tess intră, singură, în apartamentul ei. Migrena de care se folosise ca să scurteze seara nu fusese decît pe jumătate o minciună. De obicei îi făceau plăcere întîlnirile ei

ocazionale cu Dean. Era un bărbat comod, fără complicații, genul de bărbat cu care se întîlnea în mod deliberat, ca să-și păstreze viața personală la fel de comodă și fără complicații. În seara aceasta însă pur și simplu nu se simțise în stare să facă față unui supeu la o oră atît de înaintată și să discute despre literatura secolului al nouăsprezecelea. Nu după galeria de artă.

Nu după ce-l văzuse pe Ben, trebui ea să recunoască și ieși din pantofi, aruncîndu-i la două picioare de ușă. Tot ce obținuse în alinarea propriului ei orgoliu și în calmarea tensiunii din dimineața aceea, ultima cînd îl mai văzuse, se risipise, se făcuse țăndări.

Să înceapă deci de la zero. O ceașcă fierbinte de ceai. Își scoase scurta de blană și o atîrnă în debaraua din hol. O să-și petreacă seara în pat, cu Beethoven, mușețel și Kurt Vonnegut. Combinația asta ar fi deconectat pe oricine de problemele sale.

Ce probleme? se întrebă, ascultînd liniștea apartamentului în care se întorcea seară de seară. Nu avea nici un fel de probleme adevărate, pentru că se asigurase să nu le aibă. Un apartament drăguț într-un cartier bun, o mașină bună, o viață socială permanentă și strălucitoare. Exact acesta era modul în care-și concepuse ea viața.

Făcuse pasul A și se asigurase că acesta o va duce spre pasul B și tot așa, pînă cînd va ajunge la platoul care să o mulțumească. Era mulțumită.

Își scoase cerceii și le dădu drumul pe masa din

sufragerie. Sunetul pietrei lovindu-se de lemn răsună trist în încăperea pustie. Crizantemele pe care le cumpărase la începutul săptămînii începuseră să se ofilească. Petale aurii zăceau veştede pe mahonul lustruit. Tess le ridică absentă. Parfumul lor, puternic şi picant, o însoţi în dormitor.

N-o să se uite prin dosarele de pe birou în seara asta, îşi spuse ea în timp ce-şi desfăcea fermoarul rochiei de lînă, de culoarea fildeşului. Dacă într-adevăr avea o problemă, era că nu-şi permitea suficient timp pentru ea. În seara aceasta se va răsfăţa, va uita de pacienţii care vor veni la ea luni dimineaţă, va uita de clinica unde va trebui să facă faţă furiei şi resentimentelor trezite de cura de dezintoxicare de droguri, de două ori pe săptămînă. O să uite de uciderea celor patru femei. Şi o să uite de Ben.

Din oglinda înaltă din interiorul debaralei o izbi dintr-o dată propria ei imagine. Văzu o femeie de înălţime medie, slăbuţă, într-o rochie albă de lînă, scumpă, şi avînd o linie clasică. Un colier din trei rînduri de perle şi ametist se odihnea la gîtul ei. Părul era pieptănat lipit pe tîmple cu piepteni din fildeş, bordaţi cu perle. Garnitura fusese a mamei ei şi era de o eleganţă la fel de discretă precum fusese fiica senatorului.

Mama ei purtase acest colier ca mireasă. Tess avea fotografii cu ea în albumul îmbrăcat în piele, pe care-l ţinea în sertarul de jos al comodei. Cînd senatorul îi dăruise nepoatei sale perlele, cînd aceasta

împlinise optsprezece ani, plînseseră amîndoi. De fiecare dată, cînd le purta, Tess simțea un junghi în inimă dar și mîndrie. Ele reprezentau un simbol pentru cine era ea, de unde venea ea, ce se aștepta de la ea.

În seara aceasta, însă, parcă o strîngeau prea tare de gît. Le scoase și perlele zăceau acum reci, în mîinile ei.

Chiar și fără ele, imaginea din oglindă se schimbă prea puțin. Studiindu-se, se întrebă de ce alesese ea o toaletă atît de simplă, atît de *potrivită.* Garderoba ei era plină de asemenea rochii. Se întoarse într-o parte și încercă să-și închipuie cum ar arăta în ceva îndrăzneț sau scandalos. Ca, de exemplu, pielea roșie.

Își reveni. Scuturîndu-și capul, se dezbrăcă de rochie și căută un umeraș căptușit. Ei poftim – o femeie adultă, o femeie sensibilă, activă, un psihiatru cu experiență – stînd în fața unei oglinzi și imaginîndu-se în piele roșie. Jalnic. Ce-ar spune Frank Fuller dacă s-ar duce la el la o ședință?

Recunoscătoare că mai putea încă rîde de ea însăși, se întinse după halatul ei lung pînă la pămînt, plușat. Dar se răzgîndi brusc și scoase un kimono din mătase înflorată. Un dar, rar purtat. Dar în seara asta avea de gînd să se răsfețe, să îmbrace mătase pe piele, să asculte muzică clasică și să bea vin și un ceai, stînd întinsă în pat.

Tess puse colierul de perle pe masa de toaletă, apoi își scoase pieptenii și-i puse alături. Se întoarse

spre pat și bătu pernele ca să le umfle, anticipînd. O altă pornire o făcu să-și aprindă lumînările aromate de lîngă pat. Trase în piept o adiere de vanilie, înainte de a se îndrepta spre bucătărie.

O opri telefonul. Tess se uită acuzator la el, dar se duse totuși la birou și ridică receptorul, la al treilea apel.

– Alo.

– N-ai fost acasă. Te-am așteptat mult, dar tu nu ai fost acasă.

Recunoscu vocea. O sunase și joi, la birou. Gîndul la o seară plăcută acasă dispăru și Tess puse mîna pe un creion.

– Ai vrut să vorbești cu mine. N-am terminat discuția data trecută, nu-i așa?

– Eu fac o greșeală vorbind. Îl auzi respirînd dureros. Dar am nevoie...

– Niciodată nu greșești vorbind, spuse ea liniștitor. Aș putea încerca să te ajut.

– N-ai fost acolo. N-ai venit deloc acolo în seara asta și nici acasă n-ai fost. Am așteptat. Te-am așteptat să vii.

Își ridică brusc capul și privirea ei îngheță pe fereastra întunecată din spatele biroului. Urmărită. Se cutremură, dar se apropie în mod deliberat, ca să se uite afară, la strada pustie.

– M-ai urmărit?

– Nu trebuie să merg acolo. Nu trebuie să merg.

Vocea i se pierdu, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși. Sau poate altcuiva. Dar am nevoie, continuă el. Tu trebuie să înțelegi, izbucni el repede, acuzator.

– O să încerc. Nu vrei să vii la mine la birou și să stai de vorbă cu mine?

– Nu acolo. Ei ar ști. Încă nu e timpul să știe. Încă n-am terminat.

– Ce n-ai terminat? Te-aș putea ajuta mai mult, dacă te-ai întîlni cu mine.

– Nu pot, nu îți dai seama? Simplul fapt că vorbesc cu tine este... Ah, Dumnezeule. Începu să bălmăjească niște cuvinte. Tess nu putea înțelege. Își ciuli urechile. O fi în latină, se gîndi ea și făcu un semn de întrebare în caiet, încercuindu-l.

– Suferi. Aș vrea să te ajut, ca să scapi de această suferință.

– Laura suferea. Suferea cumplit. Sîngera. Nu am putut s-o ajut. A murit în păcat, înainte să primească dezlegarea.

Mîna în care ținea creionul se poticni. Tess simți nevoia să se așeze. Cînd își dădu seama că se uită în gol, la fereastră, își impuse să se concentreze din nou asupra carnetului și a notițelor. Antrenamentul o readuse pe linie și respiră adînc ca să-și mențină vocea calmă.

– Cine a fost Laura?

– Frumoasa, frumoasa Laura. Am venit prea tîrziu ca să o mai pot salva. Acum mi s-a dat această

putere și misiune. Voința Domnului este necruțătoare, atît de necruțătoare! Aceste cuvinte le spusese aproape în șoaptă, după care vocea îi redeveni puternică: Dar asta este. Mieii sînt sacrificați și sîngele curat spală păcatele. Dumnezeu pretinde sacrificii. Le cere.

Tess își umezi bizele.

– Ce fel de sacrificii?

– O viață. El ne-a dat viața și tot el ne-o ia. *„Fiii și fiicele tale mîncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare, cînd dintr-odată, un vînt puternic se stîrni dinspre deșert și izbi în cele patru colțuri ale casei. Aceasta se prăbuși peste tineri și-i zdrobi; și doar singur eu am fost cruțat, ca să îți spun. Doar singur eu"*, spuse el, cu aceeași voce cumplită, inexpresivă. Dar după sacrificii, continuă el, după judecată, Dumnezeu îi răsplătește pe aceia care rămîn puri.

Tess se concentră asupra notițelor, scriind totul clar și citeț, ca și cum ar fi stat să le cîntărească. Inima îi pulsa puternic în gît.

– Dumnezeu este acela care-ți spune să sacrifici femeile?

– Să le salvez și să le absolv. Am acum această putere. După Laura, mi-am pierdut credința, mi-am întors spatele de la Dumnezeu. Au fost vremuri cumplite, de orbire, în care am trăit în egoism și ignoranță. Dar apoi El mi-a arătat că dacă voi fi puternic și-i voi aduce jertfe, vom fi cu toții salvați. Sufletul meu este legat de al ei, spuse el liniștit. Sîntem legați unul de

celălalt. N-ai venit acasă în seara asta. Mintea lui începu să o ia razna. Tess îi auzea tumultul, în schimbările din glasul său, la fel de bine ca și în conținutul cuvintelor. Am așteptat, am vrut să vorbesc cu tine, să-ți explic, dar tu ți-ai petrecut seara în păcat.

– Vorbește-mi despre noaptea aceea. Noaptea în care m-ai așteptat.

– Am așteptat, am pîndit lumina de la fereastra ta. Nu s-a aprins deloc. Am umblat pe jos. Nu știu cît de mult, nu știu pe unde. Am crezut că erai tu, cea care te apropiai de mine sau Laura. Nu, am crezut că erai tu, dar n-a fost așa. Apoi eu... am știut că ea trebuia să fie aceea... Am dus-o în alee, să nu o sufle vîntul. Atît de rece. Era atît de rece. Am ascuns-o, spuse el șuierînd teribil. Am ascuns-o înainte ca ei să vină și să mă ridice. Ei sînt ignoranți și nesocotesc căile Domnului. Respirația lui devenea tot mai inegală, mai gîfîită: Durere. Rău. Capul meu. O durere atît de înfiorătoare.

– Eu te pot ajuta să nu mai suferi. Spune-mi unde ești și vin la tine.

– Poți? șopti ca un copil înfricoșat, căruia i se oferă o lumină de veghe, în timpul unei furtuni. Nu! Vocea lui bubui, dintr-odată, plină de forță. Îți închipui că mă poți ispiti să mă îndoiesc de voința Domnului? Eu sînt instrumentul Lui. Sufletul Laurei așteaptă celelalte sacrificii. Încă două. După care vom fi liberi, doctore Court. Nu de moarte trebuie să ne temem, ci de

damnare. Voi veghea asupra ta, îi promise, aproape cu umilință. Mă voi ruga pentru tine.

Tess nu se mișcă în clipa în care auzi în ureche declicul telefonului întrerupt, rămînînd perfect nemișcată. Afară, stelele erau clare, aproape și strălucitoare. Mașinile treceau pe stradă într-un ritm constant. Felinarele scăldau trotuarul cu lumina lor. Nu vedea pe nimeni, dar se întreba, stînd acolo la fereastră, dacă ea era văzută.

Fruntea îi era asudată, rece și cleioasă. Luă un șervețel din colțul biroului și se șterse cu grijă.

El o avertizase. Nu era sigură dacă și el era conștient de asta, dar o sunase ca să o avertizeze și în același timp să-i ceară ajutorul. Ea va fi următoarea. Degetele îi tremurau cînd se ridicară și se așezară acolo unde se aflase mai înainte colierul de perle. Nu putea înghiți.

Încet și cu infinită grijă, trase fotoliul înapoi și se ridică din el și din raza vizuală a ferestrei. Puse mîna pe draperie ca să o tragă mai bine, cînd bătaia în ușă o făcu să sară înapoi și să se izbească de perete, într-o panică animalică, pe care nu o mai trăise niciodată. Teroarea creștea în ea în timp ce se uita în jur după un mijloc de apărare, un loc unde să se ascundă, o cale de scăpare. Încerca să-și revină, în timp ce se întindea după telefon – 911. Nu avea decît să formeze acest număr, să-și dea numele și adresa.

Dar cînd ciocănitul se auzi din nou, se uită la

ușă și văzu că uitase să pună lanțul.

În cîteva secunde traversă încăperea, lăsîndu-se cu toată greutatea pe ușă și chinuindu-se să pună lanțul care părea dintr-odată prea mare și prea greoi ca să se potrivească în fantă. Aproape plîngînd în hohote, reuși să-l bage în făgaș.

– Tess? Ciocănitul se auzi acum mai puternic, mai imperios. Tess, ce se întîmplă?

– Ben, Ben, ah, Dumnezeule! Degetele ei erau acum și mai stîngace, trăgînd de lanț să-l elibereze. Reuși în sfîrșit să pună mîna pe buton, să deschidă ușa smucind-o și să se arunce la pieptul lui.

– Ce s-a întîmplat? Îi simți degetele înfigîndu-i-se în pardesiu și încercă să o îndepărteze de el. Ești singură? Instinctul îl și făcuse să ducă mîna la armă, în timp ce se uita împrejur să vadă pe cineva, oricine i-ar fi putut face ei vreun rău. Ce s-a întîmplat?

– Închide ușa. Te rog.

Continuînd să o țină cu un braț pe după umeri, închise ușa și puse lanțul.

– Am închis-o. Mai bine te-ai așeza. Tremuri. Îți aduc ceva de băut.

– Nu. Ține-mă doar, puțin. Cînd ai bătut la ușă, am crezut...

– Haide, haide, ai nevoie de puțin coniac. Ești rece ca gheața.

– M-a sunat.

Degetele cu care o ținea de braț se strînseră

mai tare cînd o întoarse cu fața spre el. Obrajii ei erau albi, ochii, uriași. Cu mîna dreaptă încă mai stătea agățată de pardesiul lui. Nu era cazul să o mai întrebe cine.

– Cînd?

– Chiar acum. M-a sunat mai înainte și la birou, dar nu-mi dădusem seama că era el. Nu atunci. A fost afară. Într-o seară l-am văzut la colțul străzii, stînd doar acolo, la colț. Mi-am spus că devin paranoică. Un bun psihiatru cunoaște simptomele. Rîse, apoi își acoperi fața cu mîinile. Ah, Doamne, trebuie să mă liniștesc.

– Stai jos, Tess. Slăbi strînsoarea degetelor pe brațul ei și-și păstră vocea calmă; același ton pe care-l folosea ca să interogheze un martor care tremura tot.

– Ai ceva coniac pe aici?

– Ce? Ah, e în *buffet,* ușa din dreapta.

Cînd ea se așeză, Ben se duse la *buffet,* căruia mama lui i-ar fi spus dulap, și găsi acolo o sticlă de *Rémy Martin.* Turnă o porție dublă într-un pahar de coniac și i-l aduse.

– Bea puțin, înainte de a începe.

– Bine.

Începuse deja să se tragă înapoi, dar bău ca să-i fie mai ușor. Coniacul îi percută sistemul și-i amorți teama care mai rămăsese în ea. Teama nu are loc în viața ei, își spuse Tess. Numai gînduri clare și o analiză atentă. Cînd începu din nou să vorbească, glasul ei

era egal, fără bîlbîiala isteriei. Nu-şi acordă decît o clipă ca să-i fie ruşine.

– Joi seara rămăsesem tîrziu la birou. Cînd ultimul pacient a plecat şi el, iar eu îmi strîngeam lucrurile, a sunat telefonul. Avea o voce foarte tulburată şi deşi nu m-am gîndit că era vorba de un pacient mai puţin obişnuit, am încercat să-l trag puţin de limbă. Nu am obţinut nimic, el pur şi simplu a întrerupt convorbirea.

Coniacul se clătina uşor, ungînd pereţii paharului, în timp ce ea îl învîrtea şi-l învîrtea, în mîini.

– Am aşteptat cîteva minute, dar dacă nu a mai sunat, am plecat acasă. M-a sunat din nou în seara asta.

– Eşti sigură că era acelaşi bărbat?

– Da, sînt sigură. Acelaşi care a sunat şi data trecută. Acelaşi bărbat pe care-l căutaţi din luna august. Soṛbi din nou din coniac, apoi puse paharul jos: Cedează vertiginos.

– Tess, ce ţi-a spus? Spune-mi tot ce-ţi aminteşti.

– Am notat totul.

– Ai... Se opri şi scutură repede din cap. Bineînţeles că ai notat. Ia să vedem.

Se ridică, din nou, sigură pe ea şi se duse la birou. Luă carneţelul galben şi i-l dădu lui Ben. Acest lucru era ceva pozitiv, ceva constructiv. Cîtă vreme se putea gîndi la el ca la un caz, nu risca să se mai prăbuşească.

– Poate că am pierdut cîteva minute cînd a în-

ceput să vorbească foarte repede, dar le-am notat pe cele mai multe.

– Le-ai stenografiat.

– Da. Ah, o să-ți citesc eu.

O luă de la început, controlîndu-se ca vocea ei să fie detașată. Cuvintele existau ca să-i ofere psihiatrului o cheie spre mintea pacientului. Își aminti asta și-și înfrînă groaza inspirată de gîndul că aceste cuvinte îi fuseseră destinate ei. După citatul biblic, se opri.

– Parcă ar fi din *Vechiul Testament*. Presupun că monseniorul Logan îl va putea plasa exact.

– Iov.

– Poftim?

– E din Iov. Privirea lui rătăci spre peretele din față, în timp ce-și aprinse o țigară. De două ori citise *Biblia*, în timpul bolii lui Josh. Căutînd răspunsuri, își aminti Ben, la întrebările cărora nici măcar nu le dăduse formă.

– Știi, tipul ăla căruia îi mergea totul din plin.

– Și atunci Dumnezeu l-a pus la încercare?

– Da. Se gîndi din nou la Josh, apoi scutură din cap. Lui Josh îi mergeau toate din plin, înainte de Vietnam. *Iov, ești prea fericit? Ce-ai zice să te fierb puțin?*

– Înțeleg. Deși era dureros de evident că ea nu cunoștea *Biblia* la fel de aprofundat ca el, văzu totuși paralela. Da, are logică. Viața lui era bine rînduită,

era mulțumit, după toate aparențele, un bun catolic.

– Niciodată nu-i fusese pusă credința la îndoială, spuse Ben în șoaptă.

– Da, și iată că îi este pusă la încercare și el eșuează.

– Așa trebuie să se fi întîmplat și cu Laura. Ben se uită din nou la carnet, simțindu-se frustrat că nu poate citi singur. Haide să mergem mai departe, spuse el.

Ascultînd-o citind, Ben se lupta să gîndească nu ca un om prins între infatuare și ceva mai profund, ci ca un polițist. O urmărea un ucigaș. Stomacul i se strînse. Pe ea o așteptase în noaptea în care fusese omorîtă Anne Reasoner, noaptea pe care Tess o petrecuse în patul lui. Polițistul recunoscu avertismentul, la fel de repede ca și doctorul.

– Da, s-ar părea că așa este. Făcîndu-i-se dintr-odată frig, își vîrî picioarele sub ea înainte de a pune carnetul galben alături. Era un caz. Tess știa că era vital să se gîndească la el, să-l analizeze ca pe un caz.

– S-a gîndit la mine pentru că sînt psihiatru și o parte din el știe cîtă disperată nevoie de ajutor are. Și s-a gîndit la mine pentru că eu corespund descrierii fizice a Laurei.

Vocea, își aminti ea, fusese cea mai înfricoșătoare. Felul în care trecea de la accentele jalnice la forță, într-o stare de nebunie calmă, decisă. Își îm-

preună mîinile, strîngîndu-le.

– Ben, ceea ce vreau eu să înțelegi este faptul că parcă stăteam de vorbă cu doi oameni. Unul din ei plîngea, disperat, aproape pledînd. Celălalt... celălalt era departe, fanatic, hotărît.

– Cînd strangulează femei este una și aceeași persoană. Se ridică și se îndreptă spre telefon.

– Sun la secție. O să-ți punem telefonul sub ascultare, aici și la birou.

– La birou? Ben, eu vorbesc des la telefon cu pacienții mei. Nu le pot periclita dreptul la confidențialitate.

– Scutește-mă de chestiile astea, Tess.

– Trebuie să înțelegi...

– Nu! Se răsuci ca să fie cu fața la ea. Tu trebuie să înțelegi, continuă el. Există acolo un maniac, ucigaș de femei, care s-a hotărît să te omoare pe tine. Telefoanele tale vor fi ascultate, cu permisiunea ta sau prin ordinul tribunalului, dar vor fi ascultate. Celelalte patru femei nu au avut această șansă. Căpitane? Paris la telefon. Avem o pistă.

Totul dură mai puțin de o oră. Intrară în apartament doi polițiști în costume și cravată, făcură ceea ce păreau a fi doar cîteva modificări minore la aparatul

telefonic şi refuzară politicoşi cafeaua. Unul din ei ridică receptorul, formă cîteva numere şi testă derivaţia. Îi cerură lui Tess cheia de la birou şi plecară.

– Atîta tot? întrebă cînd rămăsese iar numai cu Ben.

– Trăim în epoca microcipurilor. O să beau eu puţină cafea.

– Ah, desigur. Cu o ultimă privire asupra telefonului, Tess porni spre bucătărie. Faptul că ştiu că de cîte ori sună telefonul, cineva cu nişte căşti în urechi ascultă tot ce spun, mă face să mă simt expusă.

– De fapt ar trebui să te facă să te simţi protejată.

Cînd se întoarse cu cafeaua, Ben stătea în picioare la fereastră, privind afară. Îl văzu trăgînd în mod deliberat draperia, cînd o auzi în spatele lui.

– Nu pot fi sigură că o să mă mai sune. Am fost îngrozită, sînt sigură că el a simţit asta şi, fir-ar să fie, n-am stăpînit prea bine situaţia.

– Presupun că-ţi pierzi reputaţia de superpsihiatru. Ben îi luă cafea, dar şi mîna. Tu nu bei?

– Nu. Sînt destul de tensionată şi aşa.

– Eşti obosită. Îi mîngîie degetele. Arăta dintr-odată atît de fragilă, de palidă şi atît de frumoasă. Ascultă, de ce nu te duci în dormitor şi nu te odihneşti puţin? Eu o să mă întind pe canapea.

– Protecţia poliţiei?

– Doar o parte din campania noastră de a îmbunătăţi relaţiile cu populaţia.

– Îmi pare bine că eşti aici.

– Şi mie. Îi dădu drumul mîinii ca să strecoare vîrful degetului în decolteul chimonoului ei de mătase.

– Frumos.

– Mi-a fost dor să te văd.

Mişcarea degetului său încetă. O privi din nou şi-şi aminti că la începutul acestei seri, ea purta cercei şi o piatră la gît, care se potrivea cu ochii. Şi că dorise atunci atît de tare să o atingă, încît îl duruse adînc, pînă în măduva oaselor. Acum, exact ca şi atunci, se dădu înapoi.

– Mai ai o pătură?

Simţi respingerea, cînd aceasta o izbi în plină faţă. Ca şi el, se dădu un pas înapoi.

– Da, îţi aduc una.

După plecarea ei, Ben se înjură singur, luptînd cu propriile lui contradicţii. O dorea. Niciodată pînă atunci nu dorise să se implice atîta cum dorea acum, cu ea. Ea trăgea de el. El dădea înapoi. Ea era răcoroasă şi plăcută, asemenea acelor delicatese roz şi albe din vitrinele cofetăriilor. Chiar dacă ar fi avut loc pentru ea în viaţa lui, şi nu avea, ea tot nu s-ar fi potrivit vreodată. Dar îşi aminti din nou cum se lăsase pe pervazul ferestrei lui, rîzînd.

Tess aduse o pătură şi o pernă şi începu să pregătească sofaua.

– Nu laşi impresia că ai vrea să-ţi ceri scuze.

– Pentru ce?

– Pentru săptămîna trecută.

Deşi era hotărîtă să nu amintească nimic despre asta, Tess se întrebase dacă el o să facă vreo aluzie.

– De ce să-mi cer scuze?

O urmări netezind bine capetele păturii sub pernă.

– Ne-am certat destul de serios. Majoritatea femeilor pe care le cunosc eu vor să audă vechea poveste cu „îmi pare rău, am fost un ticălos".

– Ai fost?

– Am fost ce?

– Un ticălos.

Trebui să-şi mărturisească faptul că îl manevrase foarte frumos.

– Nu.

– Oricum, ar fi fost o prostie din partea ta să recunoşti asta doar ca să respecţi o tradiţie. Gata, asta este, adăugă ea, bătînd pentru ultima oară perna.

– Bine, în regulă, fir-ar să fie, mă simt ca un idiot pentru cum m-am purtat ultima oară.

– Ai fost idiot. Tess se întoarse şi-i zîmbi. Dar e în regulă.

– Dar vorbeam foarte serios.

– Ştiu. La fel şi eu.

Tabere diferite, se gîndi Ben. Scopuri diferite.

– Deci ce facem?

Chiar dacă ar fi ştiut, tot n-ar fi fost sigură că i-ar fi spus. Îşi păstră însă un ton prietenesc.

– De ce pur și simplu n-o lăsăm așa cum este acum, că sînt fericită că ești aici, cu toată această... Privirea i se întoarse spre telefon.

– Nu te mai gîndi la asta, acum. Să încep deci de aici.

– Ai dreptate. Își împreună mîinile, apoi și le despărți din nou. Dacă te gîndești prea mult la ceva, continuă ea, poți să...

– Înnebunești? sugeră el.

– Ca să folosim un termen larg, impropriu. Se îndepărtă, făcînd ordine pe birou, ca să-și țină mîinile ocupate.

– Am fost surprinsă cînd te-am văzut la galerie. Știu că trăim într-un biet orășel, dar... Atunci se lumină; confuzia și panica o împiedicaseră să vadă asta mai devreme. Ce cauți tu aici, la ora asta? Am crezut că aveai o întîlnire.

– Am avut. I-am spus că a intervenit o urgență. Nici nu am mințit prea tare. Dar a ta?

– A mea ce?

– Întîlnirea ta.

– Ah, Dean. Eu, ah, i-am spus că m-a lovit o migrenă. Aproape că așa a și fost. Dar nu mi-ai spus de ce ai venit aici.

Ridică din umeri și luă în mînă presse-papier-ul, o piramidă din cristal care făcea ape colorate, la orice mișcare.

– Părea un cetățean într-adevăr onorabil. Pro-

fesor la facultate, nu?

– Da. Ceva începea să se aşeze comod în ea. Dură puţin ca să-şi dea seama că era o senzaţie de plăcere.

– Trixie a ta. Parcă Trixie o cheamă, nu?

– Exact.

– Arăta încîntătoare. Mi-a plăcut tatuajul ei.

– Care anume?

Tess ridică doar dintr-o sprînceană.

– Ţi-a plăcut expoziţia?

– Ador rahaturile pline de pretenţii. S-ar părea că aşijderea, profesorul tău. Grozav costum. Şi acul acela elegant de cravată, cu lănţişor de aur, era atît de distins. Puse înapoi press-papier-ul, cu suficientă forţă ca să facă să salte creioanele. Îmi venea să-i înfund nasul în mijlocul frunţii, mai adăugă el.

Ea îi zîmbi radios.

– Mulţumesc.

– Pentru puţin. Bău puţină cafea şi puse ceaşca înapoi, pe birou. Asta va însemna o pată ca un cerc, pe mobilă, dar Tess nu spuse nimic.

– De zile întregi n-am fost în stare să mă gîndesc la nimic altceva, decît la tine. Ai o denumire pentru asta?

Răspunse cu un zîmbet privirii lui furioase.

– Îmi plac obsesiile. Se apropie de el. Nu mai era nevoie de alţi nervi sau de subterfugii. Cînd mîinile lui se ridicară şi o apucară de umeri, ea tot mai zîmbea.

– Presupun că te gîndeşti că e al naibii de nostim.

– Aşa cred. Dar mai cred că îmi pot asuma un risc calculat, spunîndu-ţi că şi mie mi-a fost dor de tine. Rău de tot. Vrei să-mi spui de ce eşti furios?

– Nu. O trase aproape de el şi îi simţi buzele arcuindu-i-se, relaxîndu-se, apoi cedînd sub buzele lui. Mătasea chimonoului foşni cînd el îşi petrecu braţele în jurul ei. Dacă ar fi putut fugi, ar fi făcut-o fără o singură privire în urma lui. Dar ştiuse încă din clipa în care se pomenise la uşa ei că era deja prea tîrziu.

– N-am de gînd să dorm pe canapeaua asta blestemată. Şi nici n-am de gînd să te las singură.

Tess făcu un efort să deschidă ochii şi, pentru prima oară de cînd îşi amintea, şi-ar fi dorit să nu mai ştie de ea.

– Împart patul cu tine cu o singură condiţie.

– Care e?

– Să faci dragoste cu mine.

O lipi de el, ca să-i poată mirosi părul, să poată simţi felul în care acesta îi mîngîia pielea.

– Grea condiţie, Doc.

Capitolul 11

O trezi aroma de cafea. Tess se întoarse pe spate şi rămase aşa, savurînd mirosul reconfortant, de „acasă". Cîţi ani trecuseră de cînd nu se mai trezise în aroma cafelei gata aburinde? Pe vremea cînd locuia în casa bunicului ei, cu plafoanele acelea înalte şi cu salonul cu dale de gresie, cobora dimineţile scara curbă şi-şi găsea bunicul deja aşezat în faţa unui uriaş platou cu ouă şi prăjiturele fierbinţi, cu ziarul deschis şi cafeaua deja turnată în ceaşcă.

Domnişoara Bette, menajera, pusese deja masa, cu serviciul de toată ziua, acela cu bucheţele de violete pe margine. Florile depindeau de sezon, dar se aflau

întotdeauna acolo narcise sau trandafiri sau crizanteme, în vaza albastră de porțelan, care aparținuse străbunicului ei.

Se auzea zgomotul liniștitor făcut de coada lui Trooper, bătrînul cîine de vînătoare al bunicului, așezat sub masă, în așteptarea unui chilipir.

Așa fuseseră dimineţile tinereții ei – calme, sigure, și pline de căldura familiei, sau ale vieții ei ca tînără femeie, la fel cum bunicul ei fusese puternica figură centrală din viața ei.

Apoi crescuse, se mutase în propriul ei apartament, la propria ei activitate, făcîndu-și singură cafeaua.

Oftă și se întoarse leneș, sperînd să mai viseze ceva. Apoi își aminti și se ridică brusc. Locul de lîngă ea era gol. Îndepărtîndu-și părul din ochi, pipăi așternutul de lîngă ea.

El rămăsese cu ea și onorase condiția. Se tăvăliseră și se frămîntaseră și se iubiseră toată noaptea, pînă cînd, epuizați, somnul rămăsese unica alternativă. Fără întrebări, fără cuvinte, iar singurul răspuns fusese dorința lor atît de imperioasă. Aveau nevoie unul de celălalt și de uitare. Și el avea nevoie de asta. Ea înțelesese că lui îi erau necesare cîteva ore fără tensiune, fără enigme, fără responsabilități.

Acum era dimineață și fiecare dintre ei avea o treabă de făcut.

Tess se ridică, se strecură în chimonoul care fusese părăsit pe podea. Simțea nevoia unui duș lung, fierbinte, dar mai mult avea nevoie de cafea.

Îl găsi pe Ben în mica prelungire în formă de L a sufrageriei, cu o hartă a oraşului, o mulţime de notiţe şi propriul ei carnet galben, răspîndite pe masă.

– Bună dimineaţa.

– Bună. O spusese absent, apoi îşi ridică privirea şi o fixă. Deşi zîmbea, observă că avea ochii umbriţi şi intenşi, în timp ce-i studia chipul.

– Bună, repetă el. Sperasem că o să dormi mai mult.

– E trecut de şapte.

– E duminică, îi aminti el, apoi se ridică, dorind parcă să nu-i permită să vadă ceea ce făcea el la masă. Ţi-e foame?

– Pregăteşti tu ceva?

– Eşti mofturoasă?

– Nu cine ştie ce.

– Atunci probabil că o să poţi înghiţi una din omletele mele. Punem pariu?

– Punem. Intră cu el în bucătărie şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. După cum arăta ibricul, era clar că el mai băuse cîteva.

– Te-ai trezit de mult timp?

– Nu cine ştie ce. Cît de des te aprovizionezi cu mîncare?

Tess aruncă o privire în spatele lui, în frigiderul deschis.

– Cînd mi se lipeşte burta de spate.

– Consideră că ţi s-a şi lipit. Scoase un carton cu ouă, gol mai mult de jumătate şi o bucată meschină de brînză *Cedar*. Bine că măcar nişte omlete putem

face.

– Am o tigaie pentru omletă. Al doilea sertar din dulapul de la dreapta ta.

Îi aruncă o privire blîndă, încărcată de compătimire.

– Ce ai tu nevoie este o tigaie obișnuită și puțină îndemînare.

– Mă voi strădui.

Își bău cafeaua în timp ce el pregătea masa. Impresionant, se gîndi ea și cu siguranță mai gustoasă decît ar fi pregătit-o ea cu ustensilele specializate și cu o rețetă detaliată în față. Interesată, se aplecă peste umărul lui, dar fu îndepărtată cu o privire mută. Tess desfăcu o chiflă englezească și o băgă în prăjitorul de pîine, lăsînd restul în seama lui Ben.

– E bună, hotărî ea cînd se așezară la masă și gustă. Eu sînt de-a dreptul patetică în bucătărie, de aceea nu păstrez prea multă mîncare, care m-ar obliga să mă ocup de ea.

El era atent la propria lui omletă cu entuziasmul degajat al unui bărbat care consideră mîncarea drept una din marile plăceri fizice ale vieții.

– Cînd trăiești singur trebuie să înveți să te descurci.

– Dar asta nu dă naștere la minuni. El știa să gătească, își ținea apartamentul în ordine, era în mod evident eficient la serviciu și în aparență avea probleme puține cu femeile. Tess sorbi și ultimul rest de cafea și se întrebă de ce era mai tensionată acum decît fusese cînd se dusese cu el în pat.

Pentru că ea nu se pricepea atît de bine la bărbați, cum se pricepea el la femei. Și pentru că, își spuse ea, nu îi stătea în obicei să împartă cu cineva un mic dejun tihnit după o frenetică noapte de dragoste. Prima ei aventură se consumase pe vremea facultății. Un dezastru. Acum avea aproape treizeci de ani și menținea cu multă grijă relațiile cu bărbații, într-o zonă sigură. Ocazionalele aventuri fuseseră plăcute, dar lipsite de importanță. Pînă acum.

– Se pare că te descurci.

– Dacă îți place să mănînci, trebuie să înveți să gătești. Dădu din umeri. Mie îmi place să mănînc.

– N-ai fost niciodată căsătorit?

– Ce? Nu. Înghiți greu și se întinse după jumătatea lui de chiflă. S-ar părea că mă complac într-un fel de...

– Donjuanism?

– Printre altele. Îi zîmbi. Prefer pîinea unsă cu unt.

– Da, așa este. Aș zice că un alt motiv pentru care niciodată... nu te-ai așezat la casa ta, ca să zic așa, este faptul că pui munca pe primul loc. Se uită la hîrtiile pe care el le împinsese la marginea mesei. Munca de polițist te solicită, îți devorează tot timpul și este periculoasă.

– Primele două, în orice caz. Secția omucideri este un fel de funcționăreală. Muncă la birou, dezlegări de enigme.

– Funcționăreală, murmură ea, amintindu-și foarte clar de ușurința cu care mînuise, nu demult, pistolul.

– Majoritatea tipilor umblă în costum. Aproape că-şi linsese farfuria după omletă şi se întreba dacă nu era cazul să o ajute pe Tess să şi-o biruie pe a ei. Tu intervii de obicei după ce zarurile au fost aruncate şi începi să pui lucrurile cap la coadă. Stai de vorbă cu oamenii, vorbeşti la telefon, învîrţi hîrtii.

– Aşa ai căpătat cicatricea asta? Tess începu să se joace cu restul de omletă. Învîrtind hîrtii?

– Ţi-am mai spus, lucrăm cu ştiri răsuflate.

Mintea ei însă era prea analitică să se mulţumească cu acest răspuns.

– Totuşi ai fost împuşcat şi probabil că nu doar o dată.

– Intri uneori undeva şi cei de acolo nu sînt prea bucuroşi de apariţia ta.

– Şi totuşi în timpul celor opt ore de muncă, pe zi!

Cînd îşi dădu seama că ea nu era dispusă să renunţe, îşi puse jos furculiţa.

– Tess, nu e ca la cinema.

– Nu, dar nu e nici ca atunci cînd vinzi ghete.

– În regulă. Nu spun că nu ţi se poate întîmpla să te nimereşti undeva unde lucrurile se încing, dar cea mai mare parte a acestui gen de muncă poliţienească se rezumă la hîrtii. Rapoarte, interogatorii, deducţii. Există săptămîni, luni, chiar ani de incredibilă muncă de ocnaş, chiar de plictiseală, în comparaţie cu rarele momente de risc fizic efectiv. Un recrut în uniformă transpiră mai mult într-un an decît transpir eu.

– Înțeleg. Atunci înseamnă că, în condiții normale, nu te poți găsi niciodată în situația de a fi nevoit să faci uz de pistol.

Nu răspunse pe loc, neplăcîndu-i punctul unde ajunsese discuția lor.

– Unde vrei să ajungi?

– Încerc să te înțeleg. Am petrecut împreună două nopți. Îmi place să știu cu cine mă culc.

El tocmai asta evitase. Sexul era mai ușor cu ochelari negri.

– Benjamin James Mattew Paris, treizeci și cinci în august, necăsătorit, un metru optzeci și trei, șaptezeci și opt de kilograme.

Tess stătea cu coatele pe masă și cu bărbia pe mîinile împreunate, studiindu-l.

– Nu-ți place să vorbești despre munca ta.

– Ce-i de vorbit despre ea? E o slujbă.

– Nu, nu în cazul tău. O slujbă e aceea la care te duci în fiecare dimineață, de luni pînă vineri. Unde nu-ți cari pistolul ca pe o servietă.

– Majoritatea servietelor nu sînt încărcate.

– Ai fost nevoit să te folosești de el.

Ben își sorbi și restul de cafea. Sistemul lui era deja saturat.

– Mă îndoiesc că există polițiști care ajung la pensie fără să-și fi folosit pistolul o dată, măcar.

– Da, înțeleg. Pe de altă parte, pe mine una, ca doctor, m-ar preocupa mai mult ce se întîmplă după. Durerea familiei, șocul și trauma victimei.

– N-am tras niciodată într-o victimă.

Exista o acută în glasul lui, care o interesa. Poate că îi plăcea să se prefacă față de ea, chiar față de el însuși, afirmînd că aspectele violente ale muncii sale erau ocazionale, un efect secundar, de așteptat. Îl va considera întotdeauna pe cel împușcat de el în exercițiul funcțiunii drept cel ticălos. Și totuși era sigură că exista în el o parte care se gîndea la omenesc, la carne și la sînge. Această parte din el îi dădea insomnii.

– Cînd tragi în cineva aflîndu-te în autoapărare, spuse ea încet, este ca în război, unde vezi dușmanul mai mult ca pe un simbol decît ca pe un om?

– Nu te gîndești la asta.

– Nu văd cum e posibil așa ceva.

– Crede-mă pe cuvînt.

– Dar cînd ești într-o situație care te obligă să treci la această acțiune extremă de apărare, tragi ca să rănești.

– Nu. Cu acest răspuns sec, se ridică și-și luă farfuria.

– Ascultă, îți scoți arma, dar nu ești *justițiarul singuratic.* Nu tragi razant cu glonțul tău de argint peste mîna înarmată a ticălosului. În joc este viața ta, viața partenerului tău, viața unei terțe persoane nevinovate. Este albă sau neagră.

Ben strînse farfuriile. Nu-l mai întrebă dacă a ucis vreodată. Îi răspunsese deja.

Tess aruncă o privire peste hîrtiile la care lucrase el. Albă sau neagră. El n-o să vadă umbrele cenușii pe care le vedea ea aici. Omul pe care-l căutau ei era

un ucigaş. Starea lui mintală, emoţiile lui, poate chiar sufletul lui, nu contau pentru Ben. Poate că nici n-ar fi putut.

– Spune-mi, îl întrebă ea cînd Ben se întoarse, te pot ajuta cu ceva, la hîrţoagele astea?

– E doar muncă de ocnaş.

– Eu sînt expertă în aşa ceva.

– Poate. Dar vorbim mai tîrziu despre asta. Acum trebuie să fac paşi dacă nu am de gînd să pierd liturghia de la ora nouă.

– Liturghia?!

Ben zîmbi, văzîndu-i expresia mirată.

– Linişteşte-te. Ne-am gîndit că omul nostru s-ar putea arăta în dimineaţa asta la una din cele două biserici, aşa că o să acoperim toate liturghiile, începînd cu ora şase treizeci. Eu mi-am rezervat serviciile divine de la nouă, zece şi unsprezece treizeci.

– Vin cu tine. Nu, să nu aud, se repezi ea înainte ca el să apuce să deschidă gura. Într-adevăr pot să vă fiu de folos. Eu cunosc semnele, simptomele.

N-avea rost să-i mai spună că şi el ar fi dorit să vină. Las-o să creadă că s-a amestecat cu sila.

– Să nu mă înjuri dacă o să-ţi cedeze genunchii.

Îi atinse obrazul cu mîna, dar nu îl sărută.

– Dă-mi zece minute.

În biserică mirosea a lumînări de ceară şi a

esențe. Stranele, lustruite de strecuratul și răsucitul în loc ale sutelor de șolduri acoperite de îmbrăcăminte, erau ocupate mai puțin de jumătate, pentru serviciul de la ora nouă. Era liniște, cu excepția cîte unei tuse ocazionale sau ale unui nas tras. O lumină plăcută, plină de har divin, pătrundea prin vitraliile de pe peretele estic. În față se afla altarul, drapat în acoperămintele lui și flacant de lumînări. Albul purității. Deasupra acestuia atîrna Fiul Domnului, murind pe cruce.

Ben stătea împreună cu Tess în ultima strană și studia congregația. În partea din față, cîteva femei mai în vîrstă, împreună cu familiile lor. Un cuplu tînăr stătea în strana de vizavi de ei, preferînd spatele, se gîndi Ben, din cauza copilului adormit, din brațele femeii. Un bărbat mai în vîrstă, care intrase ajutîndu-se de un baston, stătea singur, la două picioare de o familie de șase persoane. Două fete tinere, în hainele lor de duminică, stăteau și-și șopteau una alteia, iar un băiețel cam de vreo trei ani stătea îngenuncheat în strană, cu fața spre intrare și plimba încetișor o mașinuță din plastic, de-a lungul lemnului. Ben știa că în capul lui, făcea zgomotele unui motor și reproducea scrîșnetul cauciucurilor.

Se mai aflau, stînd singuri, trei bărbați care corespundeau descrierii generale. Unul era deja îngenuncheat, cu pardesiul subțire, negru, încă încheiat, deși în biserică era cald. Celălalt stătea pe banchetă, răsfoind leneș rozariul. Al treilea se afla în partea din față, stînd complet nemișcat. Ben știa că de partea din față a bisericii se ocupa Roderick, iar Pilomento,

de cea din mijloc.

O mişcare lîngă Tess îl făcu pe Ben să înţepenească. Lîngă ea se strecurase Logan, bătînd-o uşor pe mînă şi zîmbindu-i lui Ben.

– M-am gîndit să vin şi eu. Vocea îi era uşor răguşită. Tuşi încet în mînă, ca să-şi limpezească gîtul.

– Îmi face plăcere să vă văd, monseniore, şopti Tess.

– Mulţumesc, draga mea. Am fost cam bolnav în ultima vreme şi n-am fost sigur că o să pot veni. Am sperat că o să fii şi tu. Ai privirea ageră. Se uită de jur împrejurul bisericii pe jumătate goală. În cea mai mare parte, bătrîni şi tineri, se gîndi el. Cei aflaţi la mijlocul vieţii rareori se gîndeau că Dumnezeu are nevoie de o oră din timpul lor. După ce se scotoci în buzunar după o bomboană, se uită din nou la Ben.

– Sper că nu te superi din cauza voluntariatului meu. Dacă întîmplător aveţi noroc, o să vă fiu de folos. Pînă una-alta am ceea ce putem numi avantajul celui care se află pe teren propriu.

Pentru prima dată de cînd îl cunoscuse Ben, Logan purta gulerul alb, preoţesc, colarîul. Văzîndu-l, Ben dădu doar din cap.

Preotul intră, congregaţia se ridică în picioare. Începu serviciul divin.

Ceremonialul deschiderii. Oficiantul în veşminte verzi, cu roba albă, şi cu stola purtată inofensiv sub veşmintele fîlfîitoare, băiatul de altar, în negru şi alb, gata să servească.

Domnul să aibă îndurare.

Cinci strane mai în față, un copil începu să urle din toți rărunchii. Congregația murmură la unison răspunsul.

Cristos să aibă îndurare.

Bătrînul cu bastonul era ocupat cu mătăniile. Cele două tinere chicoteau și încercau cu disperare să se oprească. Băiețelul cu mașinuța din plastic era adus la ordine de mama lui. Un bărbat cu o stolă albă de mătase, pusă chiar pe piele, simți cum darabana din capul lui începe să slăbească, la auzul cuvintelor rostite de oficiant și de congregație. Palmele îi erau transpirate, dar le ținea împreunate în față.

Domnul fie cu voi.

Și cu spiritul vostru.

Cuvintele erau rostite în latină, latina copilăriei lui și a anilor de preoție. Cuvintele alinau și lumea continua să ofere stabilitate.

Liturghia. Congregația continua cu foșnitul, cu șoaptele și cu scîrțîitul. Ben urmărea fără să audă cu adevărat cuvintele preotului. Le auzise de atîtea ori înainte. Una din primele lui amintiri era cu el stînd pe o strană tare, cu mîinile între genunchi, cu gulerul scrobit a celei mai bune cămăși, rozîndu-i gîtul. Avea pe atunci cinci sau șase ani. Josh era băiat de altar.

Omul în pardesiu negru, subțire, se lăsă brusc pe spate în strana lui, ca sfîrșit. Cineva își suflă nasul cu grijă.

– Pentru răscumpărarea păcatelor există moartea, intona preotul, dar darul Domnului este viața veșnică întru Isus Cristos, Domnul nostru.

Se ridicară în picioare pentru Sfînta Evanghelie. Matei 7:15–21.

– Feriți-vă de profeții mincinoși.

Oare nu asta îi spusese lui *Vocea*? Capul începu să-i răsune, plin de forța cuvintelor, în timp ce el stătea nemișcat. Trupul lui obosit începu să vibreze de o proaspătă, curată emoție. Da, fii vigilent. Ei n-ar înțelege, nu te-ar lăsa să-ți termini misiunea. Ea pretindea că înțelege. Doctorița Court. Dar ea nu voia decît să-l vadă într-un loc de unde nu va mai putea termina ce avea de terminat.

Știa el ce fel de loc – pereți albi, toți pereții aceia albi și surorile acelea în alb, cu privirile loc plictisite și precaute. Un loc în care stătuse mama lui în toți acei ultimi, teribili ani.

– Ai grijă de Laura. Ea adăpostește păcatul în inima ei și-și apleacă urechea către diavol. Pielea mamei lui era păstoasă, obrajii flasci. Dar ochii ei erau atît de întunecați și de strălucitori. Strălucitori de nebunie și de faptul că *știau*.

– Sînteți gemeni. Dacă sufletul ei va fi damnat, la fel va fi și al tău. Ai grijă de Laura.

Dar Laura murise deja.

Auzi ultimele cuvinte ale Evangheliei.

– Dumnezeule, Dumnezeule, a cui va fi Împărăția Cerurilor, dacă nu a celui care împlinește porunca tatălui meu ceresc?

Își înclină capul, în acceptare.

– Laudă Ție, o, Cristoase.

Se așezară la loc, pentru predică.

Ben simți mîna lui Tess așezîndu-se peste a lui. Strînse degetele, conștient că ea știa că se simțea stînjenit. Se consolase cu ideea că asista din nou la o liturghie, dar era altceva cînd la nici un metru de el se afla un preot. Asta îi amintea cu perfectă claritate de acele puține dăți cînd fusese la biserică, mic fiind, și descoperise, spre marea lui încurcătură, că sora Mary Angelina stătea doar la cîteva strane de familia lui. Surorile nu erau atît de tolerante ca mamele, cînd băieții mici se jucau cu degetele și mormăiau doar pentru ei, în timpul liturghiei.

– Iar ai visat cu ochii deschiși în timpul liturghiei, Benjamin.

Își aminti obiceiul surorii Mary Angelina de a-și strecura mîinile în mînecile negre ale costumului ei, astfel încît arăta ca una din jucăriile acelea în formă de ou, cu baza grea, un Hopa-Mitică pe care nu reușeai niciodată să-l culci la pămînt.

– Ar trebui să încerci să semeni mai mult cu fratele tău, îi spuse ea.

– Ben?

– Hmmm?

– Omul de acolo. Vocea lui Tess era ușoară ca un fulg la urechea lui. Omul acela în pardesiu negru.

– Da, l-am văzut și eu.

– Plînge.

Congregația se ridică în picioare, pentru *Crez*. Omul în pardesiu negru continua să stea jos, plîngînd încet peste rozariu. Se sculă nesigur în picioare, înainte de sfîrșitul slujbei și ieși în grabă din biserică.

– Stai aici, îi ordonă Ben şi ieşi din strană, după el. Cînd făcu o mişcare ca să-l urmeze, Logan o apăsă pe mînă.

– Linişteşte-te, Tess, îşi cunoaşte meseria.

Ben nu se întoarse înapoi în timpul ofertoriului şi nici al spălării pe mîini. Tess stătea jos, cu mîinile împreunate şi cu şira spinării tremurînd. Da, Ben îşi ştia meseria, dar nu o cunoştea pe a ei. Dacă îl găseau pe om, ea trebuia să fie afară, cu el. Poate că simţea nevoia să vorbească. Tess rămase pe loc, recunoscînd cu adevărat, pentru prima oară, că era îngrozită.

Ben se întoarse, zîmbind uşor în timp ce se apleca peste rezemătoarea stranei şi-l atinse pe Logan pe umăr.

– Poţi să vii puţin?

Logan îl urmă fără comentarii. Tess se pomeni inspirînd adînc, înainte de a-i urma în pronaos.

– Omul stă acolo, pe trepte. I-a murit soţia, acum o săptămînă. De leucemie. Nu i-a fost uşor. Oricum mă duc să verific, dar...

– Da, înţeleg. Logan privi spre uşile închise ale bisericii. O să am eu grijă de el. Anunţă-mă dacă se schimbă ceva.

Îi zîmbi lui Tess şi o bătu pe mînă.

– A fost plăcut să te revăd.

– La revedere, monseniore.

Îl urmăriră ieşind afară, în dimineaţa aspră de noiembrie. Se întoarseră în tăcere în biserică. La altar, se desfăşura momentul Binecuvîntării. Fascinată, Tess se aşeză să urmărească ritualul pîinii şi vinului.

Acesta este trupul Meu.

Capete aplecate, primind simbolul şi darul. Găsi asta frumos. Preotul, în veşmintele care confereau grandoare, stătea în altar, ţinînd în sus ostia rotundă. Apoi potirul de argint fu binecuvîntat şi ridicat drept ofrandă.

Drept sacrificiu, se gîndi Tess. El vorbise despre sacrificiu. Ceremonia pe care ea o găsea frumoasă, chiar puţin spectaculară, pentru el nu însemna decît sacrificiu. Dumnezeul lui era Dumnezeul din Vechiul Testament, just, aspru şi însetat de sîngele supunerii. Dumnezeul Potopului, al Sodomei şi Gomorei. El nu vedea frumoasa ceremonie ca pe o legătură între congregaţie şi un Dumnezeu al iertării şi al bunătăţii, ci ca pe un sacrificiu închinat celui care-l pretindea.

Întinse mîna, după mîna lui Ben.

– Cred că aici... se simte împlinit.

– Ce?

Ea scutură din cap, neştiind exact cum să-i explice.

Dinspre altar veniră cuvintele solemne:

...pentru că Ţi-a plăcut să primeşti ofranda sfîntului Abel şi sacrificiul părintelui nostru Abraham şi pe acela al prea sfîntului tău preot Melchisedec, o jertfă sfîntă, o victimă fără de păcat.

– O victimă fără de păcat, repetă Tess. Alb de la puritate. Se uită îngrozită la Ben. Nu atît să salveze. Nu atît să salveze, cît să sacrifice. Şi cînd vine aici şi ascultă, interpretează totul, astfel încît să-i valideze convingerea în ceea ce face. Aici n-o să clacheze, nu

aici. El se hrăneşte din asta în cel mai nesănătos mod.

Îl urmări pe preot consumînd ostia şi bînd apoi vinul, după ce făcu semnul crucii. Simboluri, se gîndi ea. Dar cît de departe mersese un om cu interpretarea lor, dincolo de ceea ce simbolizau ele efectiv, adică sîngele şi carnea?

Preotul ridică ostia în sus şi spuse răspicat:

– Priveşte, Mielul Domnului, priveşte-L pe El care înlătură păcatele lumii. Doamne, eu nu sînt vrednic să poposeşti sub acoperişul meu. Rosteşte cuvîntul şi sufletul meu se va tămădui.

Membrii congregaţiei începură să se strecoare afară din strane şi să pornească încet pe culoar, pentru cuminecătură.

– Crezi că el e în stare să accepte cuminecătura? şopti Ben, urmărind şirul care înainta încet.

– Nu ştiu. Se simţi dintr-odată cuprinsă de frig, de frig şi de nesiguranţă. Cred că are nevoie de ea. Asta înseamnă reînnoire, nu?

Trupul lui Cristos.

– Da, asta este ideea.

Omul care răsfoise cartea cu imnuri se ridică şi se îndreptă spre altar. Celălalt bărbat pe care-l urmărise Ben rămase pe loc, cu capul aplecat, rugîndu-se sau poate picotind.

Mai era cineva care se simţea năpădit de o imperioasă nevoie şi dorinţă. Mîinile aproape că îi tremurau din cauza aceasta. Dorea ofranda, carnea Domnului, care să pătrundă în el şi să spele orice urmă de păcat.

Rămăsese aşezat, în timp ce biserica se umplea

de glasuri.

– Te-ai născut din păcat, îi spusese mama lui. Te-ai născut păcătos şi fără valoare. Este o pedeapsă, una justă. Toată viaţa ta vei cădea iar şi iar în păcat. Dacă mori în păcat, sufletul tău va fi damnat.

– Răscumpărarea, îl prevenise părintele Moore. Trebuie să-ţi răscumperi păcatele, pentru ca acestea să poată fi iertate şi absolvite. Răscumpărarea. Dumnezeu cere răscumpărare.

Da, da, a înţeles. A început răscumpărarea. Îi adusese Domnului patru suflete. Patru suflete pierdute, care implorau să plătească pentru sufletul pierdut al Laurei. Pentru plata integrală, *Vocea* mai cerea încă două.

– Nu vreau să mor. În delir, Laura se agăţase de mîinile lui. Nu vreau să merg în iad. Fă ceva. Ah, te rog, Doamne, fă ceva.

Ar fi vrut să-şi astupe urechile cu mîinile, să se prăbuşească în genunchi în faţa altarului şi să primească ostia. Dar nu o merita. Nu o va merita, atîta vreme cît nu-şi va fi îndeplinit misiunea.

– Domnul fie cu voi, rosti preotul, răspicat.

– *Et cum spiritus tuo,* murmură el.

Tess se lăsă în voia brizei răcoritoare de afară care se juca pe faţa ei redîndu-i vitalitatea, după mai bine de trei ore de serviciu divin. Frustrarea o cuprinse

din nou, stînd acolo și urmărindu-i pe răzleții ultimei liturghii îndreptîndu-se spre mașini; frustrarea și un sentiment vag, enervant, că el fusese tot timpul acolo, aproape.

Își petrecu brațul pe după brațul lui Ben.

– Și acum?

– Mă duc la secție să dau cîteva telefoane. Uite-l pe Roderick.

Roderick coborî scările, o salută pe Tess cu o înclinare a capului, apoi strănută de trei ori în batistă.

– Scuzați-mă.

– Arăți groaznic, comentă Ben și-și aprinse o țigară.

– Mulțumesc. Pilomento s-a dus să verifice un număr de mașină. Zicea că un tip care stătea vizavi de el mormăise ceva tot timpul serviciului divin. Roderick își băgă batista înapoi în buzunar și tremură puțin, în bătaia vîntului.

– N-am știut că veniți și dumneavoastră aici, doctore Court.

– M-am gîndit că aș putea fi de folos. Se uită la ochii lui înroșiți, compătimindu-l cînd acesta fu cuprins de un acces de tuse.

– Faci urît de tot. Te-ai dus la doctor?

– N-am avut timp.

– O jumătate din secție e la pămînt din cauza gripei, interveni Ben. Ed a amenințat că o să-și pună mască. Gîndindu-se la partenerul său, privi înapoi spre biserică.

– Poate că a avut el mai mult noroc.

– Poate, fu de acord Roderick, respirînd şuierat. Te duci înapoi la secţie?

– Da, trebuie să dau cîteva telefoane. Fă-mi un serviciu... Du-te acasă şi tratează-te. Curenţii de aer vin direct spre mine, de acolo de unde e aşezat biroul tău.

– Trebuie să-mi fac raportul.

– Dă-l dracului de raport, spuse Ben, apoi se întoarse cînd îşi aminti că se afla la nici doi metri de biserică. Păstrează-ţi microbii acasă, Lou, vreo două zile.

– Da, poate. Sună-mă dacă Ed a descoperit cumva ceva.

– Bineînţeles. Fii liniştit.

– Şi consultă un doctor, adăugă Tess.

Roderick reuşi să zîmbească slab şi se îndepărtă.

– Îmi sună ca şi cum i se instalează direct la plămîni, spuse ea în şoaptă, dar cînd se întoarse înapoi spre Ben, văzu că mintea acestuia era deja în altă parte.

– Ascultă, ştiu că abia aştepţi să dai telefoanele alea. Iau un taxi pînă acasă.

– Ce?

– Ziceam că iau un taxi pînă acasă.

– De ce? Te-ai plictisit de mine?

– Nu. Ca să-i demonstreze, îi mîngîie buzele cu buzele ei. Dar ştiu că ai treburi pe care vrei să le rezolvi.

– Atunci vino cu mine. Încă n-avea de gînd să-i

dea drumul sau să renunțe la ce mai rămăsese din timpul privat, fără complicații, al weekend-ului. Iar după ce rezolv ce am de rezolvat, ne putem întoarce înapoi la tine și... Se aplecă și-i mușcă lobul urechii.

– Ben, nu putem face dragoste tot timpul.

Cu brațul petrecut pe după ea, Ben o luă spre mașină.

– Cum să nu putem? O să-ți arăt.

– Nu, crede-mă. Există considerente biologice. Crede-mă, sînt doctor.

Se opri lîngă portieră.

– Ce considerente biologice?

– Mor de foame.

– Ah. Îi deschise portiera, apoi ocoli mașina spre partea lui. În regulă, atunci o să ne oprim foarte puțin, în piață. Tu poți să pregătești prînzul.

– Pot?

– Eu am pregătit micul dejun.

– Ah, într-adevăr. Se lăsă pe spate, găsind atrăgătoare ideea unei după-amieze tihnite de duminică. În regulă, pregătesc eu prînzul. Sper că-ți plac sandvișurile cu brînză.

Ben se aplecă atît de aproape, încît răsuflarea lui îi mîngîie buzele.

– Atunci eu o să-ți arăt ceea ce se presupune că fac bărbații duminica după-amiază.

– Și anume?

– O să beau bere și o să mă uit la meciuri. O sărută apăsat, apoi porni mașina, în timp ce ea începu să rîdă.

Îi urmări înghesuindu-se unul într-altul în mașină. O văzuse în biserică. Biserica lui. Era un semn, desigur, faptul că ea venise să se roage în biserica lui. La început îl enervase oarecum, apoi își dădu seama că ea fusese îndrumată acolo.

Ea va fi ultima. Ultima, înainte de el însuși.

Urmări mașina pornind și-i văzu o clipă părul, prin geamul lateral. O pasăre poposi pe o ramură a copacului desfrunzit de lîngă el, privind în jos cu ochi strălucitori, negri, ochii mamei lui. Se duse acasă să se odihnească.

Capitolul 12

– Cred că am găsit un loc.

Ed era instalat la masa lui, ciocănind la maşina de scris, în stilul „două-degete“.

– Ah, da? Ben stătea şi el la masa lui, din nou în faţă cu harta oraşului. Trăgea linii cu creionul, meticulos, ca să lege între ele locurile crimelor.

– Un loc pentru ce?

– Un loc în care să locuiesc.

– Umm-hmm.

Cineva deschise frigiderul şi se plînse tare că li se furase toată apa. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Brigada fusese spulberată de gripă şi de o crimă dublă

lîngă *Georgetown University*. Cineva lipise un curcan din carton pe una din ferestre, dar acesta era unicul semn vizibil de sărbătoare. Ben încercui uşor clădirea în care locuia Tess, înainte de a-şi ridica privirea spre Ed.

– Deci cînd te muţi?

– Depinde. Ed se încruntă în direcţia cheilor, ezită, apoi îşi regăsi ritmul. Mai întîi să încheiem contractul.

– Ai omorît pe cineva ca să închiriezi apartamentul respectiv?

– Contractul de vînzare. Fir-ar să fie de maşină, nu merge ca lumea.

– De vînzare? Ben dădu drumul creionului şi se holbă la Ed. Cumperi o casă? *Cumperi?*

– Exact. Ed aplică răbdător tuş corector pe ultima lui greşeală, suflă peste el, apoi rebătu. În dreptul cotului avea un spray cu dezinfectant *Lysol*, în cazul în care se apropia de el un prezumtiv contagios.

– Chiar tu mi-ai sugerat.

– Da, dar eu doar... Cumperi? Ben împinse cîteva coli de hîrtie în coşul lui de gunoi, ca să acopere cutia goală de apă minerală. Ce rahat poţi să-ţi permiţi cu leafa ta de detectiv?

– Unii dintre noi mai ştiu-să şi economisească. Îmi folosesc capitalul.

– Capitalul? Ben îşi dădu ochi peste cap, înainte de a strînge harta. Nu ajungea nicăieri. Omul are capital, spuse el, adresîndu-se întregului birou. Următorul lucru pe care o să mi-l spui o să fie acela că ai acţiuni.

– Am făcut cîteva investiții mărunte, modeste. Majoritatea în utilități.

– Utilități. Singurele utilități despre care ai auzit vreodată sînt facturile de benzină. Îl studie totuși pe Ed cu o privire îndoită.

– Și unde zici că e locul?

– Ai cîteva minute?

– Da, am.

Ed își trase raportul din mașina de scris, aruncă o privire îngrijorată peste el și-l puse alături.

– Să mergem.

Drumul nu dură mult. Cartierul se afla în extremitatea încă neamenajată a Georgetown-ului. Casele, construite în linie, arătau mai curînd obosite decît distinse. Florile de toamnă renunțaseră la luptă pur și simplu din lipsă de interes și stăteau acolo ofilite, printre mormane de frunze negreblate. Cineva prinsese o bicicletă de un stîlp cu un lanț. Bicicleta fusese despuiată de tot ce se putea. Ed trase la bordură.

– Acolo e.

Atent, Ben întoarse capul. Spre meritul lui, nu cîrti nimic.

Casa avea trei nivele și era îngustă avînd ușa din față la cel mult cinci pași de trotuar. Două ferestre fuseseră bătute în scînduri și obloanele, care nu căzuseră încă, se legănau ca bete. Cărămida era veche și obosită, cu excepția locurilor unde cineva pictase cu spray obscenități. Ben coborî din mașină, se sprijini de capotă și încercă să nu creadă ceea ce vedea.

– E ceva, nu?

– Da, e ceva. Ed, nu există burlane.

– Știu.

– Jumătate din geamuri sînt sparte.

– M-am gîndit că o parte din ele le pot înlocui cu vitralii.

– Nu cred că acoperișul a fost refăcut de la recesiune încoace. Cea adevărată.

– Mă gîndesc să amenajez niște lucarne.

– Te sfătuiesc să încerci, între timp, cu o sferă de cristal. Ben își băgă mîinile în buzunarele jachetei. Haide să aruncăm o privire înăuntru.

– Încă n-am cheie.

– Isuse! Bombănind, Ben urcă trei trepte roase, de piatră, scoase portofelul și găsi o carte de credit. Încuietoarea prăpădită cedă fără figuri.

– Mă simt ca și cum ar trebui să te port în brațe peste prag.

– Fă-ți și tu o casă a ta.

Holul era plin de pînze de păianjen și căcăței de diverse rozătoare. Tapetul devenise cenușiu la culoare. Un gîndac dolofan, cu o spinare dură, trecea leneș de-a lungul lui.

– Și cînd zici că apare Vincent Price?

Ed se uită în jur și văzu un palat.

– Nu are nevoie decît de o curățenie pe cinste.

– Și de un exterminator. Există șobolani?

– În pivniță, presupun, spuse Ed fără îngrijorare și intră în ceea ce fusese odinioară un încîntător salon.

Încăperea era strîmtă și cu tavanul înalt, cu golurile a ceea ce trebuie să fi fost două ferestre de un

metru și jumătate înălțime, bătute în scînduri. Piatra șemineului era intactă, dar cineva smulsese placa. Dușumeaua, sub stratul de praf și funingine, putea foarte bine să fie din lemn de stejar.

– Ed, locul ăsta...

– Are niște posibilități nemaipomenite. În bucătărie există un cuptor de cărămidă, construit în perete. Știi ce gust are pîinea făcută în cuptor de cărămidă?

– Dar nu-ți cumperi casă ca să coci pîine. Ben intră în hol, uitîndu-se pe jos, după orice semn de viață. Isuse, uite o gaură în tavan. E mai mare de un metru.

– E prima urgență de pe listă, comentă Ed, venind lîngă el. Pe cînd se uitau, un păianjen de mărimea degetului mare al unui bărbat își dădu drumul de sus și ateriză la picioarele lor cu o bufnitură remarcabilă. Mai mult decît ușor dezgustat, Ben îi făcu vînt într-o parte.

– Nu poți fi serios în ce privește casa asta.

– Bineînțeles că sînt. Vine o vreme cînd orice bărbat vrea să se așeze la casa lui.

– Doar nu m-ai luat în serios și în privința însurătorii?

– Un loc al tău, continuă Ed netulburat. O cameră de lucru, poate chiar o mică grădina. E un teren bunicel, în spate. Un loc ca ăsta o să-mi dea un scop în viață. Mă gîndesc să-mi amenajez o cameră, cît de curînd.

– O să-ți ia vreo cincizeci de ani.

– Tot n-am nimic mai bun de făcut. Nu vrei să

urci?

Ben se mai uită o dată la spărtura din tavan.

– Nu, vreau să trăiesc. Cît te-a costat? întrebă el sec.

– Șaptezeci și cinci.

– Șaptezeci și cinci? Șaptezeci și cinci *de mii?* De dolari?

– Casele sînt scumpe în Georgetown.

– Georgetown? Dumnezeule mare, dar aici nu e Georgetown. Ceva mai mare decît un păianjen mișună într-un colț. Duse mîna la pistol.

– Primul șobolan pe care-l văd o să înghită chestia asta.

– Nu-i decît un șoarece de cîmp. Ed puse o mînă liniștitoare pe umărul lui Ben. Șobolanii rămîn în pivniță sau în pod.

– Ce, au contract fix de închiriere? Dar lăsă piedica pistolului.

– Ascultă, Ed, agenții imobiliari și edilii împing cît mai mult limitele orașului ca să poată spune locului ăstuia Georgetown și să agațe idioți ca tine, cu șaptezeci și cinci de mii de dolari.

– Eu n-am oferit decît șaptezeci.

– Ah, asta e cu totul altceva. Tu nu ai oferit decît șaptezeci. Începu să se plimbe, dar nimeri într-o magnifică pînză de păianjen. Înjurînd, se luptă să se elibereze.

– Ed, cred că semințele alea de floarea-soarelui sînt de vină. Ai nevoie de carne roșie.

– Te simți răspunzător. Ed zîmbi, teribil de încîn-

tat, înainte de a o lua spre bucătărie.

– Nu, nu mă simt. Ben își vîrî mîinile în buzunare. Ba da, fir-ar să fie, mă simt.

– Asta e grădina. Grădina mea. Ed arătă înspre afară, cînd Ben veni după el. Cred că o să pot cultiva busuioc, ceva rosmarin, poate chiar puțină levănțică aici, pe bucățica asta chiar de sub fereastră.

Ben văzu o zonă de iarbă înaltă pînă la genunchi, aproape suficient de mare cît să dai de două ori cu coasa.

– Ai muncit prea mult. Cazul ăsta ne-a cam înnebunit pe toți. Ed, ascultă-mă atent, vezi dacă ce-ți spun eu acum nu-ți aprinde un beculeț roșu. Lemn putred. Termite. Dăunători.

– Împlinesc în curînd treizeci și șase de ani.

– Și?

– Și n-am avut niciodată o casă a mea.

– Pe dracu, toată lumea împlinește mai devreme sau mai tîrziu treizeci și șase de ani, dar nu toată lumea trebuie neapărat să aibă o casă proprie.

– Rahat, eu unul nici măcar nu am locuit vreodată într-una. Noi am locuit întotdeauna în apartamente.

Bucătăria mirosea a decenii de grăsime, dar de data asta Ben nu mai spuse nimic.

– Există și un pod. Poduri cum vezi în filme, cu lăzi de zestre și mobila veche și pălării caraghioase. Mie-mi place. Mai întîi și mai întîi o să mă ocup de bucătărie.

Ben privi afară, la bietul petic de iarbă.

– Cu aburi, spuse el. Cea mai bună metodă e să dai jos tapetul ăsta vechi.

– Cu aburi?

– Da. Ben scoase o țigară și zîmbi. O să ai nevoie de mult tapet. Am cunoscut odată o tipă care lucra la un magazin cu vopsele. Marli... da, cred că Marli o chema. Poate că o să-mi mai acorde o reducere de preț.

– N-ai avut cumva vreo prietenă pe la un depozit de lemne?

– O să mă gîndesc. Haide acum, mai am de dat un telefon.

Se opriră la un telefon public, cîteva mile mai încolo. Ben găsi o fisă și formă numărul lui Tess de la birou, în timp ce Ed intră în strada 7–Unsprezece.

– Biroul doctorului Court.

– Detectiv Paris.

– Da, o clipă.

Se auzi un declic, apoi tăcere, apoi un alt declic.

– Ben?

– Ce mai faci, Doc?

– Bine. În timp ce vorbea, își strîngea lucrurile de pe birou. Tocmai mă pregăteam să plec la clinică.

– La ce oră termini acolo?

– De obicei pe la cinci treizeci, poate șase.

Ben se uită la ceas și-și rearanjă restul programului.

– Perfect. Vin să te iau.

– Dar nu trebuie...

– Ba da, trebuie. Pe cine ai azi în coadă?

– Poftim?

– Cine te păzește la birou? îi explică Ben, încercînd să găsească un colțișor în cabină, unde să nu-l sufle vîntul.

– Ah, sergentul Billings.

– Bine. Își făcu mîinile căuș în jurul unui chibrit, își aprinse o țigară, și-și dori al naibii de tare să nu-și fi uitat mănușile acasă. Spune-i lui Billings să te ducă el cu mașina la clinică.

Se făcu tăcere. În această tăcere, Ben simți furia și îi veni să zîmbească.

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu pot merge singură cu propria mea mașină la clinică, așa cum fac în fiecare săptămînă, de cîțiva ani buni.

– Nu-ți cer să vezi motivul, Tess. Am eu destule. Ne vedem la șase.

Închise, știind că ea o să rămînă cu receptorul în mînă încercînd să se calmeze, ca să-l poată pune încet, înapoi în furcă. Căci n-ar fi vrut să facă un gest atît de copilăros și de tipic, trîntindu-l.

Ben avusese dreptate. Tess numără invers, rar, de la cinci, după care puse încet receptorul înapoi, la locul lui. Abia îl lăsase jos, că o și sună Kate.

– Da? Făcu un efort ca să nu fie tăioasă.

– Te mai caută cineva pe linia doi. N-a vrut să-și dea numele.

– În regulă, eu... Nervii i se strînseră în stomac şi ştiu exact. Dă-mi legătura, Kate.

Se uită la butonul care clipea tăcut. Degetul nu îi tremură cînd apăsă pe el.

– Doctorița Court.

– Te-am văzut la biserică. Ai venit.

– Da. Își aminti de instrucțiunile pe care le primise: *„Încearcă să-l ții cît mai mult pe fir. Să rămînă cît mai calm și cît mai mult pe fir."*

– Sperasem că o să te văd acolo, ca să putem vorbi din nou. Cum te simți?

– Ai fost acolo. Acum înțelegi.

– Ce să înțeleg?

– Înțelegi măreția. Vocea lui era calmă. Își confirmase credința, prin decizia luată. Sacrificiile care ni se cer nouă, continuă el, sînt atît de mici în comparație cu răsplata pentru ascultare. Mă bucur că ai fost acolo, ca să înțelegi. Aveam îndoieli.

– Ce fel de îndoieli?

– În legătură cu misiunea. Dar nu mai am, adăugă abia auzit, ca și cum vorbind fie și numai în șoaptă despre îndoială, ar fi comis un păcat.

Tess își încercă norocul.

– Unde e Laura?

– Laura. Îi putea auzi lacrimile. Laura așteaptă în purgatoriu, suferind, pînă cînd îi voi putea răscumpăra păcatele. Sînt răspunzător pentru ea. Nu are pe nimeni altcineva în afară de mine și de Maica Domnului care să intervină pentru ea.

Deci Laura era moartă. Acum putea fi sigură de

asta.

– Cred că ai iubit-o foarte mult.

– Ea era tot ce era mai bun în mine. Noi am fost legați înainte de a ne fi născut. Acum trebuie să repar tot ce a greșit ea, înainte de a ne putea uni după moarte. Acum înțelegi. Ai venit. Sufletul tău se va alătura celorlalte. Eu te voi absolvi, în numele Domnului.

– Nu mai poți ucide încă o dată. Laura nu ar vrea să mai ucizi.

Se așternu tăcerea... trei, patru, cinci secunde.

– Am crezut că ai înțeles.

Tess recunoscu tonul, acuzația, trădarea. Îl pierdea.

– Cred că am înțeles. Iar dacă nu, am nevoie să-mi explici. Vreau să înțeleg, vreau să mă ajuți să înțeleg. Pentru asta vreau să vin să stăm de vorbă.

– Nu, e o minciună. Ești plină de minciuni și de păcate. Îl auzi începînd să mormăie *Tatăl Nostru*, înainte de a se întrerupe legătura.

Cînd Ben se întoarse la secție, o găsi pe Löwenstein în picioare, lîngă biroul ei. Îi făcu semn, ținînd telefonul între umăr și ureche, astfel încît să aibă libere amîndouă mîinile.

– Nu poate fără mine, îi spuse Ben lui Ed. Începu să-și strecoare un braț în jurul ei, dar vizîndu-i nu talia, ci punga cu struguri îmbrăcați în ciocolată, de pe birou.

– A sunat-o din nou pe Court, îi spuse Löwenstein.

Mîna îi înțepeni.

– Cînd?

– Am aflat, la ora 11:21.

– A fost reperată poziția?

– Da. Luă un carnet de pe birou și i-l înmînă. Se presupune că ar fi sunat cam din zona asta. Precis că se afla în perimetrul acestor patru cvartale. Goldman spune că doctorița Court s-a descurcat într-adevăr foarte bine.

– Isuse, noi eram chiar aici. Precis că ne-am intersectat cu el, spuse Ben, aruncîndu-i carnetul înapoi pe birou.

– Căpitanul i-a trimis pe Bigsby, pe Mullendore și pe cîțiva polițiști de stradă să ia zona la pieptănat și să caute eventualii martori.

– O să-i ajutăm și noi.

– Ben. Ben, stai.

Se opri, întorcîndu-se enervat. Löwenstein astupă microfonul receptorului.

– I-au trimis căpitanului o copie a convorbirii. Poate că vrei s-o vezi.

– În regulă, o s-o citesc la întoarcere.

– Credeam că vrei să o vezi acum, Ben.

Cîteva ore de muncă la clinica *Donnerly* au fost

suficiente ca să o facă pe Tess să-şi uite propriile ei probleme. Pacienţii de aici debutau ca oameni de afaceri maniaco-depresivi şi terminau ca drogaţi reformaţi. Venea la clinică o dată sau de două ori pe săptămînă, dacă îi permitea programul, să lucreze cu personalul medical de aici. Pe unii dintre pacienţi îi vedea doar o dată sau de două ori, pe alţii îi vedea săptămînă de săptămînă, lună de lună.

Îşi sacrifica din timpul ei ca să vină aici de cîte ori putea, pentru că nu era un spital de elită, unde veneau bogătaşii, cînd erau depăşiţi de probleme sau de vicii. Nu era nici o clinică de cartier, condusă de idealişti prăpădiţi. Era o instituţie serioasă, care se lupta din greu şi care îi primea pe bolnavii mintali şi cu tulburări emoţionale, din toate sferele vieţii.

Exista o femeie la etajul al doilea, cu boala lui Alzheimer, care cosea păpuşi pentru nepoţii ei, apoi se juca singură cu ele, cînd uita că are nepoţi. Era un bărbat care se credea John Kennedy şi care-şi petrecea cea mai mare parte a zilei scriind, inofensiv, cuvîntări. Pacienţii mai violenţi erau ţinuţi la etajul trei, unde paza era mai severă. Uşile din sticlă groasă erau încuiate şi ferestrele erau prevăzute cu zăbrele.

Tess îşi petrecu aici cea mai mare parte a după-amiezei. Pe la cinci era deja stoarsă. Aproape o oră întreagă şi-o pierduse într-o şedinţă cu un schizofrenic paranoic, care o bombardase cu obscenităţi, apoi cu tava pe care i se servise prînzul, înainte de a fi imobilizat de doi gardieni. Tess îi administrase o injecţie cu *Thorazine*, dar nu fără părere de rău. Bietul om

urma să fie sub tratament medical tot restul vieții sale.

Cînd acesta se liniști din nou, Tess îl lăsă să-și revină puțin, în camera de odihnă a personalului. Mai avea încă un pacient de văzut. Lydia Woods, o femeie de treizeci și șapte de ani care ținuse o casă cu trei copii, lucrase ca agent de schimb, cu program întreg și ca președinte la Asociația părinți-profesori. Gătise mîncăruri savante, răspunsese la toate solicitările școlii și fusese numită Femeia de afaceri a anului. Femeia de tip nou, care se pricepea la orice și putea face orice.

În urmă cu două luni, în timpul unui spectacol la școală, făcuse o criză. Avusese convulsii și un atac pe care mulți dintre părinții îngroziți l-au luat drept epilepsie. Cînd a fost adusă la spital, s-a descoperit că se afla într-o perioadă de abstinență, cu consecințe severe ca acelea provocate de dependența de heroină.

Lydia Woods făcuse față lumii ei perfecte, recurgînd la *valium* și la alcool, pînă în clipa în care soțul ei o amenințase cu divorțul. Pentru a-și demonstra puterea, renunțase dintr-o dată la cele două droguri, în încercarea disperată de a-și continua viața așa cum și-o structurase ea.

Acum, deși boala fizică era deja sub control, Tess se văzuse obligată să se ocupe de cauze și de consecințe.

Tess luă liftul înapoi la etajul unu, unde ceru dosarul Lydiei. Îl citi și și-l puse sub braț. Camera Lydiei se afla la capătul culoarului. Lydia lăsase ușa des-

chisă, dar Tess ciocăni înainte de a intra.

Draperiile erau trase, camera întunecată. Lîngă pat se aflau flori, garoafe roz. Parfumul lor era delicat şi dulce şi plin de speranţă. Lydia stătea pe pat, ghemuită, cu faţa la perete. Nu făcu nici un gest de primire.

– Bună, Lydia. Tess puse dosarul pe o măsuţă şi se uită prin încăpere. Hainele pe care le îmbrăcase Lydia în ziua precedentă erau făcute maldăr, într-un colţ.

– E cam întuneric aici, spuse ea şi dădu draperia la o parte.

– Îmi place întunericul.

Tess se uită la silueta de pe pat. Era timpul să facă presiuni.

– Mie nu-mi place, zise ea simplu şi dădu draperia de tot într-o parte. Cînd lumina se revărsă înăuntru, Lydia se întoarse şi se holbă la ea. Nu se obosise să se pieptene şi nici să se fardeze. Gura îi era căzută, acrită.

– E camera mea.

– Da, este. După cîte am aflat, ai petrecut cam prea multă vreme singură, în ea.

– Şi tu ce naiba cauţi aici? Să ţeşi coşuleţe cu fructe şi nuci?

– Ai putea încerca să faci o plimbare, spuse Tess, dar nu se atinse de dosar.

– Locul meu nu e aici. Nu vreau să mai rămîn aici.

– Eşti liberă să pleci oricînd. Tess o urmări ridicîndu-se în capul oaselor şi aprinzîndu-şi o ţigară.

– Aici nu eşti la închisoare, Lydia.

– Ţie îţi este uşor să vorbeşti.

– Tu singură ai venit aici. Cînd simţi că eşti în stare, poţi pleca.

Lydia tăcu, fumînd într-o tăcere prevestitoare de furtună.

– Înţeleg că te-a vizitat soţul tău, ieri.

Lydia se uită la flori, apoi îşi îndreptă privirea aiurea.

– Şi?

– Ce-ai simţit cînd l-ai văzut?

– Ah, mă omor după asta, izbucni ea. Mă omor să-l ştiu venind aici şi văzîndu-mă în halul ăsta. Îşi vîrî mîna în claia de păr nespălat.

– I-am spus că ar trebui să-i aducă şi pe copii, să vadă ce babă-cloanţă nenorocită a ajuns mama lor.

– Ai ştiut că o să vină?

– Am ştiut.

– Ai acolo un duş. Ai şampon, farduri.

– Nu tu ai spus că mă ascundeam în spatele lucrurilor?

– Folosirea medicamentelor cu efect de drog şi a alcoolului ca toiag, pe care să te sprijini, nu este acelaşi lucru cu a face un efort să arăţi bine, pentru soţul tău. Ai vrut să te vadă aşa, Lydia. De ce, ca să plece cu părere de rău pentru tine? Să se simtă vinovat?

Săgeata nimerise ţinta şi începuse să-şi facă efectul, aşa cum sperase Tess.

– Taci din gură. Nu-i treaba ta.

– Soțul tău ți-a adus florile astea? Sînt frumoase.

Lydia se uită din nou la ele. O făceau să plîngă, să renunțe la scutul de acreală și de indiferență după care se ascundea. Luă vaza și o aruncă de perete cu flori cu tot.

Ben auzi izbitura, de afară, din hol, unde i se spusese să aștepte. Se ridică din scaun și se îndreptă spre ușa deschisă cînd fu oprit de o soră.

– Scuzați-mă, domnule, dar nu puteți intra acolo. Doctorița Court este cu o pacientă. Blocîndu-i drumul, porni chiar ea spre ușă.

– Ah, doamnă Rydel, auzi Ben glasul lui Tess, rece și calm, vreți să aduceți un făraș și o cîrpă, ca doamna Woods să poată curăța aici?

– N-o să fac asta! urlă Lydia la ea. Este camera mea și n-o să curăț.

– Atunci o să trebuiască să fiu atentă pe unde calc, să nu mă tai în sticlă.

– Te urăsc. Cum Tess nici nu clipi măcar, Lydia urlă și mai tare: Te urăsc. M-ai auzit?

– Da, te-am auzit foarte bine. Mă întreb însă dacă tu țipi la mine sau la tine, Lydia.

– Cine dracu îți închipui că ești? Mîna se agita ca un automat, ca să strivească țigara. Vii aici săptămînă de săptămînă cu aerul tău just și cu taioarele tale cochete, de lux, și aștepți de la mine să-mi dezgolesc sufletul. Ei bine, n-o s-o fac. Chiar crezi că am de gînd să vorbesc cu o fată bătrînă și închistată, care și-a aranjat viața perfect? Domnișoara *De lume,* per-

fectă, care şi-a făcut un hobby din a trata infirmi de toate patru membrele şi apoi se duce frumuşel acăsică la ea şi uită de ei!

– Nu uit de ei, Lydia.

Vocea lui Tess era liniştită, în contrast evident, dar Ben o putea auzi din hol.

– Mă faci să vărs. Lydia se ridică din pat pentru prima oară în ziua aceea. Nu pot suporta să te văd cu pantofii tăi italieneşti şi cu agrafele tale din aur şi cu perfecţiunea care nu transpiră niciodată.

– Nu sînt perfectă, Lydia, nimeni nu este. Nimeni nu trebuie să fie, ca să merite dragoste şi respect.

Lacrimile se porniră, dar Tess nu se ridică să-i ofere alinare. Nu era momentul.

– Ce ştii tu despre greşeli? Ce dracu ştii tu despre cum am trăit eu? La naiba. Am făcut o groază de lucruri bune. *Am făcut.*

– Da, ai făcut. Dar nimic nu durează o veşnicie dacă nu-ţi permiţi şi fisuri.

– Am fost la fel de bună ca şi tine. Am fost mai bună. Am avut haine ca ale tale, am avut un cămin. Te urăsc pentru că vii aici şi-mi aminteşti de toate astea. Ieşi afară. Ieşi afară şi dă-mi pace.

– În regulă. Tess se ridică, luînd dosarul cu ea. O să mă întorc săptămîna viitoare. Chiar mai devreme, dacă mă chemi. Se îndrepta spre uşă, de unde se întoarse.

– Încă mai ai un cămin, Lydia. În uşă stătea sora, cu spălătorul şi fărăşul. Tess le luă şi le sprijini de peretele camerei.

– O să-i rog să trimită o altă vază pentru florile astea.

Tess ieşi şi închise ochii pentru o clipă. Acest gen de respingere violentă nu era niciodată uşor de suportat, chiar dacă venea din boală şi nu din inimă.

– Doc?

Tess se scutură ca să revină la realitate şi deschise ochii. La cîţiva paşi de ea se afla Ben.

– Ai venit mai devreme.

– Da. Se apropie de ea şi-şi petrecu mîna pe după braţul ei. Ce naiba faci într-un asemenea loc?

– Meseria. Trebuie să mai aştepţi un minut. Mai am de trecut cîteva observaţii în dosarul ăsta. Se duse la camera surorilor, se uită la ceas şi începu să scrie.

Ben o urmărea. În clipa asta părea total neafectată de mica scenă răutăcioasă pe care o auzise. el. Chipul ei era calm în timp ce-şi trecea observaţiile cu ceea ce Ben garanta că era o mînă de profesionist. Dar surprinsese acel moment scurt, de abandon, cînd ea ieşise în coridor. Nu neafectată, ci imposibil de necontrolată. Nu-i plăcuse, exact cum nu-i plăcuse nici acest loc, cu pereţii lui albi şi chipurile inexpresive, nenorocite.

Tess îi dădu dosarul înapoi surorii, spuse cîteva cuvinte cu glas scăzut, probabil referitoare la femeia care tocmai o luase la rost şi se uită din nou la ceas.

– Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi, îi spuse Tess cînd se întoarse spre el. Trebuie să-mi iau pardesiul. De ce nu mă aştepţi afară?

Cînd ieşi, îl văzu pe Ben stînd la marginea

gazonului, fumînd liniştit.

– Nu mi-ai dat ocazia la telefon să-ţi spun că nu vreau să te plictisesc cu toate astea. Vin şi plec singură de la clinică de multă vreme.

Ben aruncă ţigara şi o privi cu grijă.

– De ce i-ai suportat toate porcăriile pe care ţi le-a spus?

Tess inspiră prelung, înainte de a-şi trece braţul pe sub al lui.

– Unde ţi-ai parcat maşina?

– Ăsta-i un rahat psihiatric, să răspunzi la întrebare cu altă întrebare.

– Da. Da, aşa este. Ascultă, dacă ea nu m-ar fi atacat, ar fi însemnat că nu mi-am făcut meseria. Este pentru prima dată că am ajuns într-adevăr undeva, de cînd am început să o văd. Şi spune-mi odată unde ai parcat, că mi-e frig.

– Acolo. Mai mult decît fericit să lase clinica în urmă, începu să meargă la pas cu ea.

– Te-a sunat din nou.

– Da, exact imediat după ce m-ai sunat tu. Tess dorea cu disperare să trateze şi cazul acesta cu aceeaşi detaşare profesională cu care îşi tratase pacienţii din clinică. Au putut să-l reperezo?

– S-a apropiat cam cu două cvartale. Nimeni n-a văzut nimic. Mai căutăm încă.

– Laura lui e moartă.

– Mi-am imaginat asta. Puse mîna pe portieră, apoi îi dădu drumul din nou. La fel cum mi-am imaginat că tu eşti următoarea lui victimă.

Ea nu se albi şi nici nu începu să tremure. El nu se aşteptase la asta. Dădu pur şi simplu din cap în semn de acceptare şi îşi puse mîna pe braţul lui.

– Vrei să-mi faci o favoare?

– Să mă mai gîndesc.

– Haide să nu discutăm despre asta, în seara aceasta. Deloc.

– Tess...

– Te rog. Mîine trebuie să merg cu tine la secţie şi să mă întîlnesc cu căpitanul Harris. Or, cît mai e pînă mîine?

Îşi puse mîinile reci, neînmănuşate, pe obrajii ei.

– N-am de gînd să las să ţi se întîmple ceva. Indiferent ce va trebui să fac pentru asta.

Tess zîmbi şi-l apucă de încheieturile mîinilor.

– Atunci înseamnă că nu trebuie să-mi mai fac nici un fel de griji, nu?

– Ţin mult la tine, spuse el precaut. Mai aproape de o declaraţie de dragoste nu fusese niciodată în viaţa lui. Vreau să ştii asta, mai adăugă el.

– Atunci du-mă acasă, Ben. Îşi întoarse buzele în palma lui. Şi arată-mi că aşa este.

Capitolul 13

Îngrijitorul ştergea ursuz o băltoacă de culoarea noroiului, pe culoarul din faţa biroului brigăzii. Dincolo de mirosul greu al detergentului cu aromă de brad, se simţeau mirosuri mult mai omeneşti. Automatul care servea cafea neagră, cafea cu lapte şi, cînd era generos, cacao fierbinte, zăcea ca un soldat rănit sprijinit de companionul său care servea baloane de ciocolată şi bomboane.

– Iar a explodat maşina de cafea?

Bărbatul în salopeta de un cenuşiu prăfuit şi cu păr de un cenuşiu şi mai prăfuit se uită pe deasupra mînerului spălătorului său.

– Voi aţi face mai bine să nu mai daţi tot timpul cu piciorul în aparatele astea. Uite în ce hal au ajuns. Gesticulînd, vărsă mai multă cafea şi dezinfectant. Nişte criminali, mai adăugă el.

– Da. Ben aruncă o privire urîcioasă spre maşina pentru dulciuri. Chiar el o mai înfundase puţin, după ce ieri pierduse alţi cincizeci de cenţi.

– Cineva ar trebui să facă nişte investigaţii. Atenţie la pantofi, Doc. O conduse în birou, unde, la ora opt, telefoanele şi începuseră să ţîrîie.

– Paris.

Löwenstein aruncă o ceaşcă de hîrtie în direcţia coşului ei de gunoi, unde aceasta atinse marginea şi ateriză înăuntru.

– A născut fata căpitanului azi-noapte.

– Azi-noapte? Se opri la biroul lui, ca să citească mesajele. Cel de la mama lui îi aminti că trecuse aproape o lună de cînd nu-i mai vizitase.

– La 10:35 p.m.

– La naiba, nu mai putea aştepta şi ea cîteva zile? Eu pariasem că pe 15. Dar mai exista o şansă, se gîndi el, dacă ea ar fi cooperat şi ar fi avut un băiat. Ce are?

– O fetiţă, de trei kilograme cinci sute.

– Ca să vezi.

Löwenstein se ridică, aruncîndu-i lui Tess o privire competentă. Aprecie geanta din piele de şarpe cam la o sută cincizeci şi simţi un mic, inofensiv ghimpe de invidie.

– Bună dimineaţa, doctore Court.

– Bună dimineata.

– Ah, dacă doriți cafea sau altceva, vă servim în sala de conferințe, pînă se face curățenie aici. O să ne întîlnim acolo peste cîteva minute. Parfumul era franțuzesc, autentic, conchise Löwenstein, după ce adulmecă aerul repede, discret.

– Mulțumesc, aștept.

– De ce nu stai jos, pînă se eliberează căpitanul? îi sugeră Ben, uitîndu-se în jur după un scaun curat. Eu văd că am de dat cîteva telefoane.

Izbucni o bruscă efuziune de obscenități venind dinspre hol, apoi se auzi un zgomot metalic. Tess se întoarse și văzu apa murdară din găleată revărsîn-duse de-a lungul coridorului. Apoi se dezlănțui infernul.

Un negru slăbănog, cu mîinile prinse la spate în cătușe, reușise să ajungă pînă la ușă cînd un bărbat în pardesiu îl prinse cu brațul pe după gît.

– Uită-te la pardoseala mea! Aproape dansînd de furie, îngrijitorul apăru în raza vizuală. Făcu o mișcare amplă cu spălătorul, stropind peste tot.

– O să mă plîng la sindicat. O să vedeți voi.

Prizonierul se zvîrcolea și se zbătea ca un păs-trăv eșuat pe uscat, în timp ce ofițerul respectiv încerca să nu-l scape.

– la naibii spălătorul ăsta din fața mea. Clătinîn-du-se și ușor congestionat la față, încerca să evite al doilea duș, în timp ce negrul dădu drumul unui vaiet prelung, ascuțit.

– La naiba, Mullendore, nu-ți poți stăpîni prizo-nierii? Fără grabă, Ben ieși ca să asiste la momentul

în care negrul reuși să-și împlînte dinții în mîna lui Mullendore. Urmă o înjurătură îndesată și prizonierul reuși să se elibereze, țîșnind cu capul înainte, direct în Ben.

– Isuse, ajută-mă, individul ăsta e un animal. Mullendore îl înșfăcă pe prizonier, reușind să-l facă sandviș între ei. O clipă arătă ca și cum se pregăteau de rumbă. Apoi toți trei alunecară pe pardoseala udă și căzură grămadă.

Lîngă Tess, Löwenstein îi privea cu mîinile puse comod în șolduri.

– N-ar trebui să intervii? întrebă Tess.

– Tipul are cătușe la mîini și n-are nici cincizeci de kilograme. Într-un minut, au terminat cu el.

– Nu mă băgați pe mine la mititica! Negrul se rostogolea și se zbătea și urla și reuși să-și înfigă cu putere picioarele în testiculele lui Ben. Într-un gest reflex, Ben îi arse una cu cotul, direct sub bărbie, apoi se înmuie și se prăbuși peste el, cu Mullendore clătinîndu-se lîngă ei.

– Mulțumesc, Paris. Mullendore își ridică mîna rănită ca să studieze urmele dinților. Isuse, probabil că o să am nevoie de o injecție. Tipul a înnebunit efectiv în clipa în care am intrat în clădire.

Ben reuși să se ridice în mîini și picioare. Răsuflă șuierat cînd trase aer în piept și simți în măruntaie o gaură care-l ardea. Încercă să vorbească, inspiră din nou șuierat și mai încercă o dată.

– Ticălosul, mi-a vîrît ouăle în stomac.

– Îmi pare rău, Ben. Mullendore scoase o batistă

şi şi-o înfăşură în jurul muşcăturii. Dar uite-l ce mieluşel e acum.

Gemînd, Ben se ridică în şezut pe pardoseală, sprijinindu-se de perete.

– Pentru Dumnezeu, bagă-l la zdup înainte de a se trezi.

Rămase şezînd acolo, în timp ce Mullendore îl înşfăcă pe prizonierul leşinat. Apa rece, de culoarea cafelei, se îmbibase în blugii lui Ben, la genunchi şi între picioare şi-i murdărise cămaşa. Continuă să rămînă pe loc chiar şi cînd simţi apa pătrunzînd sub el, întrebîndu-se de ce îl lăsaseră genunchii, făcîndu-l de rîs.

Urcîndu-se înapoi să-şi umple din nou găleata cu apă curată, săpunită, îngrijitorul spuse, clătinînd spălătorul:

– O să vorbesc cu şefu'. Aproape că terminasem aici.

– Mai slăbeşte-mă. Ben îi aruncă o privire, în timp ce durerea dintre picioare îşi croia drum spre cap.

– Să nu-ţi faci griji, Paris. Löwenstein se strecura pe lîngă perete, evitînd atentă micul rîuleţ. Există şanse să nu-ţi pierzi reputaţia de armăsar.

– Pupă-mă-n fund.

– Scumpule, dar ştii bine că am un soţ gelos.

– Ţî-ţî-ţî, făcu Tess plină de compasiune, lăsîndu-se pe vine, alături de el. Mîna care-i mîngîia obrazul era blîndă, dar ochii îi sclipeau plini de veselie.

– Ţi-ai revenit?

– Ah, mă simt formidabil, îmi place la nebunie

să-mi beau cafeaua absorbind-o prin pori.

– Funcționăreală, ziceai?

– Da, corect.

– Vrei să te ridici?

– Nu. Rezistă tentației de a-și duce o mînă între picioare, ca să se convingă că toate erau la locul lor.

Rîsul nu era chiar înfundat cînd Tess își apăsă gura cu mîna. Privirea lungă, cu ochii îngustați, pe care i-o aruncă Ben nu reuși decît să înrăutățească lucrurile. Vocea ei deveni sacadată și debordantă.

– Nu poți sta aici toată ziua. Stai cu fundul într-o băltoacă și miroși ca dușumeaua unei cafenele nespălate după weekend.

– Frumos te porți cu un bolnav, Doc. O apucă de braț, în timp ce ea se lupta pentru o cauză pierdută, împotriva rîsului. Un ghiont bun și te întinzi și tu aici, lîngă mine.

– Ca să trebuiască apoi să te lupți cu toate implicațiile sentimentului de vinovăție. Ca să nu mai pomenim de facturile la curățătorie.

În coridor apăru Ed, încă îmbrăcat ca afară. În timp ce încerca să evite băltoaca de jos, culegea ultimele resturi de iaurt din cutia de carton, reprezentînd micul lui dejun. Lingînd linguriţa, se opri în fața partenerului său.

– Bună dimineața, doctore Court.

– Bună dimineața. Aceasta se ridică, încă luptînd să-și înghită rîsul.

– Frumoasă zi.

– Da, totuși puțin cam friguroasă.

– Ah, sînteți o calamitate, amîndoi, li se adresă Ben. O adevărată calamitate.

Tess își limpezi vocea.

– Ben... Ben a avut un mic accident.

Sprîncenele lui Ed se ridicară în clipa în care se uită la apa care se prelingea de-a lungul culoarului.

– Păstrează pentru tine umorul ăsta neelevat, o avertiză Ben.

– Neelevat, auzi. Ed pronunță rar cuvîntul, impresionat. Îi dădu lui Tess cutia goală de carton, apoi apucîndu-l pe Ben de subsuori, își repuse partenerul pe picioare, fără efort.

– Ți-ai udat pantalonii.

– Încercam să opresc un arestat.

– Da? Ei, chestii dintr-astea se mai întîmplă cînd ești foarte tensionat sau înnebunit.

– Mă duc la vestiar, bombăni el. Vezi dacă doctorița Court n-a pățit cumva ceva, de atîta rîs. O luă pleoscăind de-a lungul culoarului, cu picioarele ușor crăcănate.

Ed își luă înapoi cutia goală și linguriță de plastic.

– Bei o cafea?

– Nu, cred că mi-ajunge cît am băut.

– Așteaptă-mă o clipă și te conduc la căpitanul Harris.

Se întîlniră în sala de conferințe. Deși instalația

de încălzire torcea încurajator, pardoseala continua să rămînă rece. Harris pierduse campania lui anuală pentru un covor. Storurile erau trase în speranța zadarnică de a izola ferestrele. Cineva prinsese un afiș prin care America era somată să economisească energia.

Tess stătea la o masă, cu Ed tolănit alături. O aromă discretă de iasomie aburea din ceaiul lui. Löwenstein stătea în echilibru pe marginea unei măsuțe, dînd leneș dintr-un picior. Bigsby stătea gemuit într-un fotoliu, în brațe cu o cutie uriașă cu șervețele *Kleenex*. La fiecare cîteva minute, își sufla nasul deja roșu. Gripa îl țintuise pe Roderick la pat.

Harris stătea în picioare lîngă o tablă verde, pe care fuseseră deja aliniate în coloane distincte, nume și alte informații pertinente. Pe perete se afla o hartă a orașului, în care erau înfipte patru steguțe albastre. Alături, se afla un panou din plută. Pe acesta fuseseră prinse fotografii în alb și negru, ale femeilor asasinate.

– Am primit cu toții transcrierile telefoanelor primite de doctorița Court.

Suna atît de rece, de profesional, se gîndi ea. Transcrierile. În aceste transcrieri, ei n-ar fi putut auzi suferința sau boala.

– Căpitane Harris... Tess își întinse propriile ei hîrtii. V-am adus un raport la zi, cu părerile mele și cu diagnosticul. Cred însă că ar fi folositor dacă v-aș explica dumneavoastră și ofițerilor dumneavoastră aceste convorbiri telefonice.

Harris, cu mîinile la spate, dădu doar din cap. Primarul, mass-media și comisarul îi dădeau la țur-

loaie. Ar fi vrut să știe treaba asta terminată, demult terminată, ca să poată petrece puțin timp adorîndu-și noua nepoată. Văzînd-o prin geamul salonului nounăscuților, aproape că începuse să creadă că viața merită trăită.

– Bărbatul care m-a contactat m-a sunat pentru că era înspăimîntat, îngrozit de el însuși. El nu-și mai poate controla viața, ci este stăpînit de boala de care suferă. Ultima... Privirea ei se opri asupra fotografiei lui Anne Reasoner. Ultima crimă nu a făcut parte din plan. Își umezi buzele, ridicîndu-și privirea doar o clipă, cînd intră Ben. Mă aștepta pe mine – pe mine, anume. Nu putem ști exact cum s-a orientat spre celelalte victime. În cazul Barbarei Clayton putem fi absolut siguri că a fost vorba de o coincidență. I se stricase mașina. El se afla acolo. În cazul meu este mult mai bine acordat totul. Mi-a văzut numele și fotografia în ziar.

Se opri o clipă, așteptînd ca Ben să se strecoare pe scaunul de lîngă ea. Acesta însă rămase în spate, rezemîndu-se de ușa închisă, despărțit de ea printr-o masă.

– Acea parte rațională din mintea lui, partea care îl menține în stare de funcționare în timpul zilei, era la pămînt. Și iată ajutorul, iată pe cineva care să nu-l condamne de la sine. Cineva care pretinde că înțelege măcar o parte din suferință. Cineva care seamănă suficient cu Laura, ca să-i trezească sentimente de iubire și de totală disperare. Cred că am dreptate cînd spun că pe mine mă aștepta în noaptea uciderii lui Anne

Reasoner, pentru că voia să vorbească cu mine, să-mi explice înainte... înainte de a face ceea ce era împins să facă. În baza investigațiilor dumneavoastră, cred că pot afirma la fel de corect că el nu a simțit față de celelalte această nevoie de a se explica. În transcrierile dumneavoastră veți vedea că de fiecare dată încearcă să mă facă să înțeleg. În acest moment, eu sînt ca o balama. Ușa lui se rotește în ambele părți.

Tess își împreună palmele, mișcîndu-le înainte și înapoi, ca să ilustreze ideea.

– El se roagă pentru ajutor, apoi însă boala lui învinge din nou și nu mai vrea decît să termine ceea ce a început. Încă două victime, spuse ea calm, sau, în mintea lui, încă două suflete care urmează a fi salvate. Eu și el însuși.

Ed făcea mici însemnări ordonate, pe marginea transcrierilor lui.

– Și nereușind să pună mîna pe tine, se va mulțumi să omoare o altă femeie, doar ca să-și îndeplinească misiunea?

– El are nevoie de mine. Pînă acum m-a contactat de trei ori. M-a văzut la biserică. El lucrează cu semne și simboluri. Am fost la biserică – biserica lui. Semăn cu Laura lui. I-am spus că vreau să-l ajut. Cu cît se simte mai apropiat de mine, cu atît mai necesar va fi pentru el să-și încheie misiunea cu mine.

– Tot mai credeți că va ataca pe 8 decembrie? Löwenstein avea transcrierea în fața ei, dar nu se uita la ea.

– Da. Nu cred că va mai putea sparge tiparul.

Anne Reasoner l-a slăbit mult prea mult. Femeia greșită, în noaptea greșită. Stomacul lui Tess îi zvîcni o dată, înainte de a se îndrepta și a și-l putea stăpîni.

– N-ar fi posibil, începu Ed, să te atace mai repede, tocmai pentru că este atît de calat pe tine?

– Orice e posibil. Bolile mintale au puține date absolute.

– Vom continua protecția noastră de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, interveni Harris. Telefonul dumneavoastră va continua să fie ascultat și veți fi în continuare păzită, pînă cînd îl vom prinde. Între timp, v-am ruga să vă continuați rutina de serviciu și particulară. El vă pîndește, așa încît își va da seama. Dacă păreți accesibilă, s-ar putea să-l reperăm.

– De ce nu-i spuneți verde în față? interveni calm Ben, de lîngă ușă. Ținea mîinile în buzunare și vocea îi era destinsă. Dar Tess nu trebui decît să se uite în ochii lui ca să vadă ce se petrecea pe dinăuntru.

– Vreți să o folosiți ca momeală.

Harris îi întoarse privirea. Glasul lui nu-și schimbase nici volumul și nici tonul cînd vorbi din nou.

– Doctorița Court a fost vizată. Ceea ce vreau eu nu are aceeași importanță cu ceea ce vrea ucigașul. Tocmai de aceea, fir-ar să fie, va fi păzită acasă, la birou și la magazin.

– Următoarele două săptămîni n-ar trebui să iasă din casă.

– Ideea asta a fost deja studiată și respinsă.

– Respinsă? Ben se desprinse de ușă. Cine a respins-o?

– Eu. Tess își împreună mîinile deasupra dosarului și rămase nemișcată.

Ben abia dacă se uită la ea, înainte de a-și revărsa toată furia pe Harris.

– De cînd folosim civili? Atîta vreme cît iese din casă, se află în pericol.

– Va fi tot timpul păzită.

– Da. Dar noi toți știm cît de repede poate începe ceva să meargă prost. Un singur pas greșit și o să-i înfigeți fotografia acolo sus.

– Ben. Löwenstein îi puse mîna pe braț, dar el o dădu la o parte.

– Nu ne putem permite să riscăm, cîtă vreme știm că el este hotărît în ce o privește. Va trebui să nu iasă dintre patru pereți.

– Nu. Tess își strînse mîinile cu atîta putere, încît încheieturile i se albiră. Nu-mi pot trăda pacienții și să nu mă duc la birou și la clinică.

– Nici dacă mori nu-i mai poți trata. Se întoarse brusc spre ea, izbind cu ambele palme în masă. Deci, ia-ți concediu. Cumpără-ți un bilet pentru Martinica sau Cancún. Te vreau în altă parte.

– Nu pot, Ben. Chiar dacă aș putea fugi cîteva săptămîni de pacienții mei, nu pot fugi de restul.

– Paris... Ben, rectifică Harris, pe un ton mai domolit. Doctorița Court este conștientă de opțiunile ei. Cîtă vreme se află aici, se află sub protecție. Chiar ea este de părere că el o va căuta peste tot. Cum s-a hotărît să colaboreze cu noi, vom putea să o ținem sub strînsă supraveghere și să-l imobilizăm cînd va

face prima mișcare.

– O scoatem din oraș și plasăm o femeie polițist în locul ei.

– Nu. De data aceasta Tess se ridică, încet. N-am de gînd să mai las pe cineva să moară în locul meu. Nu din nou.

– Iar eu n-am de gînd să te găsesc pe cine știe ce alee, cu o eșarfă în jurul gîtului. Se întoarse cu spatele la ea. Vă folosiți de ea pentru că ancheta se află într-un punct mort, pentru că avem un martor idiot, un magazin cu obiecte de cult în Boston și un teanc de presupuneri psihiatrice.

– Am acceptat colaborarea doctoriței Court pentru că avem patru femei moarte. Doar arsurile din stomac îl țineau pe Harris să nu ridice tonul. Și am nevoie de toți ofițerii mei, în cea mai bună formă. Repliază-te, Ben, sau ieși din treaba asta.

Tess își strînse hîrtiile și ieși tăcută din încăpere. La nici zece secunde, Ed se afla în urma ei.

– Vrei să iei puțin aer? o întrebă el, văzînd-o stînd abătută pe coridor.

– Da. Mulțumesc.

O apucă de cot într-un fel care în mod normal ar fi făcut-o să zîmbească. Cînd deschise ușa, fură izbiți de rafala vîntului de noiembrie. Cerul era de un albastru rece, dur, fără un norișor care să-l mai îmblînzească. Își amintiră amîndoi că toată povestea asta începuse în august, un august aburind de căldură. El așteptă ca Tess să-și încheie pardesiul.

– Cred că de Ziua Recunoștinței o să avem ză-

padă, spuse el, ca să facă puțină conversație.

– Presupun. Se scotoci în buzunar după mănuși, le găsi și se opri ca să și le pună.

– Întotdeauna mi-a părut rău pentru curcani.

– Ce spui?

– Pentru curcani, repetă Ed. Știi, curcanii pentru Ziua Recunoștinței. Mă îndoiesc că ne sînt foarte recunoscători pentru faptul că au devenit o tradiție.

– Nu. Constată că mai avea puterea să zîmbească. Nu, nu cred.

– Niciodată pînă acum n-a fost legat de o femeie. Nu așa. Nu cum este legat de tine.

Tess expiră îndelung aerul din piept, dorind să poată găsi răspunsul. Întotdeauna fusese în stare să găsească răspunsul.

– E doar puțin mai complicat.

– Îl știu pe Ben de multă vreme. Ed scoase o arahidă din buzunar, o sparse și-i oferi miezul lui Tess. Cînd ea scutură din cap, și-o azvîrli în gură.

– E destul de ușor de citit, dacă știi cum să-l privești. În momentul de față este speriat. Este speriat de tine și este speriat pentru tine.

Tess privi în direcția parcării. Unul dintre polițiști n-o să fie prea fericit cînd o să iasă și o să-și găsească roata din dreapta-față pe jantă.

– Nu știu ce să fac. Nu pot fugi de asta, deși o parte din mine, undeva, adînc de tot, este îngrozită.

– De telefoane sau de Ben?

– Încep să cred că ar trebui să te reprofilezi pe meseria mea, spuse ea în șoaptă.

– Cînd eşti multă vreme poliţist, înveţi cîte ceva din toate.

– Îl iubesc. Rostise cuvintele rar, ca pe un test. Odată spuse, inspiră cu un tremur în gît. Un lucru greu chiar şi în condiţii normale, dar acum... nu pot face ceea ce vrea el.

– El ştie asta. Tocmai de aceea e speriat. Este un bun poliţist. Cîtă vreme are grijă de tine, n-o să păţeşti nimic.

– Contez pe asta. Are o problemă cu meseria mea. Tess se întoarse cu faţa spre Ed: Tu ştii despre ce e vorba. Ştii de ce.

– Haide să spunem că ştiu suficient ca să spun că are motivele lui şi, cînd o să fie pregătit, o să-ţi vorbească singur despre ele.

Îi studie faţa mare, înroşită de vînt.

– E norocos că te are pe tine.

– Întotdeauna i-am spus asta.

– Apleacă-te o clipă.

Cînd el se aplecă, Tess îi mîngîie obrazul cu buzele.

– Mulţumesc.

Culoarea din obrajii lui deveni şi mai intensă.

– Pentru puţin.

Ben îi urmări o clipă prin uşa de sticlă, înainte de a o deschide. Aproape toată furia şi-o consumase pe Harris. Nu-i mai rămăsese decît o durere surdă în stomac. Ştia destul de bine ce înseamnă frica, încît să o recunoască.

– Ai de gînd să-mi iei locul? întrebă el moale.

– Dacă eşti atît de prost, încît să mi-l cedezi. Ed zîmbi în jos spre Tess şi-i oferi o mînă de arahide.

– Ai grijă de tine.

Tess se jucă cu alunele din mînă şi nu spuse nimic în timp ce Ed dispăru înăuntru.

Cu fermoarul jachetei desfăcut, Ben stătea lîngă ea uitîndu-se, aşa cum făcuse şi ea, spre parcare. Vîntul antrenase de-a lungul asfaltului o mică pungă maronie.

– Am un vecin care o să aibă o vreme grijă de pisica mea. Cum Tess continuă să tacă, se întoarse spre ea.

– Vreau să mă mut la tine.

Ea privea intens spre cauciucul dezumflat.

– O nouă măsură de protecţie din partea poliţiei?

– Exact. Şi mai sînt încă, încă multe altele. Ben voia să fie cu ea zi şi noapte. Nu-i putea explica, nu încă, dorinţa lui de a trăi alături de ea, atîta vreme cît nu locuise încă niciodată cu o altă femeie. Acest fel de angajare îl apropia periculos de o permanenţă pentru care însă nu se considera pregătit.

Tess studie alunele din mînă, înainte de a le băga în buzunar. Aşa cum spusese Ed, Ben era destul de uşor de citit, dacă ştiai cum să-l priveşti.

– O să-ţi dau o cheie, dar n-o să pregătesc micul dejun.

– Dar cina?

– Din cînd în cînd.

– Pare rezonabil. Tess?

– Da?

– Dacă ți-aș spune că aș vrea să pleci din oraș pentru că... Ben ezită, apoi își lăsă mîinile pe umerii ei... pentru că nu cred că aș rezista, în cazul în care ți s-ar întîmpla ceva, ai pleca?

– Ai veni cu mine?

– Nu pot. Știi că eu trebuie să... Se întrerupse, luptîndu-se cu sentimentul zădărniciei, în timp ce ea se uita în sus, la el. În regulă. Nu știu ce mi-a venit să încerc să conving pe cineva care joacă ping-pong cu celulele creierului. O să faci ce ți s-a spus, deci, la treabă.

– Am un motiv întemeiat să-ți fac acest caz mai ușor, Ben. Deci, pînă cînd se termină totul, o să fac ceea ce mi s-a spus.

– Așa trebuie să fie. Bătu în retragere exact atît, încît ea să-și dea seama că acela care stătea acum în fața ei era polițistul, mult mai mult decît bărbatul. Doi polițiști în uniformă te conduc la birou. Am aranjat cu paznicul de acolo să-și ia o mică vacanță și l-am înlocuit deja cu un om de-al nostru. Trei oameni vor face cu schimbul în sala de așteptare. Voi veni chiar eu să te iau și să te conduc acasă, ori de cîte ori se va putea. Cînd n-o să pot, vei fi escortată de polițiștii respectivi. Vom folosi ca bază un apartament gol de la etajul trei, dar, oricum, în clipa în care ai intrat în casă, ușa ta rămîne încuiată. Dacă va trebui să ieși, pentru indiferent ce motiv, suni și aștepți pînă vei căpăta liber.

– Sună foarte minuțios.

Ben se gîndi la cele patru fotografii de pe panoul

din plută.

– Da. Orice și cu asta înțeleg absolut *orice* se întîmplă – un tip apare în fața ta la un stop, cineva care te oprește pe stradă să te întrebe ceva – vreau să fiu informat.

– Ben, nu e vina nimănui că lucrurile au luat turnura asta. Nici a ta, nici a lui Harris, nici a mea. Noi doar trebuie să le punem capăt.

– Asta este ceea ce și intenționez să fac. Uite-i pe polițai. E timpul să pleci.

– În regulă. Coborî prima treaptă, apoi se opri și se întoarse. Presupun că ar fi un gest total nepotrivit să mă săruți aici, în timpul serviciului.

– Da. Ben se aplecă și într-un fel care întotdeauna reușea să-i înmoaie picioarele, îi cuprinse fața în mîini. Cu ochii deschiși și privind într-ai ei, își apropie gura. Buzele ei erau reci, dar moi, generoase. Cu mîna liberă îl apucă de pieptul pardesiului ca să-și mențină echilibrul sau poate ca să-l mai păstreze o clipă în plus, lîngă ea. El privi fascinat cum i se zbătură genele, ca apoi să i se coboare încet și să-i umbrească obrajii.

– Poți să-ți amintești ce-ai făcut azi-noapte? șopti Tess.

– O să mă străduiesc. Se retrase, dar continuă să-i țină mîna într-a lui. Vezi cum conduci. N-aș vrea să-i faci pe polițiști să fie tentați să-ți dea vreo amendă.

– O chestiune deja reglată. Ne vedem diseară, mai adăugă ea, zîmbind.

Îi dădu drumul.

– Mie-mi place grătarul potrivit.

– Mie-mi place în sînge.

O urmări urcîndu-se în maşină şi apoi ieşind cu abilitate din parcare. Poliţiştii în uniformă se aflau la o distanţă de o maşină în spatele ei.

Tess ştia că visa, la fel cum ştia că existau motive solide şi logice pentru visul ei. Dar acest lucru nu o împiedica să-i fie frică.

Alerga. Muşchii din gamba dreaptă i se blocaseră din cauza efortului. Gemea încet în somn, din cauza durerii. Peste tot în faţa ei se întindeau coridoare interminabile, zăpăcind-o. Încerca pe cît posibil să păstreze drumul cel mai drept, ştiind că exista o uşă, undeva. Nu trebuia decît să o găsească. Respiraţia ei ricoşa, lovindu-se de pereţii labirintului. Zidurile deveniseră acum nişte oglinzi revărsînd spre ea zeci de reflexii ale propriei persoane.

Avea în mînă o geantă. Se uita prosteşte la ea, dar nu-i dădea drumul. Cînd devenise prea grea pentru o singură mînă, o apucă în amîndouă şi continuă să fugă. Pierzîndu-şi echilibrul, întinse o mînă şi se atinse de o oglindă. Se clătină şi privi în sus. Anne Reasoner se uita la ea. Apoi oglinda se transformă într-un alt coridor.

Iar ea continua să alerge, alegînd cărarea cea mai dreaptă. Greutatea genţii îi rănea mîinile, dar o trăgea după ea. Muşchii îi erau încordaţi şi o ardeau.

Apoi văzu uşa. Încuiată. Căută disperată cheia. Întotdeauna exista o cheie. Butonul clanţei se întoarse însă încet, dinspre cealaltă parte a uşii.

– Ben. Slăbită din cauza sentimentului de uşurare, întinse o mînă spre el, să o ajute să facă acest ultim pas spre libertate. Silueta însă era în alb şi negru.

Sutana neagră, gulerul alb. Albul stolei. O văzu ridicîndu-se, înnodată ca un şirag de perle şi întinzîndu-se spre gîtul ei. După care începu să ţipe.

– Tess. Tess, draga mea, haide, trezeşte-te.

Gîfîia, căutîndu-şi gîtul cu mîna, în timp ce se smulgea din vis.

– Relaxează-te. Vocea lui venea calmă şi liniştitoare, din întuneric. Respiră adînc şi relaxează-te. Sînt aici, lîngă tine.

Se agăţă cu toată forţa de el, cu faţa ascunsă în umărul lui. În timp ce mîinile lui Ben se mişcau în sus şi în jos pe spatele ei, Tess se lupta să se concentreze asupra lor şi să scape de vis.

– Ăsta mai zic şi eu vis. Îi dădu delicat părul la o parte de pe faţă. Pielea ei era lipicioasă. Ben trase cuverturile în sus şi o înfăşură în ele. Mi-l povesteşti şi mie?

– E doar din cauza oboselii. Îşi trase genunchii în sus şi se sprijini cu coatele pe ei.

– Vrei puţină apă?

– Da, mulţumesc. Se frecă pe faţă cu mîinile, în timp ce asculta robinetul din baie, curgînd. El lăsase lumina din baie aprinsă şi aceasta se strecura, pe sub uşă, în dormitor.

– Poftim. Ai des coşmaruri?

– Nu. Sorbi, ca să-şi umezească gîtlejul uscat. Am avut coşmaruri după moartea părinţilor mei. Bunicul venea atunci la mine şi rămînea acolo şi dormea în fotoliu.

– Bine, o să stau eu cu tine. După ce se băgă din nou în pat, îşi petrecu un braţ în jurul ei.

– Mai bine?

– Mult mai bine. Presupun că fac figură de tîmpită.

– Nu crezi că, din punct de vedere psihiatric, este sănătos să te sperii, date fiind anumite circumstanţe?

– Aşa cred. Îşi lăsă capul pe umărul lui. Mulţumesc.

– Ce altceva nu-ţi mai dă pace?

Mai bău o ultimă înghiţitură de apă, înainte de a pune paharul alături.

– Făceam eforturi să nu mă trădez.

– N-a ţinut. Ce este?

Tess oftă şi se uită la dîra de lumină de pe podeaua dormitorului.

– Am un pacient. Sau, mă rog, am avut. Băiatul acela de paisprezece ani, alcoolic, suferind de o gravă despresie, cu tendinţe sinucigaşe. Aş fi vrut ca părinţii lui să-l interneze într-o clinică în Virginia.

– Dar ei nu au fost de acord.

– Nu numai atît, dar azi n-a venit la şedinţă. Am sunat şi am dat peste mamă. Mi-a spus că are senzaţia că Joey face progrese vizibile. Nici n-a vrut să discute

despre clinică şi are de gînd să-i întrerupă şedinţele. Nu pot face nimic. Nimic.

Mai mult ca orice, acest lucru o doborîse pe Tess.

– Ea nu vrea să accepte realitatea şi anume că Joey nu face progrese. Îl iubeşte, dar are ochelari de cal şi nu vede nimic din ceea ce nu se află chiar în faţă. I-am pus eu cîte un leucoplast în fiecare săptămînă, dar rana nu se vindecă.

– Nu o poţi convinge să-şi trimită copilul la tine. Poate că un respiro i-ar prinde bine. Lasă rana să stea puţin la aer.

– Aş vrea să pot crede asta.

Tonul din glasul ei îl făcu să se întoarcă şi să o strîngă mai aproape de el. Cînd îl treziseră urletele ei, îi îngheţase sîngele în vene. Acum, acesta pompa din nou fierbinte.

– Ascultă, Doc, amîndoi lucrăm în meserii în care putem pierde oameni. Este genul de lucruri care te scoală din somn la ora trei dimineaţa, te fac să te uiţi pe pereţi sau afară pe fereastră. Uneori, pur şi simplu, trebuie să pui capăt. Să încerci butonul.

– Ştiu. Regula numărul unu este detaşarea profesională. Părul lui îi mîngîie obrazul cînd se întoarse cu faţa spre el. Ce întoarce cel mai bine butonul tău?

– Chiar vrei să ştii?

– Da. Îşi prelinse o mînă de-a lungul lui, pînă cînd şi-o aşeză confortabil peste coapsa acestuia.

– Aş vrea să ştiu chiar acum, mai ales acum.

– De obicei, mă ajută chestia asta. Dintr-o

singură mişcare îndemînatică, o rostogoli peste el. Simţi greutatea sînilor tari apăsîndu-l, simţi parfumul părului ei cînd acesta i se aşează pe faţă, ca o perdea. Îşi strecură mîna în el şi o aduse cu gura peste gura lui.

Ce bine părea că se potriveşte cu el, îi trecu prin minte. Atingerea vîrfurilor degetelor ei pe pielea lui era ca o binecuvîntare. Era ceva în ezitarea ei, care îl înnebunea şi mai mult. Dacă îşi plimba degetele de-a lungul coapsei ei, pe partea interioară, ea se înfiora, suficient ca să ştie că îl dorea dar era încă nesigură.

Nu ştia de ce sau cum se făcea că totul părea atît de proaspăt cu ea. De fiecare dată cînd o ţinea în braţe în întuneric, în liniştea din jur, era ca prima oară. Ea îi aducea ceva ce el nu ştiuse pînă atunci că-i lipsea, iar acum nu mai era sigur că mai putea trăi fără ea.

Gura ei se mişca uşor peste obrazul lui. Dorea să o rostogolească pe spate şi să pompeze în ea pînă cînd explodau amîndoi. Cu majoritatea femeilor, întotdeauna doar acea ultimă, scurtă secundă de nebunie era cea care făcea să dispară orice altceva. Cu Tess însă, era o atingere, o şoaptă, o tăcută mîngîiere cu buzele. Aşa încît îşi stăpîni prima furie a dorinţei ca să se lase amîndoi purtaţi în voia curentului.

Cît de delicat putea el să fie, se gîndi Tess, uşor ameţită. Uneori, cînd făceau dragoste, totul era o grabă, o urgenţă. După care... Exact cînd se aştepta mai puţin, el devenea tandru, aproape leneş, pînă cînd

inima ei era gata să explodeze de atîta dulceață. Acum o lăsa pe ea să-i atingă trupul pe care ajunsese să-l cunoască la fel de bine ca pe al ei.

Suspine. Suspine de plăcere. Șoapte. Șoapte pline de promisiuni. Își îngropă mîinile în părul ei în timp ce ea îl savura, timid la început, apoi din ce în ce mai convinsă. Erau mușchii care trebuiau descoperiți. Îi găsi încordați și fu încîntată să știe că ea era cauza tensiunii.

Existau oase în coapsele lui, lungi și subțiri. Cînd limba ei aluneca de-a lungul lor, el se curbă ca un arc. Cînd își plimbă degetul în cuta stinghiei, tot trupul lui lung se cutremură. Ea suspină cînd buzele ei urmară aceeași cărare. Uitase de orice coșmar.

Se lăsase și altădată explorat de femei. Poate de prea multe femei. Dar nici una din ele nu-i făcuse sîngele să-i clocotească așa. Ar fi vrut să zacă acolo ore întregi și să absoarbă fiecare senzație în parte. Ar fi vrut să o facă să transpire și să tremure la fel ca el.

Se ridică, apucîndu-i mîinile de încheieturi. O clipă, o lungă clipă se priviră, în raza slabă de lumină. Răsuflarea lui se auzea sacadat. Ochii lui erau întunecați, duri de patimă. Mirosul dorinței plutea greu în încăpere.

O lăsă încetișor în jos, pînă cînd o culcă pe spate. Continuînd să o țină de încheieturile mîinilor, își folosi limba ca să o aducă pe culmi. Subțiri, mîinile ei se încordau sub presiunea lui. Trupul ei se zvîrcolea, se arcuia, nu protestînd, ci delirînd de plăcere. Limba

lui aluneca peste ea, în ea, pînă cînd Tess se gîndi că plămînii or să i se umfle şi or să explodeze ca un balon, sub atîta presiune. O simţi încordîndu-se şi strigînd în clipa în care termină. Mirosul ei se împrăştie în încăpere. Era moale, parcă fără oase, cînd pătrunse în ea.

– Şi acum o să mă uit la tine cum tremuri din nou.

O cuprinse sub el şi deşi fiecare muşchi îi tremura din cauza efortului, se mişca încet, minunat de încet. Ea gemu, apoi deschise ochii în timp ce senzaţiile şi plăcerea îşi croiau din nou loc. Buzele i se deschiseră tremurînd cînd îi pronunţă numele. Apoi degetele i se înfipseră în cearceafurile făcute ghem.

Ben îşi îngropă faţa în părul ei şi se descărcă.

Capitolul 14

– Apreciez faptul că v-aţi făcut timp să vă întîlniţi cu mine, monseniore. Tess se aşeză în faţa biroului lui Logan şi prin cap îi zbură o imagine nu prea plăcută despre cum se simt pacienţii ei la prima consultaţie.

– Plăcerea este a mea. Era instalat confortabil, jacheta de tweed era pusă pe speteaza scaunului, avea mînecile cămăşii suflecate, scoţînd la iveală antebraţe puternice. Se gîndi din nou că părea un bărbat mai obişnuit cu terenurile de rugby sau de tenis decît cu vecerniile şi tămîia.

– Doriţi un ceai?

Nu. Nimic, mulţumesc, monseniore.

– Pentru că sîntem colegi, ce-ar fi să-mi spui Tim?

– Da. Zîmbi, comandîndu-şi să se relaxeze, începînd cu degetele de la picioare. Asta ar face lucrurile mai uşoare. Telefonul meu de azi a fost impulsiv, dar...

– Cînd un preot se simte tulburat, cere ajutorul altui preot. Cînd un psihiatru se simte tulburat... În timp ce el îşi lăsa fraza neterminată, Tess constată că efortul ei de a se relaxa începuse să dea roade.

– Exact. Degetele cu care-şi ţinea poşeta îşi slăbiră strînsoarea. Presupun că asta înseamnă că sînteţi asaltat din ambele părţi.

– Dar mai înseamnă şi că am două căi din care să aleg, cînd am probleme. Un lucru care are părţile lui bune şi rele, dar tu nu ai venit aici ca să-l discutăm pe Isus Cristos *versus* Freud. De ce nu-mi spui ce te preocupă?

– În clipa de faţă, o sumedenie de lucruri. Nu am sentimentul că am găsit cheia spre mintea... omului pe care îl caută poliţia.

– Dar crezi că ar fi trebuit?

– Eu cred că fiind implicată aşa cum sînt în momentul de faţă, ar fi trebuit să ştiu mai multe. Îşi ridică o mînă într-un gest care însemna frustrare şi incertitudine. Am vorbit de trei ori cu el. Mă enervează faptul că nu-mi pot depăşi propria mea frică, poate propriul meu interes legat de persoana mea, ca să apăs pe butoanele necesare.

– Crezi că ştii care sînt aceste butoane?

– Ţine de meseria mea, să le cunosc.

– Tess, știm amîndoi că o minte psihopată este ca un labirint și că drumurile care duc spre miezul ei pot coti și iar coti, la infinit. Chiar dacă l-am ține sub terapie intensivă, în condiții ideale, ar putea trece ani de zile pînă să găsim răspunsurile.

– Ah, știu. Din punct de vedere logic, medical, știu asta.

– Dar, din punct de vedere emoțional, este o altă poveste.

Emoțional. Se ocupa zilnic de emoțiile altora. Dar era altceva și cu mult mai dificil, descoperi ea, să-și deschidă propriul ei suflet, în fața unei alte persoane.

– Știu că nu este deloc profesionist și asta mă îngrijorează, dar am depășit punctul în care să pot rămîne obiectivă. Monseniore Logan – Tim – ultima femeie omorîtă trebuia să fiu eu. Am văzut-o pe alee. Nu o pot uita.

Ochii lui erau blînzi, dar ea nu văzu milă în ei.

– Transferul de vinovăție nu schimbă nimic din ce s-a întîmplat.

– Știu și asta. Se ridică și se duse la fereastră. Jos, un grup de studenți se îndreptau grăbiți, peste gazon, spre următoarea oră de curs. Pot să te întreb ceva?

– Firește. Răspunsurile sînt meseria mea.

– Te enervează faptul că acest om ar putea fi sau poate că a fost chiar preot?

– Pe plan personal, vrei să spui, pentru că și eu sînt preot?

Se lăsă pe spate, cu mîinile ridicate și împreu-

nate deasupra capului, gîndindu-se. În tinerețe boxase pe ring și în afara acestuia. Articulațiile degetelor lui erau groase și lăbărțate.

– Nu pot nega o anume senzație de disconfort. Desigur, ideea că este un preot mai curînd decît un programator de computer face toată povestea mult mai senzațională. Dar adevărul este că preoții nu sînt nici ei sfinți, ci la fel de oameni ca și un instalator, un jucător de baseball sau un psihiatru.

– Cînd o să fie găsit o să vrei să-l tratezi?

– Dacă voi fi solicitat, spuse Logan încet. Dacă voi avea convingerea că aș putea fi de folos atunci, poate. Dar nu o să mă simt obligat sau responsabil, așa cum cred că te simți tu.

– Știi, cu cît sînt mai îngrozită, cu atît mai important devine pentru mine să îl ajut. Tess se întoarse din nou spre fereastră. Azi-noapte am avut un vis. Unul groaznic, aș putea spune. Mă rătăcisem în coridoarele acelea, în labirintul acela și alergam. Și, deși știam că visez, eram totuși terifiată. Pereții deveniseră oglinzi și mă puteam vedea iar și iar, la infinit. În mod inconștient, Tess puse mîna pe geamul ferestrei, așa cum o pusese pe oglindă, în vis. Căram servieta cu mine, mai exact o tîram, pentru că era foarte grea. M-am uitat într-una din oglinzi și nu mai eram eu, ci Anne Reasoner, cea care mă privea. După care ea a dispărut, iar eu am început din nou să alerg. Exista o ușă. Nu trebuia decît să ajung de partea cealaltă a acestei uși. Dar cînd am ajuns la ea, era încuiată. Am început să caut înnebunită cheia, dar nu am găsit-o. Apoi ușa

s-a deschis singură. Am crezut că mă aflam în siguranță. Am crezut, apoi am văzut sutana preotului și stola.

Tess reveni la locul ei, dar nu reuși să se convingă să se așeze.

– Ah, m-aș putea așeza la birou și aș putea scrie o analiză foarte amănunțită și pătrunzătoare a visului. Teama mea de a constata că nu pot stăpîni această situație, surmenajul și refuzul meu de a munci mai puțin. Vina față de Anne Reasoner. Sentimentul meu de frustrare pentru faptul că nu pot găsi cheia acestui caz și eșecul meu absolut, absolutul meu eșec.

Nu spusese nimic despre teama pentru viața ei. Logan o consideră o omisiune foarte interesantă și grăitoare. Fie că nu se pusese încă în situația de a o accepta, fie că lega această posibilitate de groaza ei de eșec.

– Ești sigură că o să eșuezi?

– Da și detest ideea. Recunoașterea acestui fapt aduse cu sine un zîmbet de autodispreț. Tess își trecu degetele peste coperta *Bibliei* străvechi și simți lucrătura moale și adîncă. Aici se spune ceva despre mîndria care te părăsește în pragul prăbușirii.

– Eu înclin să cred că aceasta depinde de mîndrie. Tess, tu ai oferit poliției tot ce stă în puterea unui bun psihiatru. N-ai eșuat.

– Niciodată n-am eșuat, știu asta. Nu chiar. Nu la nivel personal. M-am descurcat bine la școală, am făcut cu succes pe amfitrioana, pentru bunicul meu, pînă cînd practicarea profesiunii mi-a desființat timpul

liber. În ce privește bărbații, după un dezastru minor în timpul studenției, m-am asigurat să fiu întotdeauna eu cea care să hotărască regula jocului. Lucrurile au fost foarte sigure și clare pînă cînd... mă rog, pînă în urmă cu cîteva luni.

– Tess, în ce privește acest caz, ai fost implicată în calitate de consultant. Poliția este responsabilă cu găsirea omului.

– Poate că aș fi putut lăsa totul așa. Poate, șopti ea, trecîndu-și o mînă prin păr. Nu sînt în totalitate sigură. Acum însă, ce mai pot face? A făcut o fixație pentru persoana mea. Cînd mi-a vorbit, am simțit în tonul lui o disperare, o justificare. Cum aș putea, cum ar putea orice doctor, să nu încerce să răspundă acestui apel?

– Tratîndu-l cu altă ocazie, mai încolo, nu este același lucru cu a te simți răspunzător pentru consecințele bolii lui. Ochii lui se întunecară, preocupați, în timp ce-și împreună degetele, așezîndu-le pe masă. Dacă ar fi să fac speculații înainte de o atentă citire a raportului, aș spune că s-a orientat spre tine pentru că simte compasiune și o anumită vulnerabilitate. Trebuie să fii atentă să nu dăruiești atît de mult de prima dată, ca să nu cazi victimă sigură, a doua oară.

– Mi-e foarte greu să urmez regulile în acest caz. Ben – detectivul Paris – a vrut să părăsesc orașul. Cînd mi-a sugerat acest lucru, o clipă m-am gîndit să plec. Să mă urc în avion și să plec nu știu, la Mazatlán, ar la întoarcere toate astea vor fi trecut și viața mea va fi din nou la fel de simplă și de ordonata ca și pînă

acum. Se opri şi întîlni privirea calmă, privirea pentru pacient, a lui Logan. Mă detest sincer pentru acest gînd.

– Nu o consideri o reacţie firească la stresul provocat de această situaţie?

– Pentru un pacient, spuse ea şi zîmbi. Nu pentru mine.

– Tess, sper că ai auzit de suprarealizare.

– Nu fumez. De băut beau foarte puţin şi numai băuturi slabe. Îmi închipui că am şi eu dreptul la un viciu, spuse ea, aşezîndu-se la loc.

– Eu nu am relaţii sexuale, spuse Logan contemplativ. Presupun că de aceea mă simt îndreptăţit să fumez şi să beau.

O privi, încîntată să o vadă mai în largul ei. Mărturisirile, ştia el bine, sînt bune pentru suflet.

– Aşadar, rămîi în Georgetown şi cooperezi cu poliţia. Ce sentiment îţi dă acest lucru?

– De nervozitate, îi răspunse ea pe loc. Este un sentiment neliniştitor să ştii că cineva te urmăreşte tot timpul. Nu vreau să spun doar... Se întrerupse, scuturînd din cap. Mă chinuie cumplit gîndul că nu ştiu cum să-i spun.

– Majoritatea oamenilor i-ar spune criminal.

– Da, dar el este şi victimă. Oricum, nu numai gîndul că el m-ar putea urmări mă enervează. Este gîndul că mă urmăreşte poliţia. Întotdeauna mă simt mulţumită, pentru că aşa trebuie să fie. Nu am lăsat totul baltă şi am fugit. Eu vreau să-l ajut pe acest om. A devenit foarte important pentru mine să-l ajut. În

vis, cînd m-am pomenit față în față cu el, am clacat. Din această cauză nu l-am mai putut ajuta nici pe el și nici pe mine. Dar n-am de gînd să se întîmple așa ceva.

– Nu, nu cred că o să faci asta. Logan luă cuțitul pentru corespondență și începu să se joace cu mînerul acestuia. Era vechi și ușor năclăit, o amintire dintr-o călătorie în Irlanda, din tinerețe. Ținea foarte mult la el, așa cum ținea la multe alte lucruri fără importanță. Deși nu o considera pe Tess fără importanță, începea să țină foarte mult și la ea.

– Tess, sper că nu te vei simți jignită dacă îți sugerez ca după ce se termină totul, să pleci într-adevăr undeva, o vreme. Stresul și surmenajul îl pot doborî chiar și pe cel mai puternic dintre noi.

– Nu mă supăr, dar aș putea-o considera o prescripție medicală.

– Spune-mi, ce face Ben? Cînd ea îi aruncă o privire inexpresivă, Logan zîmbi. Haide, haide, chiar și un preot poate adulmeca o poveste de dragoste.

– Cred că ai putea foarte bine spune că Ben este o altă problema.

– Iubirea în sine se presupune a fi o problemă. Puse jos cuțitul pentru deschis scrisori. De data asta tu faci jocurile, Tess?

– S-ar părea că nici unul dintre noi. Pur și simplu orbecăim. El... cred că ținem foarte mult unul la altul. Pur și simplu încă nu am avut ocazia să ne-o dovedim reciproc.

– Încrederea cere timp, cînd vrei să fie solidă.

Am discutat de vreo două ori cu el, pe teme profesionale, și am avut și o întîlnire ca între beți, aș putea spune, la un băruleț din centru.

– Ah, serios? Nu mi-a spus nimic.

– Draga mea, unui bărbat nu-i place să se laude că s-a îmbătat cot la cot cu un preot. Oricum, ai vrea să știi care e părerea mea despre detectivul Paris?

– Da, cred că da.

– Aș spune că este un om foarte bun, pe care te poți baza. Genul de bărbat care probabil că-și sună mama în fiecare lună, chiar și cînd nu are chef. Bărbați ca Ben mai strîmbă ei regulile, dar le încalcă foarte rar, pentru că ei apreciază structura, înțeleg conceptul de lege. Există o revoltă în el, pe care o ține adînc îngropată. El nu a abandonat biserica din cauza lenei, ci pentru că a descoperit prea multe fisuri. Tess, el a renunțat la biserică, dar este catolic pînă în vîrful unghiilor. Tim se lăsă pe spate, mulțumit de el însuși. Specialitatea mea este să despic firul în patru.

– Te cred. Tess scoase un dosar din servietă. Sper să ai tot atîta noroc și cu ăsta. L-am clarificat împreună cu căpitanul Harris. Acesta este ultimul meu raport, adus la zi. O să găsești în el și transcrierile convorbirilor mele telefonice. Ți aș fi recunoscătoare dacă s-ar petrece un miracol.

– O să văd ce pot face.

– Mulțumesc că m-ai ascultat.

– Oricînd. Se ridică să o conducă la ușă. Tess, dacă mai ai coșmaruri, sună-mă. Niciodată nu strică să ceri puțin ajutor.

– Unde am mai auzit asta?

Logan o urmări cu privirea traversînd primul birou, înainte de a închide uşa.

O urmări ieşind din clădire. Era periculos să o urmărească, dar ştia că nu trebuia să mai fie multă vreme prevăzător.

Se opri în dreptul maşinii ei, căutîndu-şi cheile. Avea capul aplecat, ca pentru rugăciune. Nevoia se învolbură în el, pînă cînd începu să-i sune capul. Dibuind, găsi mătasea albă în buzunarul pardesiului. Rece, moale. Atingerea ei îl calmă. Tess băgă cheia în încuietoarea portierei.

Dacă ar fi fost suficient de rapid, suficient de sigur pe el, n-ar fi durat mai mult de cîteva minute. Degetele lui se strîngeau şi se desfăceau pe stolă, în timp ce inima îi zvîcnea în gît. Cîteva frunze uitate, uscate ca praful, foşniră în jurul gleznelor sale. Văzu cum vîntul îi suflă cîteva şuviţe de păr peste faţă. Arăta tulburată. Curînd, foarte curînd, îşi va găsi pacea. Toţi îşi vor găsi pacea.

O urmări urcîndu-se în maşină, auzi portiera trîntindu-se, apoi zgomotul motorului. Un vălătuc de fum ţîşni pe ţeava de eşapament. Maşina mătură uşor zona parcării, apoi coti şi intră în şosea.

Aşteptă mai întîi ca maşina poliţiei să iasă şi ea din parcare şi abia apoi se duse la propria lui maşină.

O să se ducă acum la biroul ei, iar el va continua veghea. Încă nu sosise momentul. Încă mai era timp să se roage pentru ea. Şi pentru el.

Tess puse receptorul înapoi în furcă, se lăsă pe spate în scaunul ei şi închise ochii. Scorul, în jocul ei, era departe de a o mulţumi.

Joey Higgins. Cum îl putea trata pe băiat, dacă nu putea vorbi cu el? Mama lui trăsese o concluzie. Joey nu mai bea, aşadar Joey era bine şi nu mai avea nevoie să se complice cu un psihiatru. Fusese o discuţie dureroasă şi total nefructuoasă. Mai încercase o dată. Trebuia să mai încerce.

Lăsîndu-se în faţă, Tess îşi sună secretara.

– Kate, cît mai am pînă la următoarea şedinţă?

– Zece minute.

– Bine. Fă-mi te rog legătura cu Donald Monroe.

– Imediat.

Aşteptînd, Tess se uită peste dosarul lui Joey. Avea încă foarte clară în minte ultima lor întîlnire.

– Ce mare scofală o să mori?

– De ce spui asta, Joey?

– Pentru că nu e. Toţi oamenii mor. Trebuie să mori.

– Moartea este inevitabilă, dar asta nu face din ea un răspuns. Chiar şi oamenii foarte bătrîni, oamenii foarte bolnavi se agaţă de viaţă pentru că este pre-

țioasă.

– Cînd moare cineva, se spune că și-a găsit liniștea.

– Da, și majoritatea credem că mai există ceva după viața asta. Dar fiecare dintre noi se află aici cu un rost. Viața noastră este un dar, ea nu întotdeauna este ușoară și precis că nu e, întotdeauna, perfectă. A o face mai bună pentru noi și pentru cei din jurul nostru necesită un oarecare efort. Care e mîncarea ta preferată?

Se uită la ea, fără expresie.

– Spaghetti, cred.

– Cu perișoare sau cu sos?

Zîmbetul fusese scurt, dar fusese.

– Cu perișoare.

– Închipuie-ți că n-ai mîncat niciodată spaghetti cu chifteluțe. Probabil că înaltul cerului tot albastru ar continua să fie, Crăciunul va continua și el să vină în fiecare an, dar tu ai pierde ceva de-a dreptul extraordinar. Iar dacă tu nu ai fi aici, să zicem dacă nu te-ai fi născut, noi tot am mai avea cerul și Crăciunul, dar ne-ar lipsi ceva de-a dreptul extraordinar.

Soneria telefonului o aduse înapoi în prezent.

– Domnul Monroe, pe linia unu.

– Doctore Court. E vreo problemă?

– Da, domnule Monroe, simt că există o mare problemă. Mă opun cu tărie retragerii lui Joey de la tratament.

– Retragere? Ce vreți să spuneți?

– Domnule Monroe, sînteți la curent cu faptul că

Joey nu a venit la ultima ședință.

Urmă o pauză, înainte de a surprinde doar o frîntură de oftat obosit.

– Nu. Presupun că a hotărît de unul singur să întrerupă. O să discut cu Lois.

– Domnule Monroe, am discutat deja cu soția dumneavoastră. Ea a hotărît să-l retragă pe Joey de la terapie. Presupun că nu sînteți la curent.

– Nu, nu sînt. O altă pauză, după care acesta respiră prelung. Doctore Court, Lois vrea că Joey să-și reia viața normală, iar el pare într-adevăr că se simte mult mai bine. I-am spus de copil și reacția lui a fost încurajatoare. O să mă ajute la zugrăvitul camerei acestuia.

– Mă bucur să aud asta, domnule Monroe. Totuși, părerea mea este că Joey e departe de momentul în care să renunțe la terapie. Mai exact, perseverez să cred că va fi de mare ajutor să petreacă o vreme în clinica despre care am discutat.

– Lois se opune categoric clinicii. Îmi pare rău, doctore Court, și apreciez sincer preocuparea dumneavoastră, dar trebuie să fiu alături de ea.

O cuprinse o furie, abia stăpînită. Nu-și dădea seama că alături de băiat trebuia el să fie? Ca amîndoi trebuiau să fie alături de el?

– Înțeleg, presupuneți că trebuie să-i arătați lui Joey că sînteți uniți. Dar, domnule Monroe, nu pot accentua destul cît de vital este pentru Joey să continue să primească un ajutor profesionist constant.

– Și apoi, doctore Court, mai există și riscul unei

supradoze de analiză terapeutică. Joey nu mai bea, nu-şi mai pierde vremea cu cei cu care era în cîrdăşie pe vremea cînd făcea asta. De două săptămîni nici măcar n-a mai pomenit de tatăl său.

Ultima afirmaţie aprinse beculeţe de alarmă în mintea lui Tess.

– Faptul că n-a mai pomenit de tatăl lui nu înseamnă decît că îşi reprimă sentimentele. Starea lui emoţională este foarte precară în momentul de faţă. Puteţi înţelege că atunci cînd nu ai o părere deloc bună despre tine însuţi, sinuciderea devine aproape uşoară? Mă tem... nu, sînt îngrozită de ce-ar putea să facă.

– Doctore Court, nu mă pot împiedica să nu cred că exageraţi.

– Credeţi-mă că nu. Domnule Monroe, nu vreau să-l văd pe Joey devenind statistică. Ceea ce vreau eu, mai mult decît orice, este să înceteze terapia, cînd se va face bine. Dar atît opinia mea ca profesionist cît şi instinctul îmi spun că încă nu este vindecat.

– O să văd dacă o pot convinge pe Lois să-l mai aducem la o şedinţă. Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Tess recunoscu în ton respingerea ideii. Alt băiat, da, şi-ar putea tăia venele sau ar putea înghiţi un tub de pastile, dar nu Joey.

Domnule Monroe, l-a întrebat cineva pe Joey dacă vrea să continue să mă vadă?

– Doctore Court, nu pot decît să vă promit că o să cercetez. Interveni nerăbdarea, cu o urmă de enervare. O să fac uz de toată puterea mea de convingere

ca să-l aduc pe Joey cel puțin la încă o ședință. Și atunci cred că o să vă dați și dumneavoastră seama ce progrese a făcut. Ați fost de un real ajutor, doamnă doctor, dar dacă noi constatăm că Joey se simte mai bine, atunci ședințele vor trebui întrerupte.

– Vă rog, înainte de a lua o hotărîre, nu vreți să mai consultați un specialist? Poate că aveți dreptate să nu credeți ce vă spun eu. Vă pot recomanda cîțiva psihiatri excelenți, în acest cartier.

– O să vorbesc cu Lois. Ne vom gîndi la asta. Mulțumesc, doctore Court, știu că l-ați ajutat mult pe Joey.

Nu destul, se gîndi ea, întrerupînd legătura. Nu suficient.

– Doctore Court, a venit domnul Grossman.

– În regulă, Kate. Spune-i să intre. Tess luă dosarul lui Joey, dar nu-l puse deoparte. Îl așeză alături, la îndemînă.

Era aproape cinci cînd plecă și ultimul pacient din ziua aceea. Kate își băgă capul pe ușă.

– Doctore Court, domnul Scott nu s-a mai programat pentru o nouă ședință.

– Nu mai are nevoie.

– Serios? Kate se sprijini comod, cu spatele de ușă. Ați făcut o treabă bună, doctore Court.

– Vreau să cred asta. Poți să-i scoți dosarul din

fișierul pacienților curenți.

– Cu mare plăcere.

– Fă asta mîine, Kate. Dacă te grăbești, poți pleca exact cu un minut mai devreme.

– Cronometrați-mă. Noapte bună, doctore Court.

– Noapte bună, Kate. Cînd sună telefonul, luă chiar ea legătura. Am ridicat eu, Kate. Du-te acasă. Cu mîna pe receptor, inspiră prelung.

– Doctor Court.

– Bună, Doc.

– Ben. Un strat de tensiune se și topi. Auzea glasuri și zgomote în fundal și mașini de scris. Tot la lucru?

– Da. Am vrut să știi că o să mai stau puțin.

– Pari obosit. S-a întîmplat ceva?

Se gîndi la ziua pe care o avusese și la duhoarea care nu era sigur că o să-i mai iasă din piele.

– A fost o zi lungă. Ascultă, ce-ar fi să iau în drum niște pizza sau mai știu eu ce? Poate că într-o oră o să se limpezească lucrurile pe aici.

– În regulă, Ben. Știu să ascult.

– O să țin minte. Du-te direct acasă și încuie ușa.

– Da, domnule.

– Cu bine, isteațo.

Abia cînd închise telefonul își dădu seama Tess cîtă liniște se așternuse în birou. De obicei o savura o oră, seara, numai pentru ea. Își putea face ordine pe birou, putea termina ce mai avea de scris. Acum însă tăcerea părea prea densă și prea apropiată. Spu-

nîndu-şi că este o proastă, luă dosarul lui Scott, ca să-l închidă – succesul era satisfăcător.

Luă dosarele şi benzile ultimilor ei clienţi şi le încuie. Dosarul lui Joey Higgins rămase pe birou. Conştientă că întindea prea mult de ea, Tess îl băgă în geantă să îl ia acasă.

Se surprinse de trei ori uitîndu-se la uşă cu pulsul bătîndu-i puternic.

Caraghios. Hotărînd să nu se poarte ca o proastă, îşi verifică programul de a doua zi. Doar se aflau afară doi poliţişti, îşi spuse ea, şi unul, în holul clădirii. Era în perfectă siguranţă.

Dar, de fiecare dată cînd auzea zumzăitul liftului în hol, tresărea.

Dacă pleca acum acasă, îşi găsea apartamentul gol. Nu voia să suporte singurătatea de acolo acum, nu acum cînd împărţea apartamentul cu Ben.

În ce se băgase? Oftînd, începu să-şi strîngă restul lucrurilor. Era îndrăgostită lulea de Ben Paris. Şi cum, mă rog, se descurca eminentul doctor Court cu dragostea? Slăbuţ de tot, stabili ea, îndreptîndu-se spre debara să-şi ia pardesiul.

Dacă ar fi fost primăvară, ar fi avut o scuză că visa cu ochii deschişi şi zîmbea fără un motiv anume. Oamenii deştepţi se îndrăgostesc primăvara, se gîndi ea, cînd totul este atît de proaspăt şi pare că aşa o să rămînă mereu.

Se opri la fereastră. Copacii care străjuiau strada, în faţa clădirilor, erau întunecaţi şi desfrunziţi. Puţinele petice de verdeaţă care puteau fi văzute erau

îngălbenite şi obosite. Oamenii se strîngeau în pardesiele lor, cu capetele aplecate în faţa vîntului. Şi toată lumea se grăbea spre casă.

Şi apoi îl văzu. Stătea foarte liniştit în pardesiul lui negru, exact în spatele unui grup de copaci tineri. I se opri respiraţia. Picioarele începură să-i tremure. O pîndea – aştepta şi pîndea. Se întoarse instinctiv spre telefonul de pe birou. O să sune jos, îşi spuse ea, începînd să apese pe butoane. O să sune şi o să spună poliţiei că era afară, aşteptînd. După care o să coboare şi ea. O să se ducă, pentru că îşi promisese ei însăşi asta.

Dar cînd se întoarse la fereastră, dispăruse.

Stătu acolo o clipă, cu telefonul în mînă, cu numărul pe jumătate format. Dispăruse.

Fusese doar cineva în drumul lui spre casă, îşi spuse Tess. Un doctor sau un avocat sau un director de bancă, mergînd acasă pe jos ca să se menţină în formă. Îşi porunci să se întoarcă înapoi la birou şi să pună calm receptorul înapoi în furcă. Sărea în sus cînd vedea umbre. Se aşeză pe marginea biroului pentru că picioarele îi mai tremurau încă. Strat cu strat, îşi reconstitui autocontrolul.

Diagnosticul, paranoia acută.

Recomandare, o baie fierbinte şi o seară alături de Ben Paris.

Simţindu-se mai bine, trase pe ea pardesiul din caşmir, ridică hotărîtă servieta şi şi trecu pe umăr cureaua genţii. Închise uşa de la biroul ei, se întoarse şi văzu răsucindu-se mînerul uşii de la intrare.

Cheile îi alunecară printre degetele devenite inerte. Făcu un pas înapoi spre ușa pe care tocmai o încuiase. Ușa se deschise un centimetru. Strigătul îi rămase în gîtlej, clocotitor. Înghețată, se holbă la ușa care se mai deschise o idee. Nu exista nici un labirint prin care să o ia la fugă, nici un loc unde să se ascundă. Respiră adînc, știind că era de una singură.

– E cineva acasă?

– Ah, Isuse, Frank. Picioarele îi tremurau ca piftia cînd se propti de ușa biroului.

– Ce faci, te furișezi pe coridoare?

– Coboram la lift și am văzut lumină pe sub ușa ta. Zîmbi, încîntat că o găsește singură. Tess, să nu-mi spui că iar îți iei de lucru acasă. Păși înăuntru, închizînd strategic în spatele lui, ușa de la intrare.

– Nu, aici am rufele de la spălătorie. Se aplecă să-și scoată cheile, destul de furioasă pe ea că îl lăsa să simtă bătaia în retragere. Ascultă, Frank, am avut o zi lungă. Nu am dispoziția de a suporta încercările tale stîngace de a mă seduce.

– Dar bine, Tess... Ochii i se măriră, la fel și zîmbetul. Nu mi-am imaginat că poți fi atît de... de agresivă.

– Dacă nu te retragi din calea mea, o să ai ocazia să studiezi îndeaproape țesătura acestui covor.

– Ce-ai zice să mergem să bem ceva?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Îl împinse din drum, îl apucă de mîneca proaspăt călcată a jachetei lui, și-i făcu vînt în hol.

– Cinăm acasă la mine?

Strîngînd din dinţi, Tess stinse lumina, închise uşa şi o încuie.

– Frank, ce-ar fi să-ţi aduni la un loc toate iluziile tale erotice şi să scrii o carte? Asta te-ar putea scuti de necazuri. Trecu ştergîndu-se de el şi apăsă butonul liftului.

– Tu ai putea constitui capitolul întîi.

Tess respiră adînc, numără invers de la zece şi descoperi, spre uimirea ei, că acest lucru nu reuşeşte să o calmeze. Cînd uşile se deschiseră, intră în lift, se întoarse şi blocă trecerea.

– Frank, dacă-ţi place forma nasului tău, nu încerca să te urci împreună cu mine în liftul ăsta.

– Ce-ai zice de o cină şi de o baie fierbinte? spuse el, cînd uşile începură deja să se închidă. Ştiu un loc grozav unde se mănîncă pui à la Kiev.

– Înfulecă-l tu singur, mormăi ea, apoi se lăsă pe peretele din spate.

Ajunsese aproape acasă cînd începu să rîdă. Era posibil, dacă îşi punea mintea, să uite de maşina poliţiei care venea în urma ei, să nu se mai gîndească la faptul că la etajul trei, în clădirea în care locuia ea, poliţiştii stăteau, beau cafea şi urmăreau primele ştiri de seară. Două maşini ciocnite pe Douăzeci şi trei o mai întîrziaseră cincisprezece minute, dar nu-i distruseseră starea de spirit pe care şi o construia.

Descuie uşa apartamentului, fredonînd. După o regretă o clipă că nu cumpărase flori proaspete, se duse direct în dormitor şi se dezbrăcă. Alese din nou chimonoul de mătase, apoi lansă o porţie dublă de

spumant sub jetul de apă care se revărsa în cadă. Se întrerupse ca să pregătească muzică pentru instalația stereo, din care țîșni, fericit că trăiește și că iubește, Phill Collins.

La fel și ea, se gîndi Tess, lăsîndu-se în apa aburindă. Iar în seara asta avea de gînd să savureze fiecare clipă.

Cînd Ben băgă cheia în broască simți că a ajuns acasă. Mobila nu era a lui și nu el alesese tablourile, dar era acasă. Cutia de carton era fierbinte la bază, acolo de unde o ținea el. O puse pe masa din sufragerie, pe șervețelul din olandă care, se gîndi el, cine știe cărei micuțe călugărițe franceze i-a luat o săptămînă ca să îl brodeze și își dori să se poată băga în pat și să doarmă neîntors douăzeci și patru de ore.

Puse lîngă pizza punga de hîrtie pe care o adusese cu el și-și scoase pardesiul, pe care-l lăsă pe speteaza unui scaun. Își desfăcu harnașamentul revolverului și-i dădu drumul pe scaun.

Îi simțea mirosul. Chiar de aici, de la doar trei pași de ușă, îi putea simți mirosul. Delicat, subtil, elegant. Aspirînd parfumul ei, constată că oboseala deja începuse să se retragă, în fața unei alte dorințe.

– Tess?

– Sînt aici. În cadă. Într-un minut am și ieșit.

Merse pe urma parfumului ei și al zgomotului apei.

– Bună.

Uitîndu-se la ea, crezu că surprinde o urmă de roșeață pe chipul ei. Ciudată fată, se gîndi el, în timp

ce înaintă şi se aşează pe marginea căzii. Poate face un bărbat să gîfîie în pat, dar roşeşte cînd o surprinzi într-o baie cu spumă.

– N-am ştiut cît întîrzii. Se abţinu să nu se afunde mai mult, sub spuma protectoare.

– N-am avut decît de reglat cîteva chestiuni.

Stînjeneala dispăru tot atît de repede precum venise.

– A fost o zi grea, nu-i aşa? Arăţi extenuat.

– Haide să spunem doar că a fost una din zilele de muncă mai puţin plăcute.

– Vrei să vorbim despre ea?

Se gîndi la sînge. Nici chiar în meseria lui nu prea întîlnea des aşa ceva.

– Nu, nu acum.

Se întinse şi-i mîngîie faţa.

– E aici destul loc pentru doi, dacă ştii să te porţi. De ce n-ai încredere în remediile doctorului Court, împotriva surmenajului?

– Se răceşte pizza.

– Ador pizza rece. Începu să-i descheie cămaşa. Ştii, şi eu am avut o zi destul de ciudată astăzi, sfîrşind cu o invitaţie la pui à la Kiev şi la o baie fierbinte.

– Ah? Se ridică să-şi desfacă fermoarul la pantaloni. Sentimentul care-l străbătu era urît şi de nerecunoscut la un bărbat care nu experimentase niciodată înainte gelozia efectivă. Nu i o mişcare prea deşteaptă, spuse el, să refuzi aşa ceva, pentru o pizza rece şi o baie cu spumant.

– Cea mai mare nebunie însă mi se pare cea de

a fi refuzat o seară cu frumuşelul, realizatul şi torturant de plictisitorul doctor Fuller.

– Ţi se potriveşte mai bine, bombăni Ben, aşezîndu-se pe closet ca să-şi scoată pantofii.

– Genul plictisitor mi se potriveşte mai bine? Îţi mulţumesc foarte mult. Tess îşi ridică o sprînceană şi se lăsă pe spate.

– Vreau să spun doctorul, apartamentul de trei camere, cartea de credit la *Gold American Express.*

– Înţeleg. Amuzată, începu să-şi săpunească un picior. Tu nu ai o carte de credit aurită?

– Eu unul sînt fericit că-mi pot cumpăra chiloţi pe credit de la magazinul universal din colţ.

– Ei bine, în cazul ăsta nu mai ştiu dacă să te invit sau nu în cada mea.

Ben se ridică în picioare, gol, cu excepţia blugilor lăsaţi mult în jos, pe coapse.

– Vorbesc serios, Tess.

– Asta văd eu şi singură. Luă o mînă de spumă şi o studie. Şi presupun că asta înseamnă că mă vezi ca pe o femeie superficială, materialistă, preocupată de statutul social şi care îşi dă din cînd în cînd în petic, ca să se reguleze şi ea ca lumea.

– Nu văd nimic din toate astea. Frustrat, se aşează din nou pe marginea cadei. Ascultă, eu am o slujbă care înseamnă că am zilnic de-a face cu drojdia societăţii.

Mîna ei era umedă şi blîndă, cînd şi-o lăsă peste a lui.

– A fost o zi împuţită, nu-i aşa?

– N-are nici o legătură. Îi luă o clipă mîna într-a lui, studiind-o. Era micuță și îngustă, delicată la încheietură.

– Tatăl meu se ocupa cu vînzarea de mașini vechi și asta chiar pe marginea drumului, în mahalale. Avea trei sacouri sport și conducea o *DeSoto*. Mama făcea prăjituri. Nu exista prăjitură pe care să nu o facă. Ideea lor despre o seară petrecută în oraș era o vizită la *Knights of Columbus*. Mi-am făcut drum cu pumnii prin liceu, mi-am făcut loc cu coatele de-a lungul celor doi ani de colegiu și apoi prin *Academie* și mi-am petrecut restul vieții holbîndu-mă la cadavre.

– Încerci să mă convingi cumva că nu ești destul de bun pentru mine din cauza diferențelor de cultură, de educație și genealogice?

– Nu începe cu mine rahatul ăsta.

– În regulă. Atunci haide să încercăm o altă cale. Și îl trase în jos, în cadă.

– Ce dracu' faci? Începu să scuipe balonașe de spumă. Sînt încă îmbrăcat.

– N-am ce face dacă ești atît de leneș. Pînă să apuce el să-și revină, Tess își aruncă brațele în jurul lui și-i astupă gura cu gura ei. Chiar și un psihiatru își dă uneori seama că mai ușor ajungi acolo unde vrei cu fapta decît cu vorba. Simți tensiunea intrînd în reflux și retrăgîndu-se chiar înainte ca el să-i răspundă.

– Ben?

– Hmm?

– Chiar crezi că are vreo importanță, în clipa asta, că tatăl tău a vîndut mașini vechi, iar tatăl meu,

nu?

– Nu.

– Bine. Se retrase și începu să-i șteargă, rîzînd, spuma de pe bărbie. Și acum spune-mi cum crezi că o să reușim să scoatem pantalonii ăștia?

Pizza era rece ca gheața, dar nu lăsară o fărîmiță. Ben o aștepta să arunce cartonul la gunoi.

– Ți-am cumpărat un cadou.

– Adevărat? Surprinsă și încîntată ca o proastă, se uită la punga de hîrtie pe care i-o oferi el. De ce?

– Întrebări, întotdeauna întrebări. Trase punga înapoi, înainte ca ea să apuce să pună mîna pe ea. Chiar vrei să știi de ce?

– Da.

Se apropie mai mult de ea, atît cît să-și poată petrece un braț pe după talia ei. Parfumul băii se impregnase în amîndoi. Părul ei era ud și prins cu ace în sus.

– Bine, află atunci că am senzația că-mi ies din minți. Da, îmi ies din minți după tine.

Tess închise încet ochii, în așteptarea sărutului.

– *Micul Anthony*, murmură ea, fredonînd melodia, în gînd. Cînd a fost asta, în 1961-'62?

– Ca psihiatru, credeam că o să pici în fund auzind asta.

– Așa este.

– Nu-ți vrei cadoul?

– Îmm-hmm. Dar cred că trebuie să-mi dai drumul ca să deschid punga.

– Atunci grăbește-te. I-o dădu, urmărindu-i expresia pe cînd Tess privea înăuntrul ei. Mai bine nu se putea. Privirea aceea era plină de uimire, surpriză, apoi amuzament.

– O yală. Doamne, Ben, știu că te pricepi să lași mască o femeie.

– Da, e un talent, într-adevăr.

Buzele i se curbară în timp ce și le apăsa de ale lui.

– O voi păstra întotdeauna ca pe ceva de neprețuit. Dacă n-ar fi fost chiar atît de butucănoasă, aș fi purtat-o la inimă.

– În mai puțin de o oră o să fie fixată pe ușa ta. Mi-am adus de ieri sculele și le-am băgat în debaraua din bucătărie.

– Foarte comod.

– Ia vezi, n-ai ceva de lucru între timp? Dacă nu, poți să stai și să te uiți la mine.

– Găsesc eu ceva, îi promise Tess și-l lăsă cu yala.

În timp ce Ben își făcea treaba, Tess revizui o prelegere pe care urma să o țină la *Universitatea George Washington*, luna viitoare. Bîzîitul bormașinii și zgomotul metalului pe lemn nu o deranjau. Începu să se întrebe cum de suportase atîta vreme, pînă la el, totala tăcere din viața ei.

Cînd prelegerea fu gata și dosarele pe care le

adusese acasă, studiate, se întoarse şi văzu că Ben tocmai termina şi el. Încuietoarea arăta strălucitoare şi sigură.

– Asta o să ţină.

– Eroul meu!

Ben închise uşa, ridică în sus o pereche de chei pe care le aşează apoi pe masă.

– Totul e să o foloseşti. Eu îmi strîng sculele şi mă spăl. Tu poţi mătura.

– Pare echitabil. Luînd-o spre uşă, se opri să dea drumul la televizor, pentru ştiri.

Deşi părea să fie mai multă mizerie decît ar fi fost cazul pentru o încuietoare atît de mică, Tess mătură rumeguşul în făraş fără să se plîngă. Tocmai se îndrepta din şale, cu mătura şi făraşul în mînă, cînd începu relatarea evenimentelor zilei.

„Poliţia a descoperit, într-un apartament din nord-vest, cadavrele a trei persoane. Răspunzînd îngrijorării vecinilor, poliţia a pătruns în apartament pe la sfîrşitul după-amiezei. Victimele fuseseră înjunghiate de mai multe ori, după ce fuseseră legate cu frînghia de rufe. Este vorba de Jonas Leery, Kathleen Leery, soţia acestuia, şi fiica lor, Paulette Leery. Se presupune că mobilul a fost jaful. Facem legătura cu Bob Burroughs, care se află la locul faptei, pentru mai multe amănunte."

Un reporter voinic, cu înfăţişare atletică, apăru pe ecran, ţinînd în mînă un microfon şi gesticulînd spre clădirea din cărămidă, din spatele lui.

Tess se întoarse şi-l văzu pe Ben chiar în faţa

ușii de la bucătărie. Știu imediat că acesta văzuse tot ce se afla în interiorul clădirii.

– Ah, Ben, cred că a fost cumplit.

–Muriseră probabil de vreo zece, poate douăsprezece ore. Fata nu cred să fi avut mai mult de șaisprezece ani. Amintirea scenei îi aduse arsuri în stomac. Au măcelărit-o ca pe o bucată de carne.

– Îmi pare rău. Puse deoparte tot ce avea în mînă și se apropie de el. Să ne așezăm puțin.

– Ajungi într-un punct, spuse el, urmărind ecranul, ajungi într-un punct în care totul devine aproape, aproape o rutină. Apoi dai peste ceva cum ar fi apartamentul acesta, de astăzi. Intri și ți se întoarce stomacul pe dos. Îți spui, Dumnezeule, nu este adevărat. Nu poate fi adevărat, pentru că oamenii nu-și pot face unii altora așa ceva. Dar tu știi, undeva, adînc în tine, tu știi că pot.

– Ben, așează-te, șopti ea, trăgîndu-l odată cu ea, în jos, pe canapea. Vrei să opresc televizorul?

– Nu. Dar rămase cu capul în mîini o vreme, apoi și le trecu prin păr, înainte de a se îndrepta din nou. Reporterul de la locul crimei stătea de vorbă cu o vecină care plîngea.

– Paulette obișnuia să aibă grijă de băiețelul meu. Era o fată atît de drăguță. Nu pot crede. Pur și simplu nu pot crede.

– Ticăloșii, nu scapă ei, spuse Ben mai mult pentru el. Pentru o colecție de monede. O nenorocită de colecție de monede, valorînd opt sute, poate o mie de dolari. Vîndută pe sub mînă, poate aduce jumătate.

l-au măcelărit pe oamenii ăştia pentru o grămadă de bani vechi.

Tess se uită la încuietoare, acum prinsă solid în uşa ei şi înţelese de ce i-o adusese el în seara asta. Îl trase mai aproape de ea şi, în felul în care femeile oferă alinare, îi aşează capul pe pieptul ei.

– O să amaneteze monedele şi atunci o să daţi de urma lor.

– Mai avèm şi alte cîteva piste. Mîine, cel mai tîrziu poimîine, punem mîna pe ei. Dar oamenii ăştia, Tess... Dumnezeule mare, în ciuda vechimii mele în meseria asta şi tot nu pot crede că vreo fiinţă umană poate face aşa ceva.

– Nu-ţi pot spune să nu te mai gîndeşti la asta, dar îţi pot spune că sînt aici, pentru tine.

Faptul că ştia asta, că ştia cît de simplu era, umbri oroarea zilei. Ea se afla acolo pentru el, şi vreme de o noapte, vreme de cîteva ore, putea face să conteze numai acest lucru.

– Am nevoie de tine. Se întoarse, aducînd-o în braţele lui. Şi mi-e al dracului de frică.

– Ştiu.

Capitolul 15

– Nu ştiu ce să zic, Tess. Nu prea mă simt în largul meu cu senatorii. Ben rînji spre Löwenstein care zîmbea la el, apoi se întoarse cu spatele, ţinînd receptorul între umăr şi obraz.

– E bunicul meu, Ben, şi zău că este nemaipomenit de dulce.

– N-am mai auzit de nimeni pe care să-l cheme senatorul Jonathan Writemore şi care să fie nemaipomenit de dulce.

Pilomento îl chema din partea cealaltă a încăperii şi Ben dădu din cap şi-i făcu semn cu un deget să

rămînă pe loc.

– Asta pentru că nu-i fac eu raportul parlamentar. Oricum, este Ziua Recunoştinţei şi nu vreau să-l dezamăgesc. Iar tu mi-ai spus că părinţii tăi locuiesc în Florida.

– Sînt trecuţi de şaizeci şi cinci de ani. Toţi părinţii ar trebui să se mute în Florida cînd ajung la şaizeci şi cinci de ani.

– Deci nu ai nici o familie cu care să cinezi de Ziua Recunoştinţei. Sînt sigură că bunicului i-ar face plăcere să te cunoască.

– Da. Trase de gulerul puloverului. Ascultă, eu am avut întotdeauna politica mea în ce priveşte cunoaşterea familiei.

– Adică?

– Să nu o cunosc.

– Ah? De ce, mă rog?

– Întrebări, mormăi el. Cînd eram mai tînăr, mama voia întotdeauna să-i prezint fata cu care ieşeam. După care atît mama cît şi fata începeau să aibă idei.

– Înţeleg. Parcă simţea zîmbetul din vocea ei.

– Oricum, mi-am construit propria mea politică – nu le prezint pe femei mamei mele şi nici nu mă duc să le cunosc pe ale lor. În felul ăsta nu-i vine nimănui nici un fel de idee preconcepută.

– Sînt convinsă că ai dreptate. Îţi promit însă că nici eu şi nici bunicul meu nu vom discuta pe teme

preconcepute. Iar Miss Bette face o plăcintă de dovleac nemaipomenită.

– Proaspătă?

– Absolut.

O femeie deșteaptă știe cînd trebuie să bată în retragere.

– Ai timp să te mai gîndești. Nu te-aș fi plictisit cu asta acum, dar, cu atîtea evenimente, am uitat complet de Ziua Recunoștinței, pînă cînd m-a sunat bunicul, chiar acum cîteva minute.

– Da, o să mă mai gîndesc.

– Și nu-ți face griji. Chiar dacă decizi să nu vii, eu tot o să-ți aduc o bucată de plăcintă. Acum însă mă așteaptă un pacient.

– Tess...

– Da?

– Nimic. Nimic, repetă el. Pe mai tîrziu.

– Paris.

– Scuză-mă.

Ben puse receptorul în furcă și se întoarse.

– Ce este?

Pilomento îi întinse o coală de hîrtie.

– Am reușit să reperăm numele pe care ni l-a dat vecina aceea.

– Băiatul care îi trăgea clopotele fetei Leery?

– Exact. Amos Reeder. Nu avem o descriere prea grozavă, pentru că vecina nu l-a văzut decît o singură dată. Impresia de ansamblu era că avea o

înfățișare cam dubioasă, dar vecina a recunoscut că nu l-a văzut decît o singură dată venind la Leery și că n-a auzit nimic deosebit.

Ben se și întindea după jachetă.

– Noi verificăm întotdeauna tipii cu înfățișări dubioase.

– Am o adresă și am cazierul lui.

Vîrîndu-și pachetul de țigări în buzunar, Ben constată cu enervare că nu mai avea decît două.

– Ce-a făcut?

– La șaptesprezece ani a crestat cu cuțitul un alt puști, pentru niște bani de buzunar. Reeder avea buzunarul plin cu mărunțiș iar pe braț, un șir întreg de urme de înțepături. Celălalt puști a scăpat cu viață și Reeder a fost judecat ca minor și a fost timis la dezintoxicare. Harris zice că tu și Jackson ar trebui să stați de vorbă cu el.

– Mulțumesc.

Își luă hîrtiile și se îndreptă spre sala de ședințe, unde Ed discuta, împreună cu Bigsby, despre cazul Preotului.

– Pe cai, spuse Ben scurt și o luă spre ușă.

Ed porni împiedicat în urma lui, trăgîndu-și pardesiul pe el.

– Ce s-a întîmplat?

– Avem un fir în cazul Leery. Un punkist căruia îi plac cuțitele se învîrtea în jurul fetei. Cred că n-ar fi rău să stăm puțin de vorbă cu el.

– Sună bine. Ed se instală comod în maşină. Ce-ar fi să-mi pui o casetă cu Tammy Wynette?

– Pupă-mă-n fund. Ben băgă o casetă cu *Goat's Head Soup*. Tocmai m-a sunat Tess.

Ed deschise un ochi. Îşi spusese că mai bine era să-i asculte pe Rolling Stones cu ochii închişi.

– Probleme?

– Nu. Mă rog, cred totuşi că da. Vrea să cinez împreună cu bunicul ei, de Ziua Recunoştinţei.

– Oho, curcan cu senatorul Writemore. Crezi că are nevoie de un conciliabul ca să se hotărască dacă ţinuta va fi pentru stridii sau pentru castane?

– Ştiam eu c-o să am probleme din cauza asta. Mai mult din lehamite decît din dorinţă, Ben scoase o ţigară.

– E-n regulă. Prin urmare o să iei masa de Ziua Recunoştinţei cu Tess şi cu bunicul ei. Care e problema?

– Mai întîi Ziua Recunoştinţei şi apoi, pînă să te dumireşti, micul dejun duminical. Apoi, pac şi mătuşa Mabel care vine să ia pulsul situaţiei.

Ed scotoci în buzunar, decise să păstreze strugurii în iaurt pentru mai tîrziu şi se hotărî la guma de mestecat fără zahăr.

– Tess are o mătuşă Mabel?

– Ed, încearcă să mă urmăreşti. Încetini şi se opri la un stop. Te mai duci acolo de vreo două ori şi pac, eşti invitat la nunta verişoarei Laurie şi unchiul

Joe te împunge în coaste cu umărul şi te întreabă cînd ai şi tu de gînd să-ţi pui pirostriile pe cap.

– Şi toate astea, din cauza piureului de cartofi şi a supei de carne. Ciudat. Ed scutură din cap. Am mai văzut eu aşa ceva. Crede-mă, e înspăimîntător. Ben, ai tu probleme mai mari pentru care să-ţi faci griji, decît să te întrebi dacă Tess are o mătuşă Mabel. Lucruri mult mai înspăimîntătoare.

– Ah, da, care anume?

– Ai idee cîtă carne roşie, nedigerată, îţi încarcă intestinele?

– Isuse, ce scîrboşenie.

– Tu vorbeşti? Părerea mea, Ben, este că ar trebui să-ţi faci griji pentru deşeurile nucleare, ploaia acidă şi încărcătura ta de colesterol. Gîndeşte-te în primul rînd la toate astea şi du-te la masă la senator. Iar dacă o să înceapă să pară ca şi cum ar fi gata să te primească în familia lui, fă ceva să-l ajuţi să se răzgîndească.

– Ca de exemplu?

– Mănîncă-ţi sosul de afine cu mîna. Gata, am ajuns.

Ben trase la bordură şi aruncă ţigara afară, prin deschizătura geamului.

– Mi-ai fost de mare ajutor, Ed. Mulţumesc.

– Oricînd. Cum ai de gînd să abordezi cazul?

Ben studie clădirea, din maşină. Apucase ea şi vremuri mai bune. Mult mai bune. Cîteva ferestre cu

geamuri sparte aveau găuri umplute cu ziare. Peretele dinspre est era plin din belşug cu graffiti. Cutiile goale şi sticlele sparte erau mai dese decît iarba.

– Louieşte la 303. Scara de incendiu e la etajul trei. Dacă o întinde, n-aş vrea să alerg după el prin propriul lui teritoriu.

Ed scormoni în buzunar după o monedă.

– Dăm cu banul să vedem cine intră şi cine asigură spatele.

– Perfect. Capul, intru, eu, pajura, mă caţăr pe scara de incendiu şi asigur fereastra. Ah, nu, nu aici. Ben puse o mînă pe braţul lui Ed înainte ca acesta să apuce să arunce moneda. Ultima oară cînd ai aruncat moneda, am sfîrşit prin a mînca fasole încolţită, la prînz. O să facem asta afară, unde avem mai mult spaţiu.

Căzînd astfel de acord, ieşiră din maşină şi se opriră în picioare, pe trotuar. Ed îşi scoase mănuşile şi le vîrî în buzunar, înainte de a da cu banul.

-- Cap, anunţa el, arătînd moneda. Dă-mi timp să-mi ocup postul.

– Să mergem. Ben îndepărta cu piciorul gîtul unei sticle de bere şi intră în clădire. Înauntru mirosea parcă a vomă de copil şi a whisky stătut. Ben îşi desfăcu fermoarul jachetei, în timp ce urca la etajul trei. Privi în jurul lui îndelung, fără grabă, înainte de a ciocăni la camera 303.

Uşa fu crăpată de un adolescent cu păr lung şi viaţă

şi cu un dinte lipsă în faţă. Dintr-o privire, Ben îşi dădu seama că băiatul era drogat.

– Amos Reeder?

– Cine-l caută?

Ben îşi flutură legitimaţia.

– Amos nu-i aici. A plecat să caute de lucru.

– Perfect. O să vorbesc atunci cu tine.

– Ascultă, ai mandat sau ceva de genul ăsta?

– Putem vorbi în hol, înăuntru sau la secţie. Ai un nume?

– Nu sînt obligat să-ţi spun. Eu mă aflu aici cu treburile mele.

– Da, iar eu miros destul fum de iarbă ieşind prin uşa asta ca să prezint dovezi plauzibile. Vrei să intru să-mi arunc şi eu o privire? Brigada moravuri acordă premii speciale săptămîna asta. Pentru fiecare dram de iarbă pe care-l vărs acolo, capăt pe gratis un tricou.

– Kevin Danneville.

Ben văzu cum încep să se formeze perle de sudoare pe fruntea puştiului.

– Ascultă, îmi cunosc drepturile. Nu sînt obligat să vorbesc cu nici un poliţist.

– Pari nervos, Kevin. Cîţi ani ai? îl întrebă Ben, lăsîndu-se cu o mînă pe uşă, ca să o menţină deschisă.

– Optsprezece, dacă într-adevăr asta este treaba ta.

– Optsprezece? Eu aș zice că ai mai curînd șaisprezece și că nu mergi la școală. S-ar putea să fiu nevoit să te duc la secția minori. De ce nu-mi povestești tu mie despre o fetiță al cărei tată avea o colecție de monede?

Mișcarea ochilor lui Kevin fu cea care-i salvă viața lui Ben. Văzu schimbarea de expresie și se răsuci instinctiv. Cuțitul coborî dar în loc să-i străpungă jugulara, îi făcu o lungă tăietură pe braț, în timp ce Ben se lăsă cu toată puterea pe ușă și se prăbuși în apartament.

– Dumnezeule, Amos, e polițist. Nu poți omorî un polițist. Kevin, încercînd să se dea repede la o parte, se izbi de o masă și trînti o lampă, care se făcu țăndări.

Reeder, sub efectul drogului abia administrat, rîse.

– O să scot inima nemernicului ăstuia.

Ben avu exact atîta timp cît să vadă că atacatorul lui abia dacă avea vîrsta terminării liceului, cînd cuțitul țîșni din nou spre el. Se feri, luptîndu-se să-și scoată arma cu mîna stîngă, în timp ce sîngele șiroia din dreapta. Kevin se lăsase la pămînt ca un cîine și începu să schelălăie. În spatele lor fereasta fu spartă cu un zgomot puternic.

– Poliția.

Ed stătea în cadrul ferestrei, cu picioarele desfăcute, cu pistolul ridicat.

– Lasă cuțitul sau trag.

Un șuvoi de scuipat țîșni din colțul gurii lui Amos, în timp ce acesta se uita fix la Ben. Incredibil, dar Amos chicotea.

– O să te fac bucățele. Bucățele cît mai mici, omule. Ridicînd cuțitul deasupra capului, făcu un salt. Glonțul de calibrul 38 îi pătrunse în piept, azvîrlindu-i trupul pe spate. Mai rămase o clipă în picioare, cu ochii măriți, în timp ce sîngele îi țîșnea valuri, valuri, din piept. Ed rămase cu degetul pe trăgaci. Apoi Reeder se prăbuși, trăgînd după el o masă pliantă. Cuțitul îi căzu din mînă, cu un zgomot surd. Muri fără un sunet.

Ben se poticni și se ridică în genunchi. În timp ce Ed se cățără înăuntru prin fereastra spartă, reuși și el să-și scoată pistolul.

– Nici o mișcare, spuse Ben printre dinți, îndreptînd revolverul spre Kevin. O singură mișcare și se consideră împotrivire la arest!

– Amos a făcut asta. Amos i-a omorît pe toți, spuse Kevin izbucnind în hohote de plîns. Eu doar m-am uitat, jur, eu doar m-am uitat, atîta tot.

– O singură mișcare, țînc ticălos ce ești și-ți zbor boașele înainte de a apuca să afli la ce folosesc.

Ed făcu un control de rutină, inutil, asupra lui Amos, înainte de a se lăsă pe vine, lîngă Ben.

– Cît de rău e brațul?

Durerea era incredibil de puternică și ajunsese deja în stomac, provocîndu-i o senzație de greață.

– Norocul meu să-mi pice capul. Data viitoare dau eu cu banul.

– S-a făcut. Ia să văd ce-ai aici.

– Cheamă pe cineva să facă puțină curățenie aici și du-mă la spital.

– Noroc că n-a atins o arteră, că ai fi făcut risipă de sînge din grupa A.

– Atunci e în regulă. Își ținu respirația în timp ce Ed descoperi rana. Ce-ai zice de o partidă de golf?

– Taci și apasă aici, ca să oprești sîngerarea.

Ed luă arma lui Ben apoi își încleștă mîna pe batista pe care o așezase peste rana profundă. Mirosul propriului sînge îl învălui pe Ben. Așa cum stătea, picioarele lui se aflau doar la cîțiva centimetri de cele ale lui Amos.

– Mulțumesc.

– E-n regulă, nu-i decît o batistă veche.

– Ed. Ben aruncă o privire în direcția lui Kevin, care se încolăcise în poziția fetală, cu mîinile peste urechi. Deasupra patului are o poză a lui Charles Manson.

– Am văzut.

Ben stătea așezat pe marginea mesei de la Urgență și număra surorile ca să nu se mai gîndească

la acul care intra și ieșea prin carne. Doctorul care-l cosea discuta amabil cu el despre șansele pe care le aveau *Pieile Roșii* în meciul cu *Cowboys*, de duminică. În separeul alăturat, despărțit de ei printr-o perdea, un doctor și două surori se ocupau de o fată de nouăsprezece ani, care luase o doză prea mare de droguri. Ben îi auzea suspinele și-și dorea al naibii o țigară.

– Urăsc spitalele, mormăi el.

– Aproape toți oamenii le urăsc. Doctorul cosea la fel de frumos ca o mătușă rămasă fată mare. Apărarea însă este ca un zid de cărămidă. Dacă o să reușim să rămînem așa, atunci cei din Dallas o să-și sugă degetele în al treilea sfert.

– Nu-i o priveliște prea frumoasă. Concentrarea lui Ben dispăruse suficient ca să simtă împunsăturile și trasul aței prin piele. Își concentră atenția asupra sunetelor venind din spatele perdelei. Fetei i se aplica o hiperventilație. O voce ascuțită, autoritară, îi comandă să respire într-o pungă de hîrtie.

– Aveți mulți ca ea, aici?

– Tot mai mulți, de la o zi la alta. Doctorul mai făcu un nod. Îi punem din nou pe picioare, dacă au noroc, ca să se poată duce din nou la primul colț de stradă să-și cumpere o altă fiolă. Gata, am făcut o cusătură foarte frumoasă, pot să spun. Ce părere ai?

– Te cred pe cuvînt.

Tess țîșni prin ușile de sticlă, automate, ale

Urgenței. După o mică privire de jur împrejurul sălii de așteptare, se îndreptă spre sălile de consultații. Se opri, privind mută în timp ce un infirmier împingea o targă pe care se afla o siluetă contorsionată. Sîngele i se scurse din cap. De după o perdea apăru o soră care o apucă de brat.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu aveți ce căuta aici.

– Îl caut pe detectivul Paris. I se face o cusătură.

– Da, i se coase brațul chiar acolo. Sora continua să o țină strîns de braț. Și acum ce-ar fi să vă duceți în sala de așteptare și să...

– Sînt doctorul lui, reuși Tess să spună și-și smulse brațul din strînsoare. Nu o luă la fugă. Mai avea încă suficient control asupra ei ca să meargă destul de sigur printre un braț fracturat, o arsură de gradul doi și un traumatism destul de blînd. În hol pe o targă, zăcea o femeie în vîrstă, încercînd, sărmana, să adoarmă puțin. Tess trecu de ultima perdea și-l găsi.

– Ei, ca să vezi, Tess. Doctorul se uită la ea, încîntat și surprins. Ce cauți aici?

– Ah, John. Bună.

– Bună și ție. Nu mi se întîmplă prea des să fiu vizitat aici de femei frumoase, începu doctorul, apoi văzu felul în care Tess se uita la pacientul lui.

– Ah, înțeleg. Amorul lui propriu nu suferi decît o ușoară lezare. Înțeleg că vă cunoașteți.

Ben se răsuci pe masă și s-ar fi sculat în picioare dacă n-ar fi fost ținut pe loc de doctor.

– Ce cauți aici?

– M-a sunat Ed, la clinică.

– N-ar fi trebuit.

Acum că viziunile ei cu Ben sîngerînd de moarte nu-și mai aveau rostul, simți cum i se înmoaie genunchii.

– S-a gîndit că m-ar putea interesa și nu a vrut să aflu de la televizor. John, cît de grav este?

– Nu-i mare scofală, răspunse Ben.

– Zece fire, adăugă doctorul în timp ce fixa bandajul. Se pare că nici un mușchi nu a fost distrus, a pierdut ceva sînge, dar nu periculos de mult. Putem spune că nu-i decît o zgîrietură.

– Tipul avea un adevărat cuțit de măcelar, bombăni Ben, enervat că altcineva îi minimaliza rănile.

– Din fericire, continuă John întorcîndu-se spre tava de lîngă el, jacheta domnului detectiv și agilitatea picioarelor au împiedicat pătrunderea cuțitului mai profund. Altfel, ar fi trebuit să coasem brațul de o parte și de alta. Asta o să doară puțintel.

– Ce-o să doară? Automat, Ben întinse mîna și-l apucă pe doctor de încheietură.

– Doar o mică injecție antitetanos, spuse John liniștitor. Pînă una alta, n-avem de unde ști pe unde a mai fost cuțitul ăla. Haide, strînge din dinți.

Vru din nou să protesteze, dar Tess îl luă de mînă. Înțepătura așteptată veni, apoi durerea începu să se estompeze.

– Asta a fost. John lăsă tăvița în grija unei surori. Asta a pus capac. Iartă-mi gluma. Lasă tenisul sau luptele *sumo*, vreo două săptămîni. Păstrează locul uscat și vino din nou la mine la sfîrșitul săptămînii viitoare. O să-ți scot atunci firele astea.

– Mii de mulțumiri.

– Sănătatea ta perfectă și asigurarea medicală sînt mulțumiri suficiente. Mi-a făcut plăcere să te văd, Tess. Sună-mă prima oară cînd ești în dispoziție de sake și arici de mare.

– Cu bine, John.

– John, care vasăzică? Ben se dădu jos de pe masă. Te-ai întîlnit vreodată cu altcineva decît cu doctori?

– La ce bun? Un răspuns în doi peri părea cel mai bun, își spuse ea, văzînd pansamentele îmbibate de sînge, din tavă. Uită-ți cămașa. Lasă-mă să te ajut.

– Pot și singur. Dar brațul era țeapăn și dureros. Reuși să-și tragă o mînecă.

– E-n regulă. Ai tot dreptul să fii țîfnos după zece împunsături.

– Țîfnos? Închise ochii în timp ce Tess îl ajuta să-și pună cămașa. Dumnezeule, numai puștii de patru ani sînt țîfnoși dacă n-au dormit destul.

– Da, știu. Lasă-mă pe mine să-ți închei nasturii. Avusese toată bunăvoința. Își poruncise să-i încheie nasturii de la cămașă, să facă o conversație însuflețită. Aproape că reușise să închidă doi nasturi, înainte de a-și lăsa fruntea pe pieptul lui.

– Tess? Ben își trecu o mînă prin părul ei. Ce este?

– Nimic. Se retrase și, cu capul aplecat, termină de încheiat nasturii.

– Tess. Punîndu-i mîna sub bărbie, îi ridică fața. Ochii ei erau scăldați în lacrimi. Îi îndepărtă cu degetul arătător o lacrimă de pe gene.

– Nu plînge.

– Nu plîng. Dar respirația i se împotmoli înainte de a-și apăsa obrazul de al lui. Ai răbdare o clipă, da?

– Da. Își trecu brațul sănătos pe după ea și savură plăcerea primară de a ști că cineva își face griji pentru el. Cîteva femei fuseseră atrase tocmai de meseria lui, altele dimpotrivă, avuseseră repulsie față de ea, dar nu era sigur dacă avusese vreodată pe cineva căruia să-i fi păsat într-adevăr de el.

– Mi-a fost frică, recunoscu ea, cu glasul înăbușit, cu capul ascuns la pieptul lui.

– Și mie.

– O să-mi povestești mai tîrziu?

– Dacă trebuie. Un bărbat urăște să admită în fața iubitei că s-a purtat ca un prost.

– Chiar așa?

– Eram sigur că ticălosul ăla mucos era înăuntru. Ed se ocupa de fereastă. Eu, de ușă. Foarte simplu. Retrăgîndu-se, Ben îi văzu privirea îndreptîndu-se spre cămașa sfîșiată și pătată de sînge. Dacă îți închipui că asta arată rău, spuse el, atunci ar trebui să-mi vezi jacheta. Și n-are două luni de cînd am cumpărat-o.

Din nou stăpînă pe ea, îl luă de braț și-l conduse de-a lungul culoarului.

– Cine știe, poate că Moș Crăciun o să-ți aducă una nouă. Vrei să te duc eu acasă?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mai fac un raport. Iar dacă celălalt puști nu și-a dat încă drumul, vreau să rămîn și la interogatoriu.

– Deci erau doi.

– Acum însă e numai unul.

Tess se gîndi la silueta contorsionată de pe targă. Pentru că simțea mirosul sîngelui închegat de pe cămașa lui Ben, nu spuse nimic.

– Uite-l pe Ed.

– Ah, Dumnezeule, citește.

Ed își ridică privirea, își studie scurt dar foarte atent partenerul, apoi îi zîmbi lui Tess.

– Bună, doctore Court. Cred că mi-ai scăpat cînd ai intrat aici. Nu menționă faptul că în momentul cînd ea intra, el dona sînge. Atît el cît și Ben aveau grupa

de sînge A. Strîngînd ziarul, îi dădu lui Ben jacheta și tocul pistolului.

– Îmi pare rău pentru pardesiu. Cel mai tîrziu în aprilie o să se completeze toate hîrtiile ca poliția să ți-l înlocuiască.

– Nu-i așa? Cu ajutorul lui Ed, Ben reuși să-și prindă tocul și să-și pună jacheta distrusă.

– Știi, tocmai citeam articolul acela fascinant despre rinichi.

– Scutește-mă, îl sfătui Ben, și se întoarse spre Tess.

– Te întorci la clinică?

– Da, am plecat din mijlocul unei ședințe. Abia în clipa aceea Tess își dădu seama că-l pusese pe Ben înaintea unui pacient.

– În calitate de doctor, te sfătuiesc să te duci acasă și să te odihnești, după ce-ți scrii raportul. Pe la șase-treizeci o să vin și eu acasă și probabil că o să fiu ușor de convins să te dădăcesc.

– Depinde cum.

Ignorîndu-l, se întoarse spre Ed.

– De ce nu vii la noi la masă, Ed?

La început rămase perplex, apoi se lumină de plăcere.

– Păi, eu... Mulțumesc.

– Ed nu e obișnuit să stea de vorbă cu femeile. Vino, Ed. Tess o să-ți pregătească brînza de vaci cu

bob.

Ben păşi afară din clădire, recunoscător pentru pala de aer rece. Amorţeala îi trecuse şi braţul începea acum să-i pulseze ca la o durere de măsele.

– Unde ai parcat? Scruta deja parcarea, în căutarea maşinii negru cu alb.

– Chiar acolo.

– Condu-o pe doamna la maşină, da, Ed? Apucînd-o pe Tess de reverul pardesiului, o sărută apăsat.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

– Cu plăcere.

Aşteptă pînă ce Ben o porni spre *Mustang* şi se întoarse către Ed.

– O să ai tu grijă de el, da?

– Bineînţeles.

Scormonind în pardesiu după chei, dădu din cap.

– Cel care l-a înjunghiat pe Ben a murit?

– Da. Ed îi luă cheile şi cu un gest pe care ea îl găsi plin de farmec, descuie chiar el portiera. Tess îi privi chipul şi văzu la fel de limpede ca şi cum i-ar fi spus-o chiar el, cine trăsese. Valorile ei, codul potrivit căruia trăia ea fu brusc asaltat de o nouă realitate. Punînd o mînă pe gulerul lui, îl trase în jos şi îl sărută.

– Îţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa. Urcă apoi în maşină şi-i zîmbi, înainte de a închide portiera.

– Ne vedem diseară, la masă.

Îndrăgostit şi el pe jumătate de ea, Ed se în-

toarse la partenerul său.

– Dacă nu te duci la cină de Ziua Recunoştinţei, înseamnă că eşti un tîmpit.

Ben se scutură ca să scape de senzaţia de ameţeală, în timp ce Ed trînti portiera.

– Ce-ai spus?

– Şi nici de unchiul Joe n-ai nevoie, ca să te înghiontească în coaste. Ed porni motorul cu un huruit.

– Ed, ai dat cumva peste nişte granule prea vechi!

– Ai face mai bine să începi să te uiţi la ce se află în faţa ta, ca să nu sfîrşeşti prin a te împiedica de ferăstrău.

– De ferăstrău? Care ferăstrău?

– Ţăranul taie lemne, începu Ed, ieşind din parcare. Vagabondul satului stă şi se uită la el. Sună gongul, anunţînd masa de seară şi ţăranul o porneşte spre casă dar se împiedică de ferăstăru. Atunci îl ridică de jos şi se apucă din nou de tăiat lemne. Vagabondul îl întreabă de ce nu se duce la masă şi ţăranul îi răspunde că dacă s-a împiedicat de ferăstrău, nu mai are nici un rost să se oboseaască, pentru că tot nu o să mai găsească nimic de mîncare.

Vreme de zece secunde întregi, Ben nu scoase nici o vorbă.

– Asta explică totul. Ce-ar fi să faci stînga împrejur să ne întorcem la spital şi să rogi să-ţi facă un

consult?

– Problema este că dacă te faci că plouă cînd norocul îți surîde chiar sub nasul tău, s-ar putea să nu-l observi. Ai pus mîna pe o femeie și jumătate, Ben.

– Cred că știu și eu asta.

– Atunci ai face bine să fii atent să nu calci peste ferăstrău.

Capitolul 16

Tocmai începuse să ningă cînd Joey ieşi din casă pe uşa din spate. Ştiind că uşa exterioară zăngănea, o trase cu grijă după el, pînă cînd aceasta se închise. Îşi amintise să-şi ia mănuşile şi-şi trase pe cap pînă şi cascheta albastră de schi. Renunţă însă la cizme, pentru ghete, preferatele lui.

Nu-l văzuse nimeni plecînd.

Mama lui era în living, împreună cu tatăl lui vitreg. Ştia că se certau din cauza lui, pentru că glasurile lor erau uşor ridicate şi aveau acea tonalitate subţire, nervoasă, pe care o aveau întotdeauna cînd se certau

din cauza lui.

Ei nu se gîndeau că el știa.

Mama lui făcuse un curcan la cuptor, cu tot dichisul. În cursul mesei discutase voioasă despre cît era de plăcut să petreci seara Zilei Recunoștinței numai în familie. Donald făcuse glume pe tema rămășițelor și se lăudase cu plăcinta de dovleac pe care o preparase chiar el. Aveau sos de afine și unt adevărat și în cuptor se rumeneau pufoase cornulețe în formă de semilună.

Fusese cea mai nenorocită masă din toată viața lui Joey.

Mama lui nu admitea ca el să aibă nici cea mai mică problemă. Voia să fie fericit, să învețe bine la școală și să se ducă la baschet. *Normal.* Acesta era cuvîntul pe care Joey o auzise pronunțîndu-l cu un ton scăzut dar imperios, în discuția cu tatăl lui vitreg. *Singurul lucru pe care-l vreau, este ca Joey să fie și el normal.*

Dar el nu era. Joey presupunea că tatăl lui vitreg înțelesese oarecum acest lucru și din cauza aceasta se certau. El nu era normal. Era alcoolic, exact ca și tatăl lui.

Mama lui spusese că tatăl lui *era un ratat.*

Joey înțelegea că alcoolismul era o boală. Înțelegea că acesta era un viciu și că nu exista vindecare, ci doar o continuă perioadă de recuperare. Înțelegea de asemenea că existau milioane de alcoolici și că

era posibil să fii unul dintre aceştia şi să duci viaţa normală pe care mama lui o dorea atît de intens pentru el. Asta însă însemna din partea lui acceptare, efort şi schimbare. Uneori obosea din cauza acestui efort. Dacă i-ar fi spus mamei lui că era obosit, ea s-ar fi enervat.

El ştia de asemenea, că alcoolismul putea adesea fi ereditar. El îl moştenise de la tatăl lui, la fel cum moştenise şi acel *era un ratat.*

Străzile erau liniştite în drumul lui afară din cartier. Fulgii de zăpadă fluturau în lumina felinarelor, asemenea unor dansatoare vrăjite, din cărţile cu poveşti din care îşi aminti că-i citea mama lui, cu ani în urmă. Vedea prin ferestre casele luminate, unde oamenii cinau de Ziua Recunoştinţei sau se odihneau după efort, în faţa televizoarelor.

Tatăl lui nu venise după el.

Nici nu-l sunase.

Joey credea că înţelegea de ce tatăl lui nu-l mai iubea. Nu-i plăcea să i se amintească de băutură şi de certuri şi de vremurile cumplite de odinioară.

Doctoriţa Court îi spusese că el n-are nici o vină pentru boala tatălui său. Dar Joey îşi închipuia că dacă el a luat boala asta de la tatăl lui, atunci cine ştie, poate că şi acesta luase boala de la el.

Îşi aminti cum stătea în pat, ştiind că era tîrziu şi-l auzea pe tatăl lui ţipînd, cu vocea aceea groasă, rea, pe care o avea cînd bea peste măsură.

– Tu nu te gîndeşti decît la copil. La mine nu te gîndeşti niciodată. Totul s-a schimbat după venirea lui.

Apoi, mai tîrziu, îl auzi pe tatăl lui plîngînd cu sughiţuri mari, umede şi care erau într-un fel chiar mai rele decît nervii.

– Îmi pare rău, Lois. Te iubesc. Te iubesc atît de mult. Stresul este cel care mă face să mă comport astfel. Ticăloşii ăia de la serviciu sînt tot timpul pe capul meu. Le-aş spune şi mîine să se ducă dracului, dar nici nu m-am întors bine şi Joey iar are nevoie de o nouă pereche de pantofi.

Joey aşteptă să treacă huruind o maşină şi traversă strada, îndreptîndu-se spre parc. Zăpada cădea acum din belşug, o perdea albă, vălătucită de vînt. Aerul îi biciuia obrajii, înroşindu-i de sănătate.

Demult, crezuse că dacă n-ar fi avut nevoie mereu de alţi pantofi, tatăl lui nu s-ar mai fi îmbătat. Apoi însă înţelesese că totul ar fi fost mult mai simplu pentru toată lumea dacă el pur şi simplu n-ar mai fi existat. Aşa încît la nouă ani fugise de acasă. Fusese înspăimîntător pentru că se rătăcise şi era întuneric şi gălăgie. În cîteva ore fusese găsit de poliţie, dar lui i se păruse că trecuseră zile.

Mama lui plînsese şi tatăl lui îl strînsese atît de tare la piept. Toată lumea făcuse promisiuni pe care chiar intenţionase să le respecte. O vreme, totul fusese mai bine. Tatăl lui urmase o cură de dezalcoolizare,

iar mama lui începuse din nou să rîdă. De acel Crăciun primise Joey bicicleta iar tatăl lui petrecuse ore întregi alergînd alături de el, cu mîna pe şa. Nici măcar o singură dată nu-l lăsase pe Joey să cadă.

Dar chiar înainte de Paşti, tatăl lui începuse din nou să vină tîrziu acasă. Ochii mamei lui Joey se înroşiră din nou şi rîsul încetase. Într-o seară, intrînd pe alee, tatăl lui luase curba prea larg şi nu văzuse bicicleta. Intrase în casă răcnind. Joey se trezise în urlete şi acuzaţii. Tatăl lui voia să-l scoale pe Joey şi să-l scoată afară, să-i arate unde dusese neglijenţa lui. Mama lui îi blocase drumul.

A fost prima seară cînd l-a auzit pe tatăl său dînd în mama lui.

Dacă ar fi pus bicicleta la loc şi nu ar fi lăsat-o pe gazon, aproape de alee, tatăl lui nu s-ar fi ciocnit de ea. Şi atunci nu s-ar mai fi enervat atît de tare. Nu ar mai fi dat în mama lui şi nu i-ar mai fi lăsat o vînătaie pe obraz, vînătaie pe care mama lui încerca să o acopere cu fond de ten.

A fost prima seară în care Joey a încercat să bea alcool.

Nu-i plăcuse gustul. Îi arsese gura şi-i dăduse o senzaţie rea în stomac. Dar după ce mai bău trei sau patru înghiţituri din sticlă, începuse să se simtă ciudat, ca şi cum ar fi alunecat pe o pojghiţă subţire din plastic. Nu-i mai venea să plîngă, iar cînd se urcă în pat, simţi în cap un zumzet plăcut şi liniştitor. Căzu într-un somn

adînc şi fără vise.

Din seara aceea, ori de cîte ori părinţii lui se certau, Joey recurgea la alcool ca la un anestezic.

Urmă divorţul, însoţit de certuri înfiorătoare, urlete, înjurături. Într-o bună zi, mama lui veni să-l ia de la şcoală şi-l duse într-un micuţ apartament. Acolo încercă să-i explice cît mai delicat cu putinţă de ce nu mai era posibil să trăiască împreună cu tatăl lui.

I se făcuse ruşine, groaznic de ruşine, pentru că îi păruse bine.

Îşi începuseră noua lor viaţă. Mama lui se întorsese la lucru. Îşi tunsese părul şi renunţase la verighetă. Uneori însă, Joey remarca cercul de piele albă, acolo unde fusese acoperită de inel, mai bine de zece ani.

Îşi mai amintea încă privirea neliniştită, convingătoare, din ochii ei, cînd îi vorbise despre divorţ. Îi fusese atît de teamă că o va condamna, încît îşi justifica gestul care-i lăsase un sentiment de vinovăţie şi incertitudine, explicîndu-i ceea ce el ştia deja. Dar auzind toate acestea din gura ei, i se spulberase şi bruma de autoapărare care-i mai rămăsese.

Îşi amintea, de asemenea, cît de rău plînsese ea cînd, întorcîndu-se acasă de la serviciu, îl găsise prima oară beat.

Parcul era liniştit. Pe jos se formase deja un strat subţire, frumos, de zăpadă albă. Într-o oră, nimeni nu va mai găsi urma paşilor săi. Joey îşi spuse că aşa

trebuia să fie. Zăpada cădea acum cu fulgi mari, moi, care se agățau de ramurile copacilor și se așezau strălucitori și proaspeți pe tufișuri. Fulgii i se topeau pe față, udîndu-l, dar lui nu-i păsa. Se întrebă, în trecere doar, dacă mama lui urcase deja în camera lui și-i descoperise lipsa. Îi părea rău că o va întrista, dar știa că lucrul pe care urma el să-l facă, va fi bun pentru toată lumea. Dar mai ales pentru el.

De data asta nu mai avea nouă ani. Și nu-i mai era frică.

Se dusese cu mama lui la întîlnirile antialcoolicilor. Dar nu-l impresionaseră. Nu se lăsase impresionat pentru că nu voia să recunoască faptul că-i era rușine că semăna cu tatăl său.

Apoi apăruse Donald Monroe. Joey ar fi vrut să-i pară bine că mama lui era din nou fericită, dar se simțea vinovat că era atît de aproape de a accepta un înlocuitor pentru tatăl său. Mama lui era din nou fericită și Joey era fericit pentru că o iubea atît de mult. Tatăl lui devenea din ce în ce mai distant iar pe Joey îl durea schimbarea, pentru că îl iubea atît de mult.

Mama lui se căsători și-și schimbă numele. Nu o mai chema ca pe Joey. Se mutară într-o locuință într-un cartier populat dar liniștit. Camera lui Joey dădea în curtea din spate. Tatăl lui se plîngea din cauza alocației pe care trebuia să i-o plătească.

Cînd Joey începuse să vină la Tess, găsise o cale de a se îmbăta în fiecare zi și începuse deja să

se gîndească la sinucidere.

La început nu-i plăcuse ideea de a veni la Tess. Dar ea nu-l forțase, nu-l trăsese de limbă și nici nu pretinsese că-l înțelege. Ea doar vorbea. Cînd se lăsase de băut, îi dăduse un calendar căruia îi spusese calendar perpetuu și pe care îl putea folosi toată viața lui.

– Joey, astăzi ai ceva cu care te poți mîndri. Și în fiecare dimineață cînd te vei scula, vei avea ceva pentru care să poți fi mîndru.

Uneori credea ce-i spunea.

Niciodată cînd intra în cabinetul ei nu-i arunca acea privire rapidă, scrutătoare. Mama lui tot mai făcea asta. Doctorița Court îi dăduse calendarul și avusese încredere în el. Mama lui tot mai aștepta să o dezamăgească. De aceea îl mutase de la școala lui. De aceea nu-i dădea voie să se mai întîlnească cu prietenii lui.

O să-ți faci alți prieteni, Joey. Eu nu-ți vreau decît binele.

Ea nu voia decît să nu-i semene tatălui său.

Dar îi semăna.

Și cînd o să fie mare, o să aibă probabil și el un fiu care să-i semene. Niciodată nu o să sfîrșească. Era ca un blestem. Citise despre blesteme. Ele puteau fi trecute de la o generație la alta. Uneori puteau fi exorcizate. Una din cărțile pe care le ținea ascunse sub saltea explica ceremonia de exorcizare a spiritului

răului. Într-o noapte, cînd mama lui și tatăl său vitreg se aflau la un dineu de afaceri, urmase această ceremonie pas cu pas. Cînd terminase, nu se simțise altfel. Acest lucru îi dovedise că răul, acea predestinare pentru ratare, era mai puternic decît ceea ce era bun.

Atunci începuse să viseze la pod.

Doctorița Court dorise să-l trimită într-un loc unde oamenii înțelegeau acele vise despre moarte. Dăduse peste broșurile de reclamă pe care le aruncase mama lui. Părea un loc liniștit, plăcut. Joey păstrase broșurile, gîndindu-se că acela ar fi putut fi un loc mai bun decît școala pe care o urma. Aproape că se pregătise sufletește să discute cu doctorița Court despre asta, cînd iată că mama lui îi spusese că nu mai are nevoie de doctor.

El ar fi vrut să meargă în continuare la doctorița Court, dar mama lui arborase acel zîmbet al ei larg, nervos.

Iar acum stăteau acasă și se certau pe tema lui. Întotdeauna pe tema lui.

Mama lui urma să aibă un alt copil. Se gîndea deja cum o să zugrăvească camera viitorului nou-născut și vorbea despre ce nume o să-i pună. Joey se gîndea că ar putea fi foarte plăcut cu un copil mic în casă. Fusese fericit cînd Donald îl rugase să-l ajute să zugrăvească camera.

Apoi, într-o noapte, visase că bebelușul murise.

Ar fi vrut să vorbească cu doctorița Court despre

asta, dar mama lui îi spusese că nu mai are nevoie de aceasta.

Podul era alunecos din cauza stratului de zăpadă. Urmele lăsate de paşii lui Joey erau prelungi, tîrşîite. Auzea zgomotul traficului de sub el, dar el mergea pe partea de unde vedea apa şi copacii. Ce senzaţie ameţitoare, înveselitoare, de a merge pe aici, deasupra vîrfurilor copacilor şi cu cerul acela atît de întunecat, deasupra capului. Vîntul sufla îngheţat dar datorită mersului, muşchii lui rămăseseră calzi.

Se gîndea la tatăl său. Această seară, această ultimă seară, a Zilei Recunoştinţei fusese un test. Dacă tatăl lui ar fi venit, dacă ar fi fost treaz şi l-ar fi luat pe Joey să cineze amîndoi, Joey ar mai fi încercat o dată. Dar acesta nu venise, pentru că era prea tîrziu pentru amîndoi.

În afară de asta, obosise să încerce, obosise să tot vadă privirea aceea intensă, nesigură, a mamei sale, să vadă preocuparea plină de îngrijorare a lui Donald. Nu mai putea suporta să fie cauza acestor reacţii. Cînd el nu va mai fi, nu vor mai exista nici un fel de motive de ceartă între mama lui şi Donald. Şi nu va mai avea motive să se îngrijoreze că Donald o va părăsi pe mama lui şi pe viitorul copil pentru că nu-l va mai putea suporta pe Joey.

Tatăl lui nu va mai trebui să plătească nici un fel de alocaţie.

Simţea vîntul aruncînd zăpada, zăpada rece,

aproape înghețată, în obraji. Își vedea respirația pufăind vălătuci de aburi, încet, regulat, în întuneric. Sub el se aflau acum copacii cu vîrfurile lor albe și apa înghețată din Rock Creek.

Alesese destul de calm această variantă, față de alte căi de a se sinucide. Dacă și-ar fi tăiat venele, vederea propriului sînge i-ar fi slăbit voința și l-ar fi împiedicat poate să ducă treaba la bun sfîrșit. Citise apoi că cei care încercau să ia o supradoză de pastile, adesea sfîrșeau prin a le voma și a se alege doar cu starea de rău.

În plus, podul era exact ceea ce trebuia. Era ceva curat. O clipă, vreme de o lungă clipă, se va simți ca și cum ar zbura.

Se clătină o secundă și se rugă. Dorea ca Dumnezeu să-l înțeleagă. Știa că lui Dumnezeu nu-i plăceau oamenii care alegeau să moară. El voia ca aceștia să aștepte pînă cînd este El gata.

Da, dar Joey nu mai putea aștepta și spera că Dumnezeu și toți ceilalți vor înțelege.

Se gîndi la doctorița Court și-i păru rău că aceasta va fi dezamăgită. Joey știa că mama lui va suferi, dar îl avea pe Donald și pe copilul care urma să se nască. Nu o să întîrzie prea mult prin a-și da seama că asta era cea mai bună variantă. Și tatăl lui. Ei bine, tatăl lui se va îmbăta din nou.

Joey își ținu ochii deschiși. Voia să vadă copacii avîntîndu-se în sus, spre el. Inspiră adînc, își ținu

respirația și-și dădu drumul.

– Domnișoara Bette s-a întrecut din nou pe sine. Tess gustă din carnea suculentă, închisă la culoare, pe care i-o decupase bunicul ei. Totul e spectaculos ca de obicei, mai adăugă ea.

– Nimic nu-i place mai mult decît să se agite pentru o masă. Senatorul adăugă sos aburind peste un munte de piure de cartofi, alb, spumos. Două zile n-am avut voie să intru în propria mea bucătărie.

– Precis că iar te-a prins încercînd să guști din mîncare.

– M-a amenințat că o să mă pună să cojesc cartofii. Înfulecă o furculiță plină și zîmbi. Domnișoara Bette nu a subscris niciodată ideii că pentru un bărbat casa lui este castelul lui. Detective, mai ia niște garnitură. Un bărbat nu se răsfață în fiecare zi.

– Mulțumesc. Pentru că senatorul ținea bolul chiar deasupra farfuriei sale, Ben nu avea altă cale decît să-l ia. Se servise deja de două ori, dar era greu să reziști grijuliei insistențe a senatorului. După o oră în compania senatorului Writemore, Ben descoperise că bătrînul era plin de nerv, atît ca prezență fizică, cît și în vorbire. Părerile sale erau dure ca granitul, răbdarea firavă, iar inima lui se afla incontestabil în mîinile

nepoatei sale.

Ce-l relaxă pe Ben fu constatarea că după această oră nu se simțea cîtuși de puțin atît de inconfortabil precum se pregătise să fie.

La început, casa îi dăduse o stare de stînjeneală. Văzută de afară părea doar de o eleganță sobră, distinsă. Pe dinăuntru însă, era ca o călătorie în jurul lumii, la clasa întîia. Covoare turcești uzate exact atît cît să-și arate vîrsta și rezistența erau întinse peste gresia alb-negru, dispusă ca o tablă de șah, din hol. Un scrin din abanos, înalt pînă la umeri și pictat magnific cu păuni, se afla sub curba prelungă a scărilor.

În salon, unde un oriental tăcut servise băuturile dinaintea mesei, două fotolii Louis XV flancau o lungă masă rococo. O vitrină cu un geam frontal gravat, conținea un adevărat tezaur. Sticlă venețiană colorată, atît de subțire, încît aproape că puteai citi prin ea. O pasăre de sticlă capta și reflecta lumina șemineului. Un elefant din proțelan de mărimea unui cîine terrier păzea căminul din marmură albă.

Era o încăpere care reflecta condiția socială a senatorului și își dădu seama Ben, a lui Tess. O bogăție confortabilă, o știință a artei și a stilului. Tess stătea pe brocartul verde închis al canapelei într-o rochie de culoarea levănțicii, care îi dădea strălucire pielii. Colierul de perle se odihnea în jurul gîtului, și piatra scînteietoare din centrul acestuia pulsa de lumină și de căldura trupului ei.

Niciodată nu i se păruse lui Ben mai frumoasă ca acum.

Şi în sufragerie ardea focul în cămin. Acesta fusese astfel aranjat încît să mocnească şi să trosnească în tot cursul cinei. Lumina se revărsa prin prismele candelabrului etajat, de deasupra mesei. Farfurii din porţelan de *Wedgwood*, delicat pictate, tacîmuri din argint în stil georgian, grele şi strălucitoare, pahare din cristal de Baccarat aşteptînd să fie umplute cu vin alb, rece şi cu apă minerală, faţă de masă din olandă irlandeză, pe care puteai dormi de moale ce era. Castroanele şi platourile erau pline ochi. Stridii Rockefeller, curcan la cuptor, sparanghel în unt, cornuri proaspete şi cîte altele; aromele lor se amestecau într-un încîntător *pot-pourri*, împreună cu lumînările şi florile.

În timp ce senatorul tranşa curcanul, Ben se duse cu gîndul înapoi, la serile din Ziua Recunoştinţei, din copilăria lui.

Pentru că ei obişnuiau să mănînce întotdeauna la prînz şi nu seara, el se trezea în mirosurile ademenitoare de friptură de pasăre, de salvie, de scorţişoară, şi de cîrnaţi, pe care mama lui îi rumenise şi-i băgase în umplutură. Televizorul rămînea aprins de-a lungul întregii parade şi a meciului de fotbal. Era una din puţinele zile din an cînd nici el şi nici fratele lui nu trebuiau aduşi cu forţa la masă. Aceasta era marea plăcere a mamei sale.

Ea scotea atunci cea mai bună veselă, folosită doar cînd venea în vizită la ei mătuşa lor din Chicago sau cînd era invitat la masă şeful tatălui său. Tacîmurile nu erau din argint ci doar dintr-un oţel inoxidabil mai sofisticat lucrat. Se mîndrea întotdeauna cu felul în care ştia ea să aranjeze şerveţelele în triunghi. Apoi venea sora tatălui său, cu soţul şi cu cei trei plozi în urma lor. Casa se umplea de gălăgie, de discuţii şi de aromă de turtă dulce făcută de mama lui.

Se spunea rugăciunea; Ben o ignora pe verişoara lui Marcie, tot mai dezagreabilă de la an la an şi pe care, din motive numai de ea ştiute, mama lui insista să o aşeze lîngă el.

Binecuvîntează-ne, Doamne, cu darurile Tale pe care sîntem gata să le primim din mărinimia Ta, prin Domnul nostru Isus Cristos.

Ultima parte a rugăciunii era spusă întotdeauna tare, pe măsură ce pofta devenea tot mai de nestăpînit. În clipa în care era făcut semnul Crucii, mîinile şi începeau să se întindă spre ce se afla mai aproape.

Nu existase niciodată la ei acasă un oriental tăcut care să aibă grijă să umple la timp paharele cu *pouilly-fuissé*.

– Mă bucur că ne-ai putut ţine companie în seara aceasta, detective. Writemore se mai servi cu o porţie de sparanghel. Mă simt adesea vinovat că în zilele de sărbătoare mi-o păstrez pe Tess numai şi numai pentru mine.

– Am fost încîntat de invitație. Altfel, probabil că aș fi mîncat un sandviș, în fața televizorului.

– Presupun că o profesie ca a dumitale nu-ți prea lasă vreme pentru multe mese tihnite. Mi s-a spus că ești o pasăre rară, detective, fiind devotat meseriei.

Cînd Ben ridică doar dintr-o sprînceană, senatorul îi oferi un zîmbet afabil și gesticulă cu paharul său de vin.

– Avînd în vedere că este implicată și nepoata mea, primarul mă ține la curent cu toată evoluția cazului dumitale.

– Ce vrea să spună bunicul este că obișnuiește să stea la bîrfă cu primarul.

– Și asta, acceptă cu ușurință Writemore. Se pare că nu ai fost de acord ca Tess să fie consultată.

Să fiu tranșant, decise Ben, cel mai bine este să fiu tranșant.

– Și nici acum nu sînt.

– Încearcă dulceața asta de pere, cu cornulețe. Plin de bună dispoziție, senatorul îi oferi cheseaua. Domnișoara Bette o prepară singură. Te superi dacă te întreb dacă nu ești de acord cu ideea de a consulta un psihiatru sau de a o consulta pe Tess?

– Bunicule, mă îndoiesc că Ziua Recunoștinței ar fi momentul cel mai potrivit pentru un astfel de interogatoriu.

– Prostii, eu nu-l interoghez pe băiat, eu doar încerc să aflu care e punctul lui de vedere.

Acordîndu-şi timp, Ben întinse dulceaţa pe pîine.

– Nu am văzut rostul unui portret psihiatric, acţiune care necesită mai mult timp şi mai multă birocraţie. Eu prefer munca poliţienească efectivă, interogatoriile, investigaţiile, logica. Atîta vreme cît este vorba de aplicarea legii, pentru mine nu mai contează dacă omul este un psihopat sau este pur şi simplu un om rău. Garnitura asta este incredibilă.

– Da, domnişoara Bette este într-adevăr pricepută. Ca pentru a întări afirmaţia, Writemore mai luă o furculiţă.

– Înclin să-ţi înţeleg punctul de vedere, detective, deşi fără a fi total de acord. În politică, noi numim asta un mare rahat diplomatic.

– Noi îi spunem la fel cînd e vorba de aplicarea legii.

– Înseamnă atunci că ne înţelegem perfect. Ştii, sînt de părere că înţelept este să înţelegi întotdeauna punctul de vedere al adversarului.

– De acelaşi mare ajutor îţi este să te afli mereu cu un pas înaintea lui.

Ben începu să-l studieze pe Writemore. Senatorul stătea în capul mesei, în costum negru şi cămaşă albă, puternic apretată. Cravata închisă la culoare era ţinută în loc de un simplu diamant. Mîinile lui păreau mari şi aspre, alături de cristalurile elegante. Ben se surprinse comparîndu-le cu mîinile propriului său bunic, mîinile bătrînului măcelar, care erau aproape la

fel – muncite, îngroşate la articulaţii, late. Pe mîna stîngă avea o verighetă simplă, din aur, semnul angajamentului faţă de soţia care murise acum mai bine de treizeci de ani.

– Înseamnă că nu crezi că munca lui Tess, ca psihiatru, vă este de vreun ajutor în acest caz special?

Ca şi cum nici măcar n-ar fi fost vorba despre ea, Tess continua să mănînce, liniştită.

– Aş vrea să spun asta, răspunse Ben după o clipă de gîndire. Pentru că dacă aş spune asta, poate că ar fi mai uşor să o conving pe ea sau să vă conving pe dumneavoastră să insistaţi să stea deoparte de acum înainte. Dar adevărul este că ea ne-a ajutat să stabilim un model şi o motivaţie.

– Vrei să-mi dai sarea, te rog? Tess îi zîmbi cînd Ben îi întinse solniţa din cristal.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Asta însă, bombăni Ben, nu înseamnă că sînt de acord ca ea să fie implicată.

– Înţeleg atunci că ai ajuns la concluzia că nepoata mea este o femeie pasionată de ceea ce face dar şi foarte încăpăţînată.

– Aşa mi-o imaginez.

– Eu consider asta ca pe o moştenire, spuse Tess şi-şi puse mîinile peste mîinile mari ale senatorului. O moştenire de la bunicul meu.

Ben văzu mîinile înlănţuindu-se şi ţinîndu-se strîns.

– Har Domnului că nu mi-a moştenit şi înfăţişarea. Mi s-a spus că te-ai mutat la nepoata mea, detective, adăugă el, pe acelaşi ton plin de bunăvoinţă.

– Este adevărat. Pregătindu-se pentru rechizitoriul pe care îl aşteptase toată seara, Ben se întoarse la dulceaţa de pere.

– Mă întreb dacă nu pretinzi cumva să fii plătit pentru ore suplimentare, din bugetul oraşului.

Tess rîse şi se lăsă pe spate.

– Bunicul încearcă să vadă dacă te poate face să transpiri. Uite, scumpule. Şi-i mai dădu senatorului puţin curcan. Răsfaţă-te puţin. Data viitoare cînd mai stai la bîrfă cu primarul, spune-i că primesc cea mai bună protecţie din partea poliţiei.

– Ce altceva să-i mai spun că primeşti?

– Orice altceva primesc, nu e treaba primarului.

Writemore îşi mai puse o bucată de curcan în farfurie, înainte de a se întinde după sos.

– Şi presupui că vrei să spui că nu e nici treaba mea.

– Nu trebuie să-ţi spun. Tocmai ai spus-o tu singur, îi răspunse Tess, punîndu-şi cu lingura, în farfurie, sos de afine.

De un metru cincizeci înălţime şi şaptezeci de kilograme greutate, domnişoara Bett intră tîrîndu-se în încăpere şi aruncă o privire aprobatoare spre golul lăsat în bucatele preparate de ea. Îşi şterse de şorţ mîinile micuţe, durdulii.

– Doctore Court, sînteți căutată la telefon.

– Ah, mulțumesc domnișoară Bette. O să răspund din bibliotecă. Se ridică și se aplecă să-l sărute pe senator pe obraz.

– Nu fi obositor, bunicule. Și ai grijă să-mi rămînă și mie o bucată de plăcintă de dovleac.

Writemore așteptă pînă cînd Tess dispăru afară din încăpere.

– Frumoasă femeie.

– Da, frumoasă.

– Știi, cînd era mai tînără, oamenii adesea o subapreciau din cauza înfățișării ei, a înălțimii, a sexului. După ce ai trăit mai mult de jumătate de secol, începi să nu mai acorzi prea multă importanță aspectului. Era doar un pui de om cînd s-a mutat aici, la mine. Nu ne mai aveam decît pe noi doi. Oamenii își închipuie că eu am ajutat-o să depășească acele vremuri grele. Adevărul este, Ben, că ea a fost cea care m-a ajutat pe mine. Cred că aș fi clacat și că aș fi murit dacă n-ar fi existat Tess. Mă apropii de trei sferturi de secol. Writemore zîmbi ca și cum gîndul i-ar fi făcut plăcere. Cînd ajungi aici, începi să privești cu cea mai mare atenție fiecare zi. Începi să apreciezi toate acele mici lucruri fără importanță.

– Ca de exemplu, a-ți simți dimineața piciorul pe pămînt, spuse Ben în șoaptă, apoi surprinzînd privirea senatorului, se răsuci stînjenit în scaun. Asta o spunea cîndva bunicul meu.

– În mod evident, un om pătrunzător. Da, ca satisfacția de a-ți simți piciorul pe pământ, dimineața.

Luîndu-și paharul cu vin, se lăsă pe spate, studiindu-l pe Ben. Gestul îi oferi revelația de a constata că-i plăcea ceea ce vedea.

– Natura umană îl obligă pe om să aprecieze asemenea lucruri, chiar și după ce și-a pierdut soția și unicul său copil. Tess este tot ceea ce mi-a mai rămas, dincolo de toate aceste mărunte plăceri, Ben.

Ben descoperi că nu se mai simțea nelalocul lui, că nu mai aștepta să fie pus la colț.

– Nu o să permit să i se întîmple nimic. Nu numai pentru că sînt polițist și că este de datoria mea să protejez și să ocrotesc, ci pentru că ea înseamnă mult pentru mine.

Cînd se ridică de la masă, diamantul din cravata lui Writemore împrăștie scîntei de lumină.

– Îți place fotbalul?

– Depinde.

– Cînd nici unul din noi nu va mai trebui să-și facă griji pentru Tess, atunci o să te invit o dată la meci, cu mine. Am abonament. O să bem bere și o să poți atunci să-mi povestești despre tine lucruri pe care nu le pot afla din dosarul tău de la secție. Zîmbi, expunînd două șiruri albe de dinți, care erau aproape în totalitate ai lui.

– Ea este tot ce am, detective. Pot să-ți spun cum a fost scorul la trageri, de săptămîna trecută.

Amuzat, Ben dădu pe gît ce mai rămăsese din pahar.

– Cum am fost?

– Satisfăcător, răspunse Writemore. Al naibii de satisfăcător.

Parcă acordați în mod surprinzător, cei doi bărbați se întoarseră dintr-odată, în clipa în care Tess reintră în încăpere. Lui Ben îi fu de ajuns să se uite la chipul ei ca să se și ridice de pe scaun.

– Ce s-a întîmplat?

– Îmi pare rău. Vocea ei era calmă, fără nici un tremur, dar obrajii ei erau teribil de palizi. Întinse o mînă, în timp ce se îndrepta spre bunicul ei. Trebuie să plec, bunicule. Am o urgență la spital. Nu știu dacă o să mă mai întorc aici.

Pentru că mîna ei era rece, bunicul i-o acoperi cu amîndouă mîinile lui. El înțelegea mai bine ca oricine cîtă emoție ținea închisă în ea.

– Un pacient?

– Da. O încercare de sinucidere. A fost dus la Georgetown, dar șansele sînt minime. Vocea ei era rece și plată, vocea unui docotor. Ben o studie cu atenție, dar cu excepția paloarei, nu putea vedea nici un alt semn de emoție.

– Îmi pare rău că te părăsesc astfel.

– Să nu-ți faci griji pentru mine. Senatorul se ridicase deja în picioare. Își trecuse brațul pe după umerii lui, în timp ce o conducea afară din încăpere.

– Sună-mă mîine, să știu cum te mai simți.

Ceva în ea tremură și se clătină, dar rămase dreaptă. Își lipi obrazul de al lui, vrînd să absoarbă ceva din tăria bunicului.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, micuța mea.

Ieșind afară în noaptea învăluită în zăpadă, Ben îi luă brațul ca să nu alunece pe trepte.

– Poți să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Un băiat de paisprezece ani a hotărît că viața este prea grea ca să-i mai poată face față. S-a aruncat de pe podul din Calvert Street.

Capitolul 17

La secția de chirurgie mirosea a antiseptice și a vopsea proaspătă. Cu personalul înjumătățit din cauza sărbătorii, culoarele erau aproape pustii. Cineva înfășurase o plăcintă cu carne în ambalaj termoizolant și o lăsase la salonul surorilor. Părea veselă și groaznic de nelalocul ei. Tess se opri acolo în timp ce sora de serviciu completa un raport.

– Sînt doctorița Teresa Court. Joseph Higgins jr. a fost adus aici cu puțin timp în urmă.

– Da, doamnă doctor. Se află la chirurgie.

– Care e starea lui?

– Traume masive, hemoragie. Se afla în stare de comă cînd a fost scos. Îl operează doctorul Bitterman.

– Părinții lui Joey?

– Mergeți de-a lungul culoarului și la capătul lui faceți la stînga și ajungeți în sala de așteptare.

– Mulțumesc. Încercînd să se oțelească, se întoarse spre Ben.

– Nu știu cît o să dureze toată povestea asta și nu o să fie prea plăcut. Sînt sigură că pot aranja să aștepți în camera medicilor. O să-ți fie mai comod acolo.

– Merg cu tine.

– Bine. Descheindu-se din mers la pardesiu, Tess porni de-a lungul culoarului. Pașii lor răsunau ca niște focuri de armă în tăcerea placată cu gresie, a coridorului. Apropiindu-se de ușa sălii de așteptare, auzi suspinele înfundate.

Lois Monroe stătea ghemuită strîns la pieptul soțului ei. Deși încăperea era supraîncălzită, nici unul din ei nu-și scosese pardesiul. Ea plîngea încetișor, cu ochii larg deschiși, privind în gol. Un spectacol special pentru Ziua Recunoștinței evolua fără sonor, la televizorul montat deasupra pe perete. Tess îi făcu semn lui Ben să se așeze.

– Domnule Monroe.

La auzul glasului ei, acesta își îndreptă privirea de la perete, spre ușă. O clipă se uită la ea ca și cum

n-ar fi recunoscut-o, apoi un val de durere îl cuprinse, reflectat brusc, sfîșietor, în ochi. Aproape că îi putea auzi gîndurile.

Nu te-am crezut. Nu te-am înțeles. Nu am știut.

Impresionată de această privire chiar mai mult decît de plîns, Tess se apropie de ei, așezîndu-se alături de Lois Monroe.

– Lois urcase să vadă dacă nu mai vrea cumva o bucățică de plăcintă, începu domnul Monroe. Dar el... el dispăruse. A lăsat un bilet.

Înțelegîndu-l atît de bine, Tess îi luă în mîini mîna lui liberă. Acesta o strînse cu putere, înghiți și continuă:

– Scria în bilet că îi pare rău. Că el... că el ar fi dorit să fie altfel. Zicea că acum totul o să fie mai bine și că el urma să se întorcă la un alt fel de viață. Cineva l-a văzut... Mîna lui Monroe se cramponă de a ei, închise ochii și se luptă să-și recapete stăpînirea de sine. Cineva l-a văzut sărind și a sunat la poliție. Poliția a venit... a venit acasă chiar îndată după ce i-am descoperit lipsa. Nu am știut ce să fac, așa că v-am sunat pe dumneavoastră.

– Joey o să-și revină. Frămîntîndu-și mîinile, Lois se îndepărtă și mai mult de Tess. Întotdeauna am avut grijă de el. O să se facă bine și o să plecăm împreună acasă.

Pastrînd distanța, își întoarse capul spre Tess, atît cît să se poată uita la ea.

– V-am spus că nu mai are nevoie de dumnea-

voastră. Joey nu mai are nevoie nici de dumneavoastră, nici de vreo clinică și nici de tratament. Nu are nevoie decît să fie lăsat în pace, o vreme. O să se facă bine. El știe că îl iubesc.

– Da, știe că îl iubiți, șopti Tess, luîndu-i mîna. Pulsul ei era rapid și abia se simțea. Joey știe cît ați luptat ca să-l ajutați.

– Da. Absolut tot ce am făcut a fost din dorința de a-l proteja, de a face ca lucrurile să se îndrepte. N-am dorit niciodată nimic altceva decît ca Joey să fie fericit.

– Știu asta.

– Atunci de ce? Dumneavoastră să-mi spuneți de ce s-a întîmplat asta.

Lacrimile i se uscaseră. Glasul ei deveni din abia auzit, plin de venin. Lois încerca să scape de soțul ei și să o apuce pe Tess de umeri.

– Dumneavoastră trebuia să-l vindecați, dumneavoastră trebuia să-l faceți bine. Dumneavoastră să-mi spuneți acum de ce băiatul meu sîngerează pe masa aceea. Dumneavoastră să-mi spuneți de ce.

– Lois, Lois, nu. Mîhnit, Monroe încerca să o strîngă lîngă el, dar ea se smulse, tragînd-o și pe Tess cu ea. Instinctiv, Ben țîșni spre ea, dar se opri la un semn furios din cap, al lui Tess.

– Vreau un răspuns. La naiba, dumneata să-mi dai un răspuns.

În loc să încerce să-i oprească furia, Tess o ac-

ceptă.

– Suferea, doamnă Monroe. Şi suferinţa lui era profundă, mai profundă decît pînă unde am putut eu ajunge.

– Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Deşi glasul îi era liniştit, aproape calm, mîinile ei săpau adînc în carnea lui Tess. Mîine o să-i apară vînătăi.

– Am făcut totul. Se lăsase de băutură, spuse ea opintindu-se. De luni de zile nu mai pusese gura pe băutură.

– Nu, nu mai bea. Dar ar trebui să te aşezi, Lois, spuse Tess, încercînd să o reaşeze pe canapea.

– Nu vreau să stau jos. De furie, care de fapt era spaimă, cuvintele ei împroşcau ca gloanţele. Îmi vreau băiatul înapoi. Îmi vreau băiatul. Tot ce aţi făcut dumneavoastră a fost să vorbiţi şi iar să vorbiţi, săptămînă de săptămînă, numai vorbărie. De ce nu *aţi făcut* ceva? Doar trebuia să-l vindecaţi, să-l faceţi să se simtă fericit. De ce n-aţi făcut asta?

– Nu am putut. Mîhnirea trecu peste ea, asemenea unui val. Nu am putut.

– Lois, stai jos. Întărit de suferinţa ei, Monroe o apucă de umeri şi o aşează pe canapea. În timp ce o cuprindea din nou cu braţul, se uită la Tess. Dumneavoastră ne-aţi spus că s-ar putea întîmpla aşa ceva. Dar noi nu v-am crezut. Nu am vrut să vă credem. Dacă nu e prea tîrziu, am putea încerca din nou. Am putea...

Dar se deschise ușa și știură cu toții că era prea tîrziu.

Doctorul Bitterman mai avea încă mănușile chirurgicale pe mîini. Își lăsase în jos masca și aceasta atîrna acum de șnururile ei. Transpirația de pe ea încă nu se uscase. Deși petrecuse relativ puțin timp în sala de operație, avea în jurul gurii și al ochilor cute de concentrare și de oboseală. Pînă să apuce să scoată un cuvînt, pînă să se îndrepte spre familia Monroe, Tess știu că amîndoi pierduseră un pacient.

– Doamnă Monroe, îmi pare rău. Nu am putut face nimic.

– Joey? Se uita, amuțită, de la doctor la soțul ei. Cu o mînă se și apucase strîns de umărul lui Monroe.

– Joey nu mai este, doamnă Monroe. Pentru că ora pe care o petrecuse încercînd să-l coasă la loc pe fiul ei îl lăsase bolnav și neajutorat, Bitterman se așează alături de ea. Nu și-a recăpătat nici o clipă cunoștința. A suferit o puternică fractură craniană. Nu se mai putea face absolut nimic.

– Joey? Joey a murit?

– Îmi pare rau.

O năpădi plînsul, cu suspine puternice, guturale, care se revărsau în întreaga încapere. Plîngea cu gura deschisă, cu capul pe spate, într-o agonie a durerii care-i sfredeli stomacul lui Tess. Nimeni nu poate înțelege cu adevărat măsura bucuriei unei mame care dă naștere unui copil. Nimeni nu poate înțelege cu

adevărat durerea devastatoare pe care o simte o mamă care pierde un copil.

O greşeală de apreciere, dorinţa de a-şi ţine familia unită prin propria ei voinţă, a costat-o viaţa fiului ei. Nimic nu mai putea face Tess pentru ea. Nimic nu mai putea face acum nici pentru Joey. Cu propria ei durere strivindu-i plămînii, Tess se întoarse şi ieşi afară din încăpere.

– Tess. Nu mai rămîi? Ben o apucă de braţ, pe cînd ea o şi luase de-a lungul coridorului.

– Nu. Îi răspunse cu o voce puternică, de gheaţă, continuîndu-şi drumul. Vederea mea nu o poate face decît să sufere şi mai mult, dacă aşa ceva mai este posibil. Apăsă pe butonul liftului, apoi îşi vîrî mîinile în buzunare, unde începu să şi le strîngă şi să şi le desfacă în neştire.

– Gata? Mînia, pînă atunci mocnind undeva în măruntaiele lui, începu să se reverse. Ai pus cruce?

– Nu mai am nimic de făcut aici. Intră în lift, luptîndu-se să respire calm.

Ninsoarea se înteţise pe drumul spre casă. Tess nu scoase o vorbă. Simţindu-şi amărăciunea din gît, Ben rămase şi el tăcut ca gheaţa, lîngă ea. Deşi în maşină era cald, Tess abia se putea împiedica să nu tremure. Eşecul, tristeţea şi mînia erau atît de bine îngemănate, încît le resimţea ca pe un nod apasător, de emoţie, care i se împlîntase în gît; îi simţea gustul. Stăpînirea de sine era adesea un lucru greu de cîş-

tigat, dar nu păruse niciodată la fel de vital pentru ea, ca în acest moment.

Cînd ajunseră acasă, presiunea din gîtul ei devenise atît de puternică încît trebuia efectiv să-şi dicteze în mod conştient fiecare respiraţie.

– Îmi pare rău că ai fost tîrît în chestia asta, spuse ea cu grijă. Avea nevoie să plece departe, departe de toată lumea, pînă cînd va reuşi să-şi revină. Darabana, din capul ei, devenea de nesuportat.

– Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

– Văd însă că tu suporţi destul de bine. Îşi scoase jacheta şi-i dădu drumul pe un scaun. Nu trebuie să te scuzi faţă de mine, doar mă ocup şi eu cu treburi dintr-astea, spuse Ben.

– Da, bineînţeles. Ascultă, spuse ea şi înghiţi ca să scape de căldura care-i clocotea în gît, o să mă duc să fac o baie.

– Cum să nu, dă-i drumul. Se duse la bufetul cu băuturi şi-şi luă vodca pe care o pusese el aici. Eu o să beau ceva, între timp.

Tess nu se obosi să se ducă în dormitor să se schimbe. Cînd uşa se închise încetişor în urma ei, Ben auzi sunetul apei izbindu-se de porţelan.

Nici măcar nu-l cunoscuse pe puşti, îşi spuse Ben, turnînd vodcă în pahar. Nu avea nici un motiv să fie gîtuit de acest urît resentiment. Una era să simţi părere de rău, milă, chiar mînie, pentru pierderea atît de inutilă a unei vieţi, a unei vieţi tinere, dar nu avea

nici un motiv să simtă această furie neputincioasă, zdruncinătoare.

Tess fusese atît de detașată. Atît de al naibii de neimpresionată.

Exact ca și doctorul lui Josh.

Amărăciunea închisă adînc în el atîția amar de ani îi țîșni acum în gît. Ben ridică paharul cu vodcă în speranța că va spăla gustul acesta, apoi îl trînti înapoi, neatins, pe bufet. Neștiind exact ce avea de gînd să facă, se duse și deschise ușa de la baie.

Tess nu era în cadă.

Apa lovea cu forță în porțelanul căzii, cu un zgomot de tunet și dispărea învolburată prin scurgerea pe care ea nici măcar nu se sinchisise să o astupe. Aburii se înălțau, mătuind oglinda. Complet îmbrăcată, folosind chiuveta ca sprijin, Tess plîngea violent, cu capul în mîini.

O clipă Ben rămase tăcut în pragul ușii, prea înmărmurit ca să mai poată face un pas, prea șocat să închidă ușa, lăsîndu-i intimitatea pe care și-o dorise aceasta.

Niciodată nu o văzuse ca pe victima neajutorată a propriilor ei emoții. Erau clipe, în pat, cînd părea condusă în exclusivitate de pasiune. O văzuse uneori luînd parcă foc, dezlănțuindu-se, clătinîndu-se o clipă, parcă înflorind, ca apoi să-și revină repede, întotdeauna. Acum însă era mistuită de mîhnire și mîhnirea era totală.

Ea nu-l auzise deschizînd uşa. Trupul ei se înclina încet, înainte şi înapoi, într-un ritm de jeluire. Autoalinare. Gîtul lui Ben se strînse, împingînd înapoi în jos, toată amărăciunea. Vru să o mîngîie, dar ezită. Era mai greu, descoperi el, incredibil mai greu, să alini pe cineva la care ţii cu adevărat.

– Tess. Cînd în sfîrşit o atinse, ea sări în sus. Cînd o cuprinse în braţe, se făcu dură ca o scîndură. O simţea luptîndu-se să-şi reţină lacrimile şi să-l îndepărteze. Vino, îi spuse el, trebuie să te aşezi.

– Nu. Umilinţa îi zdruncină o dată în plus sistemul nervos deja slăbit. Fusese surprinsă în momentul ei cel mai intim, de cea mai mare slăbiciune, complet goală şi fără puterea de a se acoperi cu ceva. Nu voia decît să fie lăsată singură şi să aibă timp ca să-şi revină. Te rog, lasă-mă puţin singură.

Îl durea rezistenţa ei, respingerea alinării pe care el simţea nevoia să i-o ofere. Îl durea suficient ca să şi înceapă să se retragă. Simţi însă fiorul care o trecu, un fior mult mai sfîşietor decît chiar lacrimile. Se duse tăcut şi închise robinetul.

Tess îşi dezgropa faţa din mîini şi se prinse cu degetele de buza chiuvetei. Avea spatele drept ca o bară, ca şi cum s-ar fi întărit ca să pareze o lovitură sau o mînă de ajutor. Scăldaţi în lacrimi, ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Avea pielea deja brăzdată şi înroşită din cauza lacrimilor. Ben nu scoase un cuvînt, nu se gîndi la nimic în clipa în care o ridică în braţe şi o

scoase din camera de baie.

Se aşteptase la împotrivire, la cine ştie ce cuvinte mîndre şi pline de furie. Dar trupul ei era moale cînd îşi întoarse faţa, vîrîndu-şi-o în gîtul lui şi izbucnind din nou în plîns.

– Nu era decît un copil.

Ben se aşeză pe marginea patului, strîngînd-o cît mai aproape de el. Simţea lacrimile fierbinţi pe pielea lui, ca şi cum ar fi ars prea mult în spatele ochilor ei.

– Te înţeleg.

– N-am putut ajunge la el. Ar fi trebuit să pot. Cu toată învăţătura, cu toată practica, cu toate autoanalizele, cărţile şi prelegerile mele, nu am putut ajunge la el.

– Ai încercat.

– Asta nu este de ajuns. Mînia ţîşni, explozivă şi pătimaşă, dar nu-l surprinse. O aşteptase, sperase că va apărea.

– Se presupune că rolul meu este de a vindeca şi nu doar de a vorbi despre ajutor. Eu nu am eşuat doar în aplicarea tratamentului, am eşuat în a-l ţine în viaţă.

– Li se cere oare psihiatrilor să creadă că sînt dotaţi cu forţe divine?

Cuvintele lui o făcură să sară ca arsă de lîngă el, ca şi cum ar fi primit o palmă pe obraz. Într-o clipă fu în picioare. Lacrimile încă i se mai uscau pe faţă,

trupul încă îi mai tremura, dar nu arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina.

– Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? A murit un băiat. Nu o să mai aibă niciodată ocazia să conducă o mașină, să se îndrăgostească, să-și întemeieze o familie. Este mort și faptul că sînt răspunzătoare pentru asta nu are nimic de-a face cu gîndul că sînt dotată cu forțe divine.

– Nu? Ben se ridică și el în picioare și pînă să apuce ea să se întoarcă, o apucă de umeri. Se presupune că trebuie să fii perfectă, întotdeauna stăpînă pe tine, întotdeauna avînd răspunsuri, soluții? De data aceasta însă nu le-ai avut și nici n-ai fost chiar atît de indestructibilă. Spune-mi, l-ai fi putut opri să nu se arunce peste pod?

– Ar fi trebuit să pot face asta. Suspinul ei era uscat și tremurat și se apăsă cu podul palmei între sprîncene. Nu, nu, nu i-aș fi putut oferi suficient.

Înconjurînd-o din nou cu brațele, o conduse înapoi spre pat. Pentru prima oară în relația lor, simțea că ea are nevoie de el, se sprijină pe el. Într-o situație obișnuită, ar fi părăsit scena, ieșind ostentativ afară pe ușă. Se așeză însă alături de ea, luîndu-i mîna, în timp ce capul ei se sprijinea pe umărul său. Total. Era ciudat, chiar puțin înfricoșător să simtă cît de total se sprijinea de el.

– Tess, despre băiatul acesta mi-ai vorbit înainte, da?

Își aminti noaptea acelui vis, noaptea cînd se trezise și-l găsise alături de ea pe Ben, cald, gata să o asculte.

– Da. De săptămîni întregi îmi fac griji pentru el.

– Le-ai spus asta părinților?

– Da, le-am spus, dar...

– Dar ei n-au vrut să te asculte.

– Tot n-ar fi contat. Eu ar fi trebuit să pot să... Se întrerupse, întorcîndu-se spre el. Nu, spuse ea respirînd prelung, ei nu au vrut să mă asculte. Mama lui i-a întrerupt tratamentul.

– Și i-a tăiat sforile de care se mai ținea.

– Cred că asta l-a mai împins puțin spre el însuși, dar nu cred că a fost factorul decisiv care l-a făcut să se sinucidă.

Mîhnirea se mai afla acolo, în stomac, rece și dură, dar mintea ei începea deja să se limpezească și să poată vedea dincolo de propria ei implicare.

– Cred că în seara asta s-a mai întîmplat ceva.

– Și crezi că știi și ce anume?

– Posibil. Se sculă din nou, neavînd stare să stea jos. De săptămîni întregi am tot încercat să iau legătura cu tatăl lui Joey. Telefonul lui e deconectat. Am fost chiar la el acasă acum cîteva zile, dar s-a mutat de acolo fără să lase noua adresă. Urma să petreacă acest weekend împreună cu Joey. Cu dosul palmelor, Tess își șterse lacrimile de pe obraji. Dar

Joey îşi pusese mult prea mari speranţe în această întîlnire. Cînd tatăl său nu a venit după el, a fost pentru Joey ca o nouă cărămidă în spinarea lui. Poate că ultima pe care o mai putea duce. Era un băiat frumos, un tînăr bărbat. Lacrimi noi îi ţîşniră din ochi, dar de data aceasta mîhnirea mai slăbi şi cuvintele ei erau nealterate.

– Trecuse prin perioade atît de grele, dar totuşi exista în el atîta căldură, chiar atît de aproape de suprafaţă, această mare nevoie de a fi iubit. Doar că pur şi simplu nu credea că merită să-i pese cuiva cu adevărat de el.

– Iar ţie ţi-a păsat.

– Da. Poate prea mult.

Părea ciudat, dar micul, durul ghem de resentiment, acoperit cu un strat subţire de amărăciune pe care-l purtase în el de la moartea fratelui său, începu să se destrame. O privi – psihiatrul rezervat, obiectiv, biciuitorul şi străpungătorul minţilor – şi văzu cicatricele adevărate, omeneşti, lăsate de mîhnire, nu numai pentru pacient, ci şi pentru copilul care era acesta.

– Tess, tot ce a spus mama lui la spital...

– Nu contează.

– Ba da, conteaza. Nu a avut dreptate.

Tess se întoarse şi în lumina slabă venind dinspre hol, îşi văzu imaginea în oglinda de deasupra mesei de toaletă.

– Numai în parte. Vezi tu, n-o să știu niciodată dacă ar fi fost altfel în cazul în care aș fi încercat un alt unghi de abordare, dacă aș fi luat-o în altă direcție.

– Nu a avut dreptate, repetă Ben. Cu cîțiva ani în urmă am spus și eu niște lucruri destul de asemănătoare. Poate că nici eu nu avusesem dreptate.

În oglindă, privirea ei își schimbă direcția și o întîlni pe a lui. El continua să stea jos, pe pat, în umbră. Părea singur. Ciudat, pentru că ea îl considerase un bărbat înconjurat în permanență de prieteni, de gînduri bune, de propria lui încredere în sine. Se întoarse, dar nefiind sigură că și el voia să vină spre ea, rămase acolo unde era.

– Nu ți-am povestit niciodată despre Josh, fratele meu.

– Nu. Nu mi-ai povestit niciodată prea multe despre familia ta. Nu am știut că ai avut un frate.

– Era cu aproape patru ani mai mare ca mine. Nu era nevoie de folosirea timpului trecut ca ea să înțeleagă faptul că Josh murise. Înțelesese îndată ce Ben îi pronunțase numele.

– Era unul dintre acei oameni cu mîini de aur. Indiferent ce făcea, făcea mai bine ca oricine altcineva. Țin minte că aveam, mici fiind, un set de lego. Eu reușeam eventual să construiesc o biată mașinuță, el însă făcea un trailer pe șaisprezece roți. La școală, abia dacă reușeam să iau cîte un B și asta dacă învățam

de-mi ieșeau ochii din cap. Josh lua calificativul maxim fără măcar să deschidă cartea. El pur și simplu absorbea. Mama obișnuia să spună că era binecuvîntat. Spera că o să se facă preot, gîndindu-se că în clipa în care va fi hirotonisit, va fi în stare, poate, să facă minuni.

Spusese toate astea nu cu resentimentul pe care l-ar fi putut simți mulți alți frați, ci cu o urmă de umor și cu foarte multă admirație.

– Cred că l-ai iubit foarte mult.

– Uneori îl uram. Spusese asta ridicînd din umeri, ca un om care înțelegea că ura era adesea căldura care tempera adevărata iubire. Dar cel mai mult l-am iubit, într-adevăr, și credeam că era extraordinar. N-a dat niciodată în mine și asta nu pentru că nu ar fi putut. Era al naibii de mult mai mare ca mine, dar efectiv nu avea acest temperament. Nu că ar fi fost un sfînt sau mai cine știe ce. Era un om bun, în mod funciar, era bun în adîncul adîncului său. Cînd am crescut mai mari, am avut aceeași cameră. Odată, mama mi-a descoperit ascunzătoarea în care țineam revistele mele *Playboy*. Era gata să scoată din mine înclinația spre plăceri ușoare și asemenea lucruri rele. Dar Josh i-a spus că erau ale lui, că făcea un raport despre pornografie și efectele ei sociale asupra adolescenților.

Neputînd să se abțină, Tess rîse.

– Și a înghițit gălușca?

– Da, a înghițit-o. Chiar și acum, amintirea aceasta îl făcea să zîmbească. Josh nu mințea niciodată ca să-și apere propria-i piele, el mințea doar cînd credea că aceasta era cea mai bună soluție. La liceu, fusese selecționat în echipa de fotbal. Fetele se aruncau efectiv la picioarele lui. Era suficient de sănătos ca să scoată ceva plăcere din asta, dar s-a îndrăgostit totuși rău de tot de o fată. Ca și cum s-ar fi oprit asupra uneia singure, în loc să culeagă tot copacul. Totuși, fata asta a fost, cred, una din cele mai mari greșeli pe care le-a făcut el vreodată. Era superbă, era deșteaptă și provenea dintr-una din cele mai bune familii. Dar era, de asemenea, o fată superficială. El însă se îndrăgostise nebunește de ea și în ultimul an de liceu îi cumpără, din toate economiile lui, un inel cu diamant. Nu un split oarecare, ci un diamant în toată regula. Ea obișnuia să se învîrtă și să-l facă să împrăștie scîntei, ca să le înnebunească pe celelalte fete.

S-au certat pentru ceva. El nu a spus niciodată ce se petrecuse între ei, dar a fost o adevărată dramă. Josh primise o bursă pentru *Notre Dame*, dar în ziua imediat următoare absolvirii, s-a înrolat în armată. Tinerii protestau împotriva războiului din Vitenam și purtau însemnele păcii, dar Josh hotărî să-i dedice cîțiva ani din viața lui.

Pentru prima oară de cînd începuse, Ben își luă

o țigară. Vîrful țigării străluci roșu în lumina plină de umbre care cădea peste el.

– Mama a plîns atunci amarnic, dar tata era mîndru ca un păun. Fiul lui nu era un terchea-berchea sau un student cu capul înfierbîntat, ci era un adevărat american. Tatăl meu este un om simplu și acesta este modul lui de a gîndi. În ce mă privește pe mine, eu sînt mai de stînga. Urma ca în toamnă să intru și eu la liceu, așa încît îmi închipuiam că știam deja tot ce aveam nevoie să știu. Mi-am petrecut o noapte întreagă cu Josh, încercînd să-i scot din cap chestia asta. Desigur, toate hîrtiile fuseseră deja semnate și era prea tîrziu, dar eu tot mai credeam că exista pe undeva o portiță. I-am spus că e prost să-și risipească trei ani din viață acolo, din cauza unei fete. Necazul însă a fost că nu s-a mulțumit doar cu atît. Cum s-a înrolat, Josh a hotărît să fie cel mai bun soldat din Armata Statelor Unite. Începuse deja să primească propuneri să urmeze cursurile pentru ofițeri. Felul în care Johnson escalada lucrurile acolo, necesita ofițeri inteligenți, capabili, care să conducă trupele. Așa se vedea Josh.

Atunci auzi Tess acea fărîma de durere care răzbătuse prin vocea lui. Părăsind lumina pentru umbră, se apropie de Ben. El nu-și dăduse pînă atunci seama că avea nevoie de ea, dar în clipa cînd ea întinse mîna spre el, Ben i-o luă într-a lui.

– Și a plecat. Trase adînc din țigară și scoase

fumul afară cu un oftat. Se urcase în autobuz tînăr, frumos aş putea spune, idealist, încrezător. Din scrisorile lui se părea că totul îi pria acolo. Vorbea în ele despre camaraderie, despre acte de curaj, despre disciplină. Îşi făcea uşor prieteni şi nu-i lipsea nimic. Făcea totul ca războiul să nu mai dureze mai mult de un an. Eu eram la liceu, chinuindu-mă cu algebra şi descoperind cîţi şefi de galerie puteam stoarce. Josh devenise sublocotenent.

Tăcu. Tess stătea lîngă el, cu mîinile lui într-ale ei, aşteptînd să continue.

– Cît a stat el acolo, mama mea s-a dus la biserică în fiecare zi. Intra, aprindea o lumînare şi se ruga la Sfînta Fecioară să intervină pe lîngă Fiul Ei, pentru siguranţa lui Josh. De fiecare dată cînd primea o scrisoare, o citea pînă o învăţa pe dinafară. Dar nu dură mult şi tonul scrisorilor se schimbă. Deveniră mai scurte şi nu mai semănau cu cele dinainte. Încetase să mai vorbească de prietenii lui. Nu am aflat decît mai tîrziu că doi dintre cei mai buni camarazi ai săi fuseseră împuşcaţi, în toată jungla. El nu a fost omorît acolo. O fi aprins ea mama destule lumînări, dar el a murit, totuşi acolo. Partea aceea care făcuse din el ceea ce era, murise. Simt nevoia să beau ceva.

Tess îi pusc o mînă pe braţ, înainte ca Ben să apuce să se ridice.

– Aduc eu ceva. Se ridică şi voind să-i lase timpul

de care avea nevoie, turnă două coniacuri dătătoare de căldură. Cînd se întoarse, el își aprinsese o altă țigară dar nu se mișcase din loc.

– Mulțumesc. Bău și constată că deși coniacul nu înlăturase toată durerea rămasă, nu mai trebui totuși să ocolească nodul acela de amărăciune.

– Pe vremea aceea nimeni nu a salutat întoarcerea eroului acasă. Războiul devenise un lucru iritant. Josh se întorsese acasă cu decorații, citări pe ordine de zi și cu o bombă cu ceas în cap. O vreme, totul păruse în regulă. Josh era tăcut, retras, dar noi ne gîndeam atunci că nimeni nu poate trece prin ce trecuse el, fără să se schimbe cît de cît. Reveni acasă la noi, își găsi o slujbă. Nici nu voia să discute despre eventualitatea reluării studiilor. Ne gîndeam cu toții că pur și simplu are nevoie de puțin timp.

Trecu aproape un an pînă cînd începură coșmarurile. Se scula țipînd și transpirînd. Își pierdu slujba. Nouă ne spusese că el plecase de acolo, dar tata a aflat că de fapt se luase la bătaie și fusese dat afară. Mai dură încă aproape un an pînă cînd lucrurile începură să se deterioreze cu adevărat. Nu putea rămîne într-o slujbă mai mult de cîteva săptămîni. Începuse să vină acasă beat, sau chiar să nu mai vină deloc. Coșmarurile deveniră violente. Într-o noapte, încercînd să-l scot dintr-un asemenea coșmar, m-a trimis cu un pumn tocmai în partea cealaltă a încăperii. Începuse

să strige ceva despre ambuscade și trăgători de elită. Cînd m-am sculat de jos, încercînd să-l calmez, s-a repezit la mine. Cînd a intervenit tata, Josh era pe cale să mă sugrume.

– Ah, Doamne, Ben.

– Tata reuși să-l potolească, iar cînd Josh a înțeles ce fusese gata să facă, ce aproape că făcuse, se așeză pe podea și plînse. Nu mai văzusem niciodată pe cineva plîngînd așa. Nu se putea opri. Am fost cu el la Administrația Veteranilor. L-au trimis la psihiatru.

Ben strivi țigara care arsese singură și se întoarse la coniac.

– Pe vremea aceea eu eram la colegiu, așa că de cîte ori aveam o după-amiază mai liberă, îl duceam chiar eu la ședințe. Uram acel cabinet; mă făcea întotdeauna să mă gîndesc la un mormînt. Unde urma să intre Josh. Uneori îl auzeam plîngînd. Alteori, nu se auzea nimic. După cincizeci de minute, ieșea de acolo. Trăiam cu speranța că într-o bună zi o să iasă din această încăpere și o să fie Josh cel dintotdeauna.

– Uneori este la fel de greu, chiar mai greu, pentru familie decît pentru cel bolnav, spuse Tess, ținîndu-și mîna lîngă mîna lui, lăsîndu-l pe el să accepte sau să respingă atingerea. Te simți neajutorat tocmai cînd dorești cu disperare să ajuți... confuz, tocmai cînd dorești cu disperare să gîndești limpede.

– Într-o bună zi, mama clacă. Era duminică. Tocmai pregătea o friptură de vacă, înăbușită. Dintr-odată, aruncă pur și simplu totul în chiuvetă. Dacă ar fi fost cancer, începu ea, medicii ar fi găsit o modalitate de a-l extirpa, scăpîndu-l de el. Oare ei chiar nu pot vedea ce e înăuntrul lui, ce îl devorează? De ce nu găsesc o modalitate de a extirpa din el acel rău?

Ben se uită în jos, în pahar, avînd în față imaginea mamei sale stînd în fața chiuvetei, plîngînd, la fel de clară ca și cum totul s-ar fi petrecut ieri.

– O vreme păru într-adevăr că se simte mai bine. Cum se afla sub îngrijire psihiatrică și fișa lui ca salariat era destul de fragilă, îi era greu să-și găsească de lucru. Pastorul nostru făcu oarecare presiuni, apelînd la buna, bătrîna mărinimie catolică și obținu pentru el un post de mecanic la o stație de benzină. În urmă cu cinci ani, avusese o bursă pentru *Notre Dame* și acum schimba bujii. Oricum, era totuși ceva. Coșmarurile deveniseră mai rare. Nimeni nu știa că înghițea barbiturice tocmai ca să scape de ele. Apoi începu să ia heroină. Nici de asta n-am știut nimic. Măcar dacă eu aș fi stat mai mult pe acasa, dar eram la colegiu și pentru prima oara în viața mea, hotărît să reușesc. Părinții mei erau cu desăvîrșire naivi în ce privește drogurile. Nici doctorul nu a știut nimic.Era maior în armata regulată, făcuse un tur în Coreea și în Vietnam, dar nu a văzut că Josh pompa în el droguri cu nemilu-

ita, ca să poată dormi noaptea.

Ben își trecu mîna prin păr, înainte de a da pe gît restul de coniac.

– Nu știu, poate că tipul era surmenat sau terminat. Oricum, rezultatul că după doi ani de terapie, după mii de lumînări și de rugăciuni înălțate Prea Curatei, Josh urcă într-o bună zi în camera lui, își puse uniforma și medaliile și, în loc să-și ia seringa, trase piedica revolverului din dotare și-și puse capăt zilelor.

– Ben, știu că e prea puțin să-ți spun că-mi pare rău, e mult prea puțin, dar nu există nimic altceva ce ți-aș putea spune.

– Nu avea decît douăzeci și patru de ani.

Iar tu nu aveai decît douăzeci, se gîndi ea, dar nu-i spuse nimic ci-și petrecu doar brațul în jurul lui.

– Mă gîndisem să acuz întreaga armată – și mai mult, întreg sistemul militar. Mi-am spus însă că era mai logic să mă concentrez asupra doctorului care ar fi trebuit să-l ajute. Țin minte cum stăteam acolo, în camera pe care o împărțisem cu Josh, cînd a urcat poliția și mă gîndeam că nemernicul acela ar fi trebuit să facă ceva. Ar fi trebuit să-l ajute să se simtă cît de cît mai bine. O vreme chiar m-am gîndit să-l omor, apoi însă a apărut preotul și mi-a distras gîndurile. Refuzase să-i acorde lui Josh extrema onctiune.

– Nu înțeleg.

– Nu era preotul nostru, ci un ageamiu abia ieșit

pe porțile seminarului și care s-a făcut verde la față la gîndul că trebuia să urce sus la Josh. A spus că Josh și-a luat viața în mod conștient și deliberat, murind astfel în păcat de moarte. A refuzat să-i acorde iertarea păcatelor.

– E incorect. Mai rău, e crud.

– L-am alungat afară pe ușă. Mama rămăsese acolo, cu buzele strînse, cu ochii uscați, apoi a urcat în camera în care creierii fiului ei împroșcaseră pereții și s-a rugat ea pentru iertarea păcatelor lui.

– Mama ta e un om puternic. Cred că are o credință extraordinară.

– Niciodată nu a făcut altceva decît să gătească.

Ben o trase pe Tess mai aproape de el, simțind nevoia mirosului delicat, de femeie.

– Nu știu dacă eu aș mai fi putut urca scările acelea, dar ea a putut. Urmărind-o făcînd asta, am înțeles că indiferent cît de mult o durea, indiferent cît de mult suferea, credea și o să creadă întotdeauna că tot ce i se întîmplase lui Josh fusese voința lui Dumnezeu.

– Dar tu nu ai crezut asta.

– Nu. Trebuia să fie vina cuiva. Josh nu făcuse niciodată rău cuiva, în toată viața lui, pînă la Vietnam. Apoi, ceea ce făcuse el acolo se presupunea că era just, pentru că lupta pentru țară. Dar nu fusese just, iar el nu mai putea trăi cu povara asta. Or, psihiatrul

ar fi trebuit să-i explice că, indiferent ce făcuse el acolo, rămăsese în continuare un om cumsecade, care să merite osteneala.

La fel cum ar fi trebuit ea să-i explice lui Joey Higgins că merita osteneala.

– Ai vorbit vreodată, după aceea, cu doctorul lui Josh?

– O dată. Cred că încă mai aveam în cap ideea de a-l ucide. Stătea acolo în spatele biroului, cu mîinile împreunate. Ben se uită la mîinile lui, privindu-le cum i se închid în pumni.

– Nu avea nici un fel de sentiment. Mi-a spus că îi părea rău, explicîndu-mi cum se manifestă sindromul de stres cu reacție întîrziată. Apoi mi-a spus, continuînd să-și țină mîinile împreunate pe birou și vocea neutră, neimplicată, că Josh nu fusese capabil să se obișnuiască cu tot ce se întîmplase în Vietnam și că întoarcerea acasă și încercarea de a-și relua viața dinainte au exercitat asupra lui o presiune din ce în ce mai mare, pînă cînd, în final, capacul a explodat.

– Îmi pare rău, Ben. Probabil că o mare parte din ceea ce ți-a spus el era adevărat, dar putea face asta și altfel.

– Ar fi putut să-i pară și lui rău, măcar puțin, fir-ar să fie.

– Ben, nu îi iau apărarea, dar mulți doctori, medici sau psihiatri, încearcă să rămînă detașați, nu se

lasă implicați prea mult, pentru că în clipa în care pierzi pe cineva, cînd nu ești capabil să vii în ajutorul cuiva, suferi enorm și te doare prea mult.

– Așa cum te-a durut pierderea lui Joey.

– Felul acesta de suferință și vină te sfîșie, și dacă te sfîșie prea des, atunci nu mai rămîne nimic, nici pentru tine și nici pentru următorul pacient.

Poate că Ben înțelese sau încerca să înțeleagă. Dar nu-l putea vedea pe psihiatrul lui Josh, militar de formație, încuindu-se în baie și plîngînd în hohote.

– De ce faci asta?

– Cred că și eu trebuie să caut răspunsuri, ca și tine. Doar într-adevăr, cînd n-ai reușit să faci mare lucru sau cînd este prea tîrziu, spuse ea, întorcîndu-se și atingîndu-i fața. Își aminti cum arătase el cînd îi vorbise despre cei trei străini pentru el, asasinați pentru un pumn de mărunțiș.

– Nu sîntem chiar atît de deosebiți cum crezusem odată.

Ben își întoarse buzele în palma ei, liniștit de această atingere.

– Poate că nu. Cînd te-am văzut în seara asta, am simțit exact ce simțisem cînd te-am văzut uitîndu-te la Anne Reasoner, pe aleea aceea. Păreai atît de detașată de tragedia momentului, total stăpînă pe tine. Exact ca și maiorul acela, cu mîinile lui împreunate pe birou, explicîndu-mi de ce murise fratele meu.

– A te stăpîni nu este egal cu a fi detașat. Ești polițist, trebuie să știi diferența.

– Am vrut să știu că ai simțit ceva. Coborîndu-și mîna și apuncînd-o de încheietură, o ținu strîns în timp ce o privea fix în ochi. Cred însă cu adevărat că am vrut să știu că ai nevoie de mine. Probabil că aceasta era una din cele mai dificile mărturisiri din viața lui Ben.

– Apoi, cînd am intrat în baie și te-am văzut plîngînd, am știut că într-adevăr aveai nevoie de mine și asta m-a îngrozit de moarte.

– Nu am vrut să mă vezi așa.

– De ce?

– Pentru că nu aveam destulă încredere în tine.

Ben își coborî privirea suficient ca să-și studieze mîna, așezată pe încheietura ei fină, imposibil de delicată.

– Nu am povestit niciodată, nimănui despre Josh, în afară de Ed. Pînă acum, a fost singurul în care am avut suficientă încredere. Îi ridică degetele în dreptul buzelor, atingîndu-i-le ușor.

– Și acum ce facem?

– Tu ce-ai vrea să facem?

Rîsul, chiar discret și șovăitor, poate fi purificator.

– Psihiatrul este arestat. Gînditor, Ben pipăi cu degetele perlele din jurul gîtului ei. Le desfăcu. Gîtul ei era înmiresmat și mătăsos.

– Tess, cînd toate astea o să ia sfîrşit şi cînd eu o să te rog să-ţi iei liber cîteva zile sau o săptămînă şi să plecăm undeva, împreună, o să faci asta?

– Da.

Amuzat şi nu puţin surprins, se uită la ea.

– Aşa, pur şi simplu?

– Unde anume, o să te întreb atunci, ca să ştiu dacă să-mi împachetez blana sau costumul de baie. Îi luă perlele din mînă şi le aşeză pe noptieră.

– Perlele asta ar trebui să se afle într-un seif.

– Doar dorm împreună cu un poliţist. Vocea ei era detaşată, dar îl văzu căzînd pe gînduri şi se gîndi că înţelegea ce anume îl frămînta.

– Ben, în curînd o să se termine totul.

– Da.

Cînd o strînse însă şi mai aproape de el, cînd începu să se simtă cu ea, îl cuprinse frica.

Era 28 noiembrie.

Capitolul 18

– Nu faci un pas în afara apartamentului, pînă nu îți dau eu liber.

– Nici un pas, acceptă Tess, în timp ce Ben se uita la ea cum își prindea părul în ace. Am destulă treabă acasă ca să mă țină legată de birou toată ziua.

– Nu scoți nici gunoiul.

– Nici dacă mă somează vecinii.

– Tess, vreau să privești treaba asta cu toată seriozitatea.

– Dar o privesc serios. Alese niște cercei nervurați, din aur, în formă de triunghi și și-i prinse de urechi. O clipă n-o să fiu singură, azi. La ora opt vine aici

Pilomento.

Ben se uită la balerinii gri-albăstrui și la puloverul moale, cu glugă, cu care era îmbrăcată Tess.

– Deci pentru el te îmbraci așa?

– Bineînțeles. Cînd Ben veni în spatele ei, ea îi zîmbi imaginii gemene din oglindă.

– În ultima vreme mi-am descoperit o predilecție pentru polițiști. Prezint toate simptomele unei obsesii.

– Adevărat? Se aplecă și-i atinse ceafa ușor, cu buzele.

– Mă tem că da.

Își lăsă mîinile pe umerii ei, dorind să rămînă cît mai aproape de ea, să o atingă, să o simtă.

– Te îngrijorează asta?

– Nu. Continuînd să zîmbească, se întoarse cu fața la el. Nu-mi fac nici un fel de griji. Nici pentru asta și nici pentru altceva. Și aș vrea să nu-ți faci nici tu, adăugă ea ridicînd un deget ca să șteargă cuta dintre sprîncenele lui.

– Meseria mea este să-mi fac griji. O clipă o ținu așa pur și simplu, știind că o să-i fie greu, absurd de greu să iasă în dimineața aceasta pe ușa apartamentului și să o lase în grija altcuiva.

– Pilomento e bun, îi spuse el, ca să se liniștească în aceeași măsură și pe el, nu numai pe ea. Este tînăr dar este ca la carte. Nimeni n-o să pătrundă pe ușa asta, cîtă vreme este el aici.

– Știu. Haide să bem o cafea. Nu mai ai decît cîteva minute.

– La ora patru îl schimbă Löwenstein. Intrînd în

bucătărie, Ben recapitulă programul zilei, ca amîndoi să fie la curent cu fiecare mișcare. Löwenstein este cea mai bună. O fi arătînd ea ca o bună gospodină de cartier, dar o prefer oricui, într-o situație pe muchie de cuțit, în care aș avea nevoie de un spate.

– Deci nu o să fiu deloc singură. Tess puse pe masă două cești. Polițiștii vor face cu schimbul la etajul trei, telefonul este filat și un echipaj de poliție va staționa în permanență pe partea cealaltă a străzii.

– Nu o să fie o situație de albă sau neagră. Dacă omul face o mișcare, nu avem de gînd să-l speriem. Bigsby, Roderick și Mullendore ne vor schimba pe mine și pe Ed.

– Ben, nu mi-e frică. Îi dădu cafeaua și-l luă de braț ca să-l conducă la masa din sufragerie. M-am gîndit la totul. Crede-mă, m-am gîndit la totul. Nimic nu mi se poate întîmpla, cîtă vreme mă aflu înăuntru și sînt inaccesibilă.

– El nu o să știe că ești păzită. Cînd o să mă întorc aici la miezul nopții, o să urc prin spate, pe scări.

– Trebuie să acționeze diseară, de asta sînt sigură. Iar cînd o s-o facă, tu o să fii acolo.

– Apreciez încrederea ta, dar crede-mă că aș fi mai puțin tensionat dacă ai fi tu puțin mai mult. Nu vreau să te dai mare. O apucă de braț înainte ca Tess să reușească să-și ducă ceașca la gură. Iar cînd o să punem mîna pe el, o să-l ducem la secție să-i luăm interogatoriul, dar tu nu o să ai ce căuta acolo.

– Ben, știi bine cît este de important pentru mine să vorbesc cu el, să încerc să-l înțeleg.

– Nu.

– Pînă una alta nu poți decît să amîni momentul.

– Atîta cît va fi nevoie.

Tess renunță și încercă o altă tactică, una care o trezise în miezul nopții și nu o mai lăsase să adoarmă.

– Ben, eu cred că tu îl înțelegi pe omul acesta chiar mai bine decît îți închipui. Tu știi ce înseamnă să pierzi pe cineva care face parte intrinsecă din viața ta. Tu l-ai pierdut pe Josh, el a pierdut-o pe Laura. Nu știm cine a fost ea, dar putem fi siguri că a însemnat mult pentru el. Mi-ai spus că după ce l-ai pierdut pe Josh, ai vrut să-l ucizi pe doctor. Așteaptă, spuse ea, nelăsîndu-l să vorbească. Voiai să acuzi pe cineva, să rănești pe cineva. Dacă nu ai fi fost un om puternic din punct de vedere emoțional, poate că într-adevăr ai fi făcut asta. Și totuși, resentimentul și durerea nu te-au părăsit.

Cuvintele și poate adevărul din spatele lor îl făcură să se simtă stînjenit.

– Poate că așa a fost, dar nu am început să omor oameni din cauza asta.

– Nu, ai devenit polițist. Poate că unul din motivele pentru care ai devenit polițist a fost Josh, pentru că aveai nevoie să găsești răspunsuri, să îndrepți lucrurile. Erai sănătos, aveai încredere în tine, și ai fost capabil să transformi ceea ce poate că a fost cea mai mare tragedie din viața ta, în ceva constructiv. Dar dacă nu ai fi fost sănătos, Ben, dacă nu ți-ai fi construit o imagine clară despre tine, dacă nu ai fi

avut un puternic simț al binelui și al răului, poate s-ar fi rupt ceva în tine. Cînd Josh a murit, tu ți-ai pierdut credința. Eu cred că el și-a pierdut-o pe a lui cînd a murit Laura. Nu știm cînd s-a întîmplat asta – în urmă cu un an, cu cinci, cu douăzeci – dar a cules cioburile credinței sale și a încercat să le lipească la loc.

Doar că aceste bucățele nu se mai potrivesc perfect; muchiile sînt ciobite. El ucide, sacrifică, doar ca să o salveze pe Laura. Sufletul Laurei. Ceea ce mi-ai spus tu azi-noapte m-a făcut să-mi pun întrebări. Poate că ea a murit în ceea ce biserica consideră că este păcat mortal și i s-a refuzat iertarea păcatelor. Or, toată viața lui i s-a spus că fără această iertare, sufletul este pierdut. În psihoza lui el omoară, sacrifică femei care îi amintesc de Laura. Dar le salvează sufletele.

– Tot ce spui poate fi perfect adevărat. Doar că nimic din asta nu poate schimba faptul că a omorît patru femei și acum te vizează pe tine.

– Albă sau neagră, Ben?

– Uneori într-adevăr numai așa este. Se simțea cu atît mai încurcat, cu cît începea să înțeleagă ceva, chiar să simtă ceva din ce-i spunea ea. Iar el voia să continue să privească acest caz direct, fără ocolișuri.

– Chiar nu crezi că unii oameni se nasc efectiv răi? Există vreun om care să-i spună nevestei sale că urmează să meargă să omoare niște oameni, apoi se duce la un local *McDonald* din cartier și împușcă copii pentru că mama lui l-a bătut cînd avea el șase ani? Oare un bărbat folosește ca loc de practicare a tirului

un complex studențesc numai pentru că tatăl lui o înșela pe mama lui?

– Nu, dar omul ăsta nu este un ucigaș obișnuit. Tess se afla aici pe teren propriu și-și cunoștea bine pașii. El nu ucide la întîmplare și fără motivație. Un copil bătut poate deveni președinte de bancă la fel de bine ca și psihopat. Și nici în sămînța rea nu cred. Noi vorbim despre o boală, Ben, despre care tot mai mulți doctori cred că este cauzată de o reacție chimică în creier, care distruge posibilitatea de a gîndi rațional. Am străbătut o cale lungă din vremurile cînd puteai fi posedat de demoni, dar numai cu șaizeci de ani în urmă, schizofrenia era tratată prin extracții dentare. Au urmat apoi injecții cu extrase de seruri din cai, clisme. Și acum, în ultimul sfert de secol XX, încă mai bîjbîim. Indiferent ce i-a declanșat psihoza, el are nevoie de ajutor. Așa cum a avut nevoie Josh. Așa cum a avut nevoie Joey.

– Nu însă în primele douăzeci și patru de ore, spuse el plat. Și nu pînă cînd terminăm cu formalitățile. Poate că nici nu o să vrea să vorbească cu tine.

– M-am gîndit la asta și cred că o să vrea.

– Nimic din toate astea nu contează pînă cînd nu reușim să punem mîna pe el.

Cînd se auzi ciocănitul, mîna lui Ben se încleștă încet pe armă. Brațul mai era încă rigid, dar se putea folosi de el. Nu avea probleme să mînuiască pistolul special, din dotarea poliției. Se îndreptă spre ușă, dar rămase de o parte a acesteia.

– Întreabă tu cine este.

Tess începu să se apropie de uşă, dar Ben o opri, ridicînd o mînă.

– Nu, întrebi din locul în care te afli. Nu stai în dreptul uşii. Deşi se îndoia că glonţul ar fi putut înlocui stola, nu voia să rişte.

– Cine e?

– Detectiv Pilomento, doamnă.

Recunoscîndu-i vocea, Ben se întoarse şi deschise uşa.

– Paris.

Pilomento îşi scutură zăpada de pe ghete înainte de a intra în casă.

– Drumurile sînt încă aglomerate. Am mers bară la bară. Bună dimineaţa, doctore Court.

– Bună dimineaţa. Daţi-mi pardesiul.

– Mulţumesc. Îngheţi, acolo afară, îi spuse lui Ben. Mullendore e pe poziţii, în faţa casei. Sper că şi-a luat izmenele lungi.

– Nici la meciuri nu stai prea comod.

Ben îşi luă haina, în timp ce mai aruncă o ultimă privire prin cameră. Nu exista decît o singură intrare, iar Pilomento nu o să fie nici o clipă la mai mult de şapte metri de ea. Totuşi, nu i se făcu mai cald cînd se înfăşură în pardesiu.

– O să fiu în contact periodic cu echipele de supraveghere. Şi acum ce-ar fi să te duci în bucătărie, să-ţi torni o cafea?

– Mulţumesc. Tocmai am băut una în maşină, venind aici.

– Mai bea una.

– Ah! Se uită de la Ben la Tess. Da, cum să nu. Şi se îndepărtă, fluierînd printre dinţi.

– Ai fost cam necioplit, dar nu-mi pasă. Rîzînd încet, Tess îşi strecură braţele în jurul taliei lui Ben. Să ai grijă de tine.

– Ăsta mi-e obiceiul. Important este ca tu să ai grijă de tine.

O trase mai aproape şi sărutul fu lung şi zăbovitor.

– O să mă aştepţi trează, Doc?

– De asta poţi să fii sigur. Mă suni dacă... în sfîrşit, dacă o să se întîmple ceva, da?

– De asta poţi să fii sigură. Luîndu-i capul în mîini, îl ţinu aşa o clipă, apoi o sărută apăsat pe frunte.

– Eşti atît de scumpă. Surpriza bruscă din ochii ei îl făcu să-şi dea seama că nu folosise cu ea nici unul din complimentele lui atît de inteligente şi de superbe, pe care le folosea cu alte femei. Revelaţia îl deconcertă. Ca să-şi mascheze deruta, îi trecu părul pe după urechi, apoi i-l readuse înapoi.

– Încuie uşa.

O trînti el în urma lui, dorind să alunge acel sentiment apăsător că lucrurile nu vor merge atît de simplu precum fuseseră ele plănuite.

Peste cîteva ore se afla ghemuit în *Mustang*-ul lui, supraveghind clădirea în care locuia Tess. Doi puşti

făceau ultimele retuşuri la un om de zăpadă complicat. Ben se întrebă dacă tatăl lor ştia că-i rechiziţionaseră pălăria. Ziua se scursese chiar mai încet decît îşi închipuise el.

– Zilele se scurtează, comentă Ed. Întins pe bancheta din dreapta, îi era bine şi cald ca unui urs, aşa înfofolit în indispensabili, pantaloni raiaţi, cămaşă flanelată, pulover şi canadiană cu glugă. Frigul pătrunsese de mult prin cizmele lui Ben.

– Uite-l pe Pilomento.

Detectivul ieşi din clădire, se opri doar o clipă pe trotuar şi-şi ridică gulerul pardesiului. Acesta era semnalul că Löwenstein se afla înăuntru şi că totul era bine. Muşchii lui Ben se relaxară, dar numai o idee.

– Deci Tess e bine. El se întinse puţin şi începu să facă exerciţii izometrice, ca să evite cîrceii. Iar Löwenstein este suficient de rea ca să reziste unei armate întregi.

– Tipul n-o să facă nici o mişcare pînă nu se întunecă. Pentru că i-ar fi îngheţat faţa dacă ar fi ţinut prea multă vreme geamul întredeschis, Ben înlocui ţigara pe care şi-o dorea, cu un *Milky Way*.

– Ştii ce efect are zahărul ăsta asupra smalţului dinţilor tăi? Nefiind el omul care să renunţe vreodată la luptă, Ed scoase un mic vas din plastic. Înăuntru se afla o gustare făcută acasă din stafide, curmale, nuci nesărate şi grîu încolţit. Pregătise destul pentru amîndoi. Trebuie să începi sa-ţi reeduci apetitul.

Ben muşcă intenţionat o bucată mare din batonul său.

– După ce se schimbă Roderick, ne oprim undeva în drum şi mănînc un cîrnat.

– Te rog, nu în timp ce vezi că mănînc. Dacă Roderick, Bigsby şi jumătate din secţie ar fi avut un regim alimentar ca lumea, nu ar fi fost seceraţi de gripă.

– Eu nu m-am îmbolnăvit, spuse Ben, cu gura plină de ciocolată.

– Noroc chior! Cînd o să împlineşti patruzeci de ani, organismul tău o să înceapă să se revolte. Şi n-o să fie prea plăcut. Ăsta ce mai e?

Ed se ridică drept pe banchetă, urmărind bărbatul care traversa strada. Pardesiul lui negru, lung, era închis pînă sus. Mergea agale. Prea agale, prea atent.

Amîndoi aveau cîte o mînă pe armă şi cealaltă pe mînerul portierei, cînd omul o luă brusc la fugă. Ben deschisese deja larg portiera cînd omul înşfăcă o fetiţă care se juca în zăpadă şi o ridică în sus. Fata izbucni într-un rîs cristalin şi strigă:

– Tăticule!

Răsuflînd cu putere, Ben îşi reluă locul pe banchetă. Simţindu-se ca un prost, se întoarse spre Ed.

– Văd că şi tu eşti la fel de iute ca şi mine.

– Îmi place de ea. Mă bucur că ţi-ai asumat riscul să mănînci curcanul împreună cu bunicul ei.

– I-am povestit despre Josh.

Ed ridică din sprîncene, care dispărură sub gluga de marinar pe care şi-o trăsese peste cap. Acest lucru era mai mult ca orice angajament de care l-ar fi crezut în stare vreodată pe Ben.

– Şi?

– Şi cred că-mi pare bine că am făcut-o. Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Dumnezeule, ce răsuflat sună. N-am vrut să spun că m-am îndrăgostit. Cuvintele veniră prea repede, ca o reacţie reflexă la o trapă. Vreau să spun doar că este ceva cu totul special.

– Unii oameni au dificultăţi în a recunoaşte un angajament pe plan emoţional, din cauză că se tem să nu eşueze pe lungul parcurs. Cuvîntul dragoste devine pentru ei o adevărată piedică pentru că, odată pronunţat, e ca o încuietoare care-ţi blochează afară intimitatea, statutul de om singur şi te obligă să te priveşti ca pe o jumătate a unui cuplu.

Ben aruncă pe jos ambalajul batonului de ciocolată.

– Ai *citit tu* asta într-o carte?

– Nu, am inventat-o eu. Poate că ar trebui să scriu un articol.

– Ascultă, dacă m-aş îndrăgosti de Tess sau de oricine altcineva, n-aş avea dificultăţi în a-i mărturisi.

– Şi? Te-ai îndrăgostit?

– Ţin mult la ea.

– Eufemisme.

– Înseamnă mult pentru mine.

– Evaziune.

– Bine, sînt nebun după ea.

– Nici chiar aşa, Paris.

De data asta, Ben chiar coborî fereastra şi-şi scoase o ţigară.

– În regulă, o iubesc. Eşti fericit acum?

– Ia o curmală. O să te simţi mai bine.

Înjură, apoi se auzi rîzînd. Aruncînd ţigara, muşcă în curmala pe care i-o întinse Ed.

– Eşti mai rău ca mama.

– Doar pentru asta există camarazi pe lume.

În apartamentul lui Tess timpul trecea la fel de încet. La ora şapte, Tess şi Löwenstein mîncară împreună o supă la cutie şi sandvişuri cu friptură de vacă. În ciuda faptului că se prefăcea a nu fi îngrijorată, Tess nu reuşi altceva decît să învîrtă bucăţelele de carne cu legume în bolul ei. Era o noapte rece, mizerabilă. Poate doar împins de o mare nevoie şi-ar fi dorit cineva să iasă afară. Dar faptul în sine că nu putea trece pragul propriei sale uşi îi dădea sentimentul că se află ca într-o cuşcă.

– Joci canastă? o întrebă Löwenstein.

– Scuză-mă, ce anume?

– Canastă. Löwenstein se uită la ceasul de la mînă şi se gîndi că soţul ei tocmai îi făcea baie celui mai mic dintre copii. Roderick trebuie să fie acum la postul lui, în faţa uşii principale, Ben şi Ed mai treceau zona în revistă înainte de a se întoarce la secţie, iar fiica ei cea mai mare probabil că se văita că trebuia să spele vasele.

– Nu sînt o companie prea plăcută.

Löwenstein își puse jumătatea de sandviș înapoi în farfuria din sticlă, verde deschis, pe care o admirase mai devreme.

– Nu ai obligația să-mi ții de urît, doctore Court.

Dar Tess își împinse într-o parte farfuria și făcu totuși efortul.

– Ai familie, nu-i așa?

– O armată.

– Nu-i prea ușor să ai o meserie care te solicită atîta și să te ocupi și de familie, nu-i așa?

– Întotdeauna mi-au plăcut complicațiile.

– Te admir pentru asta. Eu una le-am evitat întotdeauna. Îți pot pune o întrebare cu caracter personal?

– E în regulă, dacă îți pot pune și eu una, după aceea.

– Destul de corect.

Sprijinindu-se cu coatele pe masă, Tess se aplecă înainte.

– Soțul tău găsește dificilă căsătoria cu cineva a cărei meserie nu numai că o solicită foarte mult, dar este și potențial periculoasă?

– Cred că ușor nu îi este. Știu că nu îi este, se corectă Löwenstein și luă o gură de Pepsi dietetic, pe care Tess îl servise în pahare subțiri, spiralate, pe care ea le-ar fi păstrat în vitrină.

– Am tras din greu, împreună, ca să ne obișnuim cu asta. Acum vreo doi ani am convenit chiar să avem o despărțire de probă. A ținut treizeci și patru de ore și jumătate. Adevărul este că sîntem nebuni unul după

celălalt. Acest lucru te ajută, de obicei, să depășești orice altceva.

– Ești o femeie norocoasă.

– Știu. Știu asta chiar și atunci cînd îmi vine să-l vîr cu capul în closet. Și acum e rîndul meu.

– În regulă.

Löwenstein o măsură îndelung cu privirea.

– De unde îți cumperi hainele?

Cîteva secunde fu prea surprinsă ca să rîdă. Pentru prima dată în ziua aceea, Tess se simțea relaxată.

Afară, Roderick împărțea un termos de cafea cu un detectiv negru, îndesat, căruia i se spunea Pudge. Iritat puțin din cauza unei răceli la cap, Pudge se răsucea din două în două minute și se văicărea.

– Mă cam îndoiesc eu că o să vedem ceva din omul nostru. Ultimul schimb îl face Mullendore. Dacă o să aibă cineva norocul ăsta, atunci el o să fie acela. Noi stăm doar aici și înghețăm pînă în măduva oaselor.

– Trebuie să fie în noaptea asta. Roderick îi mai turnă lui Pudge o ceașcă de cafea, înainte de a se duce înapoi, să studieze ferestrele lui Tess.

– De ce? Pudge scoase un căscat interminabil și înjură antihistaminicele care-i înfundaseră nasul și creierul.

– Pentru că trebuie să fie în noaptea asta.

– Zău, Roderick, indiferent ce treabă căcăcioasă te pune omul să faci, tu nu te plîngi niciodată. Cu un alt căscat, Pudge se prăbuşi pe uşă. Doamne, abia îmi mai pot ţine ochii deschişi. Medicamentele asta nenorocite te dau gata.

Roderick mai aruncă o privire într-o parte şi într-alta a străzii. Nici o mişcare.

– De ce nu tragi un pui de somn? Păzesc eu.

– Îţi rămîn îndatorat. Deja pe jumătate adormit, Pudge închise ochii.

– Lasă-mă zece minute, Lou. Oricum peste o oră ne schimbă Mullendore.

Alături de partenerul care sforăia încetişor, Roderick îşi continuă veghea.

Tess tocmai învăţa regulile jocului de canastă, cînd sună telefonul. Discuţia relaxată dintre femei se sfîrşi într-o clipă.

– Bine, răspunzi tu. Dacă este el, rămîi calmă. Întîrzie dacă poţi, acceptă să te întîlneşti cu el, dacă trebuie. Vezi dacă poţi să afli cît de cît unde se află.

– Bine. Deşi i se uscase gîtul, Tess ridică receptorul şi vorbi cît se poate de firesc.

– Doctor Court.

– Doctore, sînt detectivul Roderick.

– Ah, dumneata erai. Se înmuiase toată, în timp ce se întorcea spre Löwenstein, făcîndu-i semn cu

capul. Da? Aveți noutăți?

– Am pus mîna pe el, doctore Court. L-a prins Ben, la două străzi de clădirea dumneavoastră.

– Ben? A pățit ceva?

– Nu, fiți liniștită. Nu-i nimic serios. Și-a scrîntit doar umărul cine știe cum, în timpul arestării. El m-a rugat să vă sun și să vă spun că vă puteți liniști acum. Îl duce Ed la spital.

– La spital. Își aminti tava plină cu pansamente îmbibate în sînge. La ce spital? Vreau să merg acolo.

– A fost dus la *Georgetown*, doctore, dar zicea că nu vrea să vă obosiți să mergeți acolo.

– Nu, nu e nici o oboseală. Plec chiar acum. Amintindu-și de femeia care-i respira în ceafă, Tess se întoarse spre Löwenstein.

– Ar trebui să vorbiți cu detectivul Löwenstein. Vă mulțumesc că m-ați sunat.

– Ne pare bine la toți că s-a terminat, în sfîrșit.

– Da. Strînse o clipă din ochi și-i dădu receptorul lui Löwenstein. A fost prins, îi spuse acesteia și se năpusti în dormitor după geantă și chei. Cînd se întoarse să-și ia pardesiul, Löwenstein încă îi mai cerea detalii lui Roderick. Nerăbdătoare, Tess își puse haina pe braț și așteptă.

– Se pare că s-a lucrat foarte curat, spuse Löwenstein, închizînd telefonul. Ben și Ed hotărîseră să mai dea cîteva raite prin zonă, cînd văzură pe tip ieșind dintr-o alee și îndreptîndu-se spre clădirea ta. Avea pardesiul desfăcut. Văzură atunci că purta o sutană. Nu s-a împotrivit cînd l-au oprit, dar cînd Ben i-a găsit

stola în buzunar, se pare că tipul s-a zăpăcit, a început să se lupte și să le ceară să vă cheme pe dumnea-voastră.

– Ah, Dumnezeule!

Tess voia să-l vadă, să vorbească cu el. Dar Ben era în drum spre spital și Ben era pe primul loc.

– Lou spune că Ben a încasat-o, dar că nu e nimic serios.

– O să mă simt mai bine cînd o să văd cu ochii mei.

– Înțeleg. Vrei să te duc eu la spital?

– Nu, sînt convinsă că vrei să te întorci la secție și să te ocupi în continuare de caz. Se pare că nu mai am nevoie de protecția poliției.

– Nu, dar oricum, te conduc eu la mașină. Spune-i lui Ben că a făcut o treabă bună.

În timp ce Ben traversa parcarea în drum spre secție, Logan trase în spatele lui și ieși repede din mașină. Fără pălărie, fără mănuși, îmbrăcat cum rar i se întîmpla, în sutană, îl prinse din urmă pe scări.

– Am sperat că o să vă găsesc aici.

– Nu-i o vreme prea bună pentru preoți să-și facă plimbarea, Tim. Avem o groază de polițiști nervoși pe străzi, în noaptea asta. Te-ai putea trezi cu cătușe la mîini.

– Am slujit liturghia de seară pentru surori și nu

am avut timp să mă schimb. Cred că am dat peste ceva.

– Intră, îi spuse Ed, deschizînd ușa. Mai ai puțin și-ți pică degetele.

– M-am grăbit. Absent, Logan începu să-și frece degetele unele de celelalte, ca să și le încălzească. De zile întregi mă gîndesc și iar mă gîndesc. Știam că v-ați fixat pe numele reverendului Francis Moore și că făceați cercetări, dar eu nu-mi puteam lua gîndurile de la acel Frank Moore pe care-l cunoscusem la seminar.

– Încă mai facem săpături. Nerăbdător, Ben se uită la ceas.

– Știu, dar eu am fost lîngă el și știam că oscila între a fi sfînt sau fanatic. Apoi mi-am amintit de unul din studenții lui, care de altfel a și părăsit seminarul după o celebră ceartă cu Moore. Îl țin minte pentru că acest tînăr a devenit un scriitor cunoscut. Stephen Mathias.

– Am auzit de el. Împins de nerăbdare, Ben se apropie de Logan.

– Crezi că Mathias...

– Nu, nu. Stînjenit de neputința lui de a vorbi repede sau suficient de coerent, Logan trase adînc aer în piept.

– Nici măcar nu l-am cunoscut personal pe Mathias, deoarece eu mă stabilisem deja la universitate cînd s-au întîmplat toate astea. Dar mi-am amintit de ceea ce se bîrfea pe atunci și anume că nu exista nimic și nimeni în seminar, de care să nu știe Mathias.

De fapt, chiar a şi folosit multe lucruri petrecute în seminar, în primele sale două cărţi. Cu cît mă gîndeam mai mult la asta, cu atît lucrurile începeau să-mi devină mai clare. Şi mi-am amintit mai ales de o carte în care se vorbea despre un tînăr seminarist care suferise o cădere şi părăsise seminarul după ce sora lui – sora lui geamănă – murise în urma unui avort ilegal. Se pare că urmase un scandal nemaipomenit. Se descoperise că mama băiatului se afla într-o clinică de boli nervoase şi că el însuşi fusese tratat de schizofrenie.

– Să luăm legătura cu Mathias. Ben o şi luase pe coridor, cînd Logan îl opri.

– Am şi făcut eu asta. Nu mi-au trebuit decît cîteva telefoane. Locuieşte în Connecticut, şi-şi aminteşte perfect de incident. Seminaristul nostru era de o devoţiune neobişnuită, în aceeaşi măsură faţă de Moore, cît era şi faţă de biserică. De fapt, îi servea drept secretar. Mathias mi-a spus că îl chema Louis Roderick.

Da, e posibil să-ţi îngheţe sîngele, inima să înceteze să pompeze, dar trupul să rămînă în viaţă.

– Eşti sigur?

– Da, Mathias era foarte sigur, dar insistînd, s-a uitat prin vechile lui însemnări şi a verificat încă o dată totul. Este gata să vină aici şi să-ţi facă o descriere. Cu această descriere şi cu numele, o să puteţi să-l găsiţi.

– Ştiu unde este. Ben se năpusti în biroul echipei şi înşfăcă primul telefon la îndemînă.

– Îl cunoaşteţi? se agăţă Logan de el, înainte

de a-l pierde şi pe el.

– E poliţist. Este unul de-ai noştri şi chiar în clipa de faţă conduce acţiunea de supraveghere a locuinţei lui Tess.

– Dumnezeule mare. În timp ce încăperea din faţa lui trepida deja, Logan începu să se roage.

Fură trimise echipaje la adresa lui Roderick; altele spre apartamentul lui Tess. Logan se afla în spatele lui Ben cînd acesta se îndreptă spre ieşire.

– Vreau să merg cu voi.

– Asta este treaba poliţiei.

– Poate că vederea unui preot o să-l mai calmeze.

– Nu mai sta în drum. Deschiseră cu forţa uşa de sticlă şi aproape că o doborîră pe Löwenstein.

– Ce naiba se petrece aici?

Pe jumătate înnebunit de spaimă, Ben o apucă de gulerul pardesiului.

– De ce nu eşti cu ea? De ce ai lăsat-o singură?

– Ce te-a apucat? Din moment ce Lou a sunat ca să ne spună că ucigaşul a fost prins, nu mai avea nici un rost să stau acolo.

– Cînd a sunat?

– Acum douăzeci de minute. Dar zicea că tu erai în drum spre... Deşi mintea ei refuza să creadă, expresia de pe chipul lui Ben îi spuse totul. Ah, Doamne, doar nu e Lou? Doar el e...

Un poliţist. Un prieten. Löwenstein reuşi să se adune.

– A sunat acum douăzeci de minute, spunîn-

du-mi că a fost efectuat un arest fără probleme, să întrerup deci paza și să vin aici. O clipă nu m-am îndoit. Doamne, Ben, o clipă nu m-am gîndit să verific la secție. Lou a fost, deci.

– Trebuie să-l găsesc.

Îl apucă de braț înainte ca Ben să apuce să treacă pe lîngă ea.

– *Georgetown Hospital.* I-a spus că ai fost dus acolo, la Urgență.

Ben o luă ca glonțul în jos pe scări, spre mașină.

Tess opri în parcare, după douăzeci de minute de condus groaznice. Își spuse că exista totuși și o parte bună, anume că între timp Ben fusese reparat și că acum o aștepta. Și că se terminase totul.

Trîntind portiera, își vîrî cheile în buzunar. În drum spre casă o să cumpere o sticlă de șampanie. Două sticle, se corectă ea. Apoi vor petrece restul weekend-ului în pat, bîndu-le.

Ideea era atît de plăcută, încît nu observă silueta care răsări din întuneric, în plină lumină.

– Doctore Court.

Alarma se declanșă prima, făcînd-o să-și ducă mîna la gît. Apoi, cu un rîs, și-o lăsă înapoi în jos și porni înainte.

– Detective Roderick, n-am știut că dumneata...

Lumina licări pe gulerul alb, clerical, de la gîtul

acestuia. Era exact ca în vis, se gîndi ea într-o secundă de panică oarbă, cînd crezuse că mai avea un pas ca să se simtă în siguranță, doar ca să-și vadă confirmate cele mai negre temeri ale sale. Știa că s-ar putea întoarce ca să fugă, dar el se afla numai la un braț de ea și ar fi prins-o. Știa că putea țipa, dar nu se îndoia că ar fi redus-o imediat la tăcere. De tot. Nu exista decît o singură cale. Aceea de a-l înfrunta.

– Ai vrut să vorbești cu mine. Nu, nu o să reușească, se gîndi ea disperată. Nu dacă vocea îi tremura, nu dacă în cap nu auzea decît ecoul propriei ei spaime.

– Și eu am vrut să stau de vorbă cu tine. Am vrut să te ajut.

– Am crezut și eu odată că ai putea. Aveai ochi blînzi. Cînd ți-am citit rapoartele, am știut că înțelegeai că nu sînt un criminal. Apoi am știut că mi-ai fost trimisă. Ca să fii ultima, cea mai importantă. Tu ai fost singura căreia *Vocea* i-a pronunțat numele.

– Vorbește-mi despre vocea asta, Lou. Voia să se dea înapoi, măcar cu un pas, dar văzu în ochii lui că pînă și această neînsemnată mișcare i-ar fi declanșat violența.

– Cînd ai auzit-o pentru prima oară?

– Cînd eram copil. Lumea spunea că eram nebun, ca mama. Mi s-a făcut frică, așa că nu am mai lăsat-o să mă caute. Mai tîrziu am înțeles că era chemarea lui Dumnezeu, care voia să mă fac preot. Am fost fericit să fiu alesul Lui. Părintele Moore spunea ca sînt puțini aceia care sînt aleși să se ocupe de

lucrarea Domnului, să oficieze sacramentele. Dar chiar şi cei aleşi sînt tentaţi să păcătuiască. Chiar şi cei aleşi au slăbiciuni, aşa încît aducem jertfe, facem penitenţă. El m-a învăţat cum să-mi exersez trupul ca să lupt împotriva tentaţiei. Prin post şi flagelare.

Şi încă o piesă a jocului îşi găsi locul. Un băiat cu perturbări emoţionale intră la seminar, ca să fie educat de un bărbat cu perturbări emoţionale. O s-o omoare. Urmîndu-şi calea pe care a văzut-o întinsă în faţa lui, o s-o omoare. Parcarea era absolut pustie, uşile de la Urgenţă se aflau la o sută de metri depărtate.

– Ce te-a împins să devii preot, Lou?

– A fost unicul meu gînd. Întreaga mea viaţă fusese formată, înţelegi? Formată. În acest scop.

– Dar ai renunţat.

– Nu. Îşi înălţă capul ca pentru a adulmeca aerul, ca şi cum ar fi ascultat ceva ce era destinat numai urechilor sale.

– Aceasta a fost ca o perioadă de orbire în viaţa mea. Pot spune că nici nu am existat cu adevărat în perioada aceea. Un om nu poate exista în afara credinţei. Un preot nu poate exista fără un scop.

Îl văzu ducîndu-şi mîna la buzunar, văzu bucata de material alb din mîna lui. Ochii ei erau aproape la fel de sălbatici ca şi ai lui în clipa în care se întîlniră din nou.

– Vorbeşte-mi despre Laura.

Se apropiase cu un pas de ea, dar, la auzul numelui, se opri.

– Laura. Ai cunoscut-o pe Laura?

– Nu, nu am cunoscut-o. Ţinea deja stola cu amîndouă mîinile, dar parcă uitase de ea. Tratează, îşi spuse ea, ca să-şi înăbuşe strigătul. Tratează, vorbeşte, ascultă.

– Vorbeşte-mi despre ea.

– Era frumoasă. Avea o frumuseţe fragilă, care te făcea să te întrebi dacă aşa ceva poate dura. Mama îşi făcea griji pentru că Laurei îi plăcea să se privească în oglindă, să-şi perie părul, să se îmbrace frumos. Mama îl şi simţea pe diavol afundînd-o, întotdeauna afundînd-o pe Laura în păcat şi în gînduri necurate. Dar Laura rîdea doar şi zicea că nu dă doi bani pe haine din pînză de sac şi pe cenuşă. Laura rîdea mult.

– Ai iubit-o foarte mult.

– Am fost fraţi gemeni. Am împărţit viaţa dinainte de viaţă. Aşa obişnuia mama să spună. Eram legaţi unul de celălalt chiar de Dumnezeu. Era de datoria mea să o împiedic pe Laura să nesocotească biserica şi tot ceea ce fuseserăm învăţaţi. Era de datoria mea, dar eu am părăsit-o.

– Cum ai părăsit-o pe Laura?

– Avea numai optsprezece ani. Era frumoasă, delicată, dar nu mai rîdea deloc. Lacrimi tăcute, fără suspine, începeau să strălucească pe obrajii lui. Fusese slabă, continuă el. Eu nu fusesem acolo pentru ea, iar ea dăduse dovadă de slăbiciune. A făcut un avort clandestin. Judecata Domnului. Dar de ce a trebuit să fie atît de cruntă judecata Domnului? Respiraţia i se înteţi şi deveni dureros de sonoră, în timp ce cu o

mînă își apăsa fruntea.

– O viață pentru o viață. Este cinstit și just. O viață pentru o viață. M-a implorat să nu o las să moară, să nu o las să moară în acest păcat care-i va trimite sufletul în iad. Nu am avut puterea să-i acord iertarea. Nici chiar cînd zăcea în brațele mele, pe moarte, nu am avut această putere. Puterea mi-a venit mai tîrziu, după disperare, după întuneric, după perioada de orbire. Pot să-ți arăt. Trebuie să-ți arăt.

Făcu un pas înainte și în clipa în care instinctul o împinse pe Tess înapoi, el petrecu eșarfa în jurul ei.

– Lou, ești ofițer de poliție. Meseria ta, funcția ta este aceea de a apăra.

– Să apăr. Degetele îi tremurau pe eșarfă. Un polițist. Fusese nevoit să drogheze cafeaua lui Pudge. Atît. Pentru că nu era bine să-i facă rău unui alt polițist. Să apere. Păstorul își apără turma. Eu nu am apărat-o pe Laura.

– Nu, iar pierderea ei a fost cumplită, o tragedie. Iar acum ai încercat să restitui ceva, nu-i așa? Nu de aceea ai devenit ofițer de poliție? Ca să restitui ceva? Ca să-i aperi pe ceilalți?

– Am fost obligat să mint, dar după pierderea Laurei cred că nu mi-a mai păsat. Poate că lucrînd în poliție am putut găsi ceea ce căutasem la seminar. Un scop. Vocația. Legea omului, nu legea Domnului.

– Da, ai jurat să sprijini legea.

– Dar după atîția ani, a revenit *Vocea*. Era aievea.

– Da, pentru tine era aievea.

– Nu o aud întotdeauna în cap. Uneori e ca o șoaptă venind din cealaltă cameră, alteori coboară ca un tunet din tavan, prăbușindu-se deasupra patului. Vocea mi-a spus cum să o salvez pe Laura și să mă salvez pe mine. Noi sîntem legați unul de celălalt. Întotdeauna am fost legați.

Mîinile i se încleștară pe cheile din buzunar. Știa că dacă strînsoarea eșarfei va crește, le va folosi ca să-i împungă ochii. Ca să supraviețuiască. Nevoia de a trăi o cuprinse cu intensitate.

– Te voi absolvi de păcate, spuse el în șoaptă, iar tu îl vei vedea pe Dumnezeu.

– A lua viața cuiva e un păcat.

El ezită.

– O viață pentru o viață. Un sacrificiu sfînt. În glasul lui se simțea suferința.

– Să iei viața cuiva e un păcat, repetă ea, în timp ce sîngele îi zvîcnea în urechi. A ucide înseamnă a nu respecta legea Domnului și legea omului. Ca ofițer de poliție și ca preot, tu le înțelegi pe amîndouă.

Cînd auzi sirena, Tess crezu mai întîi că era o ambulanță care venea la Urgență. Nu o să mai fie singură. Nu-și luă ochii din ochii lui.

– Te pot ajuta.

– Să mă ajuți. Era doar o șoaptă, în parte o întrebare, în parte o rugăminte.

– Da.

Deși tremura, își ridică mîna și și-o puse pe a lui. Degetele ei simțiră mătasea eșarfei.

Auziră portiere trîntite în spatele lor, dar nici unul

din ei nu se mișcă.

– Roderick, ia mîinile de pe ea. Ia mîinile de pe ea și dă-te deoparte.

Cu degetele în continuare în jurul degetelor lui Roderick, Tess se întoarse și-l văzu pe Ben la nici trei metri în spatele lor cu picioarele desfăcute, cu pistolul în ambele mîini. Alături de el, în partea stîngă, se afla Ed, în aceeași poziție, ca o imagine reflectată în oglindă. Sirenele continuau să urle și girofarurile să lumineze intermitent, pe măsură ce echipajele se revărsau în parcare.

– Ben, n-am pățit nimic.

Dar el nu se uită la ea. Ochii lui nu-l părăsiră o clipă pe Roderick și Tess văzu în ei acel sîmbure de violență pe care el și-o reprima în condiții normale.

– Ben, am spus că n-am pățit nimic. El vrea să-l ajut.

– Pleacă din drum.

Dacă ar fi fost sigur că Roderick nu era înarmat, s-ar fi repezit spre ei. Dar Tess se întoarse, folosindu-și trupul ca pe un scut.

– S-a terminat, Ben.

După un semn rapid cu mîna, Ed păși înainte.

– Trebuie să te percheziționez, Lou. Apoi o să trebuiască să-ți pun cătușele și să te duc la secție.

– Da.

Amețit și docil, își ridică brațele ca să simplifice lucrurile.

– Legea e lege, doctore Court?

– Da. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău.

– Ai dreptul să nu spui nimic, începu Ed în timp ce-i desprindea insigna de polițist, acoperită de pardesiu.

– În regulă, înțeleg. În timp ce Ed îi prindea cătușele, Roderick își fixă atenția asupra lui Logan.

– Părinte, ai venit să-mi asculți confesiunea?

– Da. Vrei să vin cu tine? În timp ce vorbea, Logan își puse mîna peste mîna lui Tess și i-o strînse.

– Da. Sînt atît de obosit.

– În curînd o să te poți odihni. Acum vino cu noi, iar eu o să rămîn lîngă tine.

Începu să înainteze, cu capul plecat, între Ed și Logan.

– Dă-mi binecuvîntarea, părinte, căci am greșit.

Ben așteptă pînă cînd aceștia trecură pe lîngă el. Tess rămăsese în același loc, privindu-l, îndoindu-se că picioarele ar susține-o, dacă ar face un pas, măcar. Îl văzu punîndu-și pistolul înapoi în toc, înainte de a traversa și a se afla, din trei pași mari, lîngă ea.

– N-am nimic, n-am nimic, repeta ea iar și iar, în timp ce el o strîngea la piept, să o strivească. Nu și-ar fi dus treaba la bun sfîrșit. Nu ar fi putut, continuă ea.

Ben o îndepărtă puțin de el, ca să smulgă și să arunce într-un morman de zăpadă eșarfa din jurul gîtului ei. Își trecu mîinile peste gîtul ei ca să fie sigur că nu pățise nimic.

– Puteam să te pierd.

– Nu. Se lipi din nou de el. A știut. Cred că a știut tot timpul că eu o să-l pot opri. În timp ce lacrimi de ușurare începură să i se prelingă pe obraji, Tess

își strînse mai mult brațele în jurul lui. Dar, Ben, necazul este că eu nu l-am oprit. Niciodată nu mi-a fost atît de frică.

– Ai stat între noi și mi-ai tăiat accesul.

Trăgîndu-și nasul, Tess se retrase doar atît cît să-i poată găsi buzele, cu ale ei.

– Mi-am apărat pacientul.

– El nu este pacientul tău.

Trebuia să-și încerce norocul și să vadă dacă picioarele o mai puteau duce cîteva minute. Pășind înapoi, îl privi în față.

– Ba da, este. Și de îndată ce se vor îndeplini toate formalitățile, o să încep testele.

O apucă de reverul pardesiului, dar cînd Tess îl mîngîie cu mîna pe față, el nu fu în stare decît să-și sprijine fruntea de a ei.

– La naiba, tremur tot.

– Și eu.

– Haide să mergem acasă.

– Ah, da.

Strîns înlănțuiți, se îndreptară spre mașină. Tess observă că trecuse cu roata peste rigolă. Odată în mașină, se înghesui din nou în el. Nimeni nu-i oferise vreodată atîta soliditate și atîta căldură.

– Un polițist.

– E bolnav, îi răspunse Tess, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Tot timpul a fost cu un pas înaintea noastră.

– A suferit.

Tess închise ochii. Trăia. De data aceasta nu

mai eșuase.

– O să fac totul ca să-l pot ajuta.

O vreme Ben nu spuse nimic. Va trebui să se obișnuiască în timp cu asta, cu nevoia ei de a se dărui oamenilor. Poate că într-o bună zi o să înceapă și el să creadă că nu numai cu spada, ci și cu vorbele poți împărți dreptatea.

– Ei, Doc?

– Mmm?

– Ți-amintești cînd mă gîndeam să plecăm undeva, pentru cîteva zile?

– Da. Oftînd, își imaginã o insulă cu palmieri și cu flori grele, de portocal. Ah, da.

– O să am ceva timp liber.

– Cînd să-mi fac bagajele?

Ben rîse, dar continuă să se joace cu cheile.

– Mă gîndeam că am putea merge în Florida. Vreau să o cunoști pe mama mea.

Încet-încet, evitînd să facă un salt acolo unde un pas era îndeajuns, își luă capul de pe umărul lui și se uită la el. Ben îi zîmbi și zîmbetul lui îi spuse tot ce voia ea să știe.

– Abia aștept să o cunosc pe mama ta.

SFÎRȘIT

De dogoarea verilor din Washington nu poți scăpa... și nici de contorsionata slujbă a **"Preotului"** - un nebun care strangulează blonde zvelte, drăguțe, cu eșarfa de mătase albă folosită de preoți la oficierea serviciului divin, lăsînd lîngă acestea notițe prin care își absolvă victimile de păcate.

Ceea ce le dă cu adevărat de furcă frumoasei **Tess Court** și lui **Ben Paris** - doi pasionați ai profesiilor lor și care nu reușesc să păstreze o distanță profesională între ei, este flacăra pasiunii oarbe, fierbinți.

Bestseller

Tess Court, psihiatrul de elită, desemnată de primar să se ocupe de acest caz este zveltă, drăguță și blondă...

Ben Paris, un ofițer de poliție plin de magnetism, care se ocupă de investigații, nu îi poate rezista lui **Tess**.

Dar mai este cineva care a pus ochii pe **Tess**... cineva care visează să o salveze, să-i curețe sufletul de păcate, recurgînd la insolita lui metodă de absolvire în noaptea tăcută, fierbinte.

4412 lei
88 lei T.L.
4500 lei Total